

Wendy HOLDEN

POLIROM

Școală pentru soți

CHIC

Colectia

„Un roman delicios de caustic
și de un nonconformism contagios.“

Daily Mail

„Wendy Holden scrie cu o vervă
și o energie de-a dreptul spectaculoase.
Relaxați-vă și savurați!“

Mail on Sunday

„Antidotul perfect pentru orice tip
de depresie.“

The Times

EDITURA POLIROM

Wendy
HOLDEN

Școală
pentru soți

Traducere din limba engleză
de Ines Hristea

POLIROM
2008

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Wendy Holden, *The School for Husbands*

Copyright © 2006 Wendy Holden

First published in 2006 by *Blondi* Headline Review, an imprint of
Headline Book Publishing

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLDEN, WENDY

Școală pentru soți / Wendy Holden ; trad. de Ines
Hristea. Iași Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1115-7

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Wendy Holden, jurnalistă și romancieră britanică, s-a născut în 1965. A avut o carieră de succes în presă, scriind pentru *Harper's Bazaar*, *Sunday Telegraph* și, din 1995, pentru *The Sunday Times*. În 2000, după ce fusese editor la revista *Tatler*, apoi la *Mail on Sunday*, s-a retras din presă ca să se poată ocupa de literatură. Romanele ei au devenit bestselleruri internaționale, apreciate pentru umor și viziunea critică asupra societății: *Simply Divine* (1999), *Bad Her Day* (2000), *Pastures Nouveaux* (2001), *Fame Fatale* (2002), *Azur Like It* (2004). La Editura Polirom i-a mai fost tradus anul acesta romanul *Nevestele din Bath* (2005).

Sophie, protagonista din *Școala pentru soți* (2006), avea odinioară o căsnicie minunată, însă în ultima vreme lucrurile nu mai merg chiar șnur. Soțul ei, Mark, lucrează tot mai des până târziu, lăsând-o singură cu bebelușul, să se lupte cu tot felul de dezastre casnice și să-și vadă totodată și de carieră. Atunci când soțul uită total de ziua ei și nu mai dă pe acasă într-una din seri, în împrejurări foarte suspecte, Sophie crede că are dovada clară a infidelității lui și îl amenință cu divorțul. Numai că, în realitate, Mark nu este un soț adulterin, ci doar neglijent. Disperat să nu-și piardă familia, se înscrie la Școala pentru soți a doamnei doctor Martha, o psihoterapeută cu metode neortodoxe, care garantează că transformă bărbații incapabili în parteneri de viață model. Însă va putea într-adevăr acest curs intensiv – și foarte neobișnuit – să-l ajute pe Mark să-și recâștige soția? Mai ales după ce începe să fie curtată asiduu de un milionar foarte hotărât...

Lui JM, AAM și IM

Capitolul unu

Sophie se răsuci la o sută optzeci de grade. Se simți inundată de un val de ușurare. Din ce în ce mai mulți invitați intrau în biserică. Și toată lumea era îmbrăcată de gală: bărbații în costume ușoare, de vară, în culori pale, iar femeile în rochii vaporose, cu imprimuri florale. Și mai încântător era că unele dintre doamne recurseseră chiar și la pălării. Care acum se distingeau, pline de culoare, pe fondul pietrelor medievale din care erau clădiți pereții.

Așa cum era de așteptat, pălăria mamei ei era cea mai mare dintre toate – un obiect uriaș confecționat din voal auriu. Lui Mark, care stătea lângă Sophie, i se părea că respectiva pălărie umplea toată biserica. Toate obiecțiile pe care le ridicase referitor la „botezul potrivit“ pe care și-l dorise nevastă-sa pentru Arthur se născuseră nu atât din dubiile lui în legătură cu plasarea fiului său în mâinile Atotputernicului, cât din acelea legate de plasarea petrecerii în grija socrilor. Dar Shirley și James locuiau într-un sătuc desprins parcă dintr-o ilustrată. Dower House era dotată cu o grădină mare, așa că socrii aranjaseră totul cu vicarul. Așa că, în ceea ce privea amplasarea, nu mai fusese loc de dezbateri.

Din păcate, tot restul deciziilor născuseră mari discuții. Din start fusese limpede că intenția lui Shirley era aceea de a se folosi de evenimentul ăsta ca să înlocuiască grandioasa petrecere de nuntă de care nu avusese parte. Mark știa că soacră-sa nu-l iertase niciodată că o privase de posibilitatea de a-și arbora pălăria în calitate de Mamă a Miresei. Asta pentru că Mark ceruse insistent o căsătorie la ofițerul stării civile, urmată de o masă în cadru restrâns.

Acum, însă, nimic nu mai era la scară mică. Cu excepția lui Arthur, desigur. Deși veșmântul de botez gigantic pe care Shirley îl cumpărase pentru nepotu-său rezolva, în mare măsură, până și problema asta. Mark și-a privit fiul, aflat în brațele maică-sii. Copilul era înfășurat în pogoane întregi de volănașe dintr-un material antichizat. Bărbatul se întreba dacă starea neobișnuită de calm a fiului său se datora mai puțin importanței momentului și mai mult faptului că pruncul era de-a dreptul sufocat de țesături.

Mark se simțea și el sufocat. Sigur, Shirley și James plăteau pentru întregul eveniment. Amândoi insistaseră asupra acestui aspect, iar situația financiară a lui și a lui Sophie nu putuse constitui un contraargument. Dar chiar și așa, oare fusese într-adevăr nevoie ca aranjamentele puse la cale de Shirley să încalce toate dorințele lui și ale lui Sophie? El vruse o ceremonie simplă. Sophie își dorise să nu facă mare vâlvă. În schimb, Shirley fusese chită pe șervețele de cocktail brodate cu crini, un cort decorat cu iederă, toalete mobile cu capace de WC din mahon și

câte-un buchet de garoafe în fiecare separeu. Tot Shirley a modificat compoziția sendvișurilor. Ei se gândiseră la carne de vită și ouă, iar ea a ales somon fiert pe pâine cu cimbru sau legume mediteraneene prăjite pe pâine cu roșii. Din fericire, Mark a aflat la timp de cvartetul de coarde.

— Eu mă gândisem, mai curând, la o mică orchestră de alămuri, i-a spus el lui Shirley.

În realitate, lui Mark puțin îi păsa de muzică, dar nu avea de gând să-i permită lui Shirley să facă totul după capul ei. Chiar dacă ea plătea.

Soacră-sa s-a încruntat atât cât i-au permis operațiile estetice faciale.

— Cam banal, nu crezi?

Privirea femeii rămăsese pironită asupra lui cu subînțeles. Mark era conștient de faptul că soacră-sa îl considera un soț nepotrivit pentru fiica ei. Sau un ginere nepotrivit. Între cele două variante se putea să existe o oarecare diferență.

Mark nu se așteptase să câștige bătălia în privința orchestrei de alămuri, însă James, tatăl lui Sophie, un contabil corporatist ieșit la pensie, care, în general, ceda în fața soției indiferent de subiect, fusese neașteptat de încântat de propunerea lui. La rândul ei, Sophie îl susținuse. Așa că orchestra a fost plătită, iar muzicienilor li s-a cerut să cânte *Oh I Do Like to Be Beside the Seaside*, *Knees Up Mother Brown* – melodie care, așa cum a subliniat Mark, era deosebit de relevantă, dat fiind numele de familie preluat de Sophie în urma căsătoriei și recenta venire pe lume a lui Arthur – și alte cântecele vesele, din epoca edwardiană.

Shirley se răzbunase cu florile. Privindu-le acum, așezată în biserică, Sophie se chinuia să se convingă singură că gladiolele și gerberele „demonstrative“ ale maică-sii nu erau deloc țipătoare și că mergeau la fel de bine ca și florile de câmp pe care ea și Mark le-ar fi preferat.

Însă vremea era superbă, ceea ce era infinit mai important. Sfinții, păcătoșii și blazoanele aruncau scipiri bogate din vitraliile ferestrelor pe măsură ce soarele devenea din ce în ce mai strălucitor. Uitându-se la diverșii membri ai parohiei care-și plecau capetele, așezându-se la locurile lor, Sophie și-a dat seama, cu un sentiment de vinovăție, că se rugase să aibă vreme bună cu mai multă patimă decât pusese în oricare altă rugăciune. Buletinul meteo pe cinci zile emis de BBC fusese consultat zilnic, iar în ultima perioadă, spre amuzamentul lui Mark, Sophie ajunsese să verifice predicțiile meteo din oră-n oră.

Dacă era să fie sinceră, femeia ar fi preferat ca Mark să nu mai râdă de ea. Cu toate că îl iubea sincer, Sophie simțea uneori nevoia ca soțul ei s-o sprijine mai mult. Iar asta era unul dintre momentele respective. Organizarea – sau, mai exact, organizarea felului în care mama ei se ocupa de organizare – unui eveniment de dimensiunile la care ajunsese să fie botezul o stresase îngrozitor. Alte și alte probleme păreau să apară în fiecare zi și în nici una dintre aceste situații Mark nu o ajutase prea mult. Femeia accepta ideea că soțul ei era foarte ocupat la serviciu – era într-un post nou, trebuia să se afirme, iar situația lor financiară nu era prea relaxată. Dar chiar și așa, Mark ar fi putut să fie mai

diplomat în relația cu Shirley și să adopte o atitudine mai constructivă în problema crucială a nașilor.

Până la urmă, Sophie a decis că aveau nevoie de un naș de încredere, pe care să te poți baza oricând și de un alt naș incitant și influent.

— În felul ăsta acoperim toate necesitățile, i-a explicat ea lui Mark.

Cecily era nașa de încredere. Femeia era o veche prietenă a lui Sophie, din perioada facultății. Era singură, nu avea copii și era învățătoare.

— Cess o să aibă timp să se ocupe de Arthur, pentru că nu are copii și-o să-mi poată spune dacă băiatul își fructifică potențialul la maximum sau nu.

— Și să-ți confirme că e un geniu încă de la cinci luni, a glumit Mark, ghicind fără nici un efort planul ascuns al nevestii. Dar ești sigură că Cess e de acord cu formele instituționalizate de religie?

— Absolut. Cess e foarte interesată de religie. Trebuie să fie. Școala ei e într-una din cele mai sărace zone ale Londrei. Elevii sunt nouăzeci și nouă la sută musulmani. Parc-așa a zis.

Mark a clătinat din cap.

— Dar nu crezi că e o tipă puțin – ei bine – înclinată spre principii alternative? Adu-ți aminte că n-ați mai vorbit săptămâni întregi după ce a aflat că folosești pampersși.

— Ei, între timp i-a trecut! Și, oricum, lui Arthur o să-i prindă bine să aibă o nașă care să-i trezească o formă de conștiință socială. Copilul trebuie să înțeleagă că pe lume mai există și alți oameni în afara copiilor din clasa de mijloc, asemenea lui.

— Presupun că ai dreptate, a răspuns Mark, renunțând să-i mai atragă atenția soției că strada lor cu case de mici nobili se afla la marginea unuia dintre cele mai mari cartiere de locuințe sociale din sudul Londrei.

— Foarte bine. Atunci așa rămâne, a decis Sophie zâmbind.

În rolul de naș incitant și influent, femeia l-a ales pe un fost coleg de muncă, al cărui tată era un magnat al semipreparatelor. La aflarea faptului că Arthur avea să fie doar unul dintre cei zece fini ai bărbatului, nu acel unic și special fin la care visase ea, Sophie a fost foarte dezamăgită.

— Normal, a bombănit ea, plângându-i-se lui Mark. Ceilalți i-au cerut lui Richard să le fie naș pentru că nu are copii, în schimb are un tată bogat și o mulțime de relații.

— Și tu de ce l-ai rugat? a tachinat-o Mark.

— Fiindcă, i-a replicat Sophie supărată, Richard o să-l scoată în oraș, o să-i cumpere cocktailuri cu șampanie și-o să-i explice cum stă treaba cu fetele.

La scurt timp după această discuție, Richard i-a trimis lui Sophie un mesaj în care a anunțat-o că și-a recunoscut public homosexualitatea și că pleacă la New York împreună cu iubitul lui. Ceea ce a îndurerat-o pe Sophie a fost faptul că nu i-a telefonat, i-a trimis doar un mesaj. Femeia și-a retras invitația de năștere și a declarat că trebuie să găsească pe altcineva care să joace rolul persoanei distractive și influente.

— Dar pe cine? a întrebat-o Mark.

O întrebare pertinentă, deși dificilă, al cărei răspuns a părut să cadă, din nou, în cărucia lui Sophie. Problema era că toate celelalte

cunoștințe potrivite și de sex masculin ale lor erau căsătorite și cu copii, ceea ce însemna că nu mai aveau disponibilitatea nici spirituală și nici financiară să se intereseze de progetura altcuiva. Pe măsură ce se apropia data botezului, Sophie a ajuns să ia în calcul și posibilitatea de a-l ruga pe poștaș să-i devină naș. Omul era plăcut, prietenos, curat și nu avea copii. Deși, având în vedere că avea prietenă, nu exista nici un fel de garanție că situația avea să se perpetueze. Și totuși, poștașul era mai bun decât nimeni.

Finalmente, soluția a venit dintr-o sursă absolut neașteptată.

Mama ei își luase obiceiul s-o sune pe Sophie aproape zilnic ca să vorbească despre petrecere.

— Cambozola! a declamat Shirley pe un ton dramatic într-o dimineață, când Sophie a ridicat receptorul.

— Poftim? s-a încruntat Sophie. Cu cine vorbesc?

— Brânza, draga mea. Trebuie să ne decidem asupra brânzei.

— Puțin îmi pasă de brânză, mamă, a gemut Sophie.

Femeia ajunsese în punctul în care se întreba dacă bărbatul acela amabil, de la chioșcul de ziare, avea disponibilități de naș. În fond, dacă își dorea să aibă relații în presă...

— Tot n-ai găsit pe nimeni ca să-ți înlocuiești nașul, draga mea? s-a interesat Shirley, ghicind motivul pentru care fiică-sa era atât de puțin interesată de lactate.

— Nu prea.

— Ei, nici n-o să-ți vină să crezi cu cine m-am întâlnit azi în oraș! a exclamat Shirley. Cu Margaret Sharp!

Maică-sa avusese dreptate. Lui Sophie nici că i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Deși nu era o imposibilitate ca Shirley s-o întâlnească pe mama unui fost iubit de-al ei – până la urmă, locuiau în sate alăturate –, căldura cu care maică-sa se referea la respectiva întâlnire era uluitoare.

— Cu Margaret! Dar credeam că n-o înghiți. Pe vremea când mă vedeam cu Simon, ziceai că e banală.

— Asta a fost acum aproape douăzeci de ani, a pufnit Shirley. Oamenii se mai schimbă.

Sophie a meditat la replica maică-sii. Din câte și-o aducea minte, Margaret Sharp era o femeie rotofeie, care muncea într-o fabrică și avea o față de hamster fricos. Dacă nu cumva se transformase peste noapte în ducesa de Devonshire, lui Sophie îi era greu să priceapă în ce fel se putuse schimba femeia aia, câștigând interesul maică-sii.

— Lui Simon îi merge foarte bine acum, a adăugat Shirley cu nonșalanță. E bancher milionar și are un conac în Hertfordshire.

— Ce face *Simon*?! a exclamat Sophie. Știam că lucrează într-o bancă, dar...

— Are și piscină cu încălzire! a întrerupt-o maică-sa. Vezi ce-ai pierdut?!

Lui Sophie i-a sărit țandăra.

— Mamă! Am fost cu Simon acum douăzeci de ani. Și nici n-am fost împreună mai mult de-o lună de zile. Iar ție nu-ți plăcea de el. Ziceai că e un mârlan cu coșuri pe față.

— Ți-am mai spus, i-a întors-o Shirley cu lejeritate, oamenii se mai schimbă. Apropo, mai știi ceva de el?

— Încă-mi mai trimite câte-o felicitare de ziua mea.

Sophie nu era prea sigură din ce motiv se întâmpla asta. Bănuia că ziua ei de naștere se afla în baza de date a secretarei lui Simon.

— Îmmm. Maică-sa a tăcut câteva clipe. Ei, întâlnirea cu Margaret mi-a dat o idee. Asta e răspunsul la problema ta.

— Ce răspuns?

— Simon reprezintă nașul *perfect*.

— *Nașul perfect!*

— De ce nu? a provocat-o maică-sa. E bogat, are succes și ar putea fi un model minunat pentru Arthur. Băiatul are nevoie de modele de calitate în viața lui.

— Vrei să spui, a întrebat-o Sophie ofensată, că Mark nu e un model de calitate?

Dar de ce se mai obosise s-o întrebe? Sigur că asta vrusese să spună. Mark vindea cărți, iar Simon era milionar.

— Să știi că nu se reduce totul la bani, a bombănit ea.

— Ei, aproape totul. Și, oricum, trebuie să te gândești la binele lui Arthur. Simon e bogat, are succes, e o persoană cu care ai ținut legătura și un om care, în viitor, îi poate fi de mare ajutor băiatului. Și-apoi, fii sinceră, draga mea, nu ți se pare că nu prea mai ai timp?

Vicarul și-a făcut apariția. O femeie-vicar, pe care Mark o plăcuse de la prima întâlnire. Era o tipă relaxată, prietenoasă și n-o deranjase abordarea lui nesigură în probleme de credință. În plus, femeia se dovedise a fi o suporteră a echipei Merseyside, interesată de clubul de fotbal Liverpool și era foarte bine informată pe acest subiect.

Organista, o doamnă în vârstă, pe care Mark o aprecia pentru influențele Les Dawson clare, porni să cânte primele note, care, după câteva secunde de nedumerire, s-au încheat în melodia *Jerusalem*. Acesta era semnalul de începere, așa că Mark, Sophie, Arthur și nașii au făcut câțiva pași înainte.

Toți cinci formau un grup frapant. Cess, care nu se încadra în categoria ușoară și al cărei păr, aranjat într-un coc stângaci, era vopsit într-un roșu care-ți lua ochii, se îmbrăcase pentru eveniment într-un sari de un roz țipător. Astfel încât nu numai că, prin comparație, chipul ei rozaceu arăta de parc-ar fi fost lovit de apoplexie, dar – se temea Sophie – sariul se bătea cap în cap cu rochia ei înflorată. Slavă Domnului că Simon și Mark arătau amândoi cum trebuia, adică sobri. Simon, în mod deosebit, arăta perfect.

Asupra acestui punct, Mark nu era chiar așa de sigur. Se părea că Simon Sharp fusese iubitul lui Sophie, pe vremea când amândoi aveau optsprezece ani. Deși, la drept vorbind, lui Mark îi venea greu să și-l închipuie pe Simon cel înalt și grav în postură de adolescent.

Bărbatul părea așa de concentrat și de controlat, încât îți dădea fiori. Era politicos, dar nu exuberant. Avea un chip imobil, asemenea unei măști, și niște ochi foarte atenți. Mark s-a gândit că în fața lui stătea ca în fața unui frigider cu ușa deschisă.

— Nu e prea distractiv, nu? obiectase Mark. Ți-ai dorit ca nașul numărul doi să fie o persoană distractivă și influentă.

— Dar Simon e influent, l-a contrazis Sophie. Gândește-te cât de util o să fie dacă Arthur o să se decidă cândva să lucreze în

finanțe. Sau să intre în avocatură. Cred că Simon are o grămadă de relații și în sfera avocaților.

Mark a ridicat din sprâncene. Era adevărat că Arthur avea doar câteva luni, dar băiatul făcea deja dovada unui temperament vulcanic care nu prea părea sinonim cu o carieră în barou. Asta dacă nu cumva avea să apară în poziția acuzatului.

— Iar Simon e necăsătorit și nu are alți fini, a adăugat Sophie.

— Da, dar ce ne spune asta despre capacitatea lui de a forma relații interumane? Ți-am mai zis: tipul nu e prea distractiv, nu?

— Ascultă! Acum nu e vorba să ne alegem un naș pentru noi, ci pentru Arthur. Și, oricum, Simon tot are ceva distractiv.

— Ce?

— Din ce zice mama, e foarte bogat. Are un conac în Hertfordshire, cu piscină încălzită.

Sophie s-a simțit vinovată că s-a folosit tocmai de argumentul care o enervase cel mai tare atunci când îi fusese servit de Shirley. Dar, desigur — într-o anumită măsură —, banii chiar contau. Așa cum, s-a gândit femeia, înăbușindu-și un oftat, la fel de importantă era și lipsa lor.

— Bravo lui! a remarcat Mark deloc impresionat.

În piscina lui, din conacul lui, Simon Sharp rămânea tot Simon Sharp. O piscină încălzită nu era de-ajuns ca să topească un sloi de gheață ca el.

Într-un final, Mark trebuise să fie de acord cu alegerea lui Simon, pentru că nu-și putea închipui de ce oricine altcineva, cu atât mai mult un bancher ocupat până peste cap, ar

vrea să devină nașul copilului unei persoane pe care n-a mai văzut-o de douăzeci de ani. Nu se așteptase însă ca Simon să accepte invitația. Iar când omul și-a dat acordul, ba chiar cu promptitudine, Mark a presupus, ușor disprețuitor, că relația adolescentină a celor doi însemnase pentru Simon mai mult decât pentru soția lui.

Privindu-l acum pe Simon Sharp cum stătea în față, cu Arthur în brațe, Mark a încercat să și-l închipuie însurat cu Sophie. Se întreba ce văzuse soția lui blondă și plină de viață la manechinul ăla de ceară, lipsit de sentimente. Pe de altă parte, așa cum spusese chiar Sophie, alternativa pe care o avusese la vremea respectivă era să-și petreacă seara în fața televizorului, uitându-se la *The Two Ronnies*, împreună cu părinții. Mark își și imagina scena: James sforăind în fotoliu, iar Shirley nereușind să priceapă nici o glumă din serial.

Apoi Mark s-a uitat la Sophie, care asculta slujba cu mare atenție. Trăsăturile ei regulate s-au luminat atinse de un mănunchi de culori proiectat de ferestre, iar bărbatul s-a simțit inundat de un val de dragoste. Ce minunat era că Sharp n-apucase să pună mâna pe ea! Că se întâlniseră! Că Sophie acceptase să se mărite cu el! Și că acum îl aveau pe Arthur!

Privindu-l acum pe Simon Sharp, cum stătea în față, cu Arthur în brațe, Shirley a încercat și ea să și-l închipuie însurat cu Sophie. Exercițiul ăsta de imaginație i se părea mult mai simplu decât lui Mark. *Ginerele meu, bancherul milionar. Conacul ficei mele din Hertfordshire, cu piscină încălzită.* Ce n-ar fi dat Shirley să poată rosti vorbele astea în fața anumitor consăteni. În special în fața

Venetiei Bothamley-Tartt! *Fiica mea, redactor-șef adjunct și ginerele meu, director de vânzări, care locuiesc pe Verona Road, în sudul Londrei* nu suna la fel de bine.

Femeia s-a uitat cu afecțiune la nepotul ei – un băiețel splendid, cu un veșmânt de botez superb, ce păcat că taică-su era... mă rog. Shirley a oftat cu-atâta forță încât răsuflarea ei a stârnit cercuri în apa din cristelniță. Șansa cea mare fusese deja ratată, dar măcar reușise să-l prindă pe Simon pe post de naș. Până la urmă, nu era totul pierdut.

Privindu-l acum pe Simon Sharp cum stătea în față, cu Arthur în brațe, cel mai pregnant sentiment al lui Sophie era acela de recunoștință. Bărbatul răspunsese la invitația ei temătoare de a deveni naș cu o înflăcărare la care nu se așteptase după aproape două decenii de când nu se mai văzuseră. Ceea ce constituia un contrast deosebit de agreabil față de comportamentul extrem de nedemn al lui Richard. În plus, pentru că nu discutase cu Simon despre botez decât prin telefon – o preluare extrem de importantă îi împiedicase să se întâlnească față în față –, Sophie nu fusese pregătită pentru marea transformare fizică pe care o suferise Simon. Era uluitor. Omul arăta acum de parcă într-adevăr trăia în aceeași eră ca toți ceilalți semeni.

Părul scurt și blond din 1986, pieptănat cu cărare într-o parte, dispăruse, așa cum se evaporaseră și ochelarii cu lentile groase. Eliberată de greutatea monumentului optic, fața lui Simon etala niște trăsături surprinzător de regulate. Chipul bărbatului era chiar frumos, deși, și-a spus Sophie aruncându-i o privire piezișă soțului ei, Simon nu se apropia

nici pe departe de frumusețea șifonată și brună a lui Mark. Acesta i-a surprins privirea și i-a zâmbit larg, iar Sophie a simțit cum i se strânge inima de-atâta dragoste. Avea un soț frumos și iubitor și un fiu superb. Era cea mai norocoasă femeie din lume.

Cel din urmă imn, *Dear Lord and Father of Mankind*, a început să răsunе în biserică, iar Sophie s-a alăturat cântării din tot sufletul. Fericirea se revărsa în inima ei asemenea soarelui prin ferestrele cu vitralii. Stresul acumulat în ultimele săptămâni se risipea. Acum nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să meargă și să bea șampanie în grădina părinților ei. Totul era perfect.

Capitolul doi

Simon Sharp se uita la Shirley, care se preumbla mândră prin grădina de la Dower House, cu nepotul în brațe. Când femeia i-a zâmbit și i-a făcut cu mâna peste capetele acoperite cu pălării, Simon a clătinat scurt din cap. Nou descoperita ei cordialitate nu-l păcălise nici o secundă. Poate că trecuseră mulți ani de atunci, dar Simon nu uitase condescendența cu care îl tratase Shirley atunci când îndrăznise să-i curteze fiica. Exclamațiile de surpriză amuzată când se apucase să-și adune boabele de mazăre cu furculița ținută invers. Întrebările politicoase, dar repetate, legate de poziția exactă a casei oferite de consiliul local.

Simon o privea pe femeie. Shirley se căznea să-și extragă unul din tocurile pantofilor, care se înfundase în pământ, încercând să nu se prăbușească peste copil. Ce femeie proastă! Întotdeauna o făcuse pe oaia în piele de mielușea. În ziua aia cu-atât mai mult cu cât era înveșmântată într-o fustă minusculă, dar pe cap își îndesase o pălărie ridicol de gigantică.

Faptul că fusese rugat să devină nașul lui Arthur reprezentase o surpriză, dar invitația nu-l șocase. Din clipa în care Sophie i-a

mărturisit că ideea îi aparținuse maică-sii, a devenit limpede că motivul îl reprezentau banii. În mod normal, Simon ar fi refuzat. În fond, Sophie fusese o iubire de-o vară, care se petrecuse cu un milion de ani în urmă. Temeiul pentru care nu mai existase nici o succesoare nu era acela că Sophie reprezentase iubirea vieții lui, ci acela că adevărata iubire a vieții lui erau banii. Pe Simon nu-l interesa aproape nimic altceva. Cu siguranță, nu-l interesa nimic care s-ar fi putut interpune între el și actul producerii banilor. Așa cum ar fi putut să acționeze o femeie.

Simon se concentra exclusiv asupra slujbei lui, care-i permitea să strângă avere. În cadrul băncii internaționale în care lucra, Simon se ridicase din ce în ce mai sus și devenise din ce în ce mai bogat. Iar la orizont nu se profila nici un obstacol care să-l împiedice să se ridice și mai sus și să devină și mai bogat. Asta până de curând. Până la momentul dramaticii loviturii din consiliul director, când Isaiah și Abel Wintergreen preluaseră conducerea.

Aceasta fusese o manevră tipică pentru frații Wintergreen, cărora le plăcea să acționeze rapid, dur și pe neașteptate. În cercurile financiare corporatiste, îndrăzneala și geniul lor deveniseră legendare. Fiecare companie pe care puneau mâna devenea înfloritoare, iar acum toată lumea se aștepta ca banca lui Simon, o instituție deja de succes, să se auto-depășească. Astfel că oportunitățile care se deschideau în fața lui Simon păreau remarcabile. Avea acum posibilitatea să dobândească o avere care să-i depășească până și propriile vise născute din avariție.

Un singur lucru stătea între Simon și acest final fericit. Însă lucrul cu pricina era de o importanță capitală. Frații Wintergreen se trăgeau dintr-una din cele mai sărace zone ale Sudului american și amândoi erau extrem de mândri de rădăcinile lor. Mândrie care se exprima în mai multe feluri. În primul rând, cei doi frați detestau costumele și cravatele, preferând în locul lor cizmele de cowboy și cămășile în carouri. De asemenea, nutreau niște principii ferme și de neclintit în legătură cu viața de familie. Ambii erau însurați încă de la șaptesprezece ani și fiecare avea câte opt copii. Se zvonea că – și zvonul părea să fie sprijinit de fapte – în companiile lor nu promovau decât angajații care erau căsătoriți și deveniseră deja părinți.

Zvonul ăsta l-a tulburat teribil pe Simon. Nu numai că el nu avea nici soție și nici copii, dar și-a dat seama că nici măcar nu cunoștea vreun copil. În vreme ce colegii lui își înrămau frenetic toate pozele cu copiii lor pe care le aveau, pentru ca apoi să și le așeze pe birouri, masa de lucru a lui Simon rămânea incriminant de goală. În mijlocul acestei situații dificile și sub amenințarea îngrozitoare pe care o proiecta asupra viitorului, invitația de a deveni naș pe care i-a lansat-o Sophie i s-a părut lui Simon un adevărat miracol. Arthur nu era băiatul lui, totuși, un fin era mai bun decât nimic. Măcar putea să-i pună poza pe birou.

Simon a început să-și pipăie buzunarele în căutarea aparatului foto de mare rafinament tehnic, supersubțire și înnebunitor de costisitor pe care-l cumpăraseră pentru botez. În vreme ce focaliza imaginea asupra lui Arthur, care se afla încă destul de departe, fiind expus

privirilor de bunică-sa, o siluetă masivă în roz s-a împleticit în fața obiectivului. O fracțiune de secundă mai târziu, Cess s-a lovit cu putere de el.

— Doamne, îmi cer scuze, a găfâit ea recuperându-și telefonul mobil din iarbă. Nu te-am văzut. Făceam câteva poze cu telefonul. M-am gândit că mi-ar prinde bine pentru un proiect despre ceremonii la care lucrăm la școală.

— A, replică Simon complet neinteresat.

— N-am făcut cunoștință ca lumea la biserică, nu? Eu sunt Cess. Nașa.

— Cess, a repetat Simon cu un glas stins. Eu sunt Simon.

— Am auzit de tine. Ești bancher, nu? l-a chestionat ea aruncându-i o privire provocatoare. Crezi c-ar trebui să se renunțe la datoriile?

— Sigur că nu, a răspuns Simon imediat. Cu cât mai multe datorii, cu-atât mai bine. Datoriile înseamnă dobândă și dobânda înseamnă profit.

— Hmmm. Presupun că la fel mi-ar răspunde orice geniu al finanțelor. Crezi că asta e șampanie Fairtrade? l-a întrebat Cess fluturându-i pe sub nas un pahar aproape gol.

— Habar n-am, spuse Simon glacial.

— Ei, orice-o fi, am băut prea mult, a remarcat femeia veselă, îndepărtându-se împleticit.

Într-o altă parte a grădinii, Sophie se străduia să converseze cu o veche prietenă în timp ce-l ținea în brațe pe Arthur, care tocmai îi fusese redat.

— Draga mea, e îngrozitor de agitat, a anunțat-o Shirley, împingându-i în brațe ghemotocul bătăios de om.

Sophie s-a uitat împrejur după Mark. Și iată-l și pe el, la o oarecare distanță, cu un grup de prieteni, dându-și capul pe spate pentru un hohot de râs între două guri de șampanie. Ea nu băuse încă nici un pahar. A simțit un frison de exasperare pe șira spinării. Cam era timpul ca Mark să aibă și el grijă de Arthur, nu?

— Când ai zis că te întorci la serviciu? a întrebat-o târăganat Juliet.

— Când împlinește Arthur șase luni, la începutul lui septembrie. Adică peste aproape două săptămâni.

Sophie s-a simțit încărcată de energie la gândul că-și va lua din nou geanta și că va ieși din casă mândră, îmbrăcată în haine strânse pe trup și clicăind pe tocuri înalte. Cât de diferit avea să se simtă după toată perioada asta în care o tândălise îmbrăcată în haine lălâi și cu papuci în picioare.

— N-aș vrea să fiu în locul tău, a căscat Juliet. După ce mi s-au născut copiii, n-am mai avut nici un chef de serviciu.

Sophie și-a suprimat un surâs. Juliet n-avusese chef de serviciu nici înainte să aibă copiii. După facultate, acolo unde se și cunoscuseră ele două, serviciul lui Juliet a însemnat o încercare, făcută fără prea multă tragere de inimă, de a pune pe picioare o afacere: mâncare de lux la domiciliu. După venirea pe lume a Cassandrei și a lui Orlando, Juliet s-a retras în confortul luxos al casei străvechi din Wales, proprietatea soțului ei.

Cu toate astea, Sophie nu o invidia pe Juliet. Sigur că ar fi fost plăcut să fie bogată, ar fi fost plăcut să nu mai facă echilibristică

pe buza prăpastiei care se căscase odată cu concedierea neașteptată a lui Mark. Dar să fie măritată cu Harry, bădăranul cu față roșie, în loc de Mark? Asta n-ar mai fi deloc plăcut. Chiar deloc.

În plus, lăsând la o parte imperativul financiar, Sophie nu se gândise niciodată serios să renunțe la carieră. Deși statul acasă cu Arthur avea părți bune – copilul fiind principalul aspect pozitiv –, Sophie fusese conștientă că maternitatea cu normă întreagă avea s-o plictisească până la urmă. Pe măsură ce concediul de maternitate se apropia de sfârșit, femeia a început să simtă din nou pofta de a ieși în lume, dorința de a munci și a reveni la hainele strânse pe talie.

În secunda aia, însă, ce își dorea cel mai tare Sophie era un pahar de alcool. Și asta urgent. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Mark golindu-și paharul și luând altul de pe tava unui chelner în mișcare.

— Ascultă, i-a spus ea disperată lui Juliet. Crezi c-ai putea să-mi aduci și mie un...

— Vai, Doamne! Uită-te la ei! Cassie! Lando! Unde e nenorocita aia de bună?

Juliet s-a repezit către copii.

Ceva înalt și serios se ivi lângă Sophie.

— Ți-am adus ceva de băut, a anunțat-o Simon Sharp.

— Ce drăguț din partea ta!

Sophie a luat paharul la care tânjise atât și i-a zâmbit lui Simon, care-și scosese aparatul de fotografiat miniatural. Când degetul lui a apăsat pe declanșator, zâmbetul lui Sophie a devenit și mai larg. Ce drăguț din partea lui să facă atâtea fotografii cu finul său. Era chiar emoționant cum se chinuia să facă poza

perfectă. Sophie a privit în obiectivul care-și adapta focalizarea. Aparatul arăta foarte scump, dar ce nu arăta scump la Simon? Costumul îi era indubitabil din cașmir, iar obrazul îi era ras cu îndemânarea profesioniștilor de pe Jermyn Street – un aspect foarte diferit de rasul în grabă la care era nevoit să recurgă Mark.

— Mi-a părut foarte rău când am aflat de slujba lui Mark, a murmurat Simon cu vocea lui nazală.

Sophie a tușit în pahar.

— Poftim? La ce te referi?

— La faptul c-a fost concediat.

— Dar imediat și-a găsit un post excelent, i-a răspuns Sophie de pe o poziție defensivă.

Femeia se întreba furioasă cine avusese indiscreția de a lăsa să-i scape informația privind recentul pas înapoi în carieră înregistrat de Mark. Cu coada ochiului, Sophie a surprins-o pe maică-sa, care se agita în spatele unui chelner cu un munte de profiteroluri pe tavă.

— Faceți loc pentru *croquembouche*! ciripea Shirley.

— Mama ta nu mi-a spus că și-a găsit un alt serviciu, a remarcat Simon.

— Cred și eu că nu. Adevărul e că abia a început lucrul pe post de director de vânzări desemnat la o editură nouă.

— Desemnat?

— Dacă face treabă bună, atunci o să obțină postul cu contract permanent. Iar el o să facă treabă bună, a adăugat Sophie loială.

— Dar are un salariu bun?

Brutalitatea întrebării a șocat-o pe Sophie. Pe de altă parte, era limpede că Simon își lua

foarte în serios atribuțiile de naș. Asta judecând după depunerea consistentă în contul bancar pe care i-l deschisese lui Arthur la Coutts. Faptul că fiul lor avea, la cinci luni, un capital mai confortabil decât cel pe care-l aveau ei doi, părinții, la o vârstă însumată de peste șaptezeci de ani fusese o formă crudă de trezire la realitate.

— Nu e rău, a replicat Sophie.

Iar răspunsul ei spunea totul. Noua companie la care lucra Mark era mică și fără prestigiu. Dezvoltarea ei și obținerea prestigiului erau tocmai provocările cărora Mark trebuia să le facă față. Și-atunci și recompensele aveau să crească.

Simon se simțea plin de dispreț. Nu se îndoia că soțul lui Sophie câștiga cam de-o pungă de semințe. Știa din proprie experiență, de când și el angajase oameni care fuseseră concediați, cât de jalnic de recunoscători erau aceștia numai pentru că aveau din nou un loc de muncă. Disponibilitatea lor de a accepta salarii infime era o trăsătură pe care Simon o exploatase de multe ori în trecut. Bărbatul l-a privit pe Mark, care râdea în lumina soarelui, și s-a întrebat de ce era omul ăla așa de fericit, de vreme ce starea lui de sărăcie era evidentă. Să fii mulțumit fără câteva milioane în bancă era, pentru Simon, ceva de neconceput.

Încurajată de șampania pe care o băuse, Sophie a decis că i-a venit rândul să facă pe anchetatorul.

— Deci, Simon, nu te-ai însurat niciodată ? l-a întrebat ea pe un ton jucăuș.

— Ăăă, nu.

Inima lui Simon a început să bată cu putere. Era pregătit pentru astfel de întrebări atunci când se afla la bancă, dar să fie interogată cu privire la cel mai sensibil dintre toate subiectele posibile, și asta în plin soare, la o petrecere de botez, a fost un șoc îngrozitor.

Totuși, a reușit să-și mascheze uriașa surpriză în fața lui Sophie. Șampania pe stomacul gol îi dăduse acesteia destul curaj să-și continue investigația.

— Dar ai fi un soț minunat, l-a tachinat ea.

— Presupun că n-am găsit fata potrivită, a mormăit Simon. Vezi tu, nimeni nu s-a mai ridicat la înălțimea ta, a adăugat el senin.

— Vai, Simon! a exclamat Sophie. Ce să spun?!

Ușor jenată, femeia s-a decis să schimbe subiectul. Exact ceea ce-și dorise și Simon.

— O să mă întorc curând la serviciu, i-a spus ea încântată.

Capitolul trei

Primul șoc înregistrat de Sophie la revenirea la serviciu a fost generat de faptul că biroul se schimbase complet. Fostul redactor-șef, Anne, o brunetă focoasă cu vână de conducător de sindicat, dispăruse. Tocmai ea, care își apăruse angajații plină de curaj împotriva cererilor nerezonabile ale directorilor.

Asta era o schimbare de-a dreptul sinistră. Pe lângă faptul că era o colegă pe care te puteai baza, Anne avea mai mulți copii și și apăra cu ferocitate dreptul de a ajunge acasă la timp ca să-i mai și vadă. Sophie se bazase pe înțelegerea ei în ceea ce privea conflictul creșă-serviciu, ca să nu mai vorbim de călătoria în sens invers, care se dovedise a fi mai simplu de realizat în teorie decât în practică. Sophie și-a dat însă seama că Anne ridicase prea multe obiecții privind orele târzii de program, așa că a fost nevoită să străbată bine cunoscutul traseu resurse umane, ieșirea din clădire și un post la revista *Sedimentary Geology Monthly*.

Și dacă toate astea nu-i picaseră bine lui Sophie, prezența Lisei o făcuse să i se aplece de tot. Lisa era înlocuitoarea lui Anne, adică o tipă la vreo patruzeci și ceva de ani, care ura bărbații și ideea de mariaj. Atitudine care

părea să-și aibă rădăcinile în propria ei lipsă de trecere în ochii reprezentanților celuilalt sex. Stare de fapt care, bănuia Sophie, avea o oarecare legătură cu aspectul ei exterior. Părul vopsit într-o nuanță violentă de negru și fondul de ten de un portocaliu țipător erau extrem de stranii. Mai ales atunci când se asociau cu un ruj perlat. Nu era deloc amuzant să lucrezi pentru Lisa.

În dimineața asta, ca de altfel în toate diminețile, când Sophie a intrat în birou, Lisa s-a uitat cu subînțeleș la ceasul de pe perete. Acesta era un gest menit să elimine posibilitatea ca Sophie să nu realizeze că întârziase cincisprezece minute.

— Îmi pare rău. O să recuperez în pauza de masă, și-a turuit Sophie scuzele, gâfâind, după ce urcase în goană șase etaje.

Nu mai avusese timp – sau răbdare – să aștepte liftul. Ochiul Lisei erau nemiloși și încărcăți de rimel.

— Deja ai de recuperat pentru întârzierile de ieri și de alaltăieri.

Sophie a lăsat capul în jos ca să-și camufleze furia din priviri. *Ticăloasă nenorocită!* Apoi, amintindu-și cum Arthur plânsese și se agățase de picioarele ei de dimineață, la creșă, femeia s-a simțit cuprinsă de un val de nefericire. A căutat să se lepede de ambele emoții, aruncându-și cu putere lucrurile sub birou.

— Auuu, a scheunat Penny, asistenta Lisei, atunci când geanta lui Sophie i s-a proptit în gleznă.

Femeia s-a uitat chiorâș la Sophie. Aceasta a bolborosit niște scuze, dar, în secret, și-a spus că i-ar fi plăcut s-o fi lovit și mai tare.

Penny era la fel de groaznică, dacă nu chiar mai groaznică decât Lisa.

Inițial, Sophie fusese furioasă pe Lisa pentru că-i ignorase dreptul de a fi promovată. Acum, însă, când își dăduse seama cât de oribilă era noua ei șefă, Sophie se simțea ușurată că nu era imediat sub Lisa pe scara ierarhică. Și, în orice caz, Penny era partenera cea mai potrivită pentru Lisa. Era la fel de acră și de sarcastică și aproape la fel de îngrozitoare la vedere – din cauza părului vișiniu și țepos și a ochelarilor cu rame metalice, sumbre. Penny era tot celibatară și părea să-și fi ținut rezervele de mânie pentru femeile măritate și cu copii.

— Ce e un bărbat inteligent, arătos și sensibil? îi striga ea Lisei. Un zvon!

Apoi amândouă izbucneau în râs.

— Care e cea mai rapidă cale spre inima unui bărbat? îi ținea Lisa hangul. Prin piept, cu un cuțit bine ascuțit.

— Ha, ha!

Sophie nu reacționa niciodată la aceste schimburi de replici și se străduia să nici nu le asculte. Era limpede că intenția celor două era s-o facă să sufere și să-și bată joc de o femeie cu o căsnicie fericită. Din această cauză, Sophie s-a decis să pară mai fericită și mai măritată ca niciodată, deși, din varii motive, în ultima vreme, rezultatul ăsta părea mai greu de obținut. A pus totul pe seama efortului de a se readapta la serviciu. Pentru că nu numai personalul redacției se schimbase, ci și volumul de muncă. Asta de când revista își modificase formatul. Ceea ce reprezentase o altă surpriză pentru Sophie.

Până atunci, publicația se concentrase pe viața celebriților. Acum accentul se punea pe ceea ce redactorul-șef al revistei numise „standardele *zeitgeist*-ului“.

Lisa, care era protejată de redactorul-șef, a tradus pentru subalterni: „articole care explozează scenarii emoționale calculate astfel încât să atingă coarda sensibilă a majorității cititorilor“. Ședințele de redacție în care se alegeau scenariile reprezentau o fascinantă trecere în revistă a vieților private ale angajaților. Propunerea redactorului-șef adjunct, „Femeie de succes, divorțată, singură – sunt de speriat sau ce?“, făcuse ca o grămadă de lume să-și coboare privirile, studiind covorul, în vreme ce propunerea „Când se va întoarce oare soțul meu“, care îi aparținea designerului-șef, o femeie cu un mariaj aparent fericit, îi lăsase pe toți membrii redacției cu gurile căscate. Nimeni nu știuse că omul plecase de-acasă. „Când mama preia controlul asupra vieții tale“ fusese o sugestie venită din partea unui tip masiv, monden și foarte macho, care lucra la departamentul de producție, despre care nimeni nu-și închipuiseră până atunci că trăia agățat de fusta maternă.

Deși era la fel de interesată ca toți ceilalți de aceste schimbări, modificarea direcției editoriale însemna, pentru Sophie, o creștere a obligațiilor. De exemplu, ca să dea greutate articolelor, era nevoie să introducă în text mai multe citate provenite de la experți în relații. Sophie a descoperit că persoana cea mai dispusă să ofere citate era o americană, o terapeută specializată în probleme maritale, o tipă amabilă cu presa, pe care o chema Martha Krankenhaus. Firește, femeia era ciudată. Așa

cum erau toți experții. Numai că ea măcar răspundea la telefon.

Sophie și-a adunat forțele ca s-o sune. Avea nevoie de o contribuție de natură științifică pentru materialul axat pe problema „De ce vorbesc bărbații atât de greu despre problemele lor?”. Subiect care fusese propus de editorul de imagine, un tip afectat de o logoree cronică.

— Doamnă doctor Krankenhaus, a spus Sophie când experta în relații a ridicat receptorul la New York.

— Doamnă doctor *Martha*. Doamnă doctor Krankenhaus mi se pare prea alienant.

Sophie a oftat. Ei i se părea că doctorița era alienantă indiferent cum i se adresa. Sensibilitatea femeii la etichetă era egalată doar de natura alambicată a enunțurilor pe care le emitea.

— De ce le vine bărbaților atât de greu să vorbească, doamnă doctor *Martha*?

Sophie și-a așezat degetele pe tastatură în speranța că va reuși să prindă măcar o parte din torentul de cuvinte care știa că avea să urmeze. Fără îndoială că doamnei doctor *Martha* nu-i venea deloc greu să vorbească. Departe de ea o astfel de dificultate. Cinci minute mai târziu, femeia continua să turuie.

— ... sindromul numit inhibiție verbală masculină e, de cele mai multe ori, tratabil prin promovarea respectului de sine și prin conștientizarea propriei valori. Aceasta se poate obține ajutând pacienții să învețe cum să participe la crearea de situații care să implice dezvoltarea siguranței fizice, emoționale, sexuale, psihologice și spirituale. De asemenea,

pacienții trebuie susținuți în dezvoltarea mecanismelor de adaptare. OK?

— Vă mulțumesc, doamnă doctor Martha. E... ăăă... grozav.

Una dintre noile responsabilități ale lui Sophie era aceea de a scoate, aproape cu forța, pagina de previziuni astrale de la astrolog — o femeie redutabilă, violent de dichisită, pe care o chema Marjorie Starr și care avea o coafură ca un tsunami roșu-auriu, la fel de înaltă pe cât de prelung era chipul de dedesubt.

La ora ceaiului, smulgând din ghearele faxului predicțiile din acea săptămână, Sophie a simțit că nu mai are nevoie să-și citească soarta. Ca să pregătească pagina respectivă, îi trebuiau ore întregi, ceea ce însemna c-avea să întârzie. În timp ce verifica în goană fiecare semn zodiacal, căutând greșelile de orice fel, Sophie s-a străduit să nu le mai bage în seamă pe Lisa și Penny.

— Un cuplu stă întins în pat, a pufnit Penny. Bărbatul zice: „Am să te fac cea mai fericită femeie din lume“. Femeia îi răspunde: „O să-mi fie dor de tine“. Ha, ha!

— Hihihih, a chițăit Lisa.

— Oamenii care au copii, a adăugat Penny indignată când Sophie și-a tras în sfârșit haina pe ea, au senzația că toată lumea se învârte în jurul lor. Pleci devreme ca să te duci la creșă! Și cu noi cum rămâne?

Ochii Lisei erau ca două flăcări.

— Exact. Ce-ar fi dacă și eu aș vrea să plec devreme ca să mă duc la lecții de cadril sau la pisicile mele?

Plecând, Sophie i-a transmis mental sentimentele ei de compasiune.

Lecții de cadrul. Pisici. Ce viață! Ea nu și-ar schimba viața pentru nimic în lume. Sincer! Deși unele lucruri puteau să fie mai simple.

Sophie a coborât scările vijelios la cea mai apropiată stație de metrou, mai să-și frângă gleznele. Croindu-și drum pe peronul supraaglomerat, s-a rugat să vină metroul, să reușească să se urce în el, iar apoi acesta să nu se mai oprească decât în stații. Numai așa putea să ajungă la Little Explorers la timp.

Sophie citise cândva un manual pentru părinți în care mamele erau sfătuite ca, înainte să-și ia copilul de la grădiniță, să-și acorde cinci minute de pauză, în care să se lepede de orice formă de stres și să se reîncarce cu energie. „Stați în mașină, lăsați în urmă starea de stres acumulată la serviciu și concentrați-vă asupra îmbrățișării pline de căldură de care o să aveți parte.“ Amintindu-și cât de în serios luase sfatul ăsta, Sophie a izbucnit în râs – dar râsul ei era trist. Într-adevăr, îmbrățișarea plină de căldură era prioritatea ei. Cel mai minunat moment al zilei era atunci când îl vedea pe Arthur zâmbind larg și-l simțea cuibărindu-se în brațele ei. Dar orice posibilitate de a-și acorda cinci minute, în care să stea în fața creșei și să se gândească la toate astea, se pierduse în tunelul dintre Charing Cross și Kennington. Iar, mai devreme, în tunelul dintre Berbec și Fecioară.

Zece minute mai târziu, Sophie cobora aleea din fața creșei, cu Arthur în cărucior. Voia să plece cât mai repede cu putință. Directoarea de la Little Explorers îi explicase foarte clar că, la o listă de așteptare atât de voluminoasă,

nu-i trebuiau și nici nu intenționa să-i tolereze pe părinții care întârzie tot timpul. Gândul de a adăuga pe lista ei de dificultăți și problema găsirii unei noi creșe o făcea pe Sophie să simtă că nu-și mai poate ține stomacul sub control.

— Salut! s-a auzit răsunând o voce prietenoasă de undeva dinspre parcare.

Ridicând ochii din pământ, acolo unde privea de obicei, Sophie a văzut o blondă zâmbitoare, care-și așeza copilul într-o mașină argintie.

Blonda era Helen, una dintre mămicile mai prietenoase. Atunci când Arthur venise pentru prima dată la Little Explorers, Sophie sperase să-și mărească cercul de cunoștințe printr-un influx de tinere din zonă, aflate în circumstanțe similare. Planul ei însă nu se realizase. Deși femeile care-și aduceau copiii la Little Explorers erau cam de aceeași vârstă cu ea, nu se dovediseră a fi prea prietenoase. Grupuri de câte două sau trei se opreau puțin în fața creșei și schimbau câteva cuvinte, după care se urcau la loc în jeepurile sclipitoare care aglomerau parcare. De la majoritatea, Sophie nu reușise să obțină decât o grimasă executată în vreme ce erau oricum ocupate cu altceva. Și-și și închipuia motivul. Celelalte mame formau un grup intimidant de femei splendide, îmbrăcate în acea uniformă neoficială compusă din tocuri amețitor de înalte, blugi de firmă strânși pe trup și jachete boeme, aruncate peste tricouri mulate, cu desene de prăjiturile aplicate pe zona bine definită a sânilor. Cel puțin din spate, arătau ca niște copile de șaisprezece ani. Din față, situația putea să se schimbe,

dar întotdeauna și zona asta era foarte dichisită și implica un machiaj elaborat.

Prin contrast, Sophie își petrecerea majoritatea pauzelor de masă uitându-se lung la ușile magazinului Boots, aflat la o oarecare depărtare, și nu cotrobăind prin magazine de lux, în căutare de haine la modă. Aplicând principiul „sacrifică stilul în favoarea vitezei“, Sophie se alesese cu niște ținute destul de stranii. Din acest motiv, în ultimul timp, se decisese să nu mai cumpere decât haine negre sau albastru închis. În felul ăsta, se asigurase că, deși arăta ca unul dintre membrii Armatei Salvării, măcar era asortată.

Se părea că majoritatea mamelor splendide nu munceau, iar cele care totuși lucrau aveau niște servicii la fel de splendide. Una din ele era o pretinsă romancieră de succes. O alta era producătoare la BBC, iar alta era actriță. Una dintre celelalte era PR în domeniul modei. „În clipa asta, coșmarul lui Kate sunt paparazzi“, o auzise într-o dimineață Sophie gâfâind în telefonul mobil de ultimă generație.

Numai Helen, blonda cea zâmbitoare, păruse genul de mamă normală. Dacă îl cunoștea personal pe Tony Blair sau dacă apărea în distribuția următoarei ecranizări după Jane Austen, care avea să fie proiectată în multiplexuri, măcar ea nu se lăudase cu astfel de realizări. În decursul primei săptămâni la Little Explorers, Sophie mersese împreună cu ea o parte din drumul spre casă și descoperise cu plăcere că Helen locuia pe Illyria Avenue, la doar câteva străzi de domiciliul ei din Verona Road. Cu toate astea, posibilitatea de a parcurge drumul spre casă împreună în majoritatea zilelor se evaporase atunci când Helen

îi explicase că, de obicei, ea vine la creșă cu mașina.

— Azi mașina e la soțul meu, spusese ea zâmbind. O folosim cu rândul.

— A, da!

Lui Sophie nici nu-i trecuse prin cap să-i ceară lui Mark să folosească mașina cu rândul. Dar nici el nu făcuse vreo ofertă în sensul ăsta.

Sophie își dorea din tot sufletul ca Helen să-i devină prietenă.

Helen era o tipă blândă, foarte normală și relaxată, în contrast cu atmosfera tensionată de la serviciu. Fiul ei, Teddy, un băiețel cu chip solemn și un păr atât de alb încât părea să capete nuanțe albastrui, părea și el un puști simpatic.

Singura problemă era că Arthur nu era de acord cu perspectiva asta. În fiecare seară, personalul de la creșă îi oferea părintelui care venea să-și recupereze copilul un raport în care se dădeau detalii cu privire la ce mâncase progenitura în cursul acelei zile, când dormise și cu cine se jucase. Lista cu prietenii de joacă ai lui Arthur nu-l includea niciodată pe Teddy, așa cum probabil că nici lista lui Teddy nu-l includea pe Arthur. Deși această antipatie între urmași nu distrugea neapărat orice speranță de prietenie cu Helen, avea totuși darul să inhibe, după părerea lui Sophie, următorul pas logic pe acest drum.

Data fiind lipsa reciprocă de interes, ar fi putut părea deplasat ca Sophie să-l invite pe Teddy în casa din Verona Road ca să se joace cu Arthur. Femeii i se părea nedrept ca Arthur s-o împiedice să-și facă măcar o prietenă, în vreme ce ea îi oferea șansa să-și facă atât de

mulți prieteni. Sigur, însă, și-a reamintit Sophie, o femeie nu devine mamă așteptându-se la recompense.

În orice caz, nu la genul ăsta de recompense. Desigur, recompensa mamei era bucuria de a urmări și de a sprijini, alături de soț, dezvoltarea pruncului ei minunat. Sophie și-a scos din minte gândul că implicarea lui Mark în procesul de sprijinire, ba chiar și numai de supraveghere a lui Arthur devenise, în ultima vreme, sporadică. Mark părea consumat până la epuizare de noua lui slujbă. Cu toate că rareori vorbea despre asta. Iar Sophie nu-l întreba nimic. Era destul de preocupată de propriile ei gânduri.

După ce s-a despărțit de Helen, Sophie s-a chinuit să nu se mai gândească la cele două ore de balamuc care o așteptau după ce avea să ajungă acasă. După ce se întorsese la serviciu, baia de seară a lui Arthur începuse să se desfășoare conform unui nou tipar, de-a dreptul infernal.

Atunci când stătuse cu Arthur acasă, baia fusese o acțiune relativ pașnică. Sophie nu se așteptase ca situația să se schimbe, dar exact asta se întâmplase. Acum că ea era obosită după serviciu, iar Arthur după creșă, toată operațiunea prezenta similitudini evidente cu încercarea de a îmbrăca un dulău puternic și necooperant într-o salopetă de copil.

Sophie își dorea cu disperare ca, în seara aia, Mark să ajungă acasă înaintea ei ca s-o ajute în luptă. După ce Sophie se întorsese la serviciu, Mark fusese atent la acest aspect, numai că, în ultima vreme, absențele lui deveniseră din ce în ce mai numeroase.

Dar Sophie și-a spus că în seara asta, acum că ea era mai obosită decât de obicei, Mark avea să fie acasă. Și-a închipuit cum avea să bage cheia în broasca ușii de la intrare, ca să descopere că era deja descuiat, pentru ca apoi, în capătul coridorului lung, să descopere silueta înaltă și reconfortantă a lui Mark, profilându-se pe geamul ușilor glisante care făceau legătura dintre bucătărie și grădină. Soțul avea s-o întâmpine vesel, s-o întrebe dacă vrea un ceai sau ceva mai tare (absolut, ceva mai tare). După ce va fi rezolvat și problema asta, Mark avea să traverseze holul, să-i ofere paharul de băutură, să-l scoată pe Arthur din cărucior și să urce cu el la etaj, unde să dea drumul la apă pentru baie. Între timp, Sophie avea să se târască epuizată către sufragerie, unde avea să se prăbușească pe canapea, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru gin și soțul ei vrednic...

Dar când Sophie a apărut de după colț, intrând pe Verona Road, spațiul de parcare de pe trotuarul din fața casei era pustiu. Din nou, Sophie trebuia să se descurce singură.

Capitolul patru

Oprit la semafor, Mark a ambalat nerăbdător motorul. Întârziase acasă și asta numai din vina lui Lance. Directorul, încă sub influența prânzului, dăduse buzna în biroul lui, împleticindu-se, și se lansase într-una din „scurtele“ sale discuții, tocmai când Mark era pe picior de plecare.

În trecut, Mark și-ar fi explicat planul și ar fi plecat oricum. Dar asta se întâmpla înainte să fie concediat. Gest care îl șocase și născuse în el teama de a nu păți din nou același lucru. Mark era recunoscător că fusese acceptat de compania Charlatan, și asta cu toate că era limpede că noua editură mai avea încă drum lung de bătut până să devină de succes. El, în calitate de director de vânzări desemnat, era exact persoana care se presupunea că trebuie să ducă firma în acel punct.

— Suntem noi, suntem incitanți, îi repetase Lance în seara aceea.

Ochii parșivi îi sclipeau de ambiție.

— La asta se referă și numele editurii. Charlatan – umor, îndrăzneală, un strop de pericol, așteptați-vă la ceva cu totul neobișnuit și așa mai departe.

Mark aprobase totul din cap cu seriozitate. În ceea ce privea angajații editurii, el chiar că

se trezise cu o situație la care nu s-ar fi așteptat niciodată. Mark se așteptase să găsească un număr dublu de angajați, ceea ce fusese cu totul neobișnuit pentru Lance. Sau cel puțin asta îi spusese lui. Mark s-a folosit de acea „mică“ discuție ca să deschidă, încă o dată, respectivul subiect.

— Nu se poate, bătrâne, i-a răspuns târâgănat Lance, trăgându-se de butonii cămășii de pe Jermyn Street. Pur și simplu n-avem destul cașcaval pentru asta. Știi cum stă treaba.

Mark știa într-adevăr cum stătea treaba. Editurile, în general, erau în pierdere, iar vânzările scăzuseră îngrijorător. Țsta fusese de altfel și motivul pentru care fosta lui firmă îl „eliberase de obligații“, așa cum se exprimase precedentul șef. Situația editurii Charlatan depindea în totalitate de succesul cărților care aveau să fie lansate la toamnă. Pe listă existau două comori – un roman și un manual de autoperfecționare. Fiecare din ele însemnase un avans generos oferit autorului. „Investiția“ trebuia recuperată și trebuia să aducă și profit.

Mark era conștient că el trebuia să inventeze o strategie de marketing, astfel încât firma să dea lovitura cu numărul de volume pe care și-l propusese. El făcuse tot posibilul, numai că echipa de vânzări de la Charlatan n-avea experiență, era mică și, absolut de înțeles, copleșită de sarcina de a promova agresiv cărțile proprii, pe o piață mai competitivă ca oricând.

— Mă tem că trebuie să te descurci cu ce ai, l-a avertizat Lance, învăluit în rotocoalele de fum albăstrui emanate de trabucul pe care-l fuma.

Când, în sfârșit, au ajuns împreună în parcare, Lance s-a oprit câteva secunde lângă Aston Martinul lui.

— Am și o veste bună pentru tine, bătrâne. Am angajat un director de PR fantastic. O cheamă Persephone. Un creier înșurubat pe o pereche de catalige, a continuat el aruncându-i lui Mark o privire cu subînțeles. Și ce pereche frumoasă de catalige! Ar trebui să-ți fie de ajutor.

Acum, pierzând timpul la semafor, Mark medita la această noutate. Într-adevăr, angajarea unei PR-iste era o veste bună. Charlatan avea nevoie disperată de o persoană competentă, care să se ocupe de relația cu presa și care să lucreze împreună cu echipa de vânzări a lui Mark pe diversele strategii de promovare.

Mark a pornit din nou. Firmele vesele de neon care îi luceau prin fața ochilor îi mai ridicau puțin moralul. Măcar venirea lui Persephone era un lucru pozitiv pe care să i-l anunțe lui Sophie. Se va dovedi util, având în vedere în ce stare de spirit va fi Sophie la venirea lui acasă.

Bărbatul a oftat. În ultima vreme, Sophie părea mereu cu capsă pusă. Mark știa că soția lui era obosită, dar nici el nu plesnea de energie. Și-apoi, cât de greu putea să fie să verifici paginile unei reviste pentru femei? Cu siguranță, mult mai ușor decât să convingi un librar zgârcit să-ți facă o comandă mai mare. Iar el nu putea să piardă și slujba asta. Trebuia să reușească să scape de adjectivul „desemnat” din titlu. Și așa avea să se întâmple. Mark și-a jurat asta sub imperiul unui val de încredere în sine. După asta, totul avea să fie bine.

Apropiindu-se de Verona Road, a început să simtă că trecuse într-o stare de defensivă. El *avusese* intenția să se întoarcă acasă devreme, dar ce-ar fi putut să facă atunci când șeful l-a convocat la o întâlnire în ultima clipă? Și, oricum, cât de dificil putea să fie să-i faci baie lui Arthur?

În seara aia, procesul de îmbăiere fusese mai groaznic ca oricând. Arthur, ai cărui dinți în creștere aveau nevoie de atențiile unei periuțe, rezistase la eforturile lui Sophie de a-i introduce obiectul cu pricina în gură cu o putere fizică și orală absolut stupefiantă. Simțind că-i pocnesc urechile de la atâtea urlete, Sophie s-a luptat cu fiul ei, care dădea din mâini și din picioare, țipa și asuda, așteptându-se ca-n orice secundă să audă poliția sau vecinii bubuindu-i în ușă.

Finalmente, cu un efort supraomenesc, Sophie a reușit să-l încarcereze pe Arthur în pătuț. S-a uitat la el printre bare cu un amestec de teamă și ușurare, ca și cum ar fi prins și închis în celulă un fugar periculos. Zbierele emise de Arthur, furios c-a fost întemnițat, răsunau în urma lui Sophie, pe când cobora scările.

Alcool. Tărie. Asta avea să-i calmeze resentimentele și nervii zdrobiți.

Sophie s-a lăsat pe vine și a început să cotrobăiască în fundul dulapului. Avusese acolo o sticlă de gin. Și asta chiar recent. Fusese undeva în dulap. Din ce în ce mai agitată, Sophie a dat iama printre sticlele de vin și lichior – chestii pe care nu le bea nimeni niciodată. Căuta cu disperare eticheta veselă, în roșu și galben. Hotărâtă, și-a scos din

mente gândul că sticla de gin putea să fi ajuns în lada de deșeuri reciclabile, pe care o umpluse în ziua în care consiliul local strângea sticlele din cartier. Sophie avea nevoie de sticla aia, avea nevoie de imboldul răcoros, puternic și acidulat, urmat de acea relaxare anesteziantă.

Și totuși sticla nu era în dulap. Zdrobită de dezamăgire, strivită de rușinoasa sete bahică, Sophie s-a chircit pe dalele de gresie din bucătărie – care nu mai fuseseră măturate cam de multă vreme – și, disperată, a început să studieze firimiturile de pe jos.

În această scenă dominată de amărăciune s-a insinuat soneria unui telefon. Sophie a sărit în picioare, trezită la viață de un val de groază. Până în clipa aia nu se gândise că era posibil ca Mark să nu fie acasă din cauza unui accident.

Dar la telefon era mama ei. Ar fi trebuit să-și închipuie. Shirley avea talentul s-o sune exact atunci când avea cel mai puțin chef de așa ceva.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Shirley. Parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

— Sunt doar puțin obosită. Tocmai l-am culcat pe Arthur. A fost, ăăă, nițel mai dificil.

— Mark n-a venit încă acasă?

— Nu...

Shirley a exclamat deranjată:

— Mark nu realizează cât de obositor este pentru tine să te adaptezi ritmului de la serviciu la atât de puțină vreme după ce-ai născut?

— Ăăă, ba da, sigur că-și dă seama, dar... a răspuns Sophie automat, deși se întreba dacă Mark într-adevăr conștientiza situația ei.

— Ideal ar fi fost să nici nu trebuiască să mai muncești, a bombănit Shirley. Eu n-am fost nevoită să fac așa ceva. Din fericire, tatăl tău câștiga destul...

— Eu *vreau* să lucrez, mamă, a întrerupt-o Sophie, încercând să-și moduleze vocea astfel încât să sune convingător.

Chiar asta era adevărul – în teorie. Evident, însă, că nu-și dorea să-și petreacă ziua cu Lisa, Penny, doamna doctor Martha și Marjorie Starr. Dar își dorea să aibă o viață și în afara casei. Asta ca să nu mai pomenească de oportunitățile pe care i le putea oferi actualul ei post. Sau, cel puțin, oportunitățile la care spera ea. Dacă reușea să-și păstreze postul.

— Cum zici tu. Oricum, draga mea, eu te-am sunat ca să te anunț că vin în oraș săptămâna viitoare. Mă întâlnesc cu arma mea secretă.

Arma secretă a lui Shirley era un chirurg din Harley Street, doctorul Carmichael. Acesta îi injecta Botox în frunte la intervale regulate. Shirley descoperise Botoxul relativ târziu în viață, numai că îmbrățișase această invenție cu mare entuziasm. Spre dezgustul lui Mark.

— Ea are măcar habar ce e chestia aia? i se plânsese Mark lui Sophie, care-i împărtășea sentimentul de aversiune.

În ultima vreme, însă, având în vedere că la lookul „n-am dormit toată noaptea“ se adăugase și stresul revenirii la serviciu, Sophie începuse să se întrebe dacă n-ar fi cazul să apeleze și ea la serviciile doctorului Carmichael.

— O să trec și pe la Selfridges. Vreau să văd cum arată noile colecții. *Știu*, a adăugat Shirley venindu-i o idee. Hai să ne întâlnim la prânz la Oyster Bar.

— Mi-ar face mare plăcere, mamă, a răspuns Sophie chinându-se să pară răbdătoare. Dar s-ar putea să fie dificil în ce privește timpul.

Să recupereze întârzierile de dimineață dintr-o săptămână întreagă și să meargă și pe Oxford Street pentru un prânz cu fructe de mare putea să reprezinte o adevărată provocare.

— L-ai mai văzut pe Simon de la botez? a întrebat-o Shirley.

Sophie s-a încruntat. Simon? Nu se mai gândise la el de săptămâni în șir.

— Draga mea! a dojenit-o maică-sa. Acum că a devenit nașul lui Arthur, trebuie să te vezi cu el mai des. Trebuie să ții legătura.

— Presupun că ai dreptate.

Sophie a remarcat că grija maică-sii de a-l ține pe Arthur în contact cu nașii nu se extindea și asupra lui Cess – Cess cea banală și mai săracă decât Simon.

— Știu! a exclamat Shirley. Se apropie ziua ta de naștere! E ocazia perfectă să-l inviți la voi. Așa poate să-l vadă pe Arthur. În fond, Simon e acum nașul lui.

— Mamă! Nici măcar nu m-am *gândit* la ziua mea. N-am avut timp.

Când Mark a intrat în sfârșit în casă, Sophie stătea lângă aragaz, încercând să găsească puterea necesară ca să-l mai și folosească.

— Bună, iubito! a strigat el, sperând să risipească atmosfera tensionată prin simpla forță a salutului.

— Unde-ai fost?

— M-am întâlnit cu Lance, a gemut Mark.

— Așa? La sfârșitul programului? Și n-ai putut să-i zici că trebuie să pleci?

Mark a oftat.

— N-am slujba asta decât de cinci minute. Trebuie să dau dovadă de bunăvoință.

Sophie și-a dat seama că disputa de care se apropiau vertiginos nu avea să folosească la nimic. Așa că s-a forțat să zâmbească.

Mark a primit ramura de măslin cu ușurare.

— Nu-ți face griji, a asigurat-o el. După ce se lansează cărțile la toamnă, totul o să fie mai bine.

Sophie s-a străduit să răspundă la optimismul care lumina chipul lui Mark.

— Sigur că da, a răspuns ea în semn de sprijin.

— *Dricul roșu* o să zboare de pe rafturile librăriilor, a adăugat Mark încrezător.

— Asta e cartea despre Stalin?

— Despre o familie de aristocrați din Moscova lui Stalin, da, a corectat-o el cu blândețe.

Sophie a zâmbit.

— Ar trebui s-o citesc. Acum că și eu trăiesc sub Stalin, a spus ea arătând cu mâna spre tavan, adică la dormitorul lui Arthur, care era chiar deasupra.

Stând în pragul bucătăriei, Sophie l-a văzut pe Mark prăbușindu-se pe canapea și abandonându-și servieta, haina și exemplarul din *Evening Standard* direct pe parchetul din stejar.

Ceea ce a obligat-o să se lupte, din nou, cu sentimentul de frustrare.

Abia terminase de strâns, în genunchi — agonie pe parchet —, jucăriile pe care le aruncase Arthur peste tot. Iar acum Mark

intrase în cameră și și le împrăștiase pe-ale lui.

— Dumnezeu, ce zi, a gemut Mark acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Nici a mea n-a fost prea grozavă, a remarcat cu voce stinsă Sophie. Lisa a fost întoarsă cu fundul în sus toată ziua, iar Penny a fost vitriolantă.

Mark a dat din mână în semn de „nu contează“.

— Sunt doar două babe acre. Ar trebui să le ignori.

— Păi, nu prea pot să le ignor când stau toată ziua cu ele. Măcar *tu* poți să te miști. Te duci la întâlniri și așa mai departe.

— Întâlniri! Mark s-a uitat la ea uluit. Ai idee cât de plicticoase sunt majoritatea întâlnirilor ăstora la care trebuie să mă duc? Uneori trebuie să-mi dau singur șuturi pe sub masă ca să rămân treaz.

— Da, și, evident, chestia cu rămasul treaz nu e ceva ce aș putea să înțeleg, i-a întors-o Sophie furioasă.

Cei doi s-au privit exasperați. Ceea ce, la început, avusese ton de dojană și-apoi de cirovăială se transformase acum într-o ceartă în toată regula.

Sophie a făcut din nou eforturi să se salveze de pe marginea prăpastiei pe care se aflau amândoi.

— Peste câteva săptămâni e ziua mea, a bolborosit ea, băgând mâna în frigider după niște salată verde care arăta și mai veștejită decât se simțea ea.

Mark a încercat să-și ascundă șocul. Până atunci nu mai uitase niciodată de ziua ei. Slavă Domnului că-i adusesese aminte.

Sophie nu i-a văzut surpriza de pe chip. Ușurată și încântată, scotea dopul unei sticle de Pinot Grigio, pe care o găsisse zăcând, în mod absolut neașteptat, în cutia pentru salată a frigiderului. Zâmbi turnând lichidul verde-gălbui în pahare. Ziua ei de naștere fusese întotdeauna memorabilă. Un eveniment într-adevăr deosebit.

Imagini ale unei fericiri trecute, dar perfecte îi răsăreau acum în minte. Mai întâi, după-amiaza aia din Scarborough – aniversarea pentru care închiriaseră o căsuță în North York Moors. Vremea fusese minunată, doar cu ceva vânt. I-a prins ploaia pe plajă, așa că au mâncat pește și cartofi prăjiți din ziar, chinuindu-se să nu-și verse paharele de plastic cu ceai opărit. Mark fusese de-a dreptul haios cu cagula portocalie hidoasă pe care o găsisse în căsuță. Se adăpostiseră de ploaie într-un magazin care vindea de toate – de la acadele la brichete și șorțuri de bucătărie care aveau imprimat pe ele femei goale, pe ale căror sfârcuri erau prinse discuri rotitoare. Chiar și atunci, amândurora li se păruse că era genul de distracție care nu se poate cumpăra.

Apoi fusese weekendul aniversar de la hotelul cu arhitectură tradițională din Wales. Camelele care-i fuseseră descrise ca fiind stilate și luxoase și pe care le rezervase Mark s-au dovedit a fi nimic mai mult decât un pod modernizat, cu tavanul foarte jos, sprijinit pe bârne – un obstacol imposibil de evitat pentru o persoană cu înălțimea lui. După câteva lovituri răsunătoare, Mark n-a mai circulat prin încăperile respective decât târându-se de-a bușilea. Tot weekendul răsuseră pe seama apartamentului gen Toulouse-Lautrec.

Acum Mark moțăia în sufragerie. Somnul îl îndepărtase de realitate. Când Sophie a intrat în cameră cu cele două pahare de vin, bărbatul s-a trezit speriat.

— Ce zici să facem anul ăsta? l-a întrebat Sophie.

Fața îi strălucea încălzită de amintirile frumoase. Își închipuia că, asemenea ei, în ultimele minute Mark făcuse o incursiune plăcută prin trecut.

— Când? A, de ziua ta, sigur, absolut, da... Mark s-a chinuit să deschidă ochii. Păi, am putea să ieșim...

— Da-aa, a răspuns Sophie nu prea convinsă.

Găsirea unei persoane care să stea cu copilul părea întotdeauna să presupună mai mult efort și mai multă cheltuială decât ieșirea în sine. După care trebuia să dea telefoane acasă după fiecare fel de mâncare. Adică un program care numai relaxant nu era.

— Ce zici să luăm masa acasă? a propus ea. Am putea să invităm pe câte cineva.

Ideea maică-sii nu era chiar așa de rea. Putea să fie o chestie festivă, dar care să se desfășoare în spațiul sigur al casei.

Mark s-a uitat la ea nedumerit. Masa acasă? Nu se simțea în stare să pună la punct o cină cu invitați. El nu voia decât să se ducă la culcare.

— Pe cine? a întrebat-o suspicios.

Lui Sophie tocmai îi venise o idee genială. Era incredibil că nu se mai gândise la asta. Nu numai Simon, ci și Cecily! Avea să-i invite pe *amândoi*! Ce zisese Simon? Că n-a găsit femeia potrivită? Doi oameni singuri... și cei doi nași ai lui Arthur.

— De ce să nu-i invităm pe Simon și pe Cess? a propus ea veselă. Pentru Arthur ar fi minunat. Și ar fi grozav dacă s-ar combina.

Lui Mark nu-i venea să creadă. Sophie nu pune la cale doar o simplă masă, ci voia o masă în care să formeze un cuplu. Și-a reprimat dorința de a-i atrage atenția soției sale că în viața lui nu întâlnise doi oameni mai puțin compatibili decât Simon și Cecily. Ea era o directoare de școală în sensul clasic al cuvântului, iar el o mașină de făcut bani. Însă Mark a văzut pe chipul încântat al lui Sophie că era chitită pe ideea respectivă. Și-apoi, oricum, era ziua ei de naștere.

— Grozav! Da, bine. Minunat! Ei, dac-o să vină și Simon, e cazul să-mi scot bancurile din sac. Doar știi ce băiat petrecăreț e!

— Nu fi rău, l-a certat Sophie.

După masă, Mark și-a adus aminte ce avusese de gând să-i spună lui Sophie.

— Lance mi-a dat o veste bună, a anunțat el de pe canapea.

— Îți mărește salariul? a murmurat Sophie din fotoliu, încercând să se concentreze asupra unui roman.

Ajunsese deja la pagina cincizeci, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba în carte.

— E ceva aproape la fel de grozav, a răspuns Mark încântat. O nouă directoare de PR. O cheamă Persephone.

— Aaaaa, l-a tachinat Sophia. Atunci nu mă mir că ești așa de fericit. E o brunetă sexy, cu accent aristocratic și tărăgănat, nu?

— Ce vrei să spui? De parcă eu m-aș mai uita la vreo altă femeie.

Mai târziu, în pat, Mark a tras-o pe Sophie spre el. Mark fusese întotdeauna un iubit pasional, iar Sophie fusese la fel de înfocată. Deși, pentru ea, nașterea lui Arthur adusesese o stare pronunțată de oboseală și prezența inhibantă a unor bucăți de carne tremurătoare, peste care nu voia să simtă degetele lui Mark. În seara aia, însă, amândoi păreau să-și fi regăsit ceva din vechea pasiune. După aceea, cuibărindu-se fericită la spatele călduț al soțului ei, Sophie și-a spus că cearta evitată la mustață fusese cea care reaprinsese focul dintre ei. Poate că trebuiau să se certe mai des.

Capitolul cinci

În dimineața în care împlinea treizeci și șapte de ani, ieșind de la duș, Sophie și-a privit cu un ochi critic trupul gol. Oglinda din baie, cumpărată în vremea în care ea și Mark aveau timp, energie și libertate personală să bată piețele și magazinele cu anti-chități, fusese, inițial, partea din spate a unei vitrine din Muzeul de Istorie Naturală. Poate tocmai din acest motiv Sophie se simțea întotdeauna ca un exponat care se oglindește în ea. Și nu cel mai reușit din specia lui.

Femeia s-a uitat neîncrezătoare la cântarul de sub chiuvetă. Legea universală care spunea că o persoană care se urcă pe cântar descoperă întotdeauna că are mai multe kilograme decât credea, iar la bancă i se spune că are mai puțini bani în cont decât își amintea era o chestie pe care n-o voia confirmată tocmai de ziua ei.

Mark a dat buzna în baie în spatele ei și-a început să cotrobăiască disperat după periuța de dinți.

— M-am îngărașat, nu? a oftat Sophie, uitându-se la el prin oglindă cu priviri seducătoare, așteptând ca bărbatul s-o contrazică.

Mark însă nici n-a ridicat ochii. Reușind să pună mâna pe periuța de dinți, acum era ocupat să vâneze tubul de pastă.

— Mmm, a bolborosit el neatent.

Sophie a rămas șocată. Oare fusese un răspuns de confirmare? Soțul ei îi spunea că e grasă? Și asta de *ziua ei*? Ochii lui Sophie aruncau flăcări atunci când privirile i-au căzut pe tubul de pastă de dinți pe care pusese Mark gheara.

— De ce nu pui niciodată capacul la pasta de dinți? i-a sărit femeii muștarul. Tot timpul te rog să faci chestia asta și niciodată nu mă bagi în seamă. Totdeauna pasta noastră e dezgustătoare, e uscată și oribilă în capăt, iar tubul e stors și strâmbat în mijloc.

Femeia a ieșit din baie trântind ușa, iar Mark s-a uitat după ea uluit.

Nici nu era ora opt, iar el făcuse deja o greșeală fatală. Oare ce-l întrebuse? În ultimul timp, Sophie era un teren minat pe care te deplasai în vârful picioarelor, dar bombele puteau să explodeze oricând.

Spălându-se pe dinți, Mark a revenit la grijile lui. Lance îl strângea din ce în ce mai tare cu ușa apropo de vânzări și de necesitatea de a le-o lua înainte competitorilor. Mark știa însă că nimic nu putea salva situația dacă nu erau angajați măcar încă doi oameni. Oameni cu creier. Însă Lance rămânea surd la rugămințile lui, iar noua directoare de PR se dovedise a nu fi salvarea la care tânjise atât de mult, ci o adevărată catastrofă.

Gândindu-se la Persephone, Mark a început să-și frece dinții și mai vârtos. Descoperise pe pielea lui că a lăsa organizarea unei lansări de carte sau a unei ședințe de autografe în grija femeii ăleia era un dezastru. Între timp, succesul lui Persephone în zona media era ilustrat de absența totală a autorilor editurii

Charlatan în spațiile unde scriitorii editurilor rivale își făceau veacul.

Persephone. Tot timpul vorbind lanenorocitulă la telefon era un nume mai potrivit. Telefoanele cruciale date de pe mobil – când vorbea, cum își închipuia Mark, cu coafeza, dealerul de droguri sau omul care îi tundeă câinele – păreau să-i ocupe toată ziua.

— Da, da, răcnea femeia agitată în casca cu aspect teribil de complicat, în vreme ce ochii îi fugeau în toate direcțiile, mai puțin către Mark, autorul pe care se presupunea că-l însoțește sau directorul de librărie pe care trebuia să-l seducă.

Gândindu-se la directoarea de PR, Mark s-a simțit inundat de valuri succesive de frustrare. Angajarea ei îi pusese în cârcă și mai multe sarcini, în loc să-l degreveze. Mark a adăugat la lista de dorințe, pe lângă aceea de a avea măcar încă doi oameni la departamentul de vânzări, și pe aceea de a n-o mai vedea niciodată pe Persephone.

În seara aia, Sophie și-a spus nefericită că modul nepotrivit în care-și începuse dimineața dăduse tonul pentru tot restul zilei. Era acum din nou în baie, spălându-l pe Arthur singură, ca de obicei, și luptându-se cu aceleași foieli și țipete. În vremea asta, deși invitații trebuiau să apară într-o jumătate de oră, mâncarea pentru petrecere zăcea la parter, încă nescoasă din pungi, aruncată pe masa murdară și plină de vase din bucătărie.

Și totuși, faptul că adusese mâncarea acasă fusese o realizare de-a dreptul eroică. Agonia de a căra doi pui, o tartă cu lămâie, niște dovlecei, câteva vinete și roșii, plus trei sticle

de vin roșu și una de șampanie prin metroul londonez, la o oră de vârf, îi rămăsese imprimată în creier pentru totdeauna, așa cum probabil că-i era imprimată și urma sacoșelor în palmă.

Apoi mai existase și jumătatea de oră de coșmar de dinainte de pauza de masă, când, conform inflexibilei tradiții a zilelor de naștere petrecute la birou, fusese obligată să stea în picioare lângă xerox, bând șampanie ieftină dintr-un pahar de plastic, și să converseze cu secretara șefei sale.

— Mie mi se pare că, după o anumită vârstă, zilele de naștere sunt mai curând un prilej de a-ți îneca amarul în băutură decât de a sărbători. Nu ești de acord? o întrebase Penny.

După asta, șefa sa îi oferise, în numele tuturor angajaților, niște seruri de față din venin de albină, care Sophie bănuia că zăcuseră prin dulapul celor de la departamentul de frumusețe. Acceptase însă cadoul cu grație, deși i se păruse o idee ciudată să umble pe stradă cu fața plină de venin. Pe de altă parte, Lisa făcea chestia asta în fiecare zi.

La creșă, Helen îi urase „La mulți ani“, iar Sophie fusese cuprinsă brusc de dorința de a o invita la masă. Pe de altă parte, masa respectivă avea un scop, iar scopul era de natură intimă. Simon se putea îndrăgosti de Helen, în loc să cadă în mrejele lui Cess, așa cum era planul. Plus că mai era și problema lipsei reciproce de interes a copiilor. Teddy încă nu-și făcuse apariția în rapoartele de activitate ale lui Arthur.

— Of, *Arthur*! a spus Sophie printre dinți când un val de apă călâie s-a ridicat din cadă și-a făcut-o flească.

— Sophie, tu ești? s-a auzit vocea lui Simon Sharp din capul scărilor.

Sophie a țipat îngrozită. Grăbită să termine treaba, probabil că uitase ușa descuiată. Iar Simon venise mai devreme. Aproape cu treizeci de minute mai devreme. Incredibil!

— Sunt în baie, a gâfâit ea. Îl spăl pe Arthur.

Fața gravă a lui Simon a apărut de după ușă, în timp ce Sophie se chinuia să găsească o poziție care să dea senzația că ține lucrurile sub un oarecare control. Figură care nu prea a ținut. Arthur a reușit să-i arunce în față un val de spumă. În plus, Sophie era dureros de conștientă că sfârcurile i se ițeau prin tricoul mulat și ud pe care scria „Unde au dispărut toți bărbații mișto?”. La vremea când i-l cumpărase Mark, i se păruse o glumă bună.

— Salut, Simon, a gâfâit ea, clipind din cauza săpunului și deplângându-și părul ciufulit, hainele ude și starea deplorabilă în general.

Sophie nu-și mai văzuse trusa de machiaj de la șapte jumate dimineața, iar asta fusese tot: o văzuse doar. Alte chestiuni mai presante îi îndepărtaseră din minte nevoia de rimel și de ruj. Asta până când, pe la jumătatea drumului către serviciu, surprinsese imaginea unei femei bătrâne și încruntate în oglinda unei cabine fotografice din Oxford Circus și-și dăduse seama îngrozită că ea era femeia din oglindă.

— Salut, i-a răspuns Simon cu o voce fără intonație.

La fel ca la botez, Simon arăta impecabil: pantofii îi erau perfect lustruiți, iar părul îi era perfect pieptănat. Un buton de argint i-a sclipit pe manșeta orbitor de albă a cămășii

atunci când a întins un braț prelung. O geantă Jo Malone enormă se bălăngănea la capătul lui.

— La mulți ani! i-a urat Simon.

— Vai, Simon! *Mulțumesc!* a exclamat Sophie încântată. Ador gențile de la Jo Malone.

În vreme ce Simon privea impasibil în jur, Sophie și-a dat seama că aspectul băii nu-i trăda interesul pentru lux. Un bec mult prea strălucitor pune în lumină faptul că pereții erau pătați de umezeală, iar unele plăci de faianță se desprinseseră de la locul lor. Decorul băii fusese de la început o cârpăceală. Când se mutaseră în casă, Mark, în loc să înlocuiască toată faianța, încercase să mai atenueze rozul plăsticos, ca desprins din anii '60, al băii vopsind pereții în verde. Gest care nu făcuse decât să înrăutățească situația.

Arthur, încă în cadă, se holba suspicios la noul-venit.

— Dragul meu! a găfâit Sophie cu o veselie nervoasă. Acesta e nașul tău, Simon!

Arthur n-a părut deloc impresionat. Între timp, Simon își cufundase mâna în buzunarul de la costum.

— Am adus asta pentru Arthur. M-am gândit c-o să-i placă.

— Îh, îh, a bolborosit Arthur din cadă, fluturând o mânuță avidă înspre cutia elegant ambalată care fusese scoasă din buzunar.

Sophie a desfăcut funda și a ridicat capacul cutiei, lăsând să se vadă un inel de dentiție din argint masiv.

— Fantastic, a spus ea repede, străduindu-se să-și reprime imaginea lui Arthur aruncând cu el în orice, începând cu televizorul și

terminând cu ușa de sticlă care dădea spre grădină.

— Mark n-a ajuns încă acasă? a întrebat Simon, îngropând cu succes ultimele rămășițe de bună dispoziție ale lui Sophie.

— O să ajungă curând.

Femeia s-a străduit să pară relaxată, deși gâtulejul i se contractase de nervi. Era furioasă și rănită că Mark nu era acolo, că era ziua ei și ea trebuia să se ocupe de tot.

Și-atunci a intervenit norocul. S-a auzit soneria de la intrare.

— Simon, poți tu să te duci și să-i deschizi lui... Cecily?

Sophie s-a decis să folosească numele întreg al lui Cess. În felul ăsta, măcar suna fermecător.

— Sigur că da.

— Mulțumesc.

Sophie i-a zâmbit recunoscătoare, agitând apa cu frenezie. Nu era sigură dacă Arthur făcuse cumva vreo nenorocire prin cadă. Dar dacă apa se mișca destul de repede, nimeni nu putea să vadă ce se petrecea dedesubt. Asta era filozofia din spatele a mii de căzi de baie.

— Ți-o amintești pe Cecily de la botez, nu? Ea e partenera ta de nașit. Nașa de lângă naș. Cam așa ceva.

Simon a părăsit încăperea fără nici un cuvânt.

După plecarea lui, ocupată fiind, Sophie a început să se relaxeze. Acum calea era liberă și putea să se pregătească de petrecere, iar Simon și Cess să se cunoască mai bine. Așa cum îi atrăsese atenția și Mark – deși nu-i fusese de prea mare ajutor –, pe parcursul

botezului, cei doi abia dacă schimbaseră două vorbe. Ei, acum puteau să recupereze timpul pierdut. De fapt, cu cât îi lăsa mai mult timp singuri, cu atât mai bine. Era straniu cum planurile astea aveau darul s-o înveselească. De parcă punerea la cale a unei uniuni ferice între nași reprezenta o compensație pentru din ce în ce mai numeroasele defecte ale propriului mariaj. Dar unde dracului era Mark? Ar face bine să aibă o scuză *al naibii* de bună.

Sophie l-a trecut rapid pe Arthur prin ultimele etape ale preparativelor pentru culcare, cântându-i cu hotărâre *Old MacDonald*. Băiatul urla cât îl țineau plămânii, iar ea se lupta să-i pună salopeta. Și totuși, în scurtele intervale dintre urlete, n-a putut să nu observe că sunetul care se auzea de la parter nu era murmurul unei conversații interesante. De la parter nu se auzea decât tăcere. La un moment dat, Sophie s-a furișat până în capătul scărilor numai ca să-l audă pe Simon întrebându-o pe Cess, cu o voce constipată, unde locuiește.

— În Peckham.

— Am înțeles, a spus Simon. Nu e un cartier violent?

— Ei, sigur, are problemele lui, dar e o zonă fantastică, plină de viață, multiculturală, o zonă cu mult suflet, i-a răspuns Cess pe un ton defensiv. Dar tu unde locuiești?

— Îmi împart timpul între apartamentul din Knightsbridge și casa de la țară, din Hertfordshire.

— Cum poate o singură persoană să justifice atâtea proprietăți imobiliare? l-a întrebat Cess furioasă.

Sophie s-a grăbit cu aplicarea rimelului.

— Dacă vreți, puteți să deschideți șampania, le-a strigat ea de la etaj.

Unde *era* Mark? Sophie îi deplângea absența cu atât mai mult cu cât știa cum prezența lui relaxată și seducătoare putea schimba atmosfera. Mai ales în situații speciale, ca aceea în plină desfășurare în sufragerie. De ce nu era Mark acolo? Cum de putea s-o dezamăgească în halul ăsta?

Dopul șampaniei a pocnit mohorât în tăcerea de la parter.

Niște pași s-au auzit îndreptându-se spre baza scărilor.

— Sacoșele astea din bucătărie, a strigat Cess. Nu vrei să le desfac și să pregătesc eu o parte din mâncare? Așa, ca să câștigi niște timp, de vreme ce, ăăă, Mark n-a venit încă.

Sophie a gemut. Asta-i mai trebuia: să-i scoată cineva ochii cu chestia asta.

— Noi stăm aici de pomană, a răsucit Cess cuțitul în rană. Măcar să facem și noi ceva cu folos.

După zece minute, când Sophie a coborât la parter, Cess, îmbrăcată într-o rochie galbenă, cu imprimeu african, la care asortase o pereche de pantaloni pe picior într-o nuanță de verde-sticlă, despachetase deja cumpărăturile.

— Puiul ăsta e din ăla crescut în cușcă, a declarat ea, bălângănind zburătoarea crudă și jumulită prin fața lui Sophie, cu intenții acuzatoare.

— A, da? N-am vrut să cumpăr din ăsta, a răspuns Sophie, nu foarte atentă, privind împrejur, în căutarea lui Simon.

Oare a plecat? s-a întrebat ea îngrozită. A, nu, iată-l! Era în sufragerie, baricadat în dosul ziarului *Evening Standard*.

— Drumul către iad, a avertizat-o Cess foarte serioasă, continuând să agite pasărea,

e pavat cu intenții bune. Habar n-ai ce viață a avut puiul ăsta. Iar somonul afumat e de crescătorie? a întrebat ea ridicând pachetul cu pește de pe masă.

Sophie s-a încordat ca să nu-și iasă din pepeni. Dumnezeu s-o ierte, dar n-avea nici cea mai vagă idee și nici nu-i păsa. Oricum, în ritmul ăla, singurul lucru pe care avea să-l declare Cess bun de mâncat era pachetul vechi cu boabe de năut din fundul dulapului din bucătărie. Totul mergea îngrozitor de prost. Era limpede că Simon și Cess se urau, mâncarea era inacceptabilă, iar Mark tot nu dăduse vreun semn de viață.

— Când vine Mark, totuși, acasă? a vrut să știe Cess. A întârziat foarte mult.

— Da, așa e, a îngăimat Sophie amărâtă.

— Pe bune, e totuși ziua ta.

— Da, e, a șoptit Sophie pe punctul de a izbucni în plâns.

— Păi, *chiar e*, a tunat Cess. Te-ai fi așteptat la un altfel de comportament, nu?

Sophie și-a mușcat buza de jos, care începuse să-i tremure dintr-odată.

— Bărbații ăștia! a pufnit Cess, dându-și ochii peste cap în direcția sufrageriei, unde stătea Simon.

Cess a servit aperitivul. Se descotorosise de somonul suspectat că provine din crescătorie și-l înlocuise cu niște frunze de măcriș de baltă storcite. Sophie s-a chinuit să găsească subiecte de discuție care să destindă atmosfera posomorâtă, iar Cess s-a lansat într-un discurs despre răul cauzat de compania care încerca să cumpere terenul de joacă al școlii unde lucra, pentru a construi

pe el un supermarket. Discursul ei a aprins un altfel de foc decât acela pe care sperase Sophie să-l inițieze.

— E o afacere, a declarat Simon. Nu e nimic de comentat pe tema asta.

Totuși Cess avea destule comentarii.

— A fost delicios, i-a spus Sophie lui Cess ceva mai târziu, punând furculița pe farfurie.

În realitate, din cauza grijilor, pe Sophie o durea așa de tare stomacul, încât abia dacă se atinsese de mâncare. Încercase să-l sune pe Mark pe mobil de vreo zece ori. Era din ce în ce mai convinsă că soțului ei i se întâmplase ceva groaznic. De-acum se întreba înnebunită dacă n-ar fi cazul să înceapă să dea telefoane pe la spitale. Sau să sune la poliție? Apoi și-a închipuit cum avea Cess s-o certe pentru faptul că irosește valoroasele resurse ale comunității și s-a hotărât să mai aștepte puțin.

— Nu e o chestiune normală să lucreze până târziu? a sugerat Simon.

Cess a adus la masă puiul, bombănind mohorâtă pe tema provenienței orătăniei. Sophie s-a apucat să ciugulească din el, dând pe gât pahar după pahar de vin roșu, în timp ce Simon și Cess și-au reluat cearta pe problema supermarketului. Lui Sophie nu-i mai păsa deja de mult că nici unuia din invitații ei nu-i stătea gândul la amor. Acum nu-și mai dorea decât ca Simon și Cess să nu ajungă să-și sară la beregată. Pentru ca Nefericita ei Zi de Naștere să fie completă, nu-i mai trebuia decât s-o audă pe nașa lui Arthur acuzându-l pe naș că este un porc nenorocit, un capitalist și un fascist.

Sophie a servit ea însăși desertul. Deja beată, a înfipt lumânările în tarta cu lămâie,

care, în mod cât se poate de potrivit, s-a crăpat pe mijloc. Femeia a adus-o la masă în casoleta de plastic în care o cumpărase și-a aruncat alături câteva furculițe. Ce sens mai avea să se chinuiască și cu farfurii? Ce sens mai avea orice?

Cu o mină serioasă, Simon a aprins lumânările și au cântat toți trei *Mulți ani trăiască*. Înainte ca versurile să se termine, Sophie l-a implorat pe Simon, cu ochii în lacrimi, să mai deschidă o sticlă de șampanie.

— Nu mai e nici o sticlă, a informat-o el grav.

Știrea asta a rupt zăgazurile din sufletul lui Sophie. A început să plângă și mai tare. Apoi și-a ridicat fața roșie și umflată de plâns.

— Îmi pare rău, a îngăimat ea printre lacrimi. Se pare că propriul meu soț nu mai vine la petrecerea mea aniversară.

Asta a fost scena care l-a întâmpinat pe Mark, la ora unsprezece și un sfert, atunci când a intrat în sfârșit pe ușa casei.

Capitolul șase

Ceva mai devreme, în cursul aceleiași seri, cu douăzeci de minute înainte de începerea ședinței de autografe a celui mai important autor al editurii Charlatan, Mark a parcat în fața librăriei. Era ros de sentimentul că uitase ceva, c-ar fi trebuit să facă altceva. După câteva minute în care a reflectat la această problemă fără să fi găsit răspunsul, s-a decis să se lepede de acest gând pe principiul că, în ultima vreme, tot timpul se simțea vag vinovat dintr-un motiv sau altul. Curând, starea meditativă a fost înlocuită cu una de iritare. Era ridicol ca el, directorul de vânzări desemnat, să fie obligat să verifice dacă există pixuri, dacă autorul are un scaun, dacă totul e în regulă pentru ședința de autografe. Asta era treaba șefei de la PR.

Devenise însă din ce în ce mai limpede faptul că a-i lăsa pe oricare dintre autorii editurii, și cu atât mai puțin pe Alexander King, în seama lui Persephone reprezenta un risc. King îl sunase personal pe Mark în după-amiaza precedentă, ca să-i povestească, furios peste măsură, cum, la ședința de autografe de la Waterstone, se chinuise preț de douăzeci de minute să-i atragă atenția directoarei de PR că i se terminase pixul. Însă Persephone vorbise mai departe la telefon.

Ca să fie cinstit, Mark știa că Persephone contribuise cu idei la campania de promovare a lui Alexander King. Atâta doar că nici una nu fusese bună de ceva. Cea mai groaznică a fost propunerea ca librăriile-cheie să fie convinse să expună un dric în mărime naturală, vopsit în roșu, în care să fie introdus un coșciug plin până la refuz cu exemplare din roman.

— A, nu ți se pare o idee bună? a replicat ea mâhnită când Mark s-a arătat complet neimpresionat. Nu crezi c-ar fi supermișto?

— Cred c-ar fi superrespingător, i-a răspuns Mark printre dinți. Și *un pic* prea literal, pentru că dricul roșu din titlu *nu e*, de fapt, un dric adevărat. E o metaforă pentru dispariția civilizației, adică felul în care oamenii din carte percep conducerea stalinistă.

Ceea ce ai fi știut și tu dacă ai fi citit cartea, a adăugat el în minte.

Mark și-a dat seama că nu avea nici o altă opțiune decât să supervizeze personal această sedință de autografe a lui King. Librăria în cauză făcea parte dintr-unul din cele mai mari lanțuri naționale de librării și era un client de o importanță crucială. Șansele lui Mark de a obține o promovare și siguranța postului în cadrul editurii țineau de succesul catalogului lansat în acea toamnă, iar *Dricul roșu* se găsea la loc de frunte. Același succes putea să-l salveze și din dezastrul de-acasă. Echilibrul serviciu-viață de familie? Sincer vorbind, echilibrul ăsta era cu desăvârșire absent. Talerele balanței existenței sale se făcuseră țândări.

Dar măcar munca lui dădea rezultate. Strategia lui era un succes. În ciuda eforturilor lui Persephone de a o sabota, *Dricul roșu* mergea bine, mult mai bine decât ar fi sperat Mark. Odată campania încheiată, Mark avea

să aibă puterea de a-i forța mâna lui Lance, astfel încât să-și întărească echipa de vânzări și să obțină un ajutor cu care să-și împartă absolut toate responsabilitățile.

Mark a pășit în galeria comercială și a intrat în librărie. Deși King, așa cum era de așteptat, nu ajunsese încă, în mod total neașteptat, Persephone era deja acolo – mai devreme decât în celelalte dăți, dar, firește, lipită de telefon. Mark și-a îndreptat atenția asupra zonei în care erau expuse cărțile lui Alexander. Managerul librăriei îi promisese că avea să fie o desfășurare de forțe impresionantă și de mari dimensiuni.

Bărbatul s-a simțit zguduit de un frison de groază. A rămas holbându-se la cărți. Pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor.

În fața lui Mark, flancat cu mândrie de vânzătoarele din librărie, se afla un întreg zid de exemplare din *Dricul roșu*. Pe coperte se lăfăiau etichetele uriașe și rotunde care proclamau o reducere, pe care marile lanțuri de librării le iubeau atât de mult.

— De ce le-ați lipit *acolo*? a întrebat-o Mark gâfâind pe cea mai apropiată vânzătoare.

Femeia i-a indicat-o cu mâna pe Persephone, care continua să măcăne în telefon.

— Ea ne-a spus. A zis că e locul care sare cel mai mult în ochi.

Etichetele – în total trebuie să fi fost vreo două sute – fuseseră lipite cu grijă peste primele două litere ale celui de-al doilea cuvânt din titlu. Ceea ce însemna că Mark se zgâia acum la o masă compactă de romane care purtau titlul *Curul roșu*¹.

1. Joc de cuvinte: *hearse* – „dric“ și *arse* – „cur“ (n.t.) (engl.)

Mark a făcut stânga-mprejur și s-a dus către Persephone.

— Acum se citește *Curul roșu*, i-a atras el atenția foarte serios, după încă vreo câteva minute de așteptare, când Persephone i-a aruncat un foarte vesel *Ciao*.

Femeia s-a uitat cu o față lipsită de orice expresie la zidul de cărți. Apoi a bătut din palme.

— *Curul roșu*. Hi-hi! a exclamat ea izbucnind într-o cascadă de chicote cristaline.

Mark era deja în genunchi, smulgând cărțile de pe rafturi și etichetele de pe coperte. După calculele lui, mai aveau vreo două minute până la sosirea lui Alexander King.

A renunțat la ideea de a pleca acasă și s-a hotărât să rămână până la sfârșitul ședinței de autografe. Orice alt gest ar fi fost complet iresponsabil. Până în clipa aia, și nu datorită lui Persephone, tot ceea ce ținea de romanul respectiv, inclusiv vânzările, mersese conform planului. Mark nu avea de gând să lase să se întâmple ceva rău tocmai atunci. Sophie avea să înțeleagă. Ar fi vrut să se strecoare afară din librărie și să-i dea un telefon, dar în timpul ăla cine știe ce dezastru se putea dezlănțui și-apoi oricum i se descărcase bateria mobilului.

După acel debut potențial fatal, sesiunea de autografe s-a desfășurat fără incidente. La sfârșit, în mașină, în drum spre casă, Mark și-a îngăduit să se gândească la familie. Sophie și Arthur meritau să primească un cadou de răsfăț. După ce toate titlurile aveau să fie lansate cu succes, toți trei aveau să meargă într-un loc splendid. Într-una din stațiunile alea de lux, cu bone care să aibă grijă de Arthur, astfel încât el și Sophie să aibă timp

destul să se lăfăie în piscină și să bea șampanie.

Mulțumit de planul lui, Mark a parcat fericit în fața casei. Pășind pe aleea din față, a fost surprins să vadă că lumina din sufragerie era aprinsă. Sophie nu era în pat, așa cum se așteptase. Mark a simțit cum îl cuprinde frica. Oare se întâmplase ceva?

Sentimentul de frică s-a accentuat atunci când a intrat în hol și-a auzit pe cineva plângând. A auzit-o pe Sophie plângând. Apoi, ca și cum cineva i-ar fi ars un pumn în stomac, Mark și-a amintit.

— Vai, Doamne, a îngăimat el repezindu-se în bucătărie, unde și-a văzut soția plângând, așezată la masă, cu Simon Sharp lângă umărul ei.

Desigur. Fusese ziua ei de naștere. Cina aniversară.

Sophie și-a petrecut următoarele zile învăluită într-o mantie de nefericire. Sentimentul de jenă născut în seara aniversară o durea și o chinuia. În ciuda scuzelor disperate ale lui Mark și a evidentelor lui remușcări, Sophie avea senzația că între ei se căscase o prăpastie. Până atunci, Mark nu mai uitase niciodată de ziua ei. Așa cum nu uitase nici de Crăciun. Sophie n-avea cum să uite de ziua lui. Împreună cu ziua ei și a lui Arthur, data zilei de naștere a lui Mark era tatuată în inima ei. Dar era limpede că lucrurile nu stăteau la fel și pentru soțul ei.

La două săptămâni după împlinirea celor treizeci și șapte de ani, Sophie continua să sufere. În ciuda eforturilor de a face așa cum o rugase Mark, adică să-l ierte pentru dezastrul

de la ziua ei, să accepte că totul nu fusese decât o scăpare care nu avea să se mai repete niciodată, Sophie și Mark se mai certaseră o dată cu o seară în urmă. Aparent, nu petrecerea aniversară fusese motivul – Sophie își jurase să nu mai aducă în discuție acel subiect dureros –, dar resentimentele pe care continua să le aibă față de el alimentaseră disputa.

Sophie descoperise că serile deveniseră momente periculoase pentru ea și Mark. Acelea erau clipele când scânteile nervilor acumulați peste zi se puteau aprinde cel mai probabil într-o adevărată pălălaie, o ceartă înverșunată. Dimineața era relativ simplu să nu se certe. Somnul era insuficient, dar, atât cât era, rămânea proaspăt în amintire. Pe cât posibil, în condițiile date, femeia se simțea reîntinerită și oricum avea altele pe cap.

Seara, în schimb, după o zi lungă în care stătuse încordată, ca pânza întinsă a unei corăbii, sub asaltul loviturilor emoționale aplicate de Lisa și Penny, Sophie se simțea slăbită, furioasă și pusă pe plâns. Era așa de obosită, c-o durea tot trupul. Până și ochii și-i simțea grei și dureroși. Așa că atunci când Mark s-a întors acasă cu o oră mai târziu decât îl așteptase, seara – sau ceea ce mai rămăsese din ea – pornise cu stângul.

Situația se apropiase și mai mult de zona periculoasă pe parcursul cinei, când Mark murmurase ceva apropo de faptul că din nou aveau pe masă semipreparate. Sophie a reacționat imediat.

— Dacă vrei mâncare gătită, atunci gătește tu, l-a provocat ea, conștientă că soțul ei nu știa să gătească.

Iar ea nu mai voia să gătească. De ce să se mai obosească? Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca femeile stresate și cu serviciu să mai și gătească, atunci de ce inventase pastele cu somon și broccoli de la Marks&Spencer? În felul ăsta, efortul depus cu prepararea mesei era minim, aproape că nu aveai vase de spălat, iar hrana conținea trei din cele cinci porții de legume recomandate pentru consumul zilnic.

După o sticlă de Côtes du Rhône, cei doi soți s-au cuibărit pe canapea. Starea de iritare de la începutul serii era o amintire îndepărtată. În sfârșit, plină de recunoștință, Sophie se prăbușise pe canapea, iar Mark, negăsind, ca de obicei, nimic interesant de văzut la televizor, cotrobăia printre DVD-uri.

Sophie a realizat că bărbatul răvășea cutiile cu violență, bolborosind printre dinți.

— Ce s-a-ntâmplat? a mormăit ea, ridicând capul.

Mark s-a uitat la ea cu o privire acuzatoare în ochii negri.

— Păi, DVD-urile astea sunt varză. Am deschis cutia de la *Regatul cerului* și-năuntru am găsit ceva ce se numește *Jos pălăria în fața lui Oswald*.

Sophie a clipit.

— A, da! Ne-am uitat la el mai devreme. Arthur îl adoră pe Oswald.

— Eu mă așteptam să-l gășesc pe Jeremy Irons. Mark s-a uitat la discul micuț și colorat din mâna lui. Și dau peste o caracatiță albastră cu melon.

Sophie s-a simțit nițel iritată. S-a abținut să sugereze că, în cazul în care Mark era atât de deranjat de talentele ei de arhivar, atunci

putea să vină acasă și să-ncerce el să-l distreze pe Arthur în acea delicată jumătate de oră de dinainte de baie.

— S-au încurcat. Asta e tot. Când scot un DVD, îl pun în cutia din care l-am scos pe cel pe care tocmai l-am băgat în aparat...

— De ce nu-l pui în cutia lui?

— Pentru că – Sophie s-a străduit să-și păstreze un ton rezonabil –, așa cum tocmai ți-am explicat, în cutia aia e DVD-ul pe care l-am scos din aparat ca să-l înlocuiesc cu acela la care voiam să mă uit.

— Și-acum *Regatul cerului* unde e?

Mark se simțea extenuat și enervat. Voia să fie scos din încăperea aia micuță, să fie dus departe de situația respectivă, de ziua pe care o avusese. De-asta se bazase pe Jeremy Irons și pe partenerii lui de cruciade.

Sophie a ridicat din umeri.

— *Pip pip ura.*

— *Cum?*

— E un DVD cu *Locomotiva Thomas*. Arthur e înnebunit după el.

— Înnebunit, a bolborosit Mark localizând cutia cu locomotiva albastră, cu rânjet de maniac, mai degrabă. Bine, a adăugat el bosumflat, dar *Regatul cerului* nu e nici aici. În cutia asta e *Spinal Tap*.

— A, da! Așa e! *Regatul cerului* e în cutia cu *Constructorul Bob*.

După ce a găsit, în sfârșit, mult căutatul DVD, Mark a oftat exasperat.

— Obiceiul ăsta al tău e așa de enervant. Sophie a simțit că nu mai rezistă.

— Enervant? a exclamat ea, ridicându-se în capul oaselor, cu spatele lipit de pernele

canapelei. Vrei să-ți povestesc și eu toate chestiile care mă enervează la tine?

Lui Mark îi venea să-și dea singur șuturi în fund. Sophie stătea în fața porții descoperite și era decisă să trimită mingea direct în mijloc. Încercă repede o tactică de diversiune.

— Dacă te referi la petrecerea de ziua ta, am mai discutat despre asta. Știi cât de rău îmi pare...

— Nu, nu la asta mă refer. Sophie simțea că se sufocă, simțea că i se blochează gâtul din cauza tuturor lucrurilor care trebuiau rostite. Dumnezeu! Cu ce să încep? Petrecerea de ziua mea, da, a fost nasol. A fost groaznic. Dar nu e vorba numai de asta. Mai sunt și toate celelalte chestii. Faptul că niciodată nu mă ajuți cu Arthur...

— Păi, nu sunt niciodată aici. Din cauza serviciului, s-a apărat Mark, zguduit și panicat.

Bărbatul simțea că venea furtuna.

— Ei, uneori ești aici, a tunat Sophie. Noaptea, de exemplu. Dar când plânge copilul, tu continui să dormi.

— Pentru că sunt foarte obosit, a explicat Mark, dându-și seama, din clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze, că nu era scuza cea mai potrivită ca s-o înmoaie pe Sophie.

Femeia, însă, era pornită. Pornită să-l acuze, a realizat Mark cu mâhnire.

— Dar nu e vorba nici măcar de faptul că nu te trezești când plânge Arthur. E vorba de... of... milioane de chestii. De felul în care lași prosoapele ude pe pat. De faptul că niciodată nu golești mașina de spălat vase, ci îndeși deasupra farfuriile murdare. De faptul că niciodată nu închizi ușile de la dulapuri, nu pui la

loc capacele de la borcane și nu bagi mâncarea înapoi în frigider. De faptul că niciodată, după ce scoți gunoiul, nu pui un sac nou în coș, așa că atunci când arunc ceva, totul cade direct pe fund. De faptul că niciodată nu lași capacul de la WC și nu înlocuiești hârtia igienică după ce-ai terminat-o. De faptul că, în capul tău, să gătești înseamnă să pui ceva pe aragaz, cu focul dat la maximum, după care să pleci din bucătărie și să lași mâncarea să se ardă... Offff! a gemut Sophie, punându-și mâinile în cap ca să se apere de frustrările care o asediau.

Își dădea seama că toate astea erau lucruri mărunte, lucruri lipsite de importanță, dar, luate împreună, cât de importante păreau! Și cât de mult rău le făcuseră. Era ca și cum toate chestiile care o deranjaseră de-a lungul anilor îi erodaseră dragostea cândva puternică, așa cum vântul și ploile erodează piatra.

Felul în care Mark își arunca haina pe masa din bucătărie în loc s-o atârne în cuier. Felul în care lăsa grămăjoare de monede peste tot prin casă, astfel ca Arthur să poată să pună mâna pe ele și să le bage în gură. Faptul că niciodată nu părea să aibă chef să discute cu ea. Chiar de curând, Sophie se decisese să-l lase pe el să vorbească primul, ca să vadă cât de mult timp o să-i ia. În mod incredibil, de la salutul aruncat la venirea acasă și până la următoarea lui replică trecuseră patruzeci și cinci de minute. „Nu mai avem lapte“ fusese observația pe care o făcuse în sfârșit Mark, după ce deschisese ușa de la frigider.

După discursul lui Sophie, s-a așternut o lungă perioadă de tăcere. Apoi, deși șocat, Mark a încercat să se apere.

— Dar nu sunt inutil, a bâiguit el amărât. Pot să-i schimb scutecul lui Arthur fără să mi se ceară. Și șterg și eu praful.

— Da, faci și tu un pic de curățenie, o dată pe săptămână. Dar cine curăță pe jos în baie de fiecare dată după ce unul din noi face duș și după ce Arthur face baie? *Eu.*

Sophie a tras adânc aer în piept. Era pe punctul – ca un punct de murdărie în cadă – să se lanseze într-un nou discurs, dar și-a impus să se țină în frâu. Pentru că Mark nu înțelegea – era evident. Bărbatul habar n-avea că ea își dădea sufletul ca mamă, că se străduia din toate puterile să fie răbdătoare și iubitoare cu Arthur și să nu-și iasă niciodată din pepeni cu el. Soțul ei habar n-avea de toate frustrările pe care le acumula la serviciu, de toate ghionturile pe care le primea de la colegi, de stresul cauzat de termenele de predare de la revistă, dar și de acela de a ajunge și de a pleca de la birou la timp. Oare era de neînțeles faptul că se simțea așa de rău?

Mark o privea dus pe gânduri.

— Mă gândeam, a zis el cu blândețe.

— Da?

Vocea lui Sophie se ridică cu câteva octave, plină de speranță. Oare bărbatul era pe punctul s-o absolve de vină spunându-i c-o înțelege, c-o înțelege perfect că e epuizată și deprimată, că nu mai are încredere în ea și că are nevoie disperată de dragoste și de sprijin? Oare avea să-i spună că nu trebuie să-și facă griji și că el nu o învinovățește nici cât negru sub unghie?

— Ăăăă – nu crezi că faci prea mult tam-tam pe chestia asta cu jonglatul treburilor de la

serviciu și de acasă? Dac-ai fi un pic mai eficientă și un pic mai nemiloasă...

— Cum?

Cuvintele începură să se reverse din nou din gura lui Sophie. Sau mai degrabă începuse un adevărat bombardament.

Supărat, Mark s-a retras ca să-și lingă rănile. Și el se simțea la fel ca Sophie. Din toate punctele de vedere. Nici el nu era niciodată lăudat. Și, sincer vorbind, puțină apreciere pentru eforturile pe care le făcea i-ar fi prins foarte bine. Sigur, recunoștea că lipsise de la ziua ei, iar asta nu era deloc bine. Era poate chiar de neiertat. Dar Sophie ar fi trebuit să fie în stare să-l ierte. Motivul din spatele greșelii era unul cât se poate de nobil: voise ca totul să iasă bine, să asigure viitorul familiei.

Iar pe subiectul serviciului, oare Sophie avea idee câte trebuia *el* să înghită? Ce capricioși erau angajatorii *lui*? Pirații cuvântului tipărit, în a căror robie se afla el, erau infinit mai primejdioși decât hoarda aia de fete bătrâne pentru care lucra ea.

Iar Sophie se înșela când spunea că nu face nici un efort cu băiatul. El făcea eforturi, numai că, de fiecare dată, se întorceau împotriva lui. De pildă, cu o zi înainte. Mark se oferise să-l ducă pe Arthur la creșă, dar totul se dusesse pe apa sâmbetei, fiindcă, atunci când Sophie i-a verificat gentuța cu schimburi, a descoperit că, din greșeală, bărbatul împachetase o pereche de boxeri de-a lui, cu imprimeu de marinar, în locul pantalonașilor de trening, cu imprimeu de marinar, ai lui Arthur.

— Închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat dacă ăia de la creșă ți-ar fi descoperit chiloții! tunase Sophie, fluturându-i lenjeria pe sub nas.

Mark dăduse din cap supus. Nu era sigur dacă Sophie era furioasă din cauza greșelii sau pentru că boxerii lui erau vechi și ferfețiți. Colecția lui de chiloți trebuia împrăștiată – unele perechi le avea încă de când era student –, dar întotdeauna apăruse câte ceva mai important.

Seara respectivă a continuat în aceeași atmosferă mohorâtă, până când Mark, aflat în baie, unde se spăla pe dinți, a văzut capul reflectat în oglindă al nevastă-sii apărând de după ușă.

— Iartă-mă, a bolborosit ea cu gura boțită și ochii mari, chinuți de remușcări.

Sophie se chinuia disperată să nu ia în seamă picăturile de pastă de dinți pe care, ca de obicei, Mark le împrăștiase pe toată oglinda.

— Am exagerat. N-am vrut. Știu că ești stresat la serviciu și...

Sophie a tăcut. Acum era momentul ca Mark să spună că știe că și ea e la fel de stresată, însă, de vreme ce el nu credea acest lucru, n-a spus nimic. Sophie a înghițit cu greu, făcând un efort să-i ignore omisiunea, apoi a început din nou să vorbească pe un ton de conciliere, care avea scopul de a destinde atmosfera.

— Am stat și m-am gândit. Ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, făcând chestii plăcute. Ce zici de weekendul ăsta? Am putea să mergem la plimbare sau ceva de genul ăsta. Cu Arthur. Să mergem la un restaurant. La țară...

Mark, care până în clipa aia dăduse din cap aprobator, și-a săltat bărbia când a auzit „la țară“. O alarmă a început să-i sune furibundă în creier. Vai, Doamne! Încă un lucru de care uitase, dintre milioanele de alte lucruri de care reușise să-și aducă aminte.

Conferința de vânzări a editurii Charlatan din weekendul ăla.

Mark nu-și putea închipui un moment mai puțin prielnic în care să-i dea vestea lui Sophie, așa cum nu-și putea închipui nici cum de uitase de conferință. Atâta doar că, în ultima vreme, părea să uite tot ce nu necesita atenția lui imediată. Bărbatul a simțit cum îl părăsește curajul la gândul conferinței, la gândul hotelului din Midlands în care avea să aibă loc și la gândul mulțimii de librari vicleni pe care avea rolul să-i convingă să semneze contracte de achiziție pentru cantități uriașe de cărți din catalogul de toamnă al editurii. Dar cel mai mult îl speria probabila reacție a lui Sophie la auzul veștii că, din nou, avea să rămână singură cu Arthur.

Mark a căutat tonul potrivit, cuvintele potrivite. Dar era cea mai dificilă negociere diplomatică imaginabilă, iar ora era înaintată. El era obosit și cu nervii în piuneze. Când a început să vorbească, iar chipul lui Sophie s-a albit de furie, Mark și-a spus că nici măcar Kofi Annan n-ar fi fost în stare să-l scoată din buclucul ăsta.

— Ai o conferință de vânzări în weekendul ăsta? a găfâit Sophie nevenindu-i să creadă. Într-un hotel, la țară? O să lipsești de sămăbătă dimineață până duminică seara?

Cei doi s-au urcat în pat în tăcere. Între ei se interpusese un metru de saltea neocupată.

Sophie și-a spus amărâtă că niciodată până atunci nu se mai culcaseră fără să se atingă într-un fel sau altul. De partea cealaltă, Mark stătea întins, clipind nefericit în întuneric. A vrut să se întoarcă și s-o ia în brațe, dar oboseala l-a doborât și-a adormit. Tipic, s-a gândit Sophie furioasă, ascultându-l cum sfoarăie. Ce-i pasă lui?

La serviciu, Sophie s-a străduit să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, blocând toate celelalte probleme, în special pe acelea legate de Mark. Cheștia cu hotelul de la țară fusese ultima picătură. Nu-i venea să creadă că Mark chiar uitase până atunci să-i spună. Dar ce altă explicație putea să existe? Din ce alt motiv ar fi avut nevoie Mark, din senin, să plece de-acasă în weekend? Sophie nu voia să se mai gândească la asta. Din nefericire, toate articolele la care lucra păreau să conțină mesaje personale deconcertante. De exemplu, materialul despre *zeitgeist*, ultimul din seria „Sentimentele noastre“, era axat pe subiectul îngrozitor de potrivit al dubiilor referitoare la propria persoană.

După ce-a tocat subiectul cu doamna doctor Martha Krankenhaus, dubiile o acaparaseră total.

— Să vedem dac-am înțeles bine, doamnă doctor Martha. Ați spus că, ăăă, dumneavoastră considerați că multe dintre noile paradigme sunt incomplete și că este nevoie de o abordare bio-psiho-socială și spirituală astfel încât să fie tratată întreaga persoană.

— Corect, a confirmat doamna doctor Martha din cabinetul ei din Brooklyn.

Sophie s-a încruntat. Habar n-avea ce vruse să spună doamna doctor Martha. Dar – în fond – chestia asta chiar conta? Scrisă pe hârtie și introdusă în contextul articolului, probabil că avea să aibă înțeles. Asta dacă oamenii ajungeau să citească până acolo.

— Ei, vă mulțumesc, doamnă doctor Martha. La revedere.

— Hei, stai puțin! Am o veste pentru tine. Curând o să fiu și eu în oraș. Poate ne întâlnim.

— În oraș? a repetat Sophie. Vreți să spuneți – în orașul meu? În Londra?

— Da. Vin pentru lansarea cărții.

— Ați scris o carte?

Sophie s-a întrebat de ce era surprinsă. Evident că doamna doctor Martha tocmai scoțea o carte. Cu asta se ocupau psihologii. Cu cărți cu titluri ca – Sophie a meditat preț de câteva secunde – *Sprijiniți-vă unul pe celălalt. Managementul căsniciei pentru toți*. Sophie a zâmbit, amuzată la gândul unui titlu așa de tras de păr.

— Da. Se numește *Sprijiniți-vă unul pe celălalt. Managementul căsniciei pentru toți*.

Managementul căsniciei pentru toți. Oare cartea aia putea să-i explice unde greșea? Poate, și-a spus Sophie posomorâtă, ar trebui s-o citesc. Din păcate, nu reținuse care editură se ocupa de promovare.

În după-amiaza aia, ca de obicei, Sophie a întârziat la creșă. Un cârd întreg de mame perfecte, care până atunci stătuseră la gargară, s-a întors și-a fixat-o pe Sophie, care era roșie la față, transpirată și alerga către ușa creșei.

Sophie s-a strecurat prin canioanele mașinilor de teren, unde alte mame impecabile își încărcau în vehicule copiii impecabili. Ca întotdeauna, Sophie s-a întrebat cum de ea abia reușea să pună o bluză pe Arthur, în vreme ce pruncii ăia acceptau, fără nici un fel de proteste, geți matlasate, cu căciuli, mănuși și fulare, în seturi asortate și niciodată desprecheate. Fețele copiilor erau palide, curate și cu nasurile uscate. Cel mai uluitor era faptul că toate mamele alea fără probleme erau suficient de relaxate ca să mai poarte și conversații unele cu altele.

— E absolut splendid, a declarat o frumoasă cu chip de păpușă, al cărei păr era de un blond fără cusur. Conor – n-are decât doi ani, cum știi – a început deja să ceară lucruri în franceză!

La câteva jeepuri depărtare, două femei cu părul vopsit în șuvițe și tocuri înalte își dezveleau una alteia dinții foarte albi.

— ... da, zicea una, Hamish ține o petrecere cu ținută obligatorie pentru prietenii lui de trei ani – ne-am gândit că așa o să-i facem să înțeleagă cât de important este să te implici în acțiuni de caritate...

— Ai perfectă dreptate, a ciripit cealaltă, pe un ton profund sincer. E o idee extraordinară! Evie o să fie încântată.

Sophie a simțit că i se strânge stomacul. Copiii ăia deja socializau pe scară largă. Dar cel mai grav era că Arthur nu era inclus pe lista de invitați a nici unuia dintre ei. Ceea ce trebuia să fie din vina ei. *Ea* nu transmitea energia specifică unei persoane de succes. *Ea* arăta dezastruos și era o ratată. Probabil că energia care radia dinspre ea era aceea proprie

disperării. Disperarea față de serviciu, față de căsnicie și față de maternitate.

După ce l-a înșfăcat pe Arthur – ca întotdeauna, băiatul era ultimul din grupă, o mustrare vizuală care întotdeauna o umplea pe Sophie de vinovăție –, femeia a zbughit-o pe ușă afară și s-a izbit de cineva. Ridicându-și privirea temătoare și murmurând o serie de scuze, spre ușurarea ei, Sophie a descoperit că se lovise de Helen.

— Hei! Grozav! a exclamat Helen cu o expresie sincer încântată, un balsam pentru sufletul chinuit de amărăciune al lui Sophie. Chiar voiam să te întreb: crezi că Arthur ar vrea să vină sâmbătă la ziua lui Teddy? Știu că nu mai e mult până atunci și, sigur, dacă aveți alt program...

— Nu, nu, Dumnezeu, nu, a strigat Sophie, disperată să pună mâna pe acest prim semn că Arthur nu e inadapabilul social care se temea ea că e.

Apoi, dându-și seama că s-ar putea ca reacția ei să fie considerată exagerată, a tras aer în piept, a zâmbit cu ochii la chipul proaspăt și prietenos al lui Helen, a luat invitația care-i era oferită cu o mână sigură și a spus:

— Da. Ne-ar face mare plăcere să venim. Și nu, nu aveam alt program.

Nu aveam nici un alt program în afară de a face toate celelalte chestii care trebuie făcute, s-a gândit Sophie în timp ce se grăbea către stația de metrou. Cum Mark pleca, dimineața de sâmbătă avea să și-o petreacă luptându-se, fără ajutoare, să parcurgă culoarele din Sainsbury, în încercarea de a face aprovizionarea pentru o săptămână și străduindu-se, în același timp, să evite o criză de isterie a lui

Arthur în fața rafturilor cu dulciuri sau să-l împiedice să pună mâna pe borcane cu gem, pe care apoi să le trântescă pe podea. Dacă n-ar fi primit invitația respectivă, atunci Sophie și-ar fi petrecut după-amiaza de sâmbătă lipind coli de hârtie pe masa din bucătărie, astfel încât să permită manifestarea impulsurilor artistice ale lui Arthur, cu stricăciuni minime aduse decorului.

— Grozav! Sunt încântată că puteți să veniți. O să-l aduci și pe Mark? a întrebat Helen zâmbind. Mi-ar face plăcere să-l cunosc.

— O să fie plecat cu niște treburi de serviciu, a mărturisit Sophie străduindu-se să nu pară supărată. Mă tem că n-o să fim decât noi doi.

— Și așa o să fie *splendid!*

Împingând căruciorul lui Arthur către casă, Sophie se gândea cum să se îmbrace. Mai ales luând în considerare posibila prezență a unora dintre mămicile delicioase de la creșă. Îi trebuia ceva simplu, dar la modă. Ceva care s-o convingă pe Helen că și ea e o femeie normală și atrăgătoare, o femeie care dorește să-i devină prietenă. Mai presus de orice, și-a spus Sophie privind disperată la pantalonii albaștri pe care Arthur, ca de obicei, izbutise să-i păteze, trebuie să găsească ceva *curat* de îmbrăcat.

— Pentru unii e foarte bine. Un weekend departe, într-un hotel de fițe. Să nu te gândești și la mine...

Cuvintele lui Sophie răsunau în urechile lui Mark în vreme ce trecea cu mașina printr-o poartă impresionantă. O firmă de proporții, cu litere cursive, îl anunța că intra pe domeniul hotelului Winterton Hall.

— Dar tu te duci la o petrecere cu Arthur, îi atrăsese el atenția.

Fraza asta a iritat-o pe Sophie, pentru că Mark o spusese de parcă s-ar fi dus la Oscaruri.

— O petrecere de aniversare a unui copil de un an?

Replica l-a iritat pe Mark, pentru că era limpede că Sophie nici nu-și dădea seama ce norocoasă era.

— Dumnezeuule, tu nu crezi c-aș prefera să-l duc pe Arthur la petrecere decât să merg la nenorocita asta de conferință de vânzări? Eu nu-l văd pe Arthur *niciodată*.

— Mie-mi spui, a sărit Sophie cu gura pungă. Nu, tu du-te și distrează-te, bucură-te de apartament, de tratamentele de la salon, de halatul ăla pufos, de produsele de toaletă de la Penhaligon...

Furia inițială pe care i-o stârnise aranjamentul ăsta se temperase într-un efort de a face haz pe tema asta, numai că Mark nu se lăsase păcălit. Resentimentele lui Sophie erau la fel de vizibile ca lumina veiozei printr-o perdea de dantelă.

Mark a frânat în fața intrării grandioase, din piatră cenușie, a hotelului. Ca întotdeauna în astfel de ocazii, a luat o atitudine defensivă la apariția băiatului în livrea care i-a preluat mașina coșcovită să i-o ducă în garaj. Oriunde-o fi fost garajul. Astfel privat de mijlocul lui de transport, emoționat și singur, Mark a pășit în holul hotelului, unde se zbenguia un foc adevărat în șemineu, iar lumina reflectată de numeroasele abajururi de mătase licărea pe podelele din lemn lustruit ca oglinda.

În timp ce Mark contempla acest efect, o pereche de pantofi negri, sclipitor de lustruiți, s-a inserat în câmpul său vizual.

— Domnule?

Mark s-a îndreptat de spate și s-a trezit fixând un chip de un portocaliu întunecat, cu ochi exoftalmici și trăsăturile chinuite într-un zâmbet menit să transmită dorința de a fi pe plac. O mână subțire și rece s-a oprit în palma lui Mark.

— Jeremy Hetherington-Spence. Am marea onoare de a fi managerul de la Winterton Hall. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Brown.

Cât de banal și de simplu suna numele lui, s-a gândit Mark, pe lângă splendoarea de păun a lui Jeremy Emery – sau cum naiba îl chema? Și cât de jegos și de șleampăt se simțea pe lângă bărbatul ăsta impecabil, cu bronzul lui uluitor, cu costumul lui în dungi, care-i venea perfect pe trup, și cu gulerul de la cămașă care se întrecea cu dinții la capitolul albeață sclipitoare. Cel mai probabil, dinții aveau câștig de cauză.

— Veniți pe aici, a spus Jeremy Hetherington-Spence, începând să-și clicăie pantofii în lungul holului.

Mark s-a grăbit în urma lui, printr-o serie de coridoare, toate cu lambriuri albe și cu covoare de un galben pal, cu punctișoare albastru-închis. Cei doi au urcat și au coborât mai multe trepte și, la un moment dat, au traversat o grădină mică, în mijlocul căreia se afla un ceas solar. Au intrat din nou într-o clădire, de-a lungul altor coridoare, și s-au oprit în sfârșit în fața unei uși duble, vopsite în alb, pe care, cu litere negre buclate, scria „Don Juan“.

— Știți, desigur, că Winterton Hall a ales teme literare pentru denumirile tuturor dormitoarelor, a spus managerul cu un zâmbet.

— Aha!

Mark a presupus că asta era explicația și pentru numele de pe cealaltă ușă dublă de pe coridor: „Lady Chatterley“.

— Winterton Hall are o îndelungată istorie de asocieri literare, i-a explicat managerul. Reverendul Thomas Popplewell, diaristul și autorul lucrării *Cărări și drumuri*, a fost prieten apropiat al familiei Bracegirdle, cândva proprietara domeniului.

Mark s-a străduit să pară impresionat în vreme ce-și răvășea cu înfrigurare indexul mental. Reverendul Thomas Popplewell? *Cărări și drumuri*?

Jeremy Hetherington-Spence a pus mâna pe cele două clanțe din alamă și a deschis ambele canaturi ale ușii simultan. Spațiul astfel înfățișat l-a uluit pe Mark. Don Juan nu era o cameră, era un adevărat apartament. L-a urmat pe managerul hotelului înăuntru, într-un hol cu o selecție eclectică de reproduceri de artă și un tapet dungat, în stil Regency. Pe partea dreaptă, a trecut pe lângă o baie gigantică, din marmură, care strălucea de lumini. Holul se lărgea în capăt într-un dormitor uriaș, cu ferestre înalte până la tavan, acoperite cu draperii cu ciucuri în cel puțin patru imprimeuri contrastante. Draperiile erau legate cu niște șnururi împletite, în roz și galben, atât de groase, încât ar fi putut să ancoreze și transatlanticul *Queen Mary*. De partea cealaltă a impresionantei demonstrații de fenestrație se afla un pat nu mai puțin masiv și decorativ, care i-a adus aminte lui

Mark de povestea *Prințesa și bobul de mazăre*. Era un pat cu baldachin, acoperit cu perne pufoase, iar salteaua se afla la același nivel cu umărul lui.

— Don Juan este unul dintre cele mai luxoase apartamente ale noastre, l-a informat Jeremy.

Mark s-a întrebat ce căuta el acolo, în cazul ăsta. Era doar un angajat. Oamenii cărora trebuia să li se pună la dispoziție cele mai bune camere erau clienții importanți ai editurii. Sau Bella Langley, autoarea romanului *Love at First Site*¹, care avea să fie publicat în curând și care reprezenta unul dintre motivele pentru care se aflau acolo.

Se întâmpla deseori ca editorii să-și invite cei mai spumoși autori la conferințele de vânzări. Iar Bella, blonda cea frumușică, era probabil cel mai prezentabil autor al celor de la Charlatan. Ea era cea mai recentă achiziție a editurii, iar Mark n-o știa prea bine. Dar tipa părea să se potrivească țelului conferinței. În plus, avea și o carte de promovat. Bella reprezenta prima incursiune a tinerei edituri pe lucrativa piață a literaturii pentru femei. Împreună cu fosta ei editură, Bella avusese parte de un succes rezonabil, dar fusese ademenită să plece de-acolo după ce Lance a făcut cunoștință cu ea la o petrecere, descoperind astfel cât de coroziv de geloasă era scriitoarea pe colegele ei mai de succes. Cu obișnuita lui lipsă de prudență, Lance i-a promis că Charlatan o va propulsa înaintea rivalelor ei, după care,

1. „Dragoste la primul șantier“ – joc de cuvinte realizat prin omofonie cu expresia *love at first sight* („dragoste la prima vedere“) (n.t.) (engl.)

așa cum îi era obiceiul și fără nici un fel de ezitare, îi pasase lui Mark responsabilitatea transpunerii în realitate a acelei promisiuni. Weekendul de la Winterton Hall era un pas important în această direcție.

Dar deja, și-a spus Mark, simțind cum familiarele valuri de panică începuseră să-și arate crestele înspumate, nimic nu mergea cum trebuia. În primul rând, Persephone o făcuse lată cu rezervările. El, un simplu director desemnat de vânzări, fusese instalat în ceea ce era echivalentul unui apartament prezidențial. Și-atunci unde naiba o repartizase Persephone pe Bella?

— ... cele mai fine așternuturi, cu împletituri în număr de... susura Jeremy undeva, de partea cealaltă a patului.

Abia în clipa aia Mark a realizat că era mult mai înalt decât managerul hotelului, a cărui înfățișare dichisită te făcea să treci cu vederea cât de puțin avea de înfățișat – cel puțin pe verticală.

Mark a deschis gura ca să-l întrebe pe Jeremy de Bella. Dar managerul trecuse mai departe, și-acum se îndrepta spre uriașa sufragerie a apartamentului, atrăgându-i atenția asupra detaliilor rafinate.

— Fiind o persoană cu gusturi impecabile, domnul va aprecia, cu siguranță, magnificul umidificator pentru trabucuri, cu interior din lemn de castan, care a fost conceput chiar de un personaj celebru – viconteles Linley, nepotul Maiestății Sale.

Neatent, Mark s-a holbat la cutia regală de trabucuri. Trabucurile îi dădeau o stare de vomă. Iar casa de Windsor avea un efect similar.

Jeremy Hetherington-Spence se cufundase acum în baia orbitor de albă. Aceasta părea să conțină și mai multe minunății decât sufrageria.

— Fiecare prosop are factorul oficial de moliciune douăzeci. Adică de două ori mai mare decât factorul de moliciune al prosoapelor obișnuite. Nici unul dintre săpunurile acestea realizate manual nu este identic cu celălalt. Oglinzile au fost lucrate manual de călugării de pe insula venețiană Murano...

În capul lui Mark, gândurile se perindau cu viteza luminii. Începuse să-și facă griji în legătură cu clienții. Spera din tot sufletul ca Persephone să fi avut bunul-simț și să-i fi cazat în niște camere decente.

Jeremy deschidea acum ușa sculptată a unui dulăpior care s-a dovedit a fi un minibar. În sfârșit, Mark era din nou atent la el.

— Priviți, vă rog, câtă atenție s-a acordat detaliilor de pe aceste suporturi pentru pahare, a spus Jeremy, fluturând discurile din hârtie cu margini dantelate.

În pieptul chinuit al lui Mark, șirurile de sticlute miniaturale cu băuturi treziseră, din senin, un dor profund.

— Ceea ce, trebuie să spun, este tipic pentru stilul care caracterizează fiecare aspect al serviciilor oferite de Winterton Hall. Lucru nicăieri mai evident decât aici, în apartamentul Don Juan. Singurul apartament din hotel superior acestuia e apartamentul de alături, Lady Chatterley, a adăugat Jeremy conducându-l pe Mark înapoi în dormitor.

Acolo s-a îndeletnicit cu înfoierea unei perne. Asemenea tuturor pernelor din Don Juan, nici aceea nu avea nevoie de un astfel de tratament,

pentru că era deja atât de grasă încât putea fi declarată clinic obeză.

— Și cine este cazat acum în Lady Chatterley? a întrebat Mark imediat.

Spera să audă că Bella sau un client important.

— O tânără doamnă, i-a replicat Jeremy schimonosindu-și buzele în vreme ce se îngrijea de aranjarea unuia dintre straturile de draperie.

Mark s-a simțit inundat de un sentiment de ușurare.

— Scriitoarea, nu?

Jeremy răvășea acum trandafirii galbeni dintr-o vază.

— Scriitoare? E foarte posibil. Lucrează pentru editură. E o tânără foarte plăcută. Cea care s-a ocupat de toate rezervările.

Vestea asta l-a lovit pe Mark ca un trăsnet.

— Persephone?

Oare șefa de la PR chiar își făcuse cadou cel mai bun apartament dintre toate?

— Domnișoara O'Rourke, da, i-a confirmat Jeremy Hetherington-Spence. E și ea aici. De fapt, a sosit chiar înaintea dumneavoastră.

— Nu mai spune! Chiar vreau să schimb două vorbe cu ea.

Mohorât, Mark s-a îndreptat către ușa dublă a apartamentului Lady Chatterley.

— A, momentan domnișoara O'Rourke nu este în apartamentul ei. Tocmai a plecat către salonul de înfrumusețare. Cred că s-a decis să încerce unul dintre pachetele noastre, Răsfăț cu șampanie din cap până-n picioare. O alegere foarte înțeleaptă, dacă-mi este permis, a încheiat managerul dezvelindu-și dinții.

Mark a simțit cum i se îngreunează respirația, cum aerul tras pe nări devine tot mai fierbinte. Plecase la nenorocitul ăla de salon?

— Și-acum. Jeremy i-a zâmbit lui Mark ca un maniac și și-a împreunat mâinile. Domnul mai are nevoie de ceva? Poate dorește un ceai? Winterton Hall vă oferă posibilitatea de a alege dintre cele mai rafinate arome, începând cu ylang-ylang...

— Nu, mulțumesc.

Când, în sfârșit, ușa dublă s-a închis în spatele lui Jeremy Hetherington-Spence, Mark s-a repezit la minibar, a înșfăcat o votcă și a luat o dușcă direct din sticlură. După care a mai înșfăcat una. După a treia – o sticlură de gin, fiindcă votca se terminase – furia și tensiunea au fost înlocuite cu o stare de amărăciune. S-a cufundat într-unul din fotoliile cu imprimeuri elaborate, sufocate cu perne. Capul îi era plin de gânduri negre legate de Persephone.

Câteva ore mai târziu, Mark era așezat într-un alt fotoliu, în restaurantul cu imprimeuri isterice din Winterton Hall, iar capul îi era plin de gânduri negre legate de Bella Langley.

Seara avusese un debut rezonabil. Asta, desigur, după ce Mark își revenise în urma descoperirii că, într-adevăr, Persephone îi repartizase pe toții clienții importanți în camere single, într-o anexă care se numea Porumbarul și care părea teribil de nespațioasă. Bella Langley fusese cazată în ceva care purta denumirea de Ascunzătoarea Preotului, un nume care suna și mai puțin promițător. Cel mai grav era că se părea că nu mai era nimic de făcut. Era imposibil ca invitații să fie mutați,

deoarece sistemul computerizat de la Winterton Hall alesese tocmai acest moment crucial ca să se defecteze. Mark a cerut imediat să-l vadă pe Jeremy Hetherington-Spence, dar i s-a spus că acesta a plecat ca să se ocupe de o urgență în familie.

Pe măsură ce totul se ducea dracului în jurul lui, Mark s-a văzut nevoit să accepte ceea ce nu putea schimba și s-a concentrat asupra cinei, care trebuia să fie un succes destul de răsunător ca să compenseze neajunsurile cazării. Bărbatul și-a dat însă curând seama că și la acest capitol îi era scris să dea piept cu forțele întunericului, pe care nu putea spera să le controleze.

La început, cel puțin, Bella Langley a părut să fie tot ce sperase Mark. Femeia avea niște ochi mari și curioși, un zâmbet deschis și o mulțime de păr lung și blond. Pentru un exemplar din acea specie nebună și capricioasă care era cunoscută și sub denumirea de autori, Mark și-a spus că Bella era neobișnuit de plăcută. Ego-ul ei nu părea obișnuita bestie violentă și de neîmblânzit. În vreme ce, așa cum s-a întâmplat în timpul recepției cu șampanie, femeia sporovăia cu umor despre unele dintre experiențele mai curând jenante prin care trecuse în calitate de autoare, Mark a considerat că Bella e încântător de lipsită de vanitate.

Abia când au fost servite antreurile și a auzit-o pe scriitoare mărturisindu-i deprimată uneia dintre clientele importante că era disperată din cauza celui mai recent roman, s-a tras alarma în mintea lui. Așa cum Mark știa foarte bine, clienta respectivă era o femeie

de fier când venea vorba de afaceri, una dintre cele mai dure negociatoare pe care le întâlnește vreodată. Nimic altceva decât încredere totală în produs și sută la sută entuziasm puteau să-o determine să susțină un autor cu puterea ei de cumpărare.

— Vai, Doamne! Vreau să spun că, la început, mi s-a părut o idee grozavă, a gemut Bella în timp ce resturile de rață la grătar cu salată erau luate de pe masă. O poveste de dragoste dintre doi arheologi, care să se numească *Dragoste la primul șantier*.

— Păi, chiar e o idee grozavă, nu? a spus clienta pe un ton încurajator. Oamenii sunt foarte interesați de săpăturile arheologice și de civilizația Antichității. Asta mai ales după *Gladiatorul* și după *Jurassic Park*.

Mark și-a dat seama încântat că femeia căzuse în plasa strategiei lui de promovare. Și de ce nu? Fusese o strategie foarte bună.

— Nu, e o mare prostie, a gemut Bella, privind chinuită dintre două șuvițe de păr galben și creț.

— Chiar așa? a întrebat-o clienta, cu o expresie stranie.

Mark s-a aplecat către ele serios deranjat. Oare Bella chiar nu realiza diferența esențială dintre capacitatea de a face haz de propria persoană și atitudinea de autodezgust, care, în cazul ei, era dusă până la o asemenea extremă, încât amenința în mod grav viitoarea vânzare a romanului?

— Dar personajele sunt extraordinare, a intervenit el încurajator.

Sau așa spera. În realitate, Mark nu citise cartea. Nu avusese timp.

În trecut, se bazase pe aprecierile lui Sophie atunci când era vorba de produsele pe care le vindea, dar, în ultima perioadă, situația nu fusese destul de relaxată ca să-i mai ceară ajutorul. Mark își dăduse seama că dacă i-ar mai fi băgat o carte sub nas, soția lui ar fi explodat de indignare și l-ar fi întrebat când dracu' crede el că mai are timp și de *citit*.

— *Da?* Chipul Bellei strălucea de o speranță febrilă. Chiar *crezi* asta?

— Cum sunt personajele? a întrebat clienta.

Bella s-a lansat într-un discurs nervos, care avea viteza unei mitraliere automate.

— Păi, e un paleontolog, pe care-l cheamă Julius, care e foarte sexy și arogant. De fapt, toată lumea-i spune Julius Six Heures, pentru că i s-a dus buhul că poate s-o facă toată noaptea... de la miezul nopții până dimineața. *Six Heures*¹, înțelegi? Ochii Bellei s-au umplut de lacrimi. Vai, Doamne, ce găselniță lamentabilă! Și sunt multe așa. Toată lumea o să le deteste... Scriitoarea a luat o gură de șampanie și s-a uitat în jur disperată. Scuzați-mă. Trebuie să mă duc la toaletă.

Apoi s-a ridicat și-a plecat împleticindu-se, cu părul biciuind aerul, în graba cu care alerga ca să se salveze.

Mark s-a așezat pe scaunul ei ca să-și liniștească clienta.

— E doar emoționată. Știți cum sunt persoanele astea foarte creative. Nu au încredere în propriul lor, ăăă, geniu. Cartea e grozavă. Am primit niște reacții *fantastice* de la ceilalți editori și din presă, a continuat el

1. Șase ore (fr.) (n.t.).

privind disperat prin încăpere, în căutarea lui Persephone, sperând că ea îi va susține această ultimă și mincinoasă declarație.

Spre surpriza lui, Mark a văzut-o pe șefa de la PR apropiindu-se de el. Măcar o dată era și ea în locul și la momentul potrivit.

— Houston, avem o problemă, a anunțat Persephone în gura mare când a ajuns la masă. Tocmai am fost la toaletă, iar Bella e acolo și plânge isteric. Spune că romanul ei e de rahat, că ea e de rahat și că noi toți suntem de rahat.

Vai, Doamne, s-a gândit Mark. Trezește-mă din coșmarul ăsta. Seara îi scăpase de sub control asemenea unui bulgăre rostogolindu-se la vale.

După cinci minute, Bella fusese extrasă din toaletă, iar Mark îi șuierase un discurs tăios despre importanța vitală a respectivei întâlniri.

— Iar acum am să te duc și-o să te așez lângă una dintre cele mai importante clientele, a adăugat el. Nu trebuie decât să fii drăguță. Fii tu însăși.

Bella s-a holbat la el de parcă ar fi trimis-o pe scaunul electric.

Mark presupusese că Bella nu putea să strice lucrurile mai mult decât o făcuse deja. Cincisprezece minute mai târziu, a realizat că presupunerea lui fusese eronată. Bella își aprinsese o țigară, iar acum sufla fumul către o altă clientă extrem de importantă, despre care Mark știa că se lăsase de fumat cu mari dificultăți. Probabil că pe sub bluza sclipicioasă de seară, femeia avea brațele tencuite cu plasturi cu nicotină.

— Evident că te aștepti ca romanul ăsta să aibă succes, a remarcat clienta cu ochii mijiiți din cauza fumului emis de Bella.

Scriitoarea a tras cu un aer funebru din Marlboro.

— Cred că glumești. Vânzările mele sunt întotdeauna de căcat. Presupun că ăștia de la Charlatan nu pot s-o facă mai lată de-atât.

Printre rotocoalele de fum pe care tocmai le expirase, ochii Bellei s-au căscat. În ei se citea o lipsă de speranță sticloasă.

— Sau poate că mă înșel.

Adunându-și ultimele resurse de energie de undeva, din profunzimile secătuite ale disperării, Mark s-a apropiat de Bella și de femeia pe care spera s-o convingă să cumpere romanul acesteia în cantități impresionante.

— Sinceră să fiu, nu cred că se așteaptă să fac vreo brânză, a auzit-o Mark pe scriitoare confesându-se. Cei de la vechea editură mă cazau în camere cu paturi cu baldachin. Aici mi-au dat un soi de cameră cu boiler, deasupra bucătăriei.

Câteva ore mai târziu, complet epuizat, plin de resentimente și de alcool, Mark s-a prăbușit împleticindu-se în pat. În timp ce se cățara pe înălțimile saltelei și se instala în vârf cu un efort demn de Edmund Hillary, se gândea cu dor la casa lui. Cât de mult detesta locul ăla, cât de mult și-ar fi dorit să fie acasă și cât de infinit mai bine trebuia să-i fie lui Sophie, care nu avea altă treabă decât să se îngrijească de Arthur, spre deosebire de el, care trebuia să vegheze asupra viitorului unei întregi edituri, ca să nu mai pomenească și de propriul lui viitor. Zăcând acolo, în întunericul

devenit greșos de dulce din cauza unui pot-puriu cu un miros oribil de pătrunzător, Mark s-a enervat la gândul că Sophie nu vedea lucrurile din aceeași perspectivă, că nu-și dădea seama că viața ei era mult mai distractivă decât a lui.

Capitolul șapte

Împingând căruciorul lui Arthur pe strada lui Helen, Sophie a fost surprinsă să-și dea seama cât de emoționată era. Și-a reamintit că nu era vorba decât de o petrecere pentru copii de un an. Însă ea avea mari așteptări de la acea petrecere. Sophie își dorea cu disperare ca Teddy și Arthur să devină prieteni.

Și apoi mai era vorba și de ea și Helen. Distanța și absența lui Mark făcuseră ca nevoia ei de a găsi un alt prieten și confident să crească. Helen locuia aproape. Amândouă aveau atât de multe în comun. După-amiaza respectivă avea să fie o ocazie importantă pentru ca prietenia lor să devină mai profundă.

Și totuși, Sophie avea dubii în ceea ce privea abilitatea ei de a fructifica ocazia pe care o reprezenta petrecerea lui Teddy. Era cu nervii în piuneze. Dimineața aceea fusese de groază. În supermarket, Arthur se lansase în cea mai teribilă criză înregistrată până atunci. Și asta, așa cum fusese de așteptat, în fața rafturilor cu jucării, în vreme ce Sophie se chinuia să se decidă ce cadou să aleagă pentru Teddy. Pe când ea căuta ceva care să fie de bun-gust, educativ și să nici nu arate ca achiziționat de la Sainsbury, atenția i-a fost distrasă de Arthur, care a dărâmat raftul cu jucării cel mai de

jos. Și asta spre dezgustul evident al unui cuplu de bătrâni, care se îndreptau către zona cu înălțatori.

— Mamele astea singure... a mormăit bătrâna.

Cu un gest de defensivă, Sophie și-a coborât imediat ochii asupra verighetei. Hoașca era chiar oarbă? Pe deget, însă, nu era nici un inel. Sophie și-a amintit că, la un moment dat, Arthur se jucase cu verigheta în dormitorul lui, care arăta ca după bombardament. Faptul că ea nu-și făcuse timp să-și caute verigheta probabil că spunea ceva în contextul problemelor pe care le avea în căsnicie.

— Nu pot să-și țină copiii sub control nici măcar un minut, a mormăit și bătrânul.

După ce a smuls de pe raft o plasă de un verde strălucitor plină cu niște păianjeni din plastic giganti, Sophie a luat-o din loc, cu Arthur cu tot, înspre casă.

Acum, în fața locuinței unde se ținea petrecerea, strângând în mână arahnidele fosforescente învelite în hârtie de cadou, Sophie își făcea griji în legătură cu alegerea făcută. Ceva de bun-gust, din lemn, cumpărat de la un atelier tradițional din West Country ar fi fost infinit mai potrivit. Faptul că făcuse tot ce putuse, în circumstanțele date, nu mai părea a fi o scuză validă.

Nici hainele cu care era îmbrăcată nu erau cele mai grozave pentru respectiva ocazie. Hainele cu care se îmbrăcase inițial zăceau acum într-un morman, în fața mașinii de spălat. Arthur aruncase pe ele castronul cu mâncarea de la prânz. Scotocind prin șifonier în căutarea unor înlocuitori, Sophie n-a fost în stare să producă, pe frontul *casual chic*, decât

un tricou alb combinat cu o pereche de jeanși pentru gravide. Cu toate că pantalonii nu arătau chiar atât de rău pe cât te-ai fi așteptat – păreau să fi fost gândiți pentru femei ale căror abdomene, chiar și însărcinate, aveau aceleași dimensiuni ca acelea ale femeilor normale –, nu erau nici pe departe demni să apară pe coperta revistei *Vogue*.

Poarta lui Helen era proaspăt vopsită, într-o nuanță la modă de crem. Sophie și-a spus că, în mod clar, soțul ei era la fel de minunat când venea vorba de chestiuni de bricolaj, cum era în general. Helen locuia într-o casuță asemănătoare cu a ei. Diferența dintre cele două proprietăți era aceea că locuința lui Helen avea un exterior îngrijit, cu jardiniere sub ferestre și geamuri curate, în spatele cărora se vedeau jaluzele din lemn.

Ușa a fost deschisă de o blondă cu față de păpușă. Tipa era îmbrăcată din cap până-n picioare într-un alb imaculat, iar machiajul îi era impecabil. În brațe ținea un copil, posibil un băiat, cu un păr blond și lung și un chip frumos, cu o expresie absentă și niște buze imense. În ciuda faptului că pruncul nu avea nici doi ani, se uita la Sophie cu răceală.

Lui Sophie i s-a părut că-i recunoaște pe cei doi de la Little Explorers. Pusă în fața acestei dovezi că Helen era prietenă cu o parte dintre mamele perfecte, s-a simțit trădată. Apoi, când Helen a apărut făcându-și loc cu umărul printre persoanele care blocau holul, Sophie s-a liniștit.

— Ai reușit să vii! a exclamat Helen cu un zâmbet larg și o expresie încântată. Ce mă bucur! Intră!

Apoi Helen a tras-o pe Sophie prin mijlocul unei mulțimi nedefinite de guri rujate care urlau una la cealaltă. Ajunse în sufragerie, Helen i-a luat haina și l-a așezat cu grijă pe Arthur pe podea, lângă Teddy. Apoi a îndesat un pahar cu vin în palma lui Sophie.

După cum o sugera și exteriorul, casa lui Helen era confortabilă și la modă : pereți albi, covoare din sisal, pereți de un verde-cenușiu liniștitor, o mulțime de canapele de dimensiuni apreciabile, tablouri de bună calitate, rafturi cu cărți și un șemineu adevărat ascuns bine în spațele unui paravan uriaș. Totul era de bun-gust, dar deloc amenințător, exact așa cum era și Helen, s-a gândit Sophie. Invitații erau însă altă mâncare de pește. Sufrageria generoasă, cu ferestrele ei înalte și luminoase, i se părea lui Sophie o versiune închisă între ziduri și dotată cu covoare a parcării de la creșă : debordând de mame intimidante care vorbeau toate în același timp. Sophie a plecat să-l caute pe Arthur.

— Cunoști o grămadă de oameni, a remarcat ea agitată, întâlnindu-se cu Helen în punctul în care salonul se deschidea către sufragerie.

Gazda a zâmbit larg.

— Nu m-am așteptat să vină atâta lume, a mărturisit ea. Majoritatea locuiesc în josul străzii și cred c-au vrut să vadă cum arată casa pe dinăuntru. John a spart o mulțime de ziduri, a făcut tot soiul de chestii. Luni de zile ne-au stat în fața casei containerele de gunoi. Apropo, hai să-ți fac cunoștință cu el, a continuat ea, trăgând-o pe Sophie de încheietură.

Sophie a aruncat o privire îngrijorată peste umăr. Dar Arthur părea mulțumit să se joace cu Teddy și cu un morman de cărămizi miniaturale din lemn.

— Dragul meu, ea e Sophie. Ți-am vorbit de ea. Ne cunoaștem de la creșă.

Părul închis la culoare, mătăsos și foarte curat al lui John strălucea în lumina care se revărsa prin fereastra cea largă din spate. Bărbatul împărțea pahare cu vin și făcea relaxat conversație cu o serie de tați cu aspect foarte la modă. John a ridicat paharul și i-a zâmbit lui Sophie cu sinceritate și un șirag de dinți albi.

— E o plăcere să te cunosc. Mă bucur că ai putut să vii.

Sophie s-a trezit roșind ușor. John era frumos — înalt, cu umeri lați și constituție athletică, deși semăna puțin cu o maimuță. Teddy aducea cu el: avea toate trăsăturile lui. Era limpede că John era tatăl lui Teddy. Dar asta era oricum evident din felul în care o privea pe Helen. Cu o expresie secretă, îndrăgostită și senzuală. Sophie și-a spus că orice tâmpit și-ar da seama că oameniiăștia sunt topiți unul după celălalt și că, în loc să stea strivit într-un colț, cu o haită de masculi alfa, John ar fi preferat să fie la etaj, cu nevastă-sa, muncind ca să mai producă un Teddy. Sophie s-a străduit din răputeri să nu fie geloasă, ci fericită pentru ei.

— Soțul tău e și el aici? a întrebat-o John. Sophie a clătinat din cap.

— E la serviciu.

John a afișat o mină dezamăgită.

— Ce păcat! Ei, atunci poate cu altă ocazie.

Sophie a scos la lumină pachetul cu păianjenii fosforescenți.

— I-am adus lui Teddy un cadou. Mă tem că nu e mare lucru, de fapt, o chestie de-a dreptul oribilă, dar...

— Dar ce drăguț din partea ta, a exclamat Helen.

Tocmai atunci au fost întrerupte de blonda cu chip de păpușă. Hainele ei albe erau în continuare imaculate, deși îl lăsase din brațe pe copilul cu expresie absentă.

— Sophie, ea e Harriet, a anunțat Helen grăbită, înainte să fie smulsă de altcineva ca să facă altceva. Harriet are un băiețel, Lysander, care merge tot la Little Explorers – da, bine, vin!

— Și tu vii cu copilul la Little Explorers? a chestionat-o Harriet pe un ton tăios.

Sophie a încuviințat din cap.

— Da, cu Arthur. E acolo.

Harriet s-a uitat în direcția indicată.

— Aha, deci el e Arthur?

— Ai auzit de el?

Sophie era încântată.

— L-a mușcat pe Sander săptămâna trecută.

Înainte ca Sophie s-apuce să-și apere băia-tul, o altă mamă delicioasă de la creșă și-a făcut apariția. Sophie remarcase felul în care se îmbrăca femeia respectivă: cu fustițe strâmte și lucioase, cu imprimeuri chinezești și niște bluzițe și mai strâmte, în culori țipătoare. Tipa avea un păr moale și întunecat, tuns paj. Lui Sophie întotdeauna i se păruse că arată murdară.

Femeia, al cărei nume s-a dovedit a fi Ruby, a salutat-o pe Harriet, după care, plină de obrăznicie, a măsurat-o pe Sophie din cap până-n picioare.

— Bună, i-a spus Sophie zâmbind. E o petrecere grozavă, nu?

De sub sprâncenele pensate, Ruby și-a dat ochii de șarpe peste cap.

— Dacă zici tu. Sinceră să fiu, eu aş putea să trăiesc şi fără ca bărbatǎ-miu să le dezbrace din priviri pe toate femeile din casă.

Sophie n-a ştiut cum să răspundă la replica asta.

— Soţul tău e aici? a întrebat-o Ruby.

— Lucrează.

Ruby a părut sceptică. Sophie şi-a reamintit cât de mult detesta sprâncenele pensate.

— Aşa zic toţi, a remarcat pe neaşteptate Harriet.

— La ce te referi? a întrebat-o Sophie.

— Toţi zic că lucrează. Toţi bărbaţii care nu-şi văd de treaba lor. E una dintre replicile preferate ale lui bărbatǎ-miu. Harriet s-a lansat în ceva ce probabil că se voia a fi un număr de imitaţie, însă vocea ei plată şi expresia îngheţată stricau orice efect. Draga mea, în weekendul ăsta trebuie să mă reped până la Amsterdam. A intervenit o chestie de ultimă oră.

Ruby a chicotit cu amărăciune.

— Da. Toate ştim ce chestie de ultimă oră a intervenit, a spus ea împingându-şi înainte pelvisul îmbrăcat în brocart, cu un gest sugestiv, după care a luat o gură de vin din paharul pe care-l ţinea în mâna cu unghii pictate în culoarea sângelui coagulat.

Sophie a simţit că picioarele îi îngheaţă şi, în acelaşi timp, încep s-o furnice. Senzaţia era aşa de acută, că s-a uitat în jos, ca să se asigure că nu stătea pe vreo jucărie. Dar senzaţia respectivă a continuat să i se ridice în picioare, înspre genunchi. Dintr-odată, a realizat că gâtul i se uscaser, iar stomacul i se strânsese. Ce voiau să spună femeile alea? Era un gând pe care ea nici măcar nu îndrăznise

să-l contemple. Gândul că Mark, undeva, într-un hotel, la țară, era...

Neîndurător de pe fază, Harriet i-a surprins expresia.

— Nu fi așa de șocată, a murmurat ea printre buzele strânse într-un rictus triumfător. E o chestie destul de normală.

— Toți o fac, a rânjit Ruby. Unde ți-a zis soțul tău că se duce?

Sophie n-a fost în stare să răspundă decât în șoaptă.

— La un hotel, la țară.

— A, vechea poveste!

— La o conferință de vânzări care ține tot weekendul. Lucrează la o editură.

— La o editură! a pufnit Ruby. Mai nasol de-atât nu se poate, a adăugat ea încântată. Și sigur *se ține* conferința aia? a întrebat ea cu ochii aproape lipiți de fața lui Sophie.

Sophie a fost cuprinsă de-un val de furie și groază.

— Da! a urlat ea. Tipa de la PR cu care lucrează a sunat ieri-seară ca să-l întrebe ceva despre conferință.

Harriet și Ruby s-au uitat una la cealaltă.

— *Tipa de la PR!* au izbucnit ele într-un cor triumfător.

Sophie a înțepenit. A simțit că tot corpul i se blochează. I se părea că dacă nu se mai mișcă deloc, nu mai dă voie nici unei informații exterioare să pătrundă în ea, atunci nimic din ceea ce fusese spus nu avea să-i rămână întipărit în memorie. Totul avea să plutească, ușor ca aerul, apoi avea să se risipească.

Apoi Sophie a simțit o fluturare în aer, ca aripile unui fluture.

— Sophie, ești cam palidă, s-a auzit vocea caldă a lui Helen. Vino din ușă, e frig aici.

Ruby și Harriet se întorseseră una către cealaltă și șopteau între ele.

În vreme ce Helen o trăgea în altă parte, Sophie le-a auzit pe cele două izbucnind în râs.

Apoi femeia a simțit că buza de jos începe să-i tremure a plâns, dar și-a impus să se țină tare. A tras adânc aer în piept de mai multe ori.

— Vai, draga mea! Plângi! Ce s-a întâmplat? a exclamat Helen cu voce scăzută, conducând-o pe Sophie spre un hol micuț, de lângă ușa bucătăriei.

Cu toate că nu era frig, Sophie tremura, iar dinții îi clănțăneau în gură.

— E vina mea, a murmurat ea încercând să zâmbească. N-ar fi trebuit să vin. În ultima vreme, petrecerile aniversare nu mi-au prea purtat noroc, a explicat ea, ștergându-și nasul cu mâna.

— Vai, nu spune asta! Teddy e încântat că a venit Arthur. Dar ce s-a întâmplat? Harriet și Ruby ți-au spus ceva?

Sophie s-a uitat la Helen cu ochii în lacrimi și a dat din cap.

— Dar ce ți-au zis? a întrebat-o Helen.

— Că Mark mă înșală, a reușit să îngaime Sophie de undeva, din fundul gâtulejului. Că asta e motivul adevărat pentru care a plecat în weekend.

Helen s-a holbat la ea.

— Dar de unde știi ele? Au vreo dovadă?

Sophie a dat cu putere din cap.

— Au zis că toți bărbații pretind că lucrează atunci când, de fapt...

Helen a strâns din buze. Era palidă de furie.

— Dar e absolut *ridicol*! Ce rahat! Nu le băga în seamă. Sunt niște nenorocite înăcrite. Nu toți bărbații și-o trag tot timpul și cu toată lumea, așa cum fac ai lor.

Pe parcursul acestui discurs, presiunea s-a acumulat în pieptul lui Sophie. La final, a explodat.

— Dar se poate să aibă *dreptate*. În ultima perioadă, Mark s-a comportat foarte ciudat. Ca și cum nu-i mai pasă nici de mine, nici de Arthur. Nu se mai gândește decât la serviciu. Sau poate se gândește la cineva *de la* serviciu...

Închizând ochii ca să-și stăvilească lacrimile, femeia a simțit cum Helen o prinde de umeri și-o scutură cu blândețe.

— Ești obosită. Asta-i tot, i-a spus prietena ei cu fermitate. Ești puțin deprimată. Ai început să-ți închipui tot felul de lucruri. Așteaptă-mă aici, i-a ordonat ea. Arthur e în regulă acolo unde e. Nu trebuie să te miști din loc. Măcar câteva minute. Mă duc să-ți aduc o băutură tare.

Sophie abia dacă i-a auzit cuvintele. Se uita la coșurile de gunoi ale lui Helen, însă fără să le vadă cu-adevărat. Știa că era obosită, că imaginația ei o luase razna, dar, cu toate astea, acum anumite lucruri începeau să capete sens. Tipa aia de la PR, Persephone – în ultima vreme, Mark vorbea numai despre ea. E adevărat, de cele mai multe ori se plângea de ea. Dar dacă ăsta era doar un bluff? Unul din simptomele îndrăgostirii e dorința de a pronunța numele persoanei iubite cu orice ocazie.

Iar plecarea aia în weekend *fusesse* anunțată prea din senin. Mark pretinsese c-a uitat

să-i spună, dar de câte ori i se mai întâmplase chestia asta în ultima vreme? Adică să uite diverse lucruri. Ziua ei de naștere era cel mai clar exemplu. Sophie se chinuise să-și îngroape în sine amintirea acelei zile, însă acum toate detaliile o luau cu asalt și s-a chircit de durere. Pentru ca Mark să ajungă să facă așa ceva, atunci ceva – sau cineva – trebuia să-i ocupe gândurile. Asta putea fi explicația și pentru deseori resimțita senzație că Mark, cel puțin în ultima vreme, n-o mai asculta. De câtva timp, ochii îi deveniseră sticloși. Era limpede că gândurile îi zburau în altă parte. Oare la ce se gândea? Sau la cine?

Și mai erau toate serile alea prelungite pe care le petrecuse la serviciu. Ba chiar și cărțile pe care le vindea. Mark obișnuia s-o roage să le citească. Îi prețuia părerea. Dar, în ultima vreme, nu mai adusese acasă nici o carte. Sophie sesizase și le ducea dorul. Dar acum totul căpăta sens. Mark avea pe altcineva cu care să discute despre cărți. Despre cărți și despre multe altele.

Dar oare faptul că bărbatul avea o aventură era un lucru atât de surprinzător? Mai ales luând în considerare viața lor sexuală. Faptul că, deși în trecut amândoi fuseseră pasionali, acum Sophie nu-și mai dorea decât ca partida să se termine odată, pe cât de repede posibil, pentru ca apoi să poată să se culce. Se simțea mult prea epuizată ca să mai savureze momentul, dar și mult prea vinovată ca să-și refuze soțul. Sophie lăsase să se ajungă în punctul în care avansurile lui Mark, cândva mai mult decât bine-venite și teribil de plăcute,

erau acum tolerate scrâșnind din dinți și gemând, din când în când, pentru că asta era obligația femeii.

S-a întrebat dacă să fie sinceră și să admită că s-ar fi simțit la fel chiar dac-ar fi fost măritată cu Brad Pitt, dar apoi și-a spus că o astfel de confesiune ar fi avut puține șanse să-i îmbunătățească situația.

Sophie și-a coborât privirile, copleșită de bănuieli. Oare chiar ar fi fost o surpriză așa de mare dacă Mark s-ar fi aruncat în brațele altcuiva? Sophie nu-și închipuise niciodată la modul serios că Mark ar fi putut s-o înșele, dar adevărul era că nu-și închipuise nici jumătate din defectele pe care bărbatul ei le scosese, între timp, la lumină. Era ca și cum o mare de un albastru superb s-ar fi retras ca să dezvăluie o plajă acoperită de bolovani și cioburi de sticlă.

— Poftim!

De-atâta grabă, Helen aproape că s-a prăbușit peste prag. Conținutul paharului de vin de dimensiuni apreciabile i s-a vărsat parțial peste mână.

— Nu pot. Trebuie să plec. Trebuie să mă gândesc.

— Ei, haide, Sophie! a intervenit Helen îngrijorată. N-au vrut decât să te sâcâie. Persoanele ca Harriet și Ruby nu se pot bucura decât dacă-i amărăsc pe alții.

— Mă duc să-l iau pe Arthur, a murmurat Sophie.

Cele două femei au fost întrerupte de un urlet asurzitor, un urlet de groază.

Helen a rupt-o la fugă spre interiorul casei.

Sophie a urmat-o împleticindu-se. Toate gândurile legate de aventura lui Mark se

risipiseră momentan, înlocuite de acela că Arthur era într-o casă în care cineva țipase de groază.

Împingându-se printre oameni, Sophie a atins epicentrul dramei.

Acolo a găsit-o pe Harriet leșinată pe trepte. Picioarele lungi, îndesate în blugii albi, stăteau rășchirate dizgrațios, în vreme ce bluza imaculată se ridicase ca să lase la vedere, spre încântarea ei, o burtieră Magic Knicker. Nicăieri nu se vedea nici o picătură de sânge și toată lumea din jur părea teafără. Unul din tați, care se dovedise a fi chirurg, i-a luat pulsul lui Harriet.

— E bine. Își revine, a spus omul.

Sophie s-a liniștit când a văzut că Arthur era în siguranță în brațele puternice ale lui John, alături de Teddy.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

John i-a făcut semn către geanta de piele a lui Harriet, care era garnisită cu o serie de cataramă, fermoare și capse pe care numai niște adevărați specialiști în modă le puteau decoda. Fermoarul principal era desfăcut, iar din geantă se ițeau picioarele negre și păroase ale unui păianjen înspăimântător de mare. Lui Sophie i s-a oprit inima-n loc, apoi a realizat că insecta nu era adevărată. Ba mai mult, era unul dintre păianjenii de jucărie pe care îi cumpărase pentru ziua lui Teddy. Dar cum de ajunsese cadoul în geanta lui Harriet? Lui Sophie i s-a părut că Lysander, care stătea în picioare lângă maică-sa, arăta nițel mai golit de expresie decât de obicei. Ba chiar ar fi putut părea vinovat.

Sophie a plecat cât de repede a putut. A făcut mare economie la formulele de salut și-a

reușit s-o evite pe Ruby, care se prăpădea de râs lângă fereastră, în mijlocul unui grup de bărbați.

Helen a urmat-o pe Sophie până la ușă.

— Uită tot, da? Amândouă s-au comportat prosteste. Amândouă sunt niște proaste.

Sophie a lăsat ochii în jos.

— Eu nu sunt așa de sigură.

Cu toate că era epuizat, Mark nu reușea să adoarmă. Alcoolul încă-i mai curgea prin vene, iar imaginile sinistre din seara respectivă continuau să i se învârtă prin creier. Cafelele și lichiorurile fuseseră însuflețite de Bella Langley, care se smiorcăise în paharul de coniac și decretase că ea e un creier de premiul Nobel încarcerat într-un trup de scriitoare de literatură pentru femei.

În apartamentul Don Juan era îngrozitor de cald. Dar panoul de control al aerului condiționat părea mult mai complicat decât acela al unui avion de vânătoare, așa că Mark se lăsase păgubaș. Iar acum se întorcea când pe-o parte, când pe cealaltă, dorindu-și din tot sufletul să fi fost acasă la el.

Un sunet i-a întrerupt eforturile de a adormi. O bătaie înfundată, dar insistentă, care începea să crească în intensitate. Și-a dat seama că zgomotul venea de pe hol, dinspre ușa de la intrarea în apartament. Sărind din pat, Mark și-a simțit trupul planând în aer și-apoi prăbușindu-se violent spre podea. A rămas șocat în întuneric. Într-un final, și-a revenit suficient cât să realizeze că, înainte de a trece la manevra de coborâre, neglijase să ia în considerare factorul înălțime al piesei de mobilier.

Mark a deschis ușa. În fața lui stătea Persephone, îmbrăcată într-o fărâmă de cămașă de noapte din mătase roz.

— Bună, a șoptit ea unduindu-și trupul pe pragul ușii. Am venit, voinicule.

Îngrozit și cu sudoarea înghețându-i pe spinare, Mark și-a dat seama că Persephone — cea mai cretină femeie pe care o cunoscuse vreodată și pe care n-o plăcea nici cât negru sub unghie — îi propunea să facă sex.

Apoi bărbatul a simțit niște degete hotărâte care i s-au agățat de mâna golită de vlagă și-au început să-l tragă.

— Haide, l-a rugat Persephone. Știi că vrei.

Mark presupusese că expresia lui șocată la apariția femeii și tăcerea oripilată fuseseră interpretate pe dos. Și-a dat însă seama că se înșelase. Pielea fermă și rozacee a lui Persephone, în mare parte expusă la doar câțiva centimetri de el, putea fi la fel de bine pielea unui elefant teribil de îndărătnic. Și-a mutat privirea de la un sfârc pe jumătate exhibit.

Consternat, Mark a conștientizat faptul că se lupta cu o dorință sexuală brută. Care s-a dovedit a fi un adversar mai puternic decât se așteptase, mai ales că era ajutat și încurajat de cantitățile exagerate de alcool pe care le consumase în cursul serii. Pe măsură ce gura roșie, de animal de pradă, a lui Persephone se apropia de el, disperat, Mark și-a concentrat atenția asupra buzelor cărnoase, ca niște pernuțe gogonate, și s-a retras lipindu-se cu spatele de ușă.

— Nu sunt interesat, Persephone, s-a bâlbâit el. Îmi iubesc soția.

Sprâncenele pensate ale femeii s-au încrun-
tat enervate, iar pernuțele gogonate și roșii
s-au coborât furioase.

— Nu ți-am propus să ne *căsătorim*, i-a
sărit ei muștarul. Am vrut doar — înțelegeți —
să ne ținem de cald, a explicat ea căscându-și
ochii și fluturându-și genele.

Mark s-a gândit la căldura cotropitoare
emanată de caloriferele uriașe din aparta-
mentul Don Juan.

— Mie mi-e destul de cald. Îți mulțumesc
foarte mult, a adăugat el hotărât, închizând
ușa.

Mai târziu, în cursul aceleiași nopți, sau,
mai degrabă, înspre primele ore ale dimineții,
Mark s-a trezit din cauza unor bufnituri înă-
bușite, dar regulate, însoțite de strigăte. Zgo-
motele păreau să vină dinspre peretele din
spatele tăbliei înzorzonate a patului cu bal-
dachin, adică dinspre apartamentul Lady
Chatterley. Era limpede că Persephone își
găsise pe altcineva cu care să se încălzească.

Capitolul opt

A doua zi, după întoarcerea de la Winterton Hall, Mark stătea în baie și se gândea. În noaptea precedentă visase un munte înalt și alb, aflat undeva, în depărtare. Știuse, în vis, că trebuie să-l urce. Era un munte înalt, vast, gigantic. Pe măsură ce se apropia de el, Mark a realizat că albul muntelui nu era făcut din zăpadă. Era lumină reflectată. Muntele era cu totul și cu totul din sticlă. Până și zonele de la poale erau netede ca-n palmă. Era imposibil să-l escaladezi. N-avea nici o șansă să-l urce.

Imediat, Mark și-a dat seama că muntele respectiv simboliza viața lui. Dar nu reușea sub nici o formă să priceapă cum de viața lui ajunsese să fie un morman de probleme insurmontabile.

Într-un cuvânt, era vorba de Persephone. Naiba s-o ia! Ea se afla în spatele tuturor nenorocirilor de care se lovise în ultima perioadă. Faptul că, pe lângă toate celelalte neajunsuri, femeia aia mai încercase să-l și seducă i se părea lui Mark de necrezut.

A fost trezit din gânduri de o bubuitură în ușa băii.

— Noi plecăm, s-a auzit vocea lui Sophie.

Apoi ușa s-a deschis, iar soția lui și-a băgat capul în încăpere. Din brațele ei, Arthur se uita impasibil la taică-su.

— De ce te uiți așa la mine? l-a tachinat Mark.

— Probabil că se întreabă cine ești, i-a retezat-o Sophie. Stai aici de secole, a adăugat ea strâmbând din nas. La ce te gândești?

— La Persephone, a mormăit bărbatul.

— La *cine*?

Sophie era șocată. Deci *recunoștea*? De la petrecerea de ziua lui Teddy, Sophie se străduise să se calmeze. Departe de influența otrăvită a lui Harriet și Ruby, ideea că Mark ar fi avut o aventură i se păruse din ce în ce mai puțin probabilă.

— La Persephone? a repetat ea.

Mark a ridicat din umeri. Nu voia să strice atmosfera din casă continuând să discute despre femeia aia.

Dar pentru Sophie, care avea deja pregătite lemnele de foc, noua scăpărare de suspiciune s-a transformat rapid într-o adevărată pălălaie, care consuma vorace iasca temerilor și insecurității ei. Oare Mark *chiar* se întâlnea cu femeia aia? Nu! Nu se putea să fie adevărat! Nu putea, nu voia să creadă așa ceva.

În Londra, în biroul din sticlă al lui Simon Sharp era seară târzie. Bancherul stătea și se gândea nu la iminenta preluare în legătură cu care trebuia să-și ofere sfaturile, ci la statutul lui din ce în ce mai problematic în cadrul companiei. Lipsa unei soții și a unei familii devenea din ce în ce mai evidentă și mai incriminantă, pe măsură ce și ultimii lui colegi burlaci se grăbeau la ofițerul stării civile ca să-și salveze carierele. Sau așa își închipuia Simon cu cinism. Desigur, era cel puțin o coincidență faptul că mulți dintre cei care evitaseră până

atunci orice formă de angajament sentimental își găsiseră marea dragoste dintr-odată, în decursul ultimelor două săptămâni.

De pildă, directorul-adjunct al departamentului pe care îl conducea Simon, un tip despre care era aproape sigur că e homosexual, se căsătorise în sâmbăta precedentă cu o profesoară universitară ucraineancă, cu fața ca o cizmă, care, umbla vorba, avea nevoie de viză. Un alt manager de la departamentul juridic, un burtos, se însurase cu o săptămână înainte cu logodnica lui filipineză, o fată teribil de tânără, absolut splendidă. Da, s-a gândit Simon. Ultimele weekenduri și le petrecuse mergând la nunți care aproape că duhneau a aranjament interesat – de fapt, în ceea ce privea sala folosită pentru una dintre recepții, se putea vorbi chiar de miasme. Femeile de serviciu din clădirea respectivă erau adeptele tehnicii „clorul trebuie aruncat din abundență peste tot în jurul toaletelor“.

Rezultatul era că Simon rămăsese cam singurul angajat al băncii care era încă celibatar. Situația asta nu putea să continue. Mai ales dacă frații Wintergreen își băgau coada în ecuație. Cu doar câteva zile înainte, Simon suferise ca un câine pe parcursul unei mese chinuitoare luate în compania celor doi. Frații băuseră numai apă și nu mâncaseră decât fasole, în vreme ce restul invitaților, stingheriți, își învârtiseră homarii prin farfurii. Mai mult, cei doi Wintergreen îi puseseră tot felul de întrebări indiscrete, legate de viața lui privată.

— Ești căsătorit? l-a întrebat Isaiah Wintergreen cu un rânjet ițit de sub pălăria de cowboy.

În timpul ăsta, Abel, care era îmbrăcat într-o haină de piele, asculta cu ochii îngustați de atâta atenție.

— Nu, a mărturisit Simon, fixând covorul din restaurant cu o privire de animal hăituit.

— Dar ai prietenă, nu? l-a întrebat Abel cu voce tare, zornăindu-și pintenii.

Simon a ridicat ochii neputincios.

— Da, am prietenă, s-a auzit singur răspunzând, deși era o minciună sfruntată.

— E fămoasă? l-a chestionat Isaiah imediat.

— Fămoasă? A, scuze, vreți să spuneți *frumoasă*. Adică *fămoasă*. Ăăă, îîî, da, este.

Pe de-o parte, Simon se întreba de ce accepta să fie interogat în felul ăla, de parc-ar fi fost anchetat de Inchiziție. Un om cu experiența lui putea să se angajeze la orice bancă din Londra. Dacă voia, la orice bancă din lume. Problema era că el se simțea bine acolo, cu pensia generoasă pe care urma s-o primească, cu bonusurile dolofane, cu numărul sporit de zile de concediu – nu că-și luase vreodată concediu – și cu faptul că, luând în considerare succesele trecute ale fraților Wintergreen și lăsând la o parte manierele și convingerile lor personale, lucrurile nu puteau să meargă decât spre bine. Ar fi fost o nebunie din partea lui să plece de la banca respectivă.

— Te însori cu ea? l-a întrebat Abel.

— Categorie, l-a asigurat Simon.

Cei doi Wintergreen au părut satisfăcuți de răspuns, dar Simon a plecat de la masă cu senzația clară că subiectul respectiv nu fusese epuizat. Trebuia să-și găsească o prietenă, ba, mai bine, o logodnică, una „fămoasă“ și asta cât mai repede cu putință.

Simon făcuse eforturi în sensul ăsta. Se înscrisese la mai multe agenții matrimoniale, care promisese să-i prezinte, în mod discret, femei educate, prezentabile și de familie bună. Din păcate, majoritatea celor pe care le cunoscuse nu fuseseră nimic din toate astea. Erau fie agente imobiliare, cu aspect de cocote, pe care le chema Tara, care râdeau strident și-și expuneau bronzul artificial, fie niște lepădături depravate, late în șolduri, care lucrau pentru diverse instituții guvernamentale. Simon începuse să se întrebe dacă nu cumva era cazul să opteze pentru calea deja bătută de colegii lui. Femeia de serviciu care se ocupa și de biroul lui, o rusoaică pe nume Luba, urma, în mod limpede, să fie promovată. Asta pe baza fustelor scurte, a faptului că te privea în ochi și a felului în care-și dădea pe spate costițele aurii. Luba avea un fel de a lustrui obiectele verticale care-l făcea pe Simon să roșească. Deși n-ar fi vrut.

A pufnit frustrat. Ochii obosiți și suspicioși i-au căzut pe fotografia cu finul lui, Arthur, care era așezată pe birou. Ce-l mai ajutase și poza aia! La câteva secunde după ce-o văzuse, Abel Wintergreen se lămurise care era treaba cu ea.

— Și ăsta cine e? rostise el tărăgănat, arătând înspre copil cu un deget arătător noduros.

— E, ăăă... a bolborosit Simon încercând să tragă de timp.

El sperase într-un scenariu în care cei doi Wintergreen să remarce fotografia și să ia la cunoștință de acea dovadă a unor legături de familie, însă fără să mai ceară alte detalii. Simon și-a amintit mult prea târziu că frații Wintergreen cereau detalii despre orice.

Ochii lui Abel au început să scapere nervoși.

— Cine e? Nenorocitu' de fiu-tu? Dar tu nu ești însurat, nu?

— Nu, nu, e, ăăă, finul meu, a protestat Simon panicat.

Își dăduse seama că, în ochii șefilor lui, un copil nelegitim era ceva mult mai condamnat, din punct de vedere moral, decât faptul că nu aveai o soție.

— Finul! a exclamat Abel disprețuitor. Băiete, a continuat el, dacă eu mi-aș pune pe birou toți finii, m-aș lungi de-aici pân' la Heathrow. De ce n-ai decât un singur fin, băiete? N-ai prieteni sau ce? N-are nimeni încredere în tine?

Simon a mormăit ceva și-a lăsat-o baltă, ridicând din umeri. Era momentul să ia fotografia de pe birou. Nu-l ajutase cu nimic, așa cum nici întreaga lui legătură cu Sophie nu-i adusese vreun avantaj. Ultima dată când se întâlniseră fusese cu ocazia petrecerii ăleia aniversare de coșmar, când femeia încercase — în mod incredibil — să-l cupleze cu monstrul ăla cu vederi politice corecte, care avea și un nume potrivit: Cess.

Cess! Numai gândindu-se la ea, îl apuca greața.

Nici într-un milion de ani nu s-ar fi cuplat cu ea! Lăsând la o parte starea de repulsie pe care i-o inducea, femeia ar fi fost un adevărat pericol pentru cariera lui. Părerile despre bănci și afacerile pe picior mare le-ar fi iscat fraților Wintergreen câte-un infarct de căciulă, iar lui i-ar fi asigurat concedierea. În plus, tipa arăta varză, iar celor doi Wintergreen le plăceau femeile aranjate. Se îmbrăcau ei ca

niște figuranți din filmul *Oklahoma!*, dar nevestele lor, judecând după portretele din foaietul băncii, erau niște blonde-trofeu, cu zâmbete largi și imobile, ochii holbați, cu priviri de nebune și niște fuste foarte scurte. Se părea că fuseseră Reginele Alunelor prin statele lor natale. Alunele le ridicaseră pe scara socială, și-a spus Simon, dar nu pentru alune se măritaseră.

Cu toate că pe Cess o tăiasse de pe listă, dintr-un motiv misterios, Simon s-a trezit continuând să mediteze la cina aceea aniversară. Din seara respectivă, nu se mai gândise deloc la ea, dar acum, dintr-odată, i s-a părut că evenimentul fusese important, deși fără nici o legătură cu nașa de coșmar. Germenul unei idei părea să se zbată să scoată capul la lumină, iar Simon avea destulă încredere în propria lui inteligență ca să știe că orice idee merita să fie susținută până la capăt.

Așa că s-a apucat să rememoreze evenimentul cu mare atenție. Nu se așteptase la prea multe de la seara aia și aproape că refuzase invitația. Într-un final, fusese de acord, dar asta numai ca să-și lase deschisă calea către alte fotografii și, poate, ca să mai facă vreo câteva chiar atunci. Unele la zi. Cu toate că nu-l deranja s-o revadă pe Sophie, organul lui Simon care trecea drept inimă i s-a strâns cât nuca atunci când pe ușă a dat buzna gorgona cu vederi politice corecte pe care o cunoscuse la botez. Dându-și seama ulterior că Sophie încercase să-l cupleze cu Cess, Simon aproape c-a izbucnit într-un hohot de râs. Atâta doar că Simon nu râdea niciodată, așa că s-a mulțumit să-și manifeste dezgustul.

Absența lui Mark l-a deranjat mult mai puțin decât pe femei. Era ceva normal. Simon lucra într-o lume în care, în ciuda accentului pus pe familie de către frații Wintergreen, angajații stăteau la birou până seara târziu. Deși Mark ajunsese acasă târziu, asta judecând chiar și după standardele celor doi Wintergreen, Simon nu se gândise că acesta dăduse de bucluc. Lacrimile lui Sophie și groaza lui Mark i s-au părut isterice, disproporționate și complet ridicole. Dar acum, gândindu-se mai bine, Simon se întreba dacă nu cumva pierduse o ocazie. Ideea asta i s-a rotunjit în minte.

Simon a început să facă tot felul de conexiuni. A realizat că până la întoarcerea acasă a lui Mark, el își închipuise că Sophie și soțul ei erau fericiți împreună, fericiți în stilul ăla solid și plictisitor în care trăiesc cuplurile. Nu i se păruse că relația lor era vulnerabilă. Dar cearta de la ziua ei de naștere făcuse dovada faptului că existau fisuri. Sophie fusese foarte supărată pe soțul ei. Simon și-a amintit și că, la botez, i se păruse că, în ochii soacrei lui, Mark fusese teribil de neimportant. I se păruse că femeia își privise ginerele cu la fel de multă dezaprobare, ba poate chiar cu mai multă decât îi arătase lui cu douăzeci de ani înainte.

Lui Simon îi părea acum bine că-i spusese lui Sophie că nu mai găsisese nici o altă femeie care să se ridice la nivelul ei. Sigur că, la momentul respectiv, vorbele alea nu reprezentaseră decât o strategie care să-l ajute să schimbe subiectul. Acum, însă, și-a dat seama că-o adusese bine din condei. Replica aia era o nadă excelentă.

Sophie. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât lui Simon i se părea că Sophie era mai mult decât perfectă pentru țelul lui. Sophie era blondă și încă blondă naturală. Soțiile Wintergreen nu aveau nimic natural. Sophie era și drăguță. Poate puțin cam grasuță, dar problema asta putea fi remediată rapid. În plus, Sophie avea și un copil frumos, gata făcut. Ceea ce nu avea soluție era însă faptul că Sophie era căsătorită. Cu toate că, momentan, nu părea prea încântată de acest aranjament. Numai că, după cum a realizat Simon mohorât, o singură ceartă nu duce la divorț, așa cum cu o singură floare nu se face primăvară. Păcat. Ar fi fost așa de convenabil. A oftat din rărunchi. Probabil că exista o metodă prin care Mark și Sophie să fie despărțiți, însă momentan el nu reușea cu nici un chip s-o descopere.

Mark îi promisese solemn lui Sophie c-avea să se întoarcă de la petrecerea de lansare cât de repede se putea. Și intenționa să se țină de promisiune. Mark era conștient de faptul că Sophie nu-l credea atunci când îi spunea c-ar fi preferat să stea acasă, cu familia lui, decât să se ducă la lansarea unei chestii care se numea *Sprijiniți-vă unul pe celălalt. Managementul căsniciei pentru toți* și care fusese scrisă de o nebună, de o americană expertă în relații, pe care o chema doctor Martha Krankenhaus.

În plus, Mark voia să petreacă pe cât de puțin timp posibil cu oripilanta Persephone, care nu părea să fie deloc jenată de evenimentele de la conferința de vânzări – nici de cele de natură profesională, nici de acelea din

plan personal. Tipa era la fel de obraznică, ba chiar poate ceva mai mult decât înainte. Pe principiul transparenței, Mark se gândise să-i povestească lui Sophie despre incidentul de la hotel, dar certitudinea că soția lui i-ar fi cerut să-și dea demisia l-a oprit. Întoarcerea pe o piață a muncii ostilă, tocmai când era pe punctul să adune roadele eforturilor depuse până atunci, ar fi fost o prostie. Așa că, deși cu inima strânsă, Mark a concluzionat că era mai bine să-și țină gura. S-a decis să încerce să uite totul. Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Din câte știa, singurul aspect pozitiv al întregii tăărășenii era acela că nimeni altcineva din companie nu avea habar de incidentul respectiv.

Mark se străduise să scape de lansarea cărții lui Krankenhaus. Dar *Sprijiți-vă unul pe celălalt*. *Managementul căsniciei pentru toți* reprezenta punctul de atracție al catalogului de toamnă în categoria non-ficțiune, precum și încercarea lui de a prinde o bucată din foarte lucrativa piață a manualelor de autoperfecționare. Așadar lansarea în cauză era aproape la fel de importantă ca și aceea a *Dricului roșu*, ceea ce însemna că era imposibil ca el, Mark, să nu fie prezent.

Entuziasmul privind lansarea i-a fost adumbrit și de descoperirea că petrecerea pentru *Sprijiți-vă unul pe celălalt* se ținea într-un bar de la subsol cu nume siropos: La Romantica. Încă una dintre ideile sclipitoare ale lui Persephone.

După ce a parcat mașina, Mark a început să-și facă loc prin coada de la intrarea în bar, ca să ajungă la petrecere. Undeva în depărtare, în fața lui, cea mai detestată colegă din

editură selecta invitații cu o ineficiență caracteristică. Mark a privit-o dezgustat în timp ce femeia își arunca pe spate pletele cu șuvițe blonde.

Aparent exasperată de așteptarea prelungită, o femeie micuță de statură, cu un păr negru, tuns scurt, învelită într-un șal negru și voluminos, s-a desprins din coadă și-a trecut pe lângă biroul de primire de la intrarea în bar.

— Scuzați-mă, a strigat Persephone după ea.

Femeia s-a întors și i-a zâmbit cu drăgălășenie, de sub o pereche de ochelari cu lentile retezate la jumătate.

— Am venit la petrecere, a spus ea cu un accent american.

— Puteți să-mi arătați invitația? i-a cerut Persephone pe un ton de comandă.

— Am lăsat-o acasă, i-a replicat femeia.

— Și nu puteți să vă duceți s-o luați?

— Nu prea. Casa mea e în Brooklyn.

Anchetatoarea și-a dat părul pe spate și și-a strâns buzele pictate cu gloss.

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu vă pot lăsa să intrați.

— Poftim?

— La petrecerea aceasta, i-a declarat Persephone pe un ton gutural și solemn, nu se intră decât pe bază de invitație.

Femeia a deschis gura ca să-și pledeze cauza. Dar Persephone i-a luat-o înainte.

— Petrecerea aceasta este în cinstea uneia dintre cele mai importante autoare ale noastre, doamna doctor Martha Krankenhaus. Nu putem să lăsăm pe oricine să intre.

— Ei, eu nu sunt oricine. Eu sunt doamna doctor Martha Krankenhaus. Și-acum mă

lăsați, vă rog, să ajung la propria mea petrecere? Mulțumesc.

Din cauza șocului, Persephone s-a făcut albă la față. Doamna doctor Martha și-a văzut de drum. Oamenii care așteptau la coadă s-au uitat după ea. Unii au izbucnit în râs, alții, arborând expresii amenințătoare, au început să-și ia notițe. Mark a bănuit că respectivii erau reporteri și imediat a început să-și imagineze articolele jenante care aveau să apară la rubricile de bârfe din ziarele de a doua zi. Încă un triumf profesional pentru Persephone.

Totuși Mark fusese intrigat de aspectul doamnei doctor Martha Krankenhau. Își închipuise că autoarea era ofemeie grasă, cu mers șovăielnic, cineva gen Andrea Dworkin, nu o persoană sprintenă și cochetă – desigur, cu un stil ceva mai auster și academic.

Mark a coborât în bar. A descoperit că încăperea era plină ochi de obișnuiții unor astfel de lansări. Bărbați buhăiți, îmbrăcați în costume ponosite de tweed și femei cu sâni generoși și pletele sârmoase încărunțite, strânse în cocuri neglijente, din care invariabil răzbăteau șuvițe rebele. Mai erau și câteva persoane mai tinere, bărbați și femei cu priviri concentrate, care mergeau la ședințe de psihoterapie – asta în sens strict comercial. Din ceea ce reușea să audă, Mark a dedus că barul era suprasaturat de profesori universitari, consilieri și alți lucrători din branșa relațională.

Toți păreau cufundați în conversații foarte serioase.

— Bărbații, a auzit-o Mark pe o femeie cu ochelari cu rame severe, care i se adresa unei alte femei cu părul roșu, țepos, au ajuns

secătuiți și izolați din cauza pierderii ritualurilor de trecere și de inițiere în frăție.

— Separarea de mamele noastre ne lasă cu o moștenire subconștientă de resentimente și o dorință nestăpânită de a controla Mama, idealizând-o și devalorizând-o, i-a strigat un bărbat cu priviri de nebun unui bărbos.

— ... să faciliteze trecerea de la conflict sau blocaj la potențialul relațional... spunea altcineva în stânga lui Mark.

— Mulți dintre noi am fost profund răniți de tații noștri și de patriarhat, iar noi vrem să exprimăm acest lucru...

Mark și-a făcut loc prin mulțime în căutarea unei băuturi. Cocteilurile roz pe care le vedea în depărtare arătau de-a dreptul scârbos, dar, în clipa aia, orice formă de alcool era bună.

— ...nevoia de a ne redescoperi sexualitatea ca pe un dar sacru, cu puteri fantastice de vindecare...

— ... să ne înviorăm, revigorăm și reînnoim perspectivele asupra Masculinității...

— ... să oferim o alternativă la materialismul permisiv care a urmat epocii represive din care ieșim...

După câteva pahare de cocktail, care s-au dovedit surprinzător de slabe și răcoritoare, Mark s-a simțit tras de mânecă.

— Tu ești directorul de vânzări, nu?

Mark s-a întors și-a dat nas în nas cu doctorița Martha Krankenhaus, ai cărei ochi strălucitori și întrebători îl priveau pe deasupra lentilelor înjumătățite.

— Deci? Cum îmi merge cartea? Zboară de pe rafturi? Adună praful? Spune-mi cinstit.

Mark a clipit de câteva ori. După toate trăncănelile psihanalitice pe care tocmai le

auzise, abordarea aceea tranșantă era neașteptată. Însă, din felul în care femeia a continuat să-l chestioneze cu privire la supermarketuri, reduceri de preț și cote de piață, era limpede că doamna doctor Martha Krankenhaus era o femeie cu picioarele pe pământ.

— Îmmm, a făcut ea atunci când Mark i-a furnizat toate informațiile pe care era dispus să le dezvăluie în clipa aceea. Deci nu merge rău, nu?

— Merge grozav. Comenzile au fost uluitoare. Există un interes de proporții pentru genul ăsta de carte.

Doctorița a clătinat din cap gânditoare.

— Foarte bine. Să sperăm că există un interes de proporții și pentru genul de clinică pe care o conduc.

Mark a dat din cap.

— Te referi la cea de la New York?

Mark își amintea destul de vag că femeia avea un cabinet în Brooklyn. Poate că voise să spună că se extinde.

Doctorița Krankenhaus a zâmbit, lăsând să se vadă niște dinți albi de dimensiuni uimitoare pentru un cap așa de mic.

— Nu, mă refer la clinica relațională pe care sunt pe cale s-o deschid aici.

— Aici?

— Sigur. Îmi cam place țara asta. Și sigur aveți nevoie de ajutor când vine vorba de căsnicii.

Mark a lăsat repede ochii în jos. Tipa avea dreptate. Dar el și Sophie nu ajunseseră încă în faza critică. Odată ce nenorocitele alea de lansări aveau să se termine, totul avea să fie bine între ei.

— Vrei să spui că te ocupi de consiliere maritală sau ceva de genul ăsta? a întrebat-o.

— Ei, o să fie mai mult decât atât. Clinica mea oferă un curs rezidențial, nu doar ședințe săptămânale sau alte chestii din astea. Cursul se numește „Miracolul doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei în două săptămâni“.

Mark a rânjit.

— Sună uluitor.

Bărbatul s-a gândit că, în egală măsură, suna și absolut sărit de pe fix.

— Ce fel de cupluri vin la curs?

— Nu vin cupluri, l-a lămurit doctorița. Clinica mea e numai pentru bărbați. E o școală pentru soți. De fapt, asta o să fie și denumirea oficială. „Miracolul doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei în două săptămâni.“ E o idee super, nu? Îți place cum sună?

Mark a simțit că intră în panică. Ce știa doctorița despre el? Ochii ăia albaștri, ițiți pe deasupra lentilelor retezate la jumătate, aveau ceva foarte penetrant. Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ei, evident, cursul nu mă are pe mine ca țintă.

Doctorița Martha l-a privit cu atenție pe deasupra ochelarilor.

— Deci tu n-ai probleme în căsnicie?

Mark a clătinat din cap cu atâta putere, că și-a întins mușchii gâtului.

— Căsnicia noastră, a declarat el, deși limba părea să i se fi îngreunat din senin, e tare ca piatra.

— Felicitări! Sunt încântată să aud asta.

— Și eu la fel, a remarcat Mark dând din cap cu convingere.

Apoi a mai luat o gură țeapănă de băutură. După ce dădeai câteva peste cap, cocteilurile alea deveneau chiar gustoase și parcă tot îți venea să mai bei.

Capitolul nouă

Sophie s-a trezit și-a văzut soarele revărsându-se prin draperiile care nu fuseseră trase până la capăt. Și-a adus aminte cum, în seara precedentă, le smucise nervoasă înainte să se bage în pat. Singură. Mark tot nu venise acasă când adormise ea, supărată. Promisiunea lui de a se întoarce devreme se dusesse pe apa sâmbetei. Ar fi trebuit să-și dea seama că bărbatul vruse să spună c-o să se întoarcă spre revărsatul zorilor.

Dar nu doar draperiile erau în neregulă. Perna de lângă ea rămăsese înfoiată, nimeni nu-și pusese capul pe ea. Întinzând mâna pe sub pilotă, Sophie a descoperit că cearșaful de lângă ea era rece, neted și gol. Mark nu se întorsese deloc acasă.

A rămas nemișcată, străduindu-se să pricupă grozăvia. Inima îi bătea să-i sară din piept. În fundul gâtului avea o senzație de vomă.

Telefonul a început să țârâie în liniștea casei. Sophie s-a descâlcit din pilotă, s-a întins spre noptieră și-a ridicat receptorul.

— Sophie? a întrebat o voce guturală și aspră. Sunt Persephone.

Sophie s-a încruntat. Dinții au început să-i clănțane. Apoi trupul i s-a cambrat, de parcă s-ar fi așteptat să primească o lovitură.

— Ce vrei tu?

— Azi-noapte, Mark a stat la un hotel, a ciripit Persephone. A zis c-o să te sune mai târziu.

Cum? În mintea lui Sophie a dat năvală imaginea unei camere de hotel de cinci stele, apoi imaginea lui Mark, în cabina de duș, masând spatele lui Persephone cu un săpun scump. Micul dejun la pat, cu un trandafir într-o vază de argint.

— Unde e Mark? a întrebat ea cu voce tremurătoare. Vreau să vorbesc cu el.

— Ăăă, mă tem că nu se poate. Uite ce e, eu trebuie să închid. O să te sune el, ăăă, mai târziu.

Și cu asta, Persephone a închis.

Sophie a strâns receptorul cu atâta putere, că a început s-o doară mâna. Se chinuia să creadă că tot ce se petrecuse fusese real. Mark nici măcar nu voia să discute cu ea. O pusese pe femeia aia nenorocită să-l scoată din rahat. Oare stătuse întins în pat, alături, cât dăduse ea telefon? Sophie a dat pilota la o parte cu un gest plin de forță. Aerul rece i-a învăluit trupul golaș, dar ea nici n-a realizat. Un gând pulsatil le măturase pe toate celelalte din creierul ei. O înșela! Femeile alea de la petrecere avuseseră dreptate. Suspiciunile pe care încercase cu disperare să și le suprima fuseseră, până la urmă, întemeiate. Era adevărat!

La dracu' cu cocktailurile alea roz, a gemut Mark. Era limpede că fuseseră niște amestecuri din alea parșive, care au gust inocent, de suc de fructe, dar sunt mai periculoase decât o porție împătrită de coniac combinat cu acid sulfuric, de la bateria de mașină. Acum îi

povestise împleticit unei tipe cu ochi exoftalmici și bucle vineții cum stă treaba cu Masculinitatea Compromisă, pentru ca, în secunda imediat următoare, să-i fugă pământul de sub picioare. Masculinitatea Compromisă dăduse măsura exactă a situației.

Acum Mark avea o mahmureală de-i crăpa capul. Spatele îl durea din cauza patului de-o singură persoană, cu saltea cu cocoloașe, dintr-un motel uitat de Dumnezeu, în care fusese depozitat în grabă atunci când el însuși își dăduse seama că era nu numai paralytic, dar că nici nu-și găsea cheile de-acasă. Într-o zonă etern optimistă a creierului lui amețit de băutură se strecurase speranța că faptul de a nu-și fi trezit soția la două și jumătate dimineața avea să-l ajute să-i obțină iertarea. Mark nici măcar nu îndrăznea să se gândească la promisiunea pe care o făcuse, și anume aceea de a se întoarce devreme acasă.

În situația asta, Persephone se dovedise, în sfârșit, utilă. Nu numai că rezolvase problema camerei de motel, dar se și oferise s-o sune pe Sophie și să-i explice ce se întâmplase. Sigur, măcar atât putea și ea să facă. Unul din dezastrele care se abătuseră asupra lui era acela că bateria de la telefonul mobil se descărcase din nou.

Acum Mark zăcea în pat, uitându-se printre gene la sulița mult prea strălucitoare de lumină care se strecura printre perdele. Lăsând la o parte starea de vomă și durerea de cap, care semăna cu un topor înfipt în țeastă, chiar deasupra ochiului drept, principalul lui sentiment era acela de ușurare. Slavă Domnului că lansările cele mai importante, două la

număr, trecuseră. În sfârșit putea – folosind acea expresie banalizată, dar în sensul ei deloc banal – să petreacă mai mult timp cu familia.

Stând în bucătărie, cu picioarele înghețate pe gresia rece, Sophie și-a tras un pumn în coapsă de nervi. Acum știa cum arăta rivala ei. După telefonul de dimineață, rămasă încă în pantalonii de pijama și tricou, femeia coborâse ca o furtună la parter și începuse să cotrobăiască prin servieta lui Mark. Nici ea nu știa ce altă dovadă se aștepta să găsească, dar ceea ce descoperise era un exemplar zdrențuit al raportului companiei și broșuri care însoțeau conturile. Înăuntru erau fotografii cu toți angajații editurii, inclusiv aceea cu un Mark șifonat, dar superb, care, temporar, îi stârnise lacrimi în ochi. Curând, însă, lacrimile se evaporaseră, iar ochii începuseră s-o usture când, după încă vreo câteva portrete, dăduseră de fotografia lui Persephone O'Rourke, șefa departamentului PR.

Capul din fotografie era drăguț, cu un chip în formă de inimioară, ochi căprui și o claie ondulată de păr negru. Sophie își închipuia fără dificultăți trupul care acompania acel cap. Trebuia să fie minion, subțire, cu mușchii fermi datorită exercițiilor la sală și un bronz complet, fără cusur. Silueta ei devastată de nașterea copilului nu putea, nici pe departe, să intre în competiție. Deși, pe parcursul zilei, Sophie se ținea departe de biscuiți și chipsuri, seara se îndrepta cu hotărâre spre sticla cu vin. Iar de acolo se întorcea la chipsuri. La o simplă privire aruncată asupra fotografiei lui Persephone, îți dădeai seama că ea și chipsurile

aveau o relație foarte distantă. Mai distantă, și-a spus Sophie cu amărăciune, decât relația pe care era limpede că o avea cu Mark.

În clipa aia, s-a auzit o bătaie în ușă. Sophie a tresărit și-a clipit de câteva ori. Mark? Cu inima bătându-i cu putere, s-a repezit pe hol, spre intrare.

— *Ta da!* Bună, draga mea! Arăt cu douăzeci de ani mai tânără sau ce?

— Mamă!

— Nu-i așa că doctorul Carmichael s-a întrecut pe sine? a ciripit Shirley. N-a trebuit să stau decât noaptea trecută în clinică, mi-au scos totul și-acum iată-mă!

— Arăți grozav, i-a spus Sophie blegită.

Shirley emana într-adevăr vitalitate. A pășit pe holul sufocat de tot felul de obiecte, în jeanșii ei albi și strâmți și cizmele negre, cu toc înalt. Părul scurt, vopsit roșu, coafat în stilul ei caracteristic, adică în straturi voluminoase, care întotdeauna îi aduceau aminte lui Sophie de o crizantemă, stătea suspendat deasupra unui gât remarcabil de neted pentru vârsta ei. O bluză albă, apretată și o jachetă din blană, de un roz pal, completau imaginea de „bunică delicioasă“, cum o numise Mark.

Shirley s-a uitat împrejur cu o expresie care dezaproba interiorul neîngrijit al casei fiicei sale.

Apoi și-a întors ochii către fiica ei cea neîngrijită.

— Ești încă în pijama. S-a întâmplat ceva?

— Totul e în regulă, i-a răspuns Sophie cu hotărâre.

N-avea de gând, *sub nici o formă*, să-i povestească maică-sii ce se petrecuse. Abia dac-avusese vreme să aprofundeze subiectul.

— Unde e Arthur? a vrut să știe bunică-sa.

— Doarme încă.

Singurul aspect pozitiv al acelei dimineți cataclismice era faptul că Arthur reușise să-și reprime obișnuitele urlete matinale.

Shirley a luat-o pe scări în sus. Imediat au început să se audă tot felul de găngureli, după care femeia a apărut în capul scărilor ținând în brațe un Arthur încă buimac. Obrajii copilului erau împurpurați de somn.

— Cât e ceasul? a întrebat-o din senin Sophie pe maică-sa.

Pierduse noțiunea timpului.

— E nouă și jumătate.

Când Shirley și-a verificat încheietura subțire, o sclipire de Cartier a străbătut aerul.

— Dumnezeule! S-a și făcut nouă jumate? Fir-ar al dracului! Am întârziat îngrozitor de mult la serviciu. Și Arthur la creșă.

Sophie a început să se agite pe hol. Maică-sa a privit-o nedumerită.

— Azi e sâmbătă.

— A! a exclamat Sophie lăsând să-i cadă din mână pantoful pe care-l extrăsese de sub un morman de haine care se prăbușiseră din cuier. Da?

Maică-sa a coborât cu băiatul în brațe și-a trecut pe lângă ea, intrând în bucătărie, acolo unde un castron gol, o cratiță și o lingură îndesate în chiuvetă constituiau dovada cinei luate de una singură.

— Mark *iar* a fost plecat aseară?

Sophie a lăsat capul în pământ. Maică-sa scotea la lumină dovezile cu o viteză care te băga în sperieți.

— Unde e bărbată-tu? a întrebat-o Shirley.

— La serviciu.

— *Sâmbăta?*

Sophie a tăcut, paralizată de privirea fixă pe care maică-sa o ațintise asupra ei. Nu reușea să găsească nici o explicație pentru situația respectivă. Obișnuitele ei reflexe defensive, ca toate celelalte, de altfel, păreau să intre mai lent în acțiune. Era ca și cum ar fi gândit și s-ar fi mișcat sub apă.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat-o Shirley cu blândețe.

Sophie a ridicat către ea niște ochi înecați în lacrimi.

— Aseară n-a venit deloc acasă.

Gura maică-sii s-a strâns mai tare decât ar fi reușit vreodată doctorul Carmichael să i-o strângă. Probabil că și mâinile i s-au crispat, pentru că Arthur a început să plângă.

— Cred, a mărturisit Sophie, că mă înșală. Privirea lui Shirley s-a întunecat.

— Haide!

— Nu, vorbesc *serios*, a protestat Sophie. Chiar cred că mă înșală.

— Nu mă îndoiesc absolut deloc, i-a răspuns Shirley mohorâtă. Adică, haide, fă-ți bagajele! Îl iei pe Arthur și veniți cu mine.

Capitolul zece

Pe fereastra taxiului, Mark se uita la oamenii care se adunau în fața barurilor și restaurantelor. A decis că, fiind sâmbătă, odată ajuns acasă, avea s-o ia pe Sophie și s-o scoată pentru un prânz prelungit, stropit poate chiar și cu șampanie. Arthur putea să doarmă în cărucior. Sau, cel puțin, așa spera Mark.

Capul continua să-l doară îngrozitor – îi trebuiseră mai multe ore ca să se recupereze destul încât să fie în stare să-i ceară recepționerei să-i cheme un taxi. Cu toate astea, a zâmbit la gândul că, în doar câteva minute, avea să ajungă acasă.

— Nebunu' dracului! a exclamat taximetrul când au intrat pe Verona Road, ratând la mustață un taxi care venea din sens opus.

Mark a avut impresia vagă că pe bancheta din spate a celui alt taxi erau două femei și un copil, însă creierul lui era prea ocupat să ruleze fericit planurile pentru restul zilei. Cele două mari lansări se încheiaseră și avuseseră succes. Totul mersese bine, deși cât de bine se va vedea abia atunci când listele cu bestseller-uri aveau să fie publicate. Mark spera ca atât *Dricul roșu*, cât și *Sprijiniți-vă unul pe celălalt* să intre undeva pe primele zece locuri. În cazul ăsta, Lance avea să fie obligat să-l

promoveze ca director de vânzări deplin și să investească la modul serios în echipă.

Dislocându-se din taxi, Mark s-a grăbit pe aleea din fața casei, mai nerăbdător ca niciodată să-și vadă nevasta și copilul. A deschis ușa.

— Soph! a strigat el în interiorul casei, care i-a răspuns cu un ecou.

În rest, însă, tăcerea era deplină.

Mark s-a încruntat. Ciudat. Nu știa ca Sophie să fi avut vreun plan să iasă în dimineața aia. Deși, și-a reamintit singur inundat de sentimentul vinovăției, în ultima vreme nu se mai ținuse la curent cu programul lui Sophie. Probabil că soția lui se dusese să cumpere niște lapte sau ceva de genul ăla.

Mark a intrat în bucătărie. Totul era vreaște. Ceea ce era absolut normal. Cu toate astea, avea sentimentul că ceva nu era în regulă.

Abia atunci a observat că pe masă se afla un plic alb, așezat cu fața în jos. Cu mâinile dintr-odată tremurătoare, Mark a luat plicul. Îi era adresat, iar scrisul era al lui Sophie. Sigur, și-a spus el deschizându-l, înăuntru putea să fie orice. Un bilețel prin care Sophie să-l anunțe că, să zicem, s-a dus cu Arthur la doctor. Și totuși, în vreme ce se chinuia să extragă hârtia dinăuntru, inima lui Mark a început să bată violent, ca aceea a unui iepure înfricoșat, care fuge mâncând pământul.

Dragă Mark,

M-am săturat și am plecat acasă cu mama și cu Arthur. Faptul că aseară n-ai venit deloc acasă a fost ultima picătură. Asta

și telefonul pe care mi l-a dat Persephone. Acum îmi dau seama că voi doi aveți o aventură. O să iau legătura cu tine după ce o să mă mai gândesc la toate, dar nu-ți face griji, am să fiu înțelegătoare în ceea ce privește accesul tău la Arthur.

Sophie

Lui Mark nu-i venea să creadă ce citea. Așa c-a recitit tot biletul. Și-apoi l-a mai citit o dată. O *aventură*? Oare Sophie aflase ceva despre ce se întâmplase la conferința de vânzări? La naiba! Știa c-ar fi trebuit să-i spună. Ei, acum avea să-i povestească. Era vorba de o neînțelegere ridicolă, dar era clar că trebuia lămurită.

Tatăl lui Sophie a părut surprins când l-a auzit la telefon.

— N-am știut că Sophie vine *încoace*, a spus el. Shirley a plecat ieri la Londra. S-a dus la doctor. Eu am crezut că planul era să treacă *ea pe la voi* să vă vadă. Dacă tot era în zonă.

După ce au stabilit că Sophie, odată ajunsă la Dower House, avea să-l sune pe telefonul mobil – încărcat peste noapte, la motel, contrar obiceiului –, Mark s-a supus necesității de a pleca din casa pustie. Asta nemailuând în considerare dorința imperioasă de a bea ceva. Existau șanse ca o doză de alcool să-l scape de mahmureală și să-l mai liniștească. S-a decis să meargă la cafe-barul de la colț. Evident, nu avea motive serioase de îngrijorare. S-apuce doar să discute cu Sophie și toată problema avea să fie lămurită în numai câteva minute. Cu toate astea, Mark era îngrijorat.

Sophie era sus, în casa din Verona Road, împachetând lucrurile lui Arthur, când telefonul din hol a început să sune. Shirley a ridicat receptorul, întărindu-se pentru confruntare.

— Sophie? s-a auzit o voce de bărbat.

Dar calitatea apelului era slabă.

Mark, și-a spus Shirley. Trupul i s-a înțepenit de furie.

— A, tu ești! Chiar mă întrebam când o să suni și tu, a replicat Shirley tăioasă.

— Ăăă...

— Unde-ai fost azi-noapte? De ce n-ai venit acasă?

— Poftim?

— Niciodată n-ai fost demn de fiică-mea, a continuat să tune Shirley. Asta e dovada că toate presupunerile mele au fost corecte. O să ai noroc dacă de data asta nu te părăsește.

— *Să mă părăsească?*

Vocea de la celălalt capăt al firului părea tulburată.

— Da, *să te părăsească.*

— Sunteți doamna Pringle? Eu sunt Simon. Simon Sharp.

— *Simon!*

Pe Shirley a luat-o cu amețeală. I s-a urcat sângele la cap.

Lui Simon nu-i venea să creadă ce noroc avea. Ceva ce, în ultima vreme, nu prea i se mai întâmplase. Chiar cu o zi înainte avusese loc un nou incident marca Wintergreen. Isaiah îi apăruse fără nici un fel de avertisment lângă birou și lătrase că doamna Isaiah Wintergreen și Isaiah însuși ar fi fost onorați dacă Simon accepta să vină la cină de ziua doamnei Wintergreen.

— Aș fi încântat, răspunsese Simon bâlbâindu-se, ușurat și fericit la auzul acelei neașteptate dovezi că se număra printre favoriți.

Apoi s-a întrebat care era vârsta oficială a doamnei Wintergreen. Datorită meșteșugului chirurgului, vârsta doamnei părea să scadă de fiecare dată când Simon se întâlnea cu ea. A calculat că erau pe cale să sărbătorească cea de-a douăzeci și una aniversare.

Isaiah, a cărui față o luase în direcție opusă și nici nu era așa de atrăgătoare, și-a îndesat nasul în obrazul lui Simon.

— Adu-o și pe logodnica ta, a mârâit el pe un ton din care se înțelegea limpede că nu era doar o sugestie.

Simon a avut senzația inconfortabilă că era obligat să iasă din bârlog și că, în cazul în care avea să apară singur la cină, consecințele aveau să fie catastrofale. Tocmai acest gând îl mânase s-o sune pe Sophie.

Își închipuia că n-avea prea multe șanse de succes.

Probabil că soții se împăcaseră de mult, iar cearta de la ziua de naștere a lui Sophie fusese dată uitării. Însă, în pieptul optimist al lui Simon, speranța nu murise, iar el se agăța cu disperare de firava posibilitate ca fisurile din urmă cu câteva săptămâni dintre părinții inocentului său fin să se fi transformat în hăuri în care el s-ar fi putut strecura cu oportunism.

În mod miraculos, se părea că exact asta se întâmplase. O necunoscută senzație de bucurie pură s-a răspândit în interiorul lui Simon. Aceasta a fost urmată de hotărârea de a exploata la maximum această oportunitate

care i se înfățișase pe neașteptate. Poate că data trecută își ratase șansa, dar acum Simon era decis să nu mai repete greșeala.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o el pe Shirley, cu cea mai îngrijorată voce de care era în stare.

Shirley a oftat.

— Ceva grav, a răspuns ea uitându-se, pe furiș, către scara ce ducea la etaj.

Simon era nașul lui Arthur, s-a gândit Shirley. De asta, într-o anumită măsură, era și el implicat în poveste. Interpretarea ei privind ultimele douăzeci și patru de ore din viața lui Sophie, asezonată cu câteva înflorituri proprii cu iz sărat, a început curând să se reverse prin telefon, către un Simon pe care femeia l-a considerat teribil de empatic și de interesat.

— E așa de îngrozitor, a încheiat Shirley. Pur și simplu nu știu ce să fac. Mark s-a comportat înfiorător de urât – dacă e să fiu sinceră, întotdeauna a fost oribil.

— Vă compătimesc, a replicat Simon. Trebuie să fie groaznic să stai deoparte și să vezi cum propria ta fiică suferă din cauza unui soț nepotrivit.

Inima lui Simon, un organ a cărui prezență bărbatul n-o conștientiza în mod obișnuit, își accelerase bătăile de fericire.

— E un dezastru, Simon, s-a lamentat Shirley. Dacă...

Femeia a tăcut.

— Dacă? a insistat Simon, sperând să ghi-cească direcția conversației.

Shirley a abandonat orice rețineră bazată pe discreție.

— Dacă s-ar fi măritat *cu tine*, nu cu Mark! Ce bine-ar fi fost! Poftim! Am spus-o! Știu că n-ar fi trebuit, dar...

Femeia s-a oprit și, îngrozită, și-a acoperit gura cu palma.

— Stați liniștită, doamnă Pringle. Nu e nimic rău în faptul c-ați spus lucrul ăsta, a calmat-o Simon. Și eu simt la fel.

— Da?

— Doamnă Pringle, eu n-am încetat nici odată s-o iubesc pe Sophie.

Vocea lui Simon mustea de sinceritate, virând lejer către o tonalitate tragică.

— Chiar așa?

— Da. Însă, desigur, nu mai are nici un rost să mă gândesc la asta, a oftat Simon plin de dramatism. Sophie e măritată și cu asta basta. Eu nu mai am nici o speranță.

— Ce păcat, s-a lamentat Shirley.

Pentru că ideea începea să prindă contur, Simon a îngăduit un scurt moment de tăcere.

— Dar oare *chiar așa* să fie, doamnă Pringle? i-a sugerat el apoi. Vreau să spun: nu există nici o ieșire din situația asta? O soluție la îndemână?

— Ar fi minunat dac-ar exista o soluție, a zis Shirley pe un ton visător.

Simon s-a încruntat. Tâmpita aia nu răspundea la apropourile lui. Era clar că trebuia să fie mai puțin subtil.

— Oare posibilitatea, a murmurat el, ca Sophie să divorțeze nu i-a trecut nimănui prin cap?

La capătul ei de fir, Shirley a tresărit. Deși, în teorie, posibilitatea asta îi trecuse și ei prin cap de nenumărate ori, realitatea practică era o chestiune complet diferită.

— Păi, nu sunt sigură... s-a bâlbâit ea. E un gest un pic cam prea drastic...

— Ei, sigur că e drastic, a tors Simon ca o pisică. Dar dacă ăsta e prețul care trebuie plătit pentru ca Sophie să redevină liberă – aici bărbatul a făcut o pauză de efect – ca să se poată dedica unei relații *noi și mai bune*, atunci nu merită? N-ar fi minunat?

Shirley a ezitat.

— Păi, da, presupun că da, a recunoscut ea într-un târziu.

— Atunci care e problema? a întrebat-o Simon străduindu-se să nu pară iritat.

Shirley a oftat.

— Dar dacă *nu* mai există o altă relație? Dacă bărbatul potrivit *n-o* să apară?

Deși femeia murea de nerăbdare să scape de jena socială pe care o reprezenta Mark, o fiică divorțată, mamă singură, nu prea avea șanse să-i ridice valoarea în ochii Venetiei Bothamley-Tartt.

— Și, desigur, trebuie să ne gândim și la Arthur. Pentru el, divorțul ar fi un eveniment oribil. Divorțul îi afectează groaznic pe copii, nu?

Da? Simon nu știa și nici că-i păsa.

— Ascultați-mă, a spus el scrâșnind din dinți. Ce-ar putea fi mai minunat decât un bărbat cu putere și influență, care o adoră pe Sophie, care nu-i vrea decât binele și care îl mai și cunoaște pe Arthur? Care joacă deja un rol în viața lui?

— Da, ar fi *într-adevăr* perfect, a fost de acord Shirley.

Simon a tăcut, așteptând ca femeii să-i cadă fisa.

— Dar, a continuat Shirley cu tristețe, sigur că nu există nici un astfel de bărbat. În viața reală, lucrurile nu se aranjează așa.

Simon nu se abandona decât rareori crizelor de nervi — rareori acestea aveau vreun beneficiu comercial. Dar, în clipa aia, îi venea să urle.

— *Uneori*, a spus el, chinându-se să-și coboare vocea către o tonalitate blândă și convingătoare, *uneori*, doamnă Pringle, în viața reală, lucrurile *chiar* se aranjează.

— Da?

— Da. De exemplu, se poate să existe cineva *chiar în fața dumneavoastră*, cineva pentru care Sophie să fie soția perfectă. Și pentru care ar fi soțul perfect, a adăugat el repede. Un bărbat care are succes, avere și case în Londra și la țară.

— Ce mi-ar plăcea să existe, a oftat Shirley.

— Un bărbat care îl cunoaște și pe Arthur. Care ar fi încântat să-l primească în casa lui. De fapt, în *casele* lui. Și care să-l trateze ca pe propriul lui fiu.

— Vai, ar fi minunat! De-ar exista un bărbat ca ăsta!

Simon i-a dat înainte cu încăpățănare.

— Dar *există*, a spus el strângând din dinți, un bărbat care o cunoaște bine pe Sophie. Care o iubește de douăzeci de ani. Care nu s-a însurat și abia dac-a mai avut vreo altă relație, pentru că nici o altă femeie pe care a mai întâlnit-o de-atunci nu s-a putut compara cu ea.

Shirley a tras aer în piept.

— Vai, Simon! Doar nu vrei să spui...

— Da, eu, a răspuns Simon cu hotărâre, înainte ca femeia aia infernală să poată să

vină cu un alt nume. Credeți-mă, doamnă Pringle, i-aș fi un soț grozav. De milioane chiar, ha, ha. Așa cum știți, probabil, sunt extrem de bogat.

— Așa am înțeles, a șoptit Shirley.

— Fuziunea ar fi, a subliniat Simon, în interesul amândurora.

— Fuziunea?

— Am spus *uniunea*, s-a corectat Simon ferm. Probabil nu se-aude bine. Desigur, sunteți de acord cu mine că e soluția perfectă. Dumneavoastră, doamnă Pringle, scăpați de un ginere foarte nepotrivit. Iar eu obțin cea mai frumoasă, mai deșteaptă și mai fermecătoare soție. Ca să nu mai spun și cea mai minunată soacră.

— Vai, Simon, a oftat Shirley flatată, uitând complet de întâlnirile lor din trecut.

— Deci suntem de acord că e o idee excelentă? a zorit-o Simon, nerăbdător să bată palma.

Shirley se simțea de parc-ar fi stat într-un echilibru fragil pe marginea unei trambuline. De parc-ar fi ajuns acolo împinsă, obligată de hotărârea, mai curând înspăimântătoare, a lui Simon și de puterea lui de convingere. Dar i se părea că nu există nici un motiv pentru care să nu se lanseze în saltul ăla. Cu atât mai mult cu cât, ținând cont de vorbele maică-sii, piscina lui Simon, aceea de la conacul din Hertfordshire, era încălzită. *Ginerele meu, bancherul. Conacul fiicei mele din Hertfordshire.* Chipul invidios și atât de cunoscut în societate al Venetiei Bothamley-Tartt i-a apărut în fața ochilor.

— Ce ziceți? a insistat Simon, abia mascându-și starea de iritare.

— Păi, nu prea contează ce zic eu, i-a atras într-un final atenția Shirley. Ceea ce contează e ce crede Sophie. Poate că ea nu e așa de chită pe ideea divorțului așa cum suntem noi. De fapt, nici nu știe dacă a luat în calcul posibilitatea asta.

Simon anticipase replica. Așa că avea deja pregătit răspunsul.

— Dar ea e *tulburată*. E supărată. E nehotărâtă, darămite să mai știe și ce e bine pentru ea. Are nevoie ca oamenii din jurul ei, cei care o iubesc, care își fac griji pentru binele ei, să decidă pentru ea.

— Presupun că ai dreptate, a admis Shirley.

— Iar dumneavoastră deja luați decizii pentru ea — în primul rând, ați luat-o din Londra, a subliniat bărbatul fără să piardă nici o secundă.

— Păi, la halul în care e, nu mai putea să rămână acolo.

— *Exact!* Așa cum nu mai poate să rămână nici în mariajul îngrozitor în care e. Și așa cum ați ajutat-o să plece din Londra, așa o puteți ajuta să se desprindă de Mark.

— Eu? a găfâit Shirley.

— Da, dumneavoastră, i-a răspuns Simon ferm. Îi sunteți datoare să luați cea mai bună decizie în numele ei. Numai dumneavoastră puteți să faceți asta. Ajutându-mă pe mine. Suntem de acord?

— Ăăă... a îngăimat Shirley uluită.

Se simțea oarecum prinsă în cursă. Și totuși, oare propunerea lui Simon nu era de bun-simț? Și-atunci de ce simțea că nu trebuie să se angajeze în parteneriatul ăla imediat?

— Trebuie să mă mai gândesc, a murmurat ea, tresărind vinovată atunci când Sophie și Arthur și-au făcut apariția în capul scării.

La capătul lui de fir, Simon s-a strâmbat și și-a strâns pumnii de furie. Să se gândească? Femeii ăleia îi lipsea al doilea neuron. Era limpede, de vreme ce nu reușea să priceapă cât de grozavă era propunerea lui. Dumnezeule, cum era vorba aia cu șaua și cu iapa?!

— Atunci vă mai sun mâine, a concluzionat Simon strangulat.

Abia mult mai târziu, după ce a ajuns acasă cu fiică-sa și cu nepotul, după ce l-a pus la curent și pe James cu toată drama, după ce-a pregătit dormitoarele și-a terminat de hrănit pe toată lumea, Shirley s-a întins în pat și și-a îngăduit un răgaz ca să reflecteze la uluitoarea propunere a lui Simon.

Proptită pe pernele mătăsoase, cu James sforăind lângă ea, Shirley a lăsat deoparte romanul de Jackie Collins și-a început să fixeze tavanul pe care jucau umbre. Oare chiar putea să se alieze cu Simon Sharp, să-l susțină în calitate de pretendent la mâna lui Sophie și să-și oblige fiica să divorțeze? Lui Shirley nu i se părea un comportament prea etic. S-a întors și s-a uitat la soțul ei. Problema asta n-o putea discuta cu James. El nu i-ar fi sprijinit nici o secundă implicarea într-un astfel de complot.

Și poate c-ar fi avut dreptate. Pe de altă parte, trebuiau luate în considerare toate avantajele pe care Sophie le-ar fi avut, avantaje pe care Simon le enumerase. Ca să nu mai pomenească și de avantajul pe care ea însăși l-ar fi dobândit: acela de a fi soacra unui multimilionar.

După cum se știe, diavolul pune la lucru sufletele liniștite, iar în clipa aia Shirley era

un suflet prea liniștit. Pe scurt, Shirley se plictisea. Se plictisea de moarte.

Shirley era genul de femeie care avea nevoie de o supapă de evacuare pentru energia ei considerabilă. Din urmă cu cinci ani, de când ea și James ieșiseră la pensie și se mutaseră din vechiul lor sat în Chewton Stoke, un sat mai fătos, Shirley avusese parte de destule teme de lucru. Prima și cea mai evidentă fusese ea însăși. Shirley decisese că pensia era ocazia ei de a se dedica pasiunii de-o viață de a se dichisi. La început, ședințele la solar, mersul la sală, programările săptămânale la coafor și manichiură și, desigur, vizitele frecvente la doctorul Carmichael fuseseră îndestulătoare.

După o vreme, însă, Shirley a început să realizeze că ridurile ei erau mai pline decât agenda, așa că a început să se gândească mai departe de ședințele de epilare, căutând alte modalități de a-și ocupa timpul.

S-a decis să se apuce de grădinărit. Toată lumea bună din Chewton Stoke grădinărea, așa cum, din păcate, făcea și pleava satului. Mai mult decât atât, zona în care se afla satul lor, mai demult noroioasă și banală, devenise, de curând, la modă și de fițe. Din aceste motive, deși nu era deloc pasionată de plante, Shirley s-a apucat conștiincioasă să-și îngrijească pământul. A ales stilul modernist, pentru că, în felul ăsta, putea să se folosească de-o grămadă de pietriș și dale de pavaj. Adică de niște obiecte drăguțe, curate și ordonate, spre deosebire de plantele alea cu frunze mereu colcăind de insecte, care mereu aveau nevoie să fie stropite, întinse pe araci sau alte chestii din astea plicticoase. Și totuși, până la urmă,

grădinăritul nu s-a transformat într-o pasiune. Lucra cu scrupulozitate, dar fără tragere de inimă. Ura să simtă pământul intrându-i pe sub unghiile manichiurate și, mai cu seamă, ura insectele. Ceea ce a determinat-o să rupă legătura și așa nu prea drăgăstoasă cu grădinăritul a fost un păianjen care i-a căzut în sutien și-a mușcat-o de-o subsuoară.

Astfel că Shirley a renunțat la îmbunătățirea aspectului propriei case și grădini și s-a dedicat îmbunătățirii situației întregului sat. Problema era că Chewton Stoke era un sat aproape la fel de bine conservat ca și ea. Era format dintr-o colecție șic de căsoaie mari ca niște conace, care fuseseră restaurate până în vârful acoperișurilor și care înconjurau o biserică medievală modestă, asemenea unor oaspeți aroganți care se adună pe capul timidei gazde. Sătenii erau mândri de faptul că Chewton Stoke fusese pomenit în Domesday Book și deveniseră și mai îngâmfați datorită sumelor enorme care erau cerute atunci când vreuna dintre case era scoasă la vânzare.

Cu toate astea, Shirley s-a lansat plină de entuziasm în proiectul de îmbunătățire a satului. Ea avea cele mai inovatoare idei în cadrul Grupului Împotriva Ferestrelor Velux, ea avea cele mai incitante intervenții în cadrul Comitetului de Conservare Gibbet, ea a fost cea care a trezit din amorțeală și-a ridicat pe noi culmi – de realizare sau opoziție – Societatea Pentru Văruirea cu Gust a Caselor, Consiliul Parohial, Grupul „Strângeți Excrementele de Câine” și Grupul de Acțiune „Clopoței de Vânt”. Ba chiar a format Liga Pentru Eradicarea Numelor de Case Vulgare. Femeia

spera ca, în urma tuturor acestor eforturi, să pătrundă în cele mai înalte eșaloane sociale ale satului. Din păcate, la acest capitol era sortită dezamăgirii. Deși se bucurase de ospitalitatea lor cu ocazia întâlnirilor Grupului „Sătenii Împotriva Tufișurilor de *Leylandii*“, familia Bothamley-Tartt n-o primise încă în cercul intim.

Prima doamnă a satului locuia în Chewton Stoke de când, așa cum îi plăcea să se exprime lui sir Vaizey Bothamley-Tartt, „satul nu era format decât dintr-o mână de colibe și un copac pentru spânzurați“. Sir Vaizey și soția lui, Venetia, erau proprietarii de la Manor House, care se afla lângă Dower House. Cei doi aveau cești cu blazonul familiei și un fiu, bancher în Hong Kong. De asemenea, nu păreau deloc interesați de Shirley.

James Pringle a avut mult mai mult succes decât nevastă-sa în găsirea unui hobby. Hobby care l-a absorbit total, astfel că uita de orice altceva, inclusiv de Shirley. Dar nu ăsta era motivul pentru care noua lui pasiune o deranja pe nevastă-sa. Din punctul ei de vedere, hobby-ul lui James era la fel de banal precum urmărirea păsărilor, al vagoanelor de tren sau al meciurilor de fotbal și, probabil, mai dăunător decât toate cele trei puse la un loc.

Noua pasiune a lui James era genealogia. Devenise fascinat de întregul proces de descoperire a înaintașilor, întreprindere care pe Shirley o oripila, pentru că făcea public faptul că soțul ei habar n-avea cine-i erau strămoșii. Lui Shirley i se părea că noul hobby al lui James punea și mai mult în lumină distanța dintre ea și familia Bothamley-Tartt,

a cărei descendență din sir Roger de Tartt, prieten apropiat al lui Wilhelm Cuceritorul, era demonstrată cu ajutorul unui înscris înrămat, agățat pe unul dintre pereții din salon.

Era incredibil, dar lui James nu-i păsa de asta. El își petrecea ore întregi studiind microfilmele din arhiva bibliotecii locale sau acasă, pe internet, consultând site-uri specializate în genealogie. Noapte după noapte, Shirley trăgea cu ochiul prin geamul ușii birouașului de lângă bucătărie și-l vedea pe James la calculator, cu chipul inundat de lumina revelațiilor ancestrale. El avea obiceiul să dea cu pumnul în birou dacă făcea vreo legătură deosebit de satisfăcătoare. Pe măsură ce înainta în respectivul subiect, bubuiturile în birou deveneau mai frecvente.

— Am descoperit un strămoș direct, a anunțat el încântat într-o seară, înainte ca Shirley să plece la Londra.

Femeia a ridicat ochii în tavan, într-un gest ironic.

— Cine? Elisabeta I?

— Cineva și mai grozav!

Ochii lui James străluceau în spatele lentilelor ochelarilor.

— Un crescător de porci din Huddersfield.

— Un *crescător de porci*? a repetat Shirley oripilată. Din *Huddersfield*?

Era mai rău decât își închipuise. Gândul că familia Bothamley-Tartt ar fi putut să prindă de veste despre descoperirea cu porcii a ținut-o apoi trează toată noaptea.

Dar acum o cu totul altă problemă n-o lăsa să doarmă. Shirley și-a schimbat poziția pe

pernă. Emoțiile i se învolburau în pieptul scofâlcit. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ideea lui Simon i se părea din ce în ce mai bună. Ce dezavantaje puteau să existe?

Shirley, în calitate de membră a diverse comitete și deseori spre amărăciunea acestora, putea să fie extrem de convingătoare. Acum și-a concentrat toată puterea de convingere asupra ei înseși. Ajutând-o, s-a gândit ea, da, *ajutând-o* pe Sophie să-și rezolve dificultățile maritale, asigura viitorul financiar al fiicei și nepotului ei și obținea – desigur, ca un efect secundar complet accidental – o creștere a propriului ei statut social în cadrul satului. *Ginerele meu, multimilionarul. Conacul fiicei mele din Hertfordshire...*

În fond, fiul soților Bothamley-Tartt, bancher în Hong Kong, nu putea să intre în competiție cu un superstar din centrul Londrei, așa cum era Simon – nu exista chiar și o zicală, cu sens peiorativ, care se referea la finanștii din fosta colonie britanică? Ratezi în Londra, încerci în Hong Kong – da, așa se spunea. Ha, ha, s-a gândit Shirley. Hong Kongul e de rahat!

Dar mai existau și alte implicații. Ideea lui Simon reprezenta și un nou și minunat proiect la care să se înhame. În sfârșit, un proiect important. Unul în care putea să se lanseze cu toate forțele. S-o combine pe fiică-sa cu un bancher putred de bogat. Țsta într-adevăr era un hobby care să-i ofere satisfacții din toate punctele de vedere. Shirley a închis ochii și a zâmbit. Da, când Simon Sharp avea s-o sune a doua zi, avea să-i dea vești bune.

Mark a văzut că la Caffé Toscana mesele erau ocupate de familii, clienții obișnuiți pentru prânzul de sâmbătă. Erau mame la modă, în jeansi decolorați și tați scăpați din centrul Londrei, care stăteau pe jumătate ascunși în spatele ediției de sâmbătă a ziarului *Telegraph*. Atmosfera răsună de strigăte materne gen „Milo! Lasă DVD-ul portabil al Anyei!” sau „Violet, draga mea, au adus *crostini*!”. Mark a oftat. Mesele metalice de-afară străluceau în soare și-i stârneau durerea de cap. A încercat de pomană să atragă atenția unei chelnerițe prin semne – singura disponibilă se chinuia să împace patru țânci de trei ani care se băteau unul pe mâncarea celuilalt – și a continuat să se uite la mobil, rugându-se ca aparatul să înceapă să sune, iar la celălalt capăt al firului să fie Sophie.

Un cuplu i-a atras atenția: o blondă zâmbitoare, cu un chip blând și un bărbat înalt, brunet, care aducea ușor cu o maimuță. Amândoi îi arătau unui băiețel foarte blond, care ținea în mână o pungă cu păianjeni de jucărie, cum să-și înmoaie croasantul în cappuccino. Familia respectivă părea mai liniștită și mai puțin fițoasă decât celelalte. Privindu-i, lui Mark i s-a strâns inima de dorul lui Arthur și-al lui Sophie.

Apoi Mark a văzut cum punga cu păianjeni a băiatului alunecă pe jos. Absorbiți de jocul cu cappuccino, nici unul din părinți nu părea să fi observat. Mark s-a ridicat de pe scaun și s-a dus să ia punga.

— Mulțumim, i-a spus blonda, adresându-i un zâmbet încântător.

Mark a ridicat din umeri.

— N-aveți pentru ce. N-am vrut s-o piardă. Am și eu un băiețel de vârsta lui. Și lui îi plac jucăriile de genul ăsta.

Blonda a dat din cap.

— Cum îl cheamă pe fiul tău?

— Arthur.

Mark a fost uimit de entuziasmul stârnit de răspunsul lui.

— Arthur care merge la Little Explorers?

— Exact.

— Atunci o cunosc pe soția ta! a exclamat blonda. O cheamă Sophie, nu? A venit la ziua de naștere a lui Teddy. Tu cred că erai la serviciu.

Mark a observat că femeia s-a încruntat ușor. Continua să zâmbească, dar zâmbetul îi devenise îngrijorat. El a dat din cap.

— Așa e.

— Tu ești Mark, nu? A, eu sunt Helen. Ăăă, Sophie nu e cu tine?

Atitudinea prietenoasă a femeii se schimbase evident. Era mai crispată. Mark a realizat că blonda se holba la el, de parc-ar fi știut ceva, de parcă încerca să se hotărăscă în legătură cu ceva.

— Sophie e în vizită la mama ei, în Hampshire, a răspuns el cât putea de relaxat.

În secunda aia, a început să i se bâțâie buzunarul. Telefonul mobil.

— Scuzați-mă, a bolborosit el, scoțând telefonul și văzând că era un număr din provincie.

Asta l-a făcut să surâdă larg. Sophie. În sfârșit. Acum putea să-i explice totul și să recapete controlul asupra situației.

Mark a alergat afară de pe terasa cafenelei.

— Draga mea, a rostit el nerăbdător în telefon.

— E cam târziu pentru chestii din astea, nu crezi? i-a răspuns Shirley înțepată.

— A, bună, Shirley.

Instinctiv, Mark a realizat că trebuia să se poarte ca și cum totul era în regulă.

— Pot să vorbesc cu Sophie, te rog?

— Mă tem că nu se poate.

— Nu se poate? a repetat el cu un ușor tremur în voce. De ce?

— Sophie nu vrea să discute cu tine.

— Pot să vorbesc cu *soția mea*, te rog?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit o pufnitură.

— *Soția ta?* Momentan, e o situație destul de nesigură.

Un cuțit de gheață s-a înfipt în inima lui Mark.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Pot să-ți spun că Sophie se gândește să divorțeze.

Shirley nu fusese sigură dacă să-i dea vestea respectivă imediat. Mai ales că nici n-o consultase pe Sophie. Dar Simon insistase pe ideea că, pentru a obține un avantaj asupra adversarului, ei trebuiau să preia inițiativa. Nu trebuiau să-i lase pe Sophie și Mark să discute. Atacați, atacați, o îmboldise el cu doar câteva minute înainte ca Shirley să-l sune pe Mark. Simon fusese cel care insistase să-l sune imediat, ca să lanseze prima bombă. Cu cât mai repede și mai categoric forțele inamicului erau slăbite, cu atât mai curând ei aveau să obțină ceea ce-și doreau. Și, ca să obțină ceea ce-și doreau, Shirley trebuia să

fie fermă. Ba chiar neîndurătoare. În fond, totul era pentru binele lui Sophie.

Mark a tras aer în piept.

— Să *divorțeze*?

De-acum nu numai vocea începuse să-i tremure. Mâinile i se bățâiau și ele. Stomacul i se strânsese periculos de mult, iar fruntea și spatele îi erau lac de sudoare.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc cu Sophie, a implorat-o el pe soacră-sa.

— Sophie nu vrea să discute cu tine. Și atunci când o să vrea, probabil c-o s-o facă prin intermediul avocaților.

Shirley nu-i mai vorbise niciodată atât de dur.

— Și cu Arthur cum rămâne? a îngăimat Mark. E și copilul meu.

— Băiatul o să stea aici, cu noi.

Panicat, Mark a simțit că-l apucă amețeala. O gheară parcă-l strângea de piept.

— Dar vreau să-l văd, a izbucnit el. Am dreptul să-l văd.

Își dădea seama, deși nu foarte clar, că oamenii de la mesele din apropiere încetaseră să mai vorbească. Înțepeniseră ascultându-i conversația.

— În clipa asta, nu ai nici un drept.

Și cu asta, Shirley a închis. Discuția se încheiase. Mark a băgat telefonul în buzunar, a revenit pe terasa cafenelei și-a căutat un scaun. S-a așezat cu greu, clipind repede din cauza luminii mult prea puternice. Se simțea de parcă cineva l-ar fi lovit cu leuca-n cap.

O durere ascuțită l-a străfulgerat în nas. Lacrimi au început să i se adune în ochi.

Sophie chiar îl părăsise. Dar era imposibil. El o iubea. Depindea de ea în totalitate. Viața fără ea și Arthur – Mark s-a cutremurat în fața grozăviei și pustiului acelei viziuni.

Capitolul unsprezece

Imediat după ce și-a recuperat mașina din fața barului La Romantica – cât de îndepărtată i se părea acum petrecerea de lansare a cărții doamnei doctor Martha –, Mark s-a îndreptat spre Hampshire.

Dower House, din Chewton Stoke, nu arăta deloc ca sălașul unui leu. Era o cutie de secol optsprezece, pentru oameni din clasa mijlocie, al cărei anunț de vânzare ar fi ocupat o jumătate de pagină în *Country Life*. Mark a pășit pe aleea cu pietriș abundent înspre intrare și-a început să bată cu pumnii în ușă. Dar nu era nimeni acasă.

S-a întors la mașină și și-a lipit fruntea de volan. Inhalând aroma de lapte vărsat, a adormit.

L-a deșteptat un ciocănit nervos. Tresărind, Mark s-a trezit în fața unei imagini de coșmar. Soacră-sa se holba la el prin geam.

— ... ce cauți aici, de fapt? îl întreba femeia pe un ton care, chiar și printr-un centimetru și jumătate de geam fumuriu, suna glacial.

Mark s-a îndreptat de spate și și-a frecat fața cu palmele. O vedea pe Sophie undeva, mai la distanță, stând în spatele lui taică-su, care se chinuia să-și găsească cheile de la intrare. Un Arthur docil ținea într-o mână un

ursuleț de pluș, iar cu cealaltă stătea agățat de maică-sa.

Shirley și-a repezit din nou ghearele asupra geamului portierei.

— Pleacă, i-a spus ea furioasă.

Venirea neașteptată a lui Mark era un adevărat coșmar. Era în pericol să piardă poziția de atac, iar pe Sophie încă nu reușise s-o convingă să ia o decizie clară.

Mark s-a dat jos din mașină, a trântit portiera cu putere și s-a îndreptat hotărât către nevastă-sa. O Shirley panicată s-a repezit pe urmele lui.

Sophie s-a uitat la el pe deasupra tufișurilor rotunjite care flancau ușa de la intrare.

— A, a exclamat ea evident tulburată. Tu erai.

— Da, eu sunt.

Mark era hotărât ca, indiferent ce provocări avea să-i arunce Shirley în cale, să-și păstreze vocea calmă, tonul scăzut și rezonabil. Arthur era și el acolo – îndesat, în grabă, de bunică-sa în brațele bunicului – și se putea supăra dacă-l vedea pe taică-su agitat.

— Cum îndrăznești să vii încoace așa, pe nepusă masă? l-a chestionat Shirley, amintindu-și instrucțiunile lui Simon de a ataca în permanență. După tot ce-ai făcut...

— Nu putem măcar să, ăăă, să vorbim? a întrebat-o Mark pe Sophie peste părul înfoiat, cu șuvițe roșietice al lui Shirley.

În timpul ăsta, socru-său, cu care, în general, se înțelesese bine, își dregea glasul și se chinuia concentrat cu cheia în broasca de la intrare. Din încordarea trupului se vedea cât de oripilat era să fie implicat în respectiva situație. Ușa s-a deschis, iar James a intrat cu Arthur în casă.

Sophie s-a uitat la Mark. Dar înainte s-apuce să spună ceva, Shirley s-a băgat în față.

— Nu aveți nimic de vorbit, a declarat ea. Tu și Sophie ați fi putut să vorbiți în oricare dintre serile alea în care ai lăsat-o singură, numai cu — cum ai zis, draga mea? A, da — un milion de canale TV și nimic de văzut, în vreme ce tu erai plecat cine știe unde și cu cine știe cine. Deși, a adăugat Shirley pe un ton mohorât — noi știm foarte bine cu cine.

— Doar *nu* te referi la Persephone. Doar nu poți să crezi așa ceva?!

Mark i se adresa lui Sophie, numai că Shirley a fost cea care i-a răspuns.

— Din contră! Chiar la Persephone ne referim.

— Dar *n-am avut* o aventură cu ea. Categoric nu. Nu-mi pot imagina ceva mai groaznic. La mijloc e o neînțelegere. Telefonul ăla... era târziu... îmi pierdusem cheia...

— O poveste convenabilă, a pufnit Shirley.

— Ascultă, a implorat-o Mark pe Sophie. Îți arăt. Îți pot *dovedi*.

Bărbatul a început să se caute prin buzunare. A scos telefonul mobil și-a început să parcurgă agenda electronică, până când a găsit numărul pe care-l căuta. Te rog, răspunde, te rog, răspunde, s-a rugat el apăsând pe butonul de apel.

— Da? a căscat o voce guturală de femeie.

— Persephone?

Mark a trecut apelul pe speaker.

— Uite, îmi pare rău că te deranjez, sunt Mark.

— Mark? Salut!

Persephone a izbucnit într-un chicot conspirativ.

— Te simți în mai bine? Doamne-Dumnezeule, aseară te-ai cam făcut praf, nu?

Shirley a mârâit triumfătoare. Sophie și-a întors privirea.

— Ăăă, Persephone, a întrerupt-o Mark, înainte ca femeia să-și continue acel discurs deloc promițător, te-am sunat dintr-un anumit motiv.

Gândul că urma să-i dezvăluie lui Persephone – de fapt, mai exact, să-i deconspire – cele mai intime detalii ale nefericitei lui căsnicii îl îngrozea. Nu putuse să ia în considerare gestul ăsta decât gândindu-se că sacrificarea intimității avea să le oblige pe Shirley și pe Sophie să accepte adevărul.

— Sunt aici cu, ăăă, soția și cu soacra mea.

— M-ai sunat să-mi zici chestia asta?

— Te-am sunat ca să le spui ce s-a întâmplat aseară. Vreau să spun, ce s-a întâmplat aseară cu mine, a adăugat repede Mark, ca nu cumva Persephone să se lanseze într-o descriere fără perdea a vreunei partide de sex post-petrecere, în compania cine știe cărui agent de vânzări.

— I-am spus deja soției tale ce s-a întâmplat, a răspuns Persephone cam rece. Dar ea mi-a tăiat macaroana.

— Ei, nu sunt sigur că te-ai exprimat prea limpede, a oftat Mark.

Shirley era din ce în ce mai îngrozită. Ginearele căzut în dizgrație încerca să-și răscumpere greșeala în public.

Așa că femeia a făcut un pas înainte.

— Chiar e necesar tot circul ăsta?

— Ăăă, da, păi, poftim, a căscat Persephone. S-a dat o petrecere pentru americanca asta nebună, o șarlatancă, consilier pe probleme maritale. S-au servit niște cocktailuri roz. Cu votcă. Le chema Dragoste și Pasiune sau ceva de genul ăsta...

— Exact, Dragoste și Pasiune, a pufnit Shirley.

— Continuă, a îndemnat-o Mark nerăbdător.

— ... iar tu, Mark, ai băut cam multe. O grămadă, de fapt. Adică le-ai cam băut pe toate – s-a ambalat Persephone.

Sophie a oftat.

— Putem să trecem la ce s-a întâmplat dup-aceea? i-a retezat-o Mark.

— După ce-ai băut cocktailurile? Ai zis că soacra și soția ta ne ascultă?

— Da. Și sunt foarte interesate să afle ce s-a întâmplat în continuare.

— Ești sigur? Bine. Dacă lor le face plăcere...

Shirley începuse să se liniștească. Era limpede, judecând după chipul lui Mark, că discuția nu decurgea așa cum se așteptase el.

— Păi, evident, te-ai îmbătat, a continuat Persephone. Te-ai făcut pulbere. Ai dat cu mucii-n fasole. Te-ai făcut țandări. Erai dus pe copcă...

— Ăăă, Persephone...

Răspunsul la care se gândise Mark – răspunsul cel mai important și întâmplarea de bază – era acela că el se dusese singur la culcare. Însă șefa de la promovare o luase la vale cu mare veselie.

— Aveai creierul varză! Erai turtă! Terminat! Îți cântau graurii între urechi... N-am mai văzut niciodată pe cineva așa de...

— Da, mulțumesc, Persephone, i-a tăiat-o Mark.

Nu mai era nevoie să se uite la fața lui Shirley.

— Dar ce s-a întâmplat *după asta* ?

— Păi, ai căzut pe jos. Te-ai întins pe podea și te târai printre picioarele oamenilor...

— Cred c-am ascultat destul, a intervenit Shirley, încercând să pară tot atât de dezaprobatore pe cât de ușurată se simțea.

— Nu, stai, Persephone, s-a rugat Mark. Uite ce e: noi doi nu ne-am culcat împreună, nu?

Preț de câteva secunde, Persephone a tăcut. Apoi din telefon s-a auzit un țipăt, ca emis de un papagal scos din minți.

— Să ne *culcăm împreună* ? Eu cu... *tine* ? Glumești, nu-i așa ? Persephone râdea acum de-a binelea. Ha, ha, îmi pare rău, Mark, dar asta chiar e tare. Eu și cu *tine*... păi, dragule, tu nu ești deloc genul meu...

Mark a apăsat frenetic pe butonul de închidere a apelului.

— Ei, sper că acum v-ați lămurit. N-am avut nici o aventură, da ?

Dacă Mark se așteptase ca soacră-sa să-l privească neputincioasă, cu arsenalul dintr-odată epuizat, așteptările i-au fost înșelate.

— Ca să fiu sinceră, i-a spus Shirley lui Mark cu aroganță, nici nu sunt sigură cât de mult contează dacă ai avut sau nu o aventură. Faptul c-ai fi putut să faci chestia asta nu reprezenta decât ultima picătură pentru Sophie. Problema esențială este că ești un soț absolut îngrozitor din toate punctele de vedere.

Această mărturisire sinceră a părerii pe care Shirley o avusese dintotdeauna despre

ginerele ei părea încă stranie. Dar Simon avea dreptate. În fond, totul era pentru binele lui Sophie. Pentru binele tuturor.

— Dar o să mă îndrept, îi spuse Mark soției sale, neobișnuit de tăcută.

Sophie stătea cu ochii ațintiți în pământ. Arăta de parcă și-ar fi dorit să fi fost oriunde altundeva decât acolo.

— O să mă schimb, a repetat Mark. O să rezolv și situația de la serviciu.

— Haide, draga mea, l-a întrerupt Shirley cu voce ridicată, împingând-o pe fiică-sa către casă.

— Sophie! a strigat Mark.

Nu-i venea să creadă că acest chip, pe care-l cunoștea atât de bine, care-i zâmbise și-l sărutase, care se trezise lângă el în nenumărate, dar prețioase zile, zile normale, ani și ani de zile, acum refuza chiar și să-și întoarcă ochii către el.

— Nu putem să mergem undeva, numai noi doi? a implorat-o Mark. Să discutăm?

— Nu, nu puteți, a sărit Shirley, înșfăcând-o cu putere pe Shirley de braț. Ai făcut destul rău. Cel mai bine ar fi să pleci.

Mark s-a întors către ea.

— De ce nu dispari tu odată?

— Să nu vorbești așa cu mama! a exclamat Sophie dintr-odată.

— Păi, cum să-i vorbesc? a urlat Mark. V-a luat pe tine și pe Arthur de lângă mine. Cum crezi că mă simt?

— Cum te simți *tu*? Nu te gândești deloc cum mă simt *eu*, nu? i-a replicat imediat Sophie. Mama m-a luat la ea pentru că a vrut să aibă grijă de mine. Ceea ce tu n-ai făcut niciodată.

— Dar...

— Of, pleac-odată, a murmurat femeia. S-a terminat. De-acum încolo, o să discutăm prin avocați.

— Avocați! a sărit Mark.

Shirley jubila. Până în clipa aia, ea nu fusese în stare s-o facă pe Sophie nici măcar să vorbească despre un divorț sau vreo altă formă de intervenție legală. Acum însă Mark rezolvase totul în favoarea ei. Venise fără să anunțe, dăduse telefoane ridicole și-o atacase în fața fiicei ei. Mecanismul fusese pus în mișcare în cel mai minunat mod posibil.

— Dar eu nu am nici un avocat, a spus Mark pe un ton demn de milă.

— Atunci dă-mi voie să-ți sugerez, i-a răspuns Shirley cu un zâmbet glacial, să-ți găsești unul.

Capitolul doisprezece

Mark și-a găsit un avocat. Archibald Ptarmigan avea înalte recomandări din partea des divorțatului Lance, care, după ce l-a asasinat pe Mark cu critici legate de felul neatent în care își făcuse în ultima vreme treaba la serviciu, până la urmă trebuise să fie informat asupra a ceea ce se întâmpla. Din păcate, avocatul nu pricepea cum stăteau lucrurile. De la începutul acelei prime întâlniri, discutaseră în contradictoriu.

Mark l-a privit teribil de demoralizat.

— Dar dacă *eu* nu vreau să divorțez, a argumentat el încruntat, atunci cum *se poate* ca mariajul nostru să se fi încheiat în mod iremediabil?

Ptarmigan și-a lipit vârful degetelor și s-a uitat la Mark pe deasupra ochelarilor.

— Mariajul tău, a declarat el, s-a încheiat fiindcă soția ta nu vrea să mai continue. Ea a consultat un avocat specializat în divorțuri, iar motivul pentru care cere divorțul este comportamentul tău nerezonabil.

— Deci eu trebuie să accept? Să accept să-mi pierd soția și fiul? Tu, de fapt, de partea cui ești?

— Desigur, eu mă aflu aici ca să te sprijin pe tine, i-a răspuns Archibald Ptarmigan calm.

Și există și aspecte pozitive. Ai totul scris – de exemplu, în biletul pe care ți l-a lăsat soția ta la adresa de acasă – cum că are intenția să fie rezonabilă în ceea ce privește accesul la fiul tău.

Acces! Mark ura cuvântul ăsta, cu implicația lui detestabilă că Sophie și Arthur aveau să locuiască în altă parte și nu cu el.

— Dar *nu se poate* ca ea să vrea să pună capăt mariajului.

Mark a clătinat din cap de parc-ar fi vrut să se descotorosească de acel gând.

— Sophie știe c-o iubesc. E de la sine înțeles.

— Se pare că tocmai asta a fost problema. Sau una din ele. Pe lângă faptul că ești obsedat de carieră, neglijent în ceea ce privește treburile domestice, insensibil...

Avocatul a început să numere motivele pe degete.

— Da, da, l-a întrerupt Mark.

Nu-și dorea să mai audă încă o dată litania aia deprimantă. Ptarmigan îi mai enumerase acuzațiile care i se aduceau la începutul întâlnirii.

— Deci eu chiar nu pot să fac nimic?

Avocatul a oftat.

— Acțiunea de apărare a unui divorț, de cele mai multe ori, eșuează. Judecătorii tind să considere că dacă una din părțile implicate în mariaj este destul de hotărâtă ca să ceară divorțul, atunci căsnicia este iremediabil încheiată.

— Dar greșesc dacă cred asta!

Mark și-a reprimat dorința de a bate din picior și de a țipa ca un sugar în criză de nervi. S-a uitat disperat la fereastra din apropiere, care se întindea de la tavan la podea. Biroul lui Archibald Ptarmigan se afla în

zona superioară a unuia dintre cei mai recentți zgârie-nori din centrul financiar al Londrei. Priveliștea era impresionantă, atâta doar că, pe măsură ce urcai, vedeai din ce în ce mai multe aparate de aer condiționat, ceea ce știrbea din grandoarea clădirii.

Mark se vedea reflectat în geam. Imaginea nu era deloc încurajatoare. Reprezenta un inventar al semnelor de neglijență vizibile acum, când Sophie plecase de lângă el. Fiindcă rămăsese fără spumă de ras – întotdeauna ea i-o cumpăruse –, Mark nu se bărbierise. Cămașa trebuia călcată, iar pantofii, lustruiți. Privindu-se, Mark n-a reușit să descopere nici măcar un singur motiv pentru care cineva care-l părăsise și-ar fi putut dori să se întoarcă la el.

— Dar dacă aș putea, cumva, să-i demonstrez cât de mult înseamnă pentru mine, a gemut el, să-i arăt c-o iubesc și cât de rău îmi pare. Dacă aș putea să fac ceva...

— Îmmm, a răspuns Archibald Ptarmigan dubitativ, fixându-și biroul.

Cu treizeci și opt de etaje mai jos, în holul clădirii, și o jumătate de oră mai târziu, telefonul mobil din buzunarul lui Mark s-a trezit la viață. L-a smuls din haină, sperând, cu disperare, ca de fiecare dată când obiectul suna, că apelantul era Sophie. Că îl căuta ca să-i spună că se răzgândise și că totul nu era decât o greșeală prostescă.

— Stai jos? s-a auzit vocea veselă a lui Lance.

— Ăăă, nu, a spus Mark. Tocmai ies din clădire. M-am întâlnit cu avocatul meu. De fapt, cu avocatul tău. Nu pot să zic că mi-a fost de prea mare ajutor.

— Cum, bătrânul Ptarmy? a sărit Lance amuzat. Mie mi s-a părut foarte priceput în a mă scăpa de neveste. M-a ajutat să mă lepăd de trei căpușe din astea.

— Să te scape de neveste?

Mark s-a simțit inundat de un val de repulsie.

— Dar eu *nu vreau* să scap de soția mea. De fapt, eu vreau tocmai contrariul.

— *Nu vrei?* A! Păi, atunci probabil de-asta nu prea ești încântat de Ptarmy, a exclamat Lance. În orice caz, ține-te bine, am niște vești grozave!

Chiar și prin telefon, Mark îl auzea cum topăie prin birou. A așteptat ca șeful să-l lămurească despre ce era vorba.

— *Dricul roșu* e numărul unu. În topul cărților de ficțiune.

— A!

— Și fii atent! *Sprijiniți-vă unul pe celălalt. Managementul căsniciei pentru toți* e tot numărul unu. În topul cărților de ficțiune. Suntem în fruntea ambelor topuri, bătrâne. De două ori ura. Suntem în fruntea tuturor.

— Da.

Mark nu simțea absolut nimic. Sau, mai curând, simțea că acest triumf profesional, la care visase cândva – dar la care încetase să se mai gândească și de care nici nu-i mai păsa – nu însemna nimic în comparație cu prețul pe care trebuise să-l plătească.

— Asta e tot ce poți să spui? l-a întrebat Lance, nevenindu-i să creadă. Nu ești mulțumit?

Mulțumit? Dacă Mark ar fi putut să-și transpună gândurile în cuvinte, atunci ar fi

spus că lărgimea Marelui Canion și milioane de ani îl despărțeau de felul în care s-ar fi simțit cândva.

— E fantastic, a exclamat entuziasmat Lance. E o realizare incredibilă pentru o editură mică, așa cum suntem noi. Ai făcut o treabă extraordinară, bătrâne. Toată munca ta a dat rezultate.

— Și mi-a distrus căsnicia, a răspuns Mark fără nici un pic de diplomație.

Lance a scos un sunet care se traducea prin „acesta-i un fleac“.

— Hei! O femeie e doar o femeie. Dar două poziții numărul unu sunt – ei bine... două poziții numărul unu! Iar ca rezultat al acestei situații – *taran-tara* – am marea plăcere de a-ți confirma postul de director de vânzări deplin! Ce zici de asta?

— Grozav.

— Ei, *haide!* O să-ți dau și niște angajați cum trebuie. Acum ni-i permitem.

— Mulțumesc.

— Nu ești *mulțumit*? l-a întrebat Lance. Ar trebui să fii. Numai Dumnezeu știe cât ai bătut toba pe chestia asta.

— Sigur că sunt încântat. Numai că soția mea m-a părăsit. Fiul meu...

Mark s-a oprit, incapabil să continue.

— O să-ți treacă. Ba chiar s-ar putea să te alegi cu cineva mai ca lumea. Mie mi-au trebuit trei neveste ca în sfârșit să câștig potul cel mare cu Portia.

Pe Mark l-a cuprins furia. A tras adânc aer în piept și-a încercat să rostească vorbele cu calm.

— Lance.

— Da, bătrâne? Deci? Ce zici? Poți să-ți
iei un subaltern cu normă întreagă și unul cu
jumătate de normă. Am pus totul la punct.

— Poți să ți-i bagi pe toți în cur. Eu îmi
dau demisia.

Imediat după asta, Mark l-a sunat pe
Archibald Ptarmigan.

— Mi-am dat demisia! a exclamat el trium-
fător.

— Poftim? l-a întrebat calm avocatul.

— Am renunțat la slujbă, l-a lămurit Mark
exultând. Nu pot să fiu acuzat că sunt obsedat
de carieră de vreme ce-am renunțat la carieră,
nu? Slujba asta nu-mi mai lăsa nici o clipă
liberă, așa c-am renunțat la ea. Vreau să-i
dovedesc lui Sophie c-am vorbit serios atunci
când i-am spus că-mi doresc un nou început.

— Am înțeles.

Mark auzea respirația regulată a avoca-
tului.

— Aș fi preferat să mă fi consultat înainte
să faci pasul ăsta.

— De ce?

A urmat o scurtă pauză.

— Ți-aș fi reamintit două aspecte, a con-
tinuat bărbatul pe același ton lipsit de emoție.
Primul ar fi că este foarte probabil să fii nevoit
să plătești pensie alimentară copilului, plus
alte cheltuieli de întreținere, iar al doilea că,
în cazul în care dorești să ceri custodia lui
Arthur, nu trebuie să ne așteptăm ca judecă-
torul să dea un verdict favorabil părintelui
șomer.

Mark s-a sprijinit de cel mai apropiat perete.
Și-a dat imediat seama că Ptarmigan avea
dreptate.

Și-a dat, de asemenea, seama că oboseala și nefericirea îi erodaseră, în mod fatal, logica. Se transformase într-o creatură supusă unor impulsuri dezastruoase. Faptul că se repezise la Dower House era un exemplu. Și acum asta. Dacă fusese un prost că se angajase la firma lui Lance, fusese un și mai mare prost că se concediase singur în felul în care o făcuse. Nu mai avea soție, nu mai avea copil, iar acum nu mai avea nici serviciu.

Telefonul mobil a început din nou să sune. Nerăbdător, Mark l-a scos din buzunar. Disperat, se gândea că persoana care-l suna era Lance, decis să-l convingă să se întoarcă să lucreze pentru el. Deși, după expresiile neacademice care fuseseră emise de ambele părți, era destul de improbabil.

— Salut!

Era doamna doctor Martha Krankenhaus.

Capitolul treisprezece

— Am tot încercat să dau de tine, l-a anunțat doamna doctor Krankenhaus.

— De ce?

Mark era uluit că mai exista cineva care avea nevoie de el.

— Ca să-ți spun cât de încântată sunt. Normal. *Sprijiniți-vă unul pe celălalt* e numărul unu în topul bestsellerurilor. Îți mulțumesc foarte mult.

Mark a căscat ochii surprins. Nici un alt autor nu-i mai mulțumise vreodată pentru eforturile lui.

— Deci presupun că-ți sunt datoare, a adăugat doctorița. Ce vrei să-ți trimit? O cutie de Krug roze?

Numai la gândul acesta, și Mark a simțit că i se face rău. Dacă n-ar fi fost alcoolul ăla roz... Printre numeroasele jurăminte secrete pe care Mark le făcuse se număra și acela de a nu mai bea nimic până când n-o recucerea pe Sophie. Era însă mult mai dificil să se țină de jurământ decât își imaginase, cu toate că în casă nu exista nici strop de bere sau de vin. Fuseseră însă nopți când niște Galliano, Tia Maria, niște sos Tabasco sau câteva cocteiluri cu aftershave i se păruseră a fi o idee foarte bună.

— Ei, atunci ce? l-a întrebat doctorița Krankenhaus. Ce *vrei*?

— Nimic, doamnă Krankenhaus. Sincer.

— Spune-mi doamnă doctor Martha. Deci nu vrei nimic, nici pentru soția, nici pentru fiul tău?

— Care soție și care fiu? a replicat Mark amărât.

Nu vrusese să spună asta. După telefonul dezastruos pe care i-l dăduse lui Persephone, Mark nu mai avea deloc intenția să-și expună chinurile în fața unor cvasi-necunoscuți. Dar cuvintele îi scăpaseră pur și simplu.

— Păcat, a remarcat doctorița Martha, adoptând imediat un ton compătimitor. Îmi pare foarte rău să aud toate astea.

Toate?

— Știi ce mi s-a ntâmplat? a îngăimat Mark.

— Ei, se poate să-mi fi povestit cineva...

Lance. *Ticălosul* ăla bârfitor.

— E groaznic, a oftat doctorița Martha. Spune-mi, Mark, cum te simți?

— Sincer, mă simt înfiorător.

— Cred că te simți foarte rău.

— Așa e.

— Asta e foarte rău, Mark.

— Da.

— Și unde s-a *dus* soția ta, Mark?

— La mama ei. Vrea să divorțeze de mine, dar eu nu vreau să divorțez de ea.

— Asta e foarte rău, a țâțâit doctorița pe un ton empatic. Îmi închipui că acum totul ți se pare imposibil.

— Se poate spune și așa.

— Nu găsești nici o soluție, nu?

— Ăăă, nu.

— Te simți nenorocit, nu ?

— Da.

— Vezi totul în negru ?

— Ăăă...

Mark a început să se întrebe cum putea să încheie convorbirea. Compătimirea doctoriței îi făcea bine, dar nu-l ajuta de fapt cu nimic.

— Îmmm, a mormăit doctorița Martha gânditoare. Totul e foarte interesant.

Mark și-a reprimat tentația de a-i atrage atenția că alte caracterizări potrivite puteau fi oribil, nenorocit, enervant, deprimant, pustiu, epuizant, cumplit, mizerabil, umilitor, dezgustător, plin de regret, stresant, nesigur și amenințând sănătatea mintală a persoanei în cauză. Numai că femeia nu încerca decât să fie drăguță cu el.

— Știi, a adăugat doctorița, ți-am zis de Școala mea pentru soți.

— Cum merge ? a întrebat-o Mark din politețe, deși nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Doctorița Martha și toate aiurelile ei și ferma ei pentru creierele care și-au pierdut speranța, toate astea făceau parte dintr-o altă viață. Din vechea lui viață.

— Merge fenomenal, s-a entuziasmat doctorița Martha. De fapt, școala e deja cam plină.

— Plină ? Deja ?

Bărbatul presupunea că asta era *într-adevăr* uluitor.

— Câți, ăăă, elevi ai ?

— Clasele sunt foarte mici și intime. Să te apropii de fiecare individ în parte, să te gândești *într-adevăr* la omul în cauză și la problemele lui, să ajungi să-l cunoști, să știi cum au evoluat situația lui emoțională și blocajul

marital, să găsești soluții potrivite, asta e ceea ce ne interesează pe noi.

Doctorița Martha și-a întrerupt monologul ca să respire.

— La Școala pentru soți — apropo, ăsta e numele — adoptăm o abordare holistică a noțiunii de soț. Scopul nostru este să tratăm persoana complet. Întregul soț.

Deși, la suprafață, Mark era suspicios când venea vorba de excese de sentimentalism, iar în adâncul sufletului o considera pe doctorița Martha încă o speculantă, înscrisă în goana după aur a problemelor emoționale, în creierul lui obosit și deprimat o legătură se chinuia să prindă contur. *Blocaj marital... să găsim soluții.* Oare nu era ceva în toate astea care să-l ajute și pe el?

— Ce cursuri și proiecte aveți mai exact? s-a auzit întrebând-o pe doctoriță.

— E imposibil de spus cu exactitate. Totul depinde de soț, de problemele lui, de ce fel de ajutor are nevoie. Fiecare curs este structurat diferit, în funcție de necesitățile grupului și ale indivizilor din care acesta e compus. Metodele noastre de tratament utilizează propria mea experiență, cei douăzeci de ani de când sunt terapeut specializat pe problema relațiilor, terapeut calificat și de mare succes. Douăzeci de ani în care am dat sfaturi soților și soțiilor cu dificultăți de cuplu. Oameni pe care i-am ajutat să găsească noi definiții ale unui cuplu de succes. Mottoul meu este: Fii personal, practic și la obiect.

— Am înțeles.

Mark se simțea din ce în ce mai cucerit de retorica bine structurată a doctoriței Martha. *Personal, practic și la obiect.* El își imaginase

că industria psihologiei, din care era limpede că se trăgea și ramura profesională îmbrățișată de doctorița Martha, era exact opusul acestor lucruri.

— Mark.

Vocea doctoriței avea o tonalitate scăzută și serioasă.

— Noi chiar credem că soții noștri *pot* să-și depășească problemele, să devină hotărâți și să se reafirme ca personalități. Iar noi *putem* să-i ajutăm să ajungă în punctul ăsta.

Tipa era al naibii de convingătoare. Asta era chestia. Mark simțea că, în clipa aia, o persoană care să creadă sincer că poate să ajungă într-un anumit punct, orice punct — adică să traverseze strada, să ajungă la supermarket, orice —, era exact ceea ce-și dorea.

— Adu-mi aminte. Cât durează cursul ăsta?

Doctorița Martha a chicotit.

— Oferta unică a Școlii pentru soți este „Miracolul doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei în două săptămâni“.

— Două săptămâni? Poți să refaci o căsnicie în *două săptămâni*? a întrebat-o Mark neîncrezător.

Dar imediat l-a inundat un val fantastic de speranță, înlocuindu-i scepticismul. Dacă era *într-adevăr* posibil? În fond, femeia era calificată. Se presupunea că știa cu ce se mănâncă meseria aia.

— Bineînțeles. Am remediul complet, în formă comprimată. Cel mai performant și mai eficient pachet de reconstrucție a unei relații.

Cursuri concepute individual, clase mici, soluții unice. Un remediu complet, în formă comprimată. Suna foarte bine. Chiar suna bine.

Mark a tăcut și s-a gândit. Apoi, abandonând fațada lipsei de interes, a întrebat:

— Cât costă?

Doctorița Martha i-a zis o sumă astronomică. Mark a fost satisfăcut. Redevenise rațional. Toată ideea aia nebunească fusese exclusă din program. Sub nici o formă nu-și putea permite cursul doctoriței.

— Poate că ți se pare mult, a recunoscut doctorița Martha, dar e mult mai puțin decât costă chiar și un divorț fulger. Unii bărbați sunt nevoiți să plătească *miliarde* atunci când divorțează. Din perspectiva asta, costul cursului reprezintă o investiție.

Mark s-a gândit la vorbele doctoriței. Și-a dat seama câtă dreptate avea. Prin comparație, bunurile lui și ale lui Sophie nu însemnau prea mult; aproape nimic dacă le puneai lângă ceea ce aveau adevărații bogătași. Dar chiar și casa din Verona Road costa mult mai mult decât prețul cerut de doctorița Martha. Și asta era numai valoarea financiară a căsniciei. Dar valoarea faptului de a-i avea pe Sophie și pe Arthur alături de el, ca o familie unită, așa cum fuseseră cândva... cum putea el să pună un preț pe asta?

Mai mult decât atât, cum avea el să-i aducă înapoi, să formeze din nou o familie fericită? Răspunsurile la problema asta nu-l copleșeau ca număr. Și-atunci cum să-și salveze căsnicia? Nu avea idee și, așa cum îi atrăsese atenția și Archibald Fiarmigan, poziția lui legală nu avea nici un fel de sortii de câștig. Privind lucrurile în această lumină, Școala pentru soți începea să i se pară soluția cea mai potrivită. Mark a tras adânc aer în piept.

— Poți să contezi pe mine, a spus el repede.

— Poftim? a întrebat doctorița Martha.

Asta nu era reacția la care se așteptase Mark. Poate că femeia nu-i înțelesese bolboroseala.

— Am spus, ăăă, ei bine, c-aș vrea și eu un loc la curs. La Școala pentru soți. Pentru „Miracolul doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei în două săptămâni“.

— Bine, Mark, dar... Femeia părea sincer îngrozită. Am crezut c-ai înțeles. Nu mai există nici un loc.

— Cum — *chiar* nici un loc?

El presupusese că doctorița exagerase numărul elevilor și că prezentarea ulterioară a școlii și a tratamentelor fusese doar un discurs de promovare.

— Cererea a fost *nebunească*, a continuat doctorița chicotind cu modestie. Presupun că sunt mulți tipi pe lume care au nevoie de miracolul meu pentru refacerea căsniciei în două săptămâni.

Mulțumesc că mai răsucești și tu cuțitul în rană, s-a gândit Mark morocănos. Era teribil de dezamăgit și destul de înfricoșat. Pierderea subită a acelei soluții salvatoare i-a mărit dorința de-a o obține. Acum era absolut sigur că Școala pentru soți și miracolul pentru refacerea căsniciei aveau să funcționeze pentru problema lui. Că, de fapt, ele erau singura lui speranță.

— Ești sigură că nu poți să mă strecuri și pe mine? a insistat el cu răsufierea tăiată.

— Îmi pare rău, Mark.

— Dar trebuie să mă ajuți. Probabil că ești, s-a milogit Mark, singura persoană care mă poate ajuta.

Nu-i venea să creadă că o considerase cândva pe doctorița Martha o profitoare cinică, o tipă care vinde gogoși. Acum îi era limpede că ea și școala ei erau tot ceea ce-l mai despărțea de restul existenței lui solitare și nefericite.

— Păăai... a răspuns doctorița Martha dubitativ.

— *Te rog*, a implorat-o Mark.

Dinspre capătul de fir al doctoriței s-a auzit un oftat.

— Ei, bine. Poate – doar poate – îți găsim un loc. Ținând cont că e vorba de tine. Până la urmă, îți sunt datoare. S-ar putea – repet, s-ar putea – să reușesc să-ți fac loc. Asta ca o favoare.

— Doamne, e fantastic! Vorbești serios? a scheunat Mark, nevenindu-i să creadă că norocul era, din nou, de partea lui.

— Sigur. Cu o singură condiție.

— Care?

— Evident, va trebui să-ți măresc taxa, ca să-mi acopăr costurile de încorporare întârziată.

Și doctorița i-a spus o nouă sumă, care l-a făcut pe Mark să înghită în sec.

— OK, a răspuns el fără prea multă vlagă.

— Grozav! Atunci, ești înscris.

— *Mulțumesc*, doamnă doctor Martha.

Mark se simțea ca un om pe cale să se-nece aruncat pe mal de un val prietenos.

— E-n regulă, Mark, i-a răspuns doctorița Martha veselă. Poți să-mi dai numărul tău de card chiar acum, prin telefon. Asta ca să-ți asigur rezervația. Altfel nu se poate considera că solicitarea ta e solidă. Altfel, nu mai avem nevoie decât de tine și de o formă de

identificare. Ca să ne dovedești că nu ești căutat de Scotland Yard sau ceva de genul ăsta. A, și, evident, mai e nevoie de acordul soției tale.

— Acordul soției mele?

Mark nu avusese de gând s-o implice în poveste și pe Sophie.

— Ca să pună la dispoziția școlii date pentru evaluarea ta și pentru determinarea tratamentului. Trebuie să-și exprime principalele probleme legate de relația voastră de cuplu. Poate face asta fie printr-o înregistrare video, fie printr-o declarație scrisă.

— Dar...

Oare doctorița glumea?

— Soția ta mai trebuie să fie de acord cu ceva, l-a întrerupt doctorița Martha cu delicatețe. Trebuie să fie de acord să amâne procesul de divorț pe perioada în care tu urmezi cursul Școlii pentru soți.

Lui Mark i s-au înecat toate corăbiile. Dată fiind primirea de care avusese parte la Dower House, n-avea nici o șansă ca Sophie măcar să ia în considerare ideea de a-și da acordul în oricare din cele două privințe. Și cu atât mai puțin exista posibilitatea ca maică-sa să-l susțină.

Sophie nu avea însă habar nici de mașinațiile maică-sii, nici de manevrele disperate ale soțului ei. Ea nu voia decât să-și țină capul la cutie și să încerce să mențină un program regulat pentru Arthur și pentru ea însăși. Insistase să-și păstreze serviciul, în ciuda straniilor insistențe ale maică-sii, care era de părere c-ar fi trebuit să-și dea demisia. Londra era aproape de Hampshire și, oricum,

de unde credea maică-sa că aveau să vină banii pentru întreținerea ei și a lui Arthur dacă renunța la serviciu?

Pentru că Sophie intenționa să se întrețină singură, să-și croiască, într-un final, o viață nouă. Își jurase că Dower House era doar o haltă temporară, un port în care să se adăpostească de furtună, în care să-și acorde timpul ca să culeagă cioburile rămase din viața ei. Sophie se simțea de parc-ar fi fost în toiul unei explozii, iar bubuitul deflagrației încă îi mai reverbera în urechi. Abia dacă se putea gândi la viitor și, obosită, evita să mai privească spre trecut.

Și, în calitate de port, Dower House era mult mai confortabil decât majoritatea. Patul și mâncarea nu reprezentau decât baza. Era ajutată cu Arthur, iar spălatul, gătitul, cumpărăturile și călcatul erau toate rezolvate, dacă nu direct de Shirley, de femeia care se ocupa de curățenie și de călcat, formidabila doamnă Brund. Și mai minunat decât toate acestea era sprijinul moral pe care-l primea Sophie. Părerile deloc flatante ale maică-sii, atunci când venea vorba de Mark, atât de prost primite în trecut, erau acum căutate cu nerăbdare și ascultate cu recunoștință.

Sophie era acum convinsă că numai un grad incredibil de autoamăgire o făcuse să rămână alături de Mark o perioadă atât de îndelungată. Nu-l cunoscuse cu-adevărat. Shirley – împinsă de la spate de Simon – o pisa tot timpul pe tema divorțului. Iar Sophie era conștientă că trebuia să acționeze, dar, după despărțirea fizică epuizantă și organizarea tuturor problemelor care decurseseră din

acest gest, nu mai avea energie pentru nimic altceva. Deși uneori – în general, după atacurile lui Shirley – își dorea foarte tare să taie orice fel de legătură cu trecutul și să se rupă complet de Mark, în majoritatea timpului nu voia decât ca totul să se dizolve cumva, să dispară de la sine.

Sau, măcar, să nu se mai întoarcă s-o bântuie. Apariția neașteptată și îngrozitor de jenantă a lui Mark la Dower House înrăutățise situația. Amintirea acelei întâlniri de coșmar încă o mai trezea pe Sophie din somn în toiul nopții. Atunci simțea că i se strânge stomacul și picături de sudoare i se rostogoleau de pe frunte, unindu-i-se în sprâncene. Slavă Domnului că maică-sa fusese acolo ca s-o apere și să-l alunge.

Și totuși, în ciuda ajutorului și încurajărilor pe care le primea, existau și părți negative în situația de față. Trezindu-se în fiecare dimineață sub acoperișul părinților ei, Sophie resimțea o senzație vagă de oprimare. Ca și când ar fi avut din nou optsprezece ani. Apoi își aducea aminte de ceea ce se întâmplase și senzația de oprimare devenea și mai grea, pentru că acum avea treizeci și șapte de ani și era o femeie pe cale să divorțeze.

Însă, ținând cont de faptul că Mark probabil continuă să locuiască în casa din Londra, alte opțiuni nu prea existau. Sophie nu se simțea gata – nici financiar, nici spiritual – să-și închirieze singură o casă. Cel puțin nu încă.

Și totuși, să trăiești în mediul acela ca desprins dintr-o revistă de decorațiuni interioare al casei mamei ei nu era deloc ușor.

Adaptarea era dificilă. Mai ales cu Arthur, care considera că tușele finale trebuiau să fie sub formă de pete, de natură lipicioasă, și nu aveau nimic în comun cu Cath Kidston. Eforturile considerabile ale lui Shirley în materie de design interior se concretizaseră într-un aspect la modă, într-un stil pe care ea îl denu-mea „country contemporan“. Acesta se caracteriza prin pereți albi, covoare bej, fotolii din stejar și canapele Knole. Or, nimic din toate acestea nu beneficia de protecție în fața copilului.

Casa mai era garnisită și cu niște podele dintr-un lemn lustruit oglindă, pe care Arthur, îmbrăcat în pantalonași moi, avea tendința să alunece în mare viteză. Din când în când, de prin casă se auzeau bubuituri înfiorătoare, atunci când puștiul se proiecta ca o ghiulea în mesele risipite pe holuri și trântea bibelourile de pe ele la podea.

— Îmi pare rău, îi spunea Sophie maică-sii oftând. Mă tem că și ăsta s-a făcut praf.

Shirley se uita la ea serioasă.

— Praf? În casa mea nu există nici urmă de praf. Doamna Brund are grijă de asta.

Obiceiurile lui Arthur la capitolul hrănire erau o altă sursă de tensiune. A doua zi după ce se mutaseră acolo, Sophie îi dădea să mănânce piure de cartofi, când băiatul a înșfăcat lingura și-a început să se mânjească peste tot, având grijă și de peretele din apropiere, pe care l-a pictat ca un artist avangardist.

— Vai de mine, a exclamat Shirley, chinându-se să lase la o parte supărarea pricinuită de stricăciunile aduse decorului. Arthur, dragul meu, faci o mizerie îngrozitoare.

— Lasă, mamă, a rânjit Sophie, în vreme ce Arthur începuse să arunce cu iaurt prin bucătărie și, în același timp și foarte sonor, să-și facă treaba în scutec. Imaginează-ți, dac-ar avea cu douăzeci de ani mai mult, acum probabil c-ar câștiga premiul Turner.

În sufletul ei, însă, Sophie se temea că manierele din ce în ce mai dezastruoase ale lui Arthur reprezentau o reacție negativă la modificarea circumstanțelor în care-și ducea existența. Pentru el, schimbarea respectivă nu era legată numai pe părinți – oamenii cu care-și petrecea diminețile, serile și weekendurile –, ci și de spațiul în care-și petrecea mare parte din restul timpului. Acum că el, sau mai curând maică-sa, tăiasse orice legătură cu capitala, Arthur fusese mutat la o creșă din cel mai apropiat sat.

Little Acorns era condusă de un personal eficient și plăcut, iar lui Sophie i se părea la fel, dacă nu chiar mai bună decât Little Explorers. Sigur, nu mai existau mame splendide cu care să aibă de-a face, mai ales acum, când Arthur era dus și adus de la creșă de bunică-sa. Iar Shirley oricum era aranjată până-n vârful unghiilor.

Sophie a avut o senzație de dureroasă plăcere când a informat-o pe nesuferita directoare de la Little Explorers că Arthur pleca de la creșa ei, astfel că, implicit, permanenta amenințare a exmatriculării pe motiv de întârziere nu mai avea nici un fel de putere asupra lor. Însă a-i spune lui Helen că dispăreau în exil era o cu totul altă chestiune.

Sophie s-a temut de acel moment, mai ales că Helen, știind că întreaga dramă fusese alimentată de petrecerea dată în casa ei, avea

să se supere și să se simtă vinovată. Tocmai din acest motiv, în final, Sophie a evitat să dea ochii cu ea. Prietenia lor nu fusese nici foarte strânsă și nici de prea lungă durată. Până la urmă, nu fuseseră decât câteva întâlniri în parcare și petrecerea respectivă. Și totuși, la gândul că probabil n-avea s-o mai vadă niciodată pe Helen, Sophie s-a simțit nu numai prost crescută, dar și copleșită de regrete. Pe de altă parte, însă, Sophie avea regrete legate de întreaga ei viață.

Capitolul paisprezece

Sophie considera că era o realizare faptul că nu lipsise aproape deloc de la serviciu, cu toată schimbarea majoră prin care trecuse de curând. În mod și mai miraculos, un tren programat la o oră fericită și care pornea din Hampshire însemna că Sophie reușise să se asigure că nici Penny și nici Lisa nu bănuiau nimic legat de ceea ce se întâmplase. Era, își spunea Sophie, de-a dreptul enervant că acum izbutea să ajungă la serviciu mai devreme decât atunci când locuia în același oraș. Și din alte puncte de vedere, munca i se părea mai tolerabilă decât înainte. Atacurile violente ale șefelor, care cândva o iritau teribil, acum, deși nu-i deveniseră plăcute, erau mai potrivite cu starea ei interioară.

De aceea, Sophie a fost surprinsă când, într-o dimineață, intrând în birou, a găsit-o pe Lisa albă la față de furie. Nici furia și nici albeața chipului nu reprezentau o surpriză. Neașteptată era cauza lor. Sophie a aflat că Penny, care n-ajunsese încă la serviciu, își părăsea postul pentru că era pe punctul să se mărite. Cunoscuse pe cineva peste noapte, iar acum se pregătea pentru o nuntă fulger.

— A fost o petrecere cu cheie, a scuipat Lisa informația.

— Ce-i aia? a întrebato Sophie.

Lisa s-a uitato la ea cu o expresie de surprindere disprețuitoare.

— N-ai mai auzit de petrecerile astea? Femeile au un lacăt, iar bărbații au câte-o cheie. Ideea e că toți aleargă de colo-colo ca să se găsească între ei.

Sophie a început să clipească accelerat, simțind c-o să verse. Simbolismul explicației era evident. Nici nu merita să se gândească la acțiunea propriu-zisă. Asta o aștepta și pe ea după divorț? Femeia s-a străduit să-și scoată gândul ăsta din minte.

Lisa, în schimb, era incapabilă să facă asta. Îngrozitor de geloasă și, în mod limpede, considerându-se trădată, Lisa s-a lansat imediat într-o rafală de glume răutăcioase pe tema căsătoriei. Toate erau îndreptate către fosta ei confidentă.

— De ce vor bărbații să se însoare cu virgine? a întrebato ea, aparent fără țintă. Pentru că nu suportă să fie criticați, ha ha! A, și ce zici de asta? În dimineața de după noaptea nunții, ginerele se întoarce către mireasă și zice: „De când te-am văzut prima dată, am vrut să fac dragoste cu tine rău de tot“. La care ea răspunde: „Ei, păi, ai reușit“. Hihih. A, și care e diferența dintre un iubit și un soț? Patrușcinci de minute, ha, ha.

Sophie n-a fost deloc interesată de problema succesoarei lui Penny.

N-a solicitat postul – momentan, nu-și dorea să se încarce cu alte responsabilități. Știa că s-au ținut interviuri și că se făcuse o angajare, dar nu văzuse nici una dintre candidate.

În luna în care persoana nou angajată trebuia să se prezinte la birou, Sophie a ajuns la serviciu puțin mai târziu, dar era liniștită fiindcă știa că, de vreme ce Arthur urma să fie luat de la creșă de mama ei, dacă era nevoie, putea să mai rămână o jumătate de oră după încheierea programului.

Traversând biroul, Sophie și-a dat seama că fata cea nouă venise deja. A tras ce concluzii a putut văzând-o numai din spate: păr blond, spate drept, impresie generală de persoană îngrijită. Sophie s-a simțit cuprinsă de un val de compasiune. Prima zi la un serviciu nou nu e niciodată plăcută, dar fata cea nouă — săraca — o avea pe cap și pe Lisa.

Sophie a pus pe masă punga din hârtie maro în care se afla paharul ei cu *latte*, iar fata cea nouă a ridicat ochii. Privirile li s-au întâlnit. Sophie a tras aer în piept: era încântată și uluită.

— Helen!

Prietena ei de la creșă s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Hei!

— Nici n-am avut habar că ești redactor!
Helen i-a zâmbit.

— Și eu aș putea să spun același lucru. Cred că niciodată n-am discutat un subiect așa de plictisitor cum e serviciul, nu?

Sophie s-a așezat la birou fericită. O prietenă la birou! I se părea că un soare sclipitor ieșise din norii cei negri.

— Ia spune-mi! Abia aștept s-aud, a zis Helen după alte câteva minute în care s-au dat explicații.

Sophie s-a încordat. Adică Helen voia s-o-ntrebe cum îi merge căsnicia? În fond,

ultima dată când se întâlniseră fusese atunci când suspiciunile lui Sophie legate de Mark începuseră să se întărească. De fapt, fusese începutul sfârșitului. Sophie n-avea chef să vorbească despre nimic din toate astea. Cel puțin, nu atunci. Nu era un subiect pentru o discuție relaxată de dimineață. Nici măcar în clipele alea de fericită regăsire.

— Ce anume abia aștepti s-auzi? a întrebat ea cu prudență.

— De ce-ai plecat de la creșă? Directoarea aia înfiorătoare ți-a dat ordin să te muți sau ce s-a întâmplat?

Sophie s-a mai liniștit. Vocea lui Helen nu avea nimic acuzator, nu existase nici cea mai mică sugestie că Sophie ar fi trebuit să ia legătura cu ea ca să se explice.

— Ceva de genul ăsta, a răspuns ea, alegând cea mai simplă cale de a scăpa de respectiva întrebare.

Helen a dat din cap. Curiozitatea nu-i fusese satisfăcută pe deplin. Asta se înțelegea din sprâncenele ușor ridicate. Dar n-a insistat și a schimbat subiectul.

— N-o să-ți vină să crezi, a exclamat ea.

— Ce anume?

— Săptămâna trecută l-am cunoscut pe soțul tău. E *încântător*. E așa de bun, de haios și de săritor...

Helen îl cunoscuse pe Mark! Oare ce-i spusese Mark? Sophie s-a îmbujorat. Îi era teamă și se simțea stânjenită.

— Tu erai plecată la mama ta, a adăugat Helen.

Doar în ochi i se citea o ușoară umbră de malițiozitate. Sophie a clătinat repede din

cap. S-a crispat îngrijorată, în vreme ce Helen îi relata întâlnirea de la cafenea.

— Dar după asta a ieșit ca să răspundă la telefon, a spus Helen la sfârșit, și nu l-am mai văzut.

Cu coada ochiului, Sophie a văzut-o pe Lisa, care traversa biroul și se îndrepta către ele. Niciodată până atunci nu se mai bucurase atâta s-o vadă. Acum subiectul Mark putea fi închis.

Și, cu toate că, pe parcursul zilei, Helen a mai încercat de câteva ori să-l redeschidă — era clar că avea bănuielile ei —, Sophie nu s-a lăsat atrasă într-o discuție pe acea temă. Nu voia să discute despre Mark cu nimeni. Nici măcar cu Helen. Totul era mult prea dureros, mult prea complicat și, sincer vorbind, n-o privea decât pe ea.

— Azi a sunat domnul Hopkins, a anunțat Shirley când Sophie a ajuns acasă.

— A!

Domnul Hopkins era avocatul angajat pentru divorț.

— A sunat să afle cum vrem — vrei — s-a corectat repede Shirley — să procedezi în continuare.

— A!

— Păi, nu putem — nu poți — să nu faci nimic, a continuat maică-sa, cu o privire autoritară.

Unghiile manichiurate băteau darabana pe masa din lemn de stejar.

— Presupun că nu.

— Atunci să-ți fac o programare?

Sophie a murmurat ceva vag afirmativ și a urcat la etaj ca să-l vadă pe Arthur. Copilul

dormea și arăta ca un îngerăș, culcat pe albul pur al pernei. Sophie l-a mângâiat pe păr de câteva ori înainte să coboare din nou la parter.

În bucătărie, Shirley pune masa. Sophie s-a așezat și a luat farfuria pe care i-a întins-o maică-sa. *Spaghetti alle vongole*. Era unul dintre felurile ei de mâncare preferate și tocmai din cauza asta Shirley i-l și pregătise, numai că Sophie avusese parte de mâncarea asta atât de des în ultima vreme încât începuse să i se cam aplece.

— L-ai mai văzut pe Simon în ultima vreme? a întrebat-o Shirley, reluându-și atacul pe problema care o interesa.

Știa foarte bine că fiica ei nu-l mai văzuse pe bancher din seara blestemată – sau, din punctul ei de vedere, binecuvântată – a petrecerii aniversare. Însă, după cum se înțelesese cu Simon chiar în dimineața respectivă, treaba ei era să le aranjeze o întâlnire.

— Biata fată trebuie scoasă în lume și distrată, îi spusese Simon plin de solitudine, torcând ca o felină.

Shirley, entuziasmată, fusese imediat de acord.

— Ei, nu crezi c-ar mai trebui să te vezi cu el? a întrebat-o Shirley, în vreme ce Sophie clătina din cap. Ar trebui să petreceți o seară în Londra împreună. Să ieșiți și să vă distrați.

Sophie și-a amintit de ultima seară pe care o petrecuse la Londra cu Simon. Seara cu petrecerea.

— Probabil că da, a răspuns ea nu prea entuziasmată. Deși, sinceră să fiu, mamă, nu cred că mai știu ce înseamnă să te distrezi.

Vrei să spui că nu mai știi ce înseamnă o *oportunitate* solidă și plină de beneficii, o șansă de aur, s-a gândit Shirley iritată. Oare ea chiar era singura persoană din familie căreia îi păsa de viitorul lor?

A urmat o pauză în care nimeni n-a mai scos un cuvânt. Pauză spulberată de James, care a deschis subiectul celor mai recente descoperiri genealogice ale lui.

— E *fascinant*, a început James. Se pare că stră-stră-stră-străbunicul meu, Joe Slowitt, a lucrat în mina din Heckmucklethwaite și-a trăit într-o mahala din Slack Bottom.

— *Slowitt?* s-a sufocat Shirley.

Cavendish, Curzon, Saxa-Coburg, astea erau nume cu care se putea asocia. Dar Slowitt¹?

— Mahala? a adăugat ea pierdută.

Sophie își ascunse zâmbetul în servet. Expresia de pe fața maică-sii le întrecea pe cele ale lui lady Bracknell și domnului Darcy la un loc.

— A, da, a răspuns James. Înregistrările privind căsătoriile, nașterile și decesele din dosarele de registratură din West Riding, pe anul 1879, demonstrează clar...

Sophie a oftat. Acte oficiale. Înregistrări de căsătorii, nașteri și decese. În cazul ei, era vorba de o înregistrare care să consfințească decesul căsătoriei. Mama ei avea dreptate. Trebuia să se vadă cu Hopkins. Divorțul trebuia să se pronunțe. Era important pentru Arthur, dar și pentru ea, ca starea de incertitudine să nu se mai prelungească.

1. Joc de cuvinte: *slowwit* - „greu de cap“ (engl.) (n.t.).

Câteva zile mai târziu, ajunsă la serviciu, Sophie s-a dus să-și atârne haina în cuier. Când se apropia de birou, telefonul a început să sune. Cu un zâmbet, Helen, care era deja acolo, a răspuns în locul ei.

— Nu, vine și ea imediat. Eu sunt Helen, a auzit-o Sophie pe Helen.

Apoi, spre surprinderea ei, Sophie a auzit o explozie de entuziasm.

— A, salut! Da, ne-am cunoscut, dacă-ți mai aduci aminte.

Sophie a clipit. *Cine* o suna pe ea, dar o cunoștea și pe Helen?

— ... de fapt, chiar acum s-a întors la birou. Oricum, mi-a făcut plăcere să vorbim...

Helen i-a împins telefonul.

— Soțul tău, i-a comunicat ea strălucind de fericire.

Mark! Șocul a atins proporțiile unui elefant care aterizează pe clapele unui pian. Fiecare nerv din trupul lui Sophie a început să vibreze și să rezoneze. Până atunci, reușise să-i ignore apelurile. Avertizată de Shirley – care fusese avertizată de Simon – cum că Mark avea, cu siguranță, să-ncerce s-o deranjeze la serviciu, Sophie își monitorizase apelurile cu ajutorul căsuței vocale. Nu avea nici cea mai mică intenție să discute cu el. Punct. Și, mai cu seamă, cu mereu atenta Lisa așezată de partea cealaltă a biroului. Dar acum nu mai avea cum să scape.

Mulțumesc, Helen, s-a gândit Sophie furioasă.

— Alo?

— Bună.

Mark era surprins și foarte ușurat. Dorise cu disperare să ia legătura cu Sophie. Numărul

de telefon de la Dower House fusese evident schimbat, iar Sophie nu-i răspundea niciodată când era la birou. Ceea ce însemna că, sub presiunea doctorei Martha, care insista că nu-i mai putea păstra locul la școală pentru multă vreme, singura opțiune rămasă, una teribilă de altfel, era aceea de a merge, în persoană, la Chewton Stoke, și de a-i înfrunța pe toți membrii familiei. Noroc cu blonda aia amabilă, pe care o întâlnise la cafenea și care i-o redase, literalmente, pe nevastă-sa.

— Ce vrei? l-a întrebat Sophie bosumflată.

— Să te rog ceva, i-a răspuns Mark umil.

— Ce?

— Să amâni divorțul.

— Să amân...? a exclamat Sophie.

Doar cu o zi înainte se întâlnise cu Hopkins, avocatul, și se lăsase în sfârșit convinsă să meargă înainte cu procedura de divorț. Decizia asta îi indusese o stare de ușurare. Acum se înscria într-o direcție clară. Totul se terminase. O dată pentru totdeauna.

— Cred că glumești, nu?

— Din contră. Niciodată n-am fost mai serios.

Trăgând adânc aer în piept și strângând pumnii, Mark i-a explicat lui Sophie cum stătea treaba cu Școala pentru soți.

După ce l-a ascultat în tăcere – orice altă formă de răspuns ar fi atras atenția –, Sophie a închis și-a pus telefonul pe birou. Fără să se uite la colege, și-a deschis calculatorul și și-a concentrat privirea asupra primului articol pe care l-a găsit. În timp ce verifica, fără să se gândească, greșelile gramaticale și și nota problemele legate de conținut, creierul lui Sophie analiza frenetic propunerea lui Mark.

În minte i-a apărut posibilitatea tulburătoare că Mark înnebunise. Felul în care își făcuse apariția la Dower House fusese o mostră de nebunie – dar asta? Mark era nebun de legat. Ideea că putea, după tot ce făcuse, să meargă la un curs și să iasă apoi pe post de soț perfect i se părea o nebunie. Lui Sophie nici nu-i venea să creadă că îi putuse propune așa ceva.

Pe măsură ce trecea dimineața, Sophie a început să simtă din ce în ce mai tare nevoia de a se confesa cuiva despre acea întâmplare suprarealistă. Cea mai recentă dintre ele. Chinul de a-și ascunde viața privată, mereu mai tumultuoasă, în timpul cât era la birou îi devenise imposibil de îndurat. În plus, eforturile ei nici nu mai erau necesare, de vreme ce acum avea la dispoziție o ureche discretă și compătimitoare care s-o asculte.

— Ai chef să mergem la Wagamama? i-a propus ea lui Helen la ora unu, când Lisa a plecat la lecțiile ei de cadril.

Amândouă au traversat strada, îndreptându-se către restaurantul chinezesc. Sophie spera ca un bol cu tăiței să-i dea destulă forță să-și spună povestea. După ce-au comandat, așezate una lângă cealaltă pe băncuța de lemn, Sophie i-a povestit lui Helen tot ce se întâmplase.

Tăiței le-au fost aduși fără să sesizeze. Conversațiile vecinilor de masă răsunau zgomotos în interiorul încăperii cu pereți vopsiți în alb, dar ele nu auzeau nimic. Automat și fără să le simtă gustul, amândouă și-au învârtit tăiței pe bețișoare. Sophie vorbea și

din când în când își trăgea nasul, care-i curgea din cauza plânsului, iar Helen o asculta.

Când Sophie a încheiat, Helen și-a luat prietena de mână.

— Îmi pare așa de rău!

Părea uluită.

— Sigur că mi-am pus întrebări. Mi s-a părut că nu vrei să vorbești deloc despre el, ceea ce m-a făcut să mă tem că lucrurile, într-adevăr, stau foarte rău. Mai ales luând în considerare ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am văzut.

— Te referi la petrecere?

Helen a gemut.

— Da, la petrecere. De fapt, la Harriet și Ruby, tipele alea îngrozitoare.

— Dar au avut dreptate, i-a tăiat-o Sophie.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Helen nedumerită. Mark nu te-a înșelat. Tocmai mi-ai spus asta.

Sophie trebuia să recunoască. Era adevărat.

— Dar a fost un soț atât de jalnic, încât aproape că nici nu mai contează. Sincer, infidelitatea ar fi fost aproape ultima dintre probleme. În comparație cu restul, aproape că nici n-ar fi contat.

Helen și-a mușcat buza.

— Ideea asta, a spus ea prudentă. Școala asta pentru soți.

— E ridicolă, nu? a pufnit Sophie, înțepând un crevete cu bețigașul.

— Nu crezi c-ar merita încercată? a întrebat Helen, jucându-se nervoasă cu o bucățiță de morcov.

Sophie a simțit cum o cuprinde panica.

— C-ar merita încercată? Vorbești serios? a sărit ea făcând ochii mari. Apoi fața i s-a

relaxat. A, am priceput. Îmi spui asta numai pentru că ești convinsă că tot ce s-a întâmplat e din vina ta. Din cauza petrecerii.

Helen s-a înroșit la față. Era foarte amărâtă.

— Femeile alea îngrozitoare...

— Femeile alea îngrozitoare se întâmplă c-au avut perfectă dreptate, a intervenit Sophie cu hotărâre. Și nu e vina ta. E vina lui Mark. Într-un fel, cred că Ruby și Harriet mi-au făcut un bine. Eu nu eram în stare să văd ce se întâmpla chiar sub nasul meu. Și-acum totul s-a sfârșit. Slavă Domnului!

— Nu vrei să spui că mariajul tău e terminat, nu? a întrebat-o Helen șocată. Nu se poate să vorbești serios.

— Ba da, i-a confirmat Sophie dând hotărâță din cap.

— Cum – așa, pur și simplu? Nu ești dispusă să-i mai dai o șansă lui Mark? E tot ce-ți cere cu ideea asta cu Școala pentru soți.

Ochii lui Sophie au început să scapere.

— Așa, pur și simplu? Să-i mai dau o șansă? Tu știi de când durează toată chestia asta – nu mă refer la aventură, ci la tot restul? Știi câte șanse i-am dat deja – iar el le-a dat cu piciorul?

Helen a privit-o cu reproș.

— Dar cursul ăsta nu durează decât două săptămâni, s-a milogit ea. Nu-ți cere așa de mult.

Faptul că presupusa ei prietenă îi ținea partea lui Mark și nu ei a umplut-o pe Sophie de furie și i-a întărit hotărârea.

— Uite ce e, eu am luat o decizie și nu vreau să mă mai răzgândesc acum. Nu vreau să-l încurajez pe Mark. Să-l trimit la școala

aia și să amân divorțul. Așa o să creadă că încă mai sunt speranțe și, crede-mă, lucrurile nu stau deloc așa.

Apoi Sophie a tăcut. S-a simțit inundată de un sentiment de satisfacție mohorâtă. Spusese foarte clar că nimic n-avea s-o abată de la calea pe care o alesese. Așa cum o tot pisa maică-sa, era mai bine pentru toată lumea.

Atunci, cu fața gravă, Helen a zis:

— Probabil că ai dreptate, a rostit ea cu o voce blândă.

— Chiar am dreptate, i-a confirmat Sophie.

— Dar, vezi tu, Sophie, în situația asta nu contezi numai tu. Și Arthur e implicat.

— *Arthur?* Păi, sigur că și el e implicat, dar am încercat să-l menajez cât de bine am putut...

Helen o privea serioasă. A continuat să vorbească la fel de serioasă.

— Îmi pare rău. Știu că nu e treaba mea — dar eu nu m-am referit la sentimentele lui Arthur de acum, ci la sentimentele lui Arthur de mai târziu.

Sophie s-a tulburat. Era exasperată și nu înțelegea.

— Cum adică la sentimentele lui de mai târziu?

— Atunci când o să fie destul de mare ca să înțeleagă ce s-a întâmplat.

— A! Da. Am priceput. Păi, am să-i spun că mariajul n-a mai mers. Că mami și tati pur și simplu n-au mai putut să stea împreună. Fiindcă se certau prea mult. Așa că au decis să pună capăt căsniciei.

Helen a oftat.

— Da, dar cum rămâne cu faptul că, evident, Mark *nu vrea* să pună capăt căsniciei?

Cu faptul că el consideră Școala asta pentru soți ca fiind ultima șansă de a salva căsnicia?

Sophie a ridicat din umeri.

— Acum e prea târziu.

— Dar dacă nu-l lași pe Mark să se ducă la școala asta, a insistat Helen cu calm, n-ai să-i poți spune lui Arthur că ai făcut tot ce era posibil ca să-ți salvezi căsnicia, nu? Că ai făcut absolut tot ce-ai putut ca să te asiguri că el n-o să ajungă o altă cifră din statisticile legate de familiile destrămate.

Sophie s-a holbat la ea. Țsta era un punct de vedere pe care nu-l luase în considerare.

— Ascultă, s-a bâlbâit ea, eu am făcut tot ce-am putut. Am tolerat nesfârșitele dovezi de egoism și de nepăsare ale lui Mark...

— Nu crezi că și *tu* ești un pic egoistă? a spus Helen în șoaptă. Asta e ultima voastră șansă, iar tu vrei s-o ignori. Gândește-te, Sophie. Ce riști? Dacă Mark e într-adevăr irecuperabil, așa cum spui tu, atunci nimic n-o să poată să-l facă mai bun, cu atât mai puțin școala asta, care, sunt de acord, pare o chestie ușor excentrică.

— *Ușor excentrică!*

Helen a întins mâna și-a acoperit, din nou, palma lui Sophie.

— Dar eu cred c-ar trebui să-i mai dai o șansă lui Mark, a spus ea cu fermitate. Pentru binele lui Arthur.

Preț de câteva minute, Sophie a fixat podeaua. Zgomotul conversațiilor din restaurant creștea în tăcerea dintre ele două. Apoi a ridicat capul.

— OK, a murmurat ea. Dacă e să mă iau după felul în care mi-ai prezentat tu situația, nu am de ales.

Helen a țipat încântată și-a îmbrățișat-o.

— Nu te bucura prea tare, a avertizat-o Sophie. Fac chestia asta numai pentru Arthur. Ca să-i arăt că eu am încercat. Cum ai zis. Mark n-are decât să se ducă la Școala pentru soți. Dar eu nu-l mai vreau înapoi. Sub nici o formă.

Capitolul cincisprezece

Faptul că Sophie nu spusese nimic era aproape cea mai groaznică variantă, s-a gândit Mark. După ce el terminase de vorbit, ea pur și simplu închisese. Ca și cum ideea cu Școala pentru soți era, literalmente, mult prea ridicolă ca să mai merite vreun comentariu.

Și totuși nu era așa. Chiar nu era. Acum credea din tot sufletul în soluția asta și se chinase să-o convingă și pe Sophie că Școala pentru soți putea să-i ajute. Faptul că ea nu voia, în esență, să primească nici un fel de ajutor și că se mulțumea să-și vadă mariajul dezintegrându-se era ceva încă de domeniul incredibilului pentru el. Și cu Arthur cum rămânea? Pe de altă parte, ce mai era de spus în legătură cu presiunea pe care Mark era sigur că Shirley o exercita asupra lui Sophie? Acum regreta că se certase cu soacră-sa pe tema orchestrei de alămuri. Ar fi trebuit să-și dea seama că soacră-sa avea să se răzbune cumva. Dar Mark nu se așteptase să meargă atât de departe.

Însă măcar reușise să ia legătura cu Sophie. Chiar dacă doar prin telefon. Tot era ceva. Blonda aia amabilă pe care o întâlnise la cafea îi făcuse un serviciu uriaș. Poate c-avea

să-l mai ajute o dată, după ce mai prindea și el puțin curaj. Pentru că Mark își jurase să nu se dea bătut. Nu putea să facă asta. Practic, în viața lui nu mai exista nimic altceva.

Mark a ieșit din cafeneaua în care stătuse pe parcursul convorbirii telefonice și-a luat-o în josul străzii, cu pași târșâiți. În ultima vreme, avea tendința ca, în timpul zilei, să plece cât mai mult de-acasă. Casa lui se transformase într-un peisaj mult prea mohorât. Nu neapărat din cauza amintirilor, deși, evident, și asta era o cauză. Dar motivul principal era acela că devenise parcă un loc devastat de război și nicăieri nu se găsea măcar o firmătură de mâncare.

De fapt, Mark și-a dat seama că-i era foame. Și-a spus că se putea duce la un bar. În zonă erau două: primul, Leul Englez, era un bar pe stil vechi, aflat pe colțul unei clădiri, care fusese transformat într-un stabiliment tradițional de bun-gust, cu podele și mobilier din lemn, bere adevărată, personal curat și un meniu cu cârnați de fițe și piure de cartofi aduși la masă în niște farfurii uriașe. Localul era frecventat cam de aceleași persoane care mergeau și la Caffé Toscana, inclusiv copii. Leul Englez era potrivit cu conceptul de familie, de aceea servea și minibaghete cu pește – mai exact, cod prins cu undița.

Prietenul la Nevoie, care se găsea la două străzi depărtare, reprezenta o cu totul altă lume. Era un bar plin de fum, murdar și, în mod clar, ostil familiilor, frecventat aproape în exclusivitate de poștași și alcoolici de carieră cu burți umflate. De multe ori, în trecut, Mark

se uitase la firma barului amuzat și disprețuitor. Pe tăblia de prezentare era desenat un luntraș chinuit și asudat, care semăna foarte bine cu Trevor Howard. Omul conducea o bărcuță cu vâsle prinsă în mijlocul unei furtuni de proporții biblice și, în același timp, salva și câțiva oameni din apă.

Acum, însă, lui Mark firma respectivă nu i se mai părea deloc amuzantă. Sufletul pe cale să se înece era al lui. Mark nu mai era bărbatul atrăgător, plin de succes și sigur pe sine care intra relaxat la Leul Englez. Acum devenise genul care se furișa la Prietenul la Nevoie.

Intrarea în local se făcea printr-o draperie groasă, din pluș roșu, pe care trebuia s-o dai cu mâna deoparte. Se presupunea că draperia fusese instalată acolo ca să-l protejeze pe Prietenul la Nevoie de frigul de-afară, cu toate că și inversul putea fi valabil. În bar era foarte frig.

— Plăcintă și cartofi prăjiți, a comandat Mark de pe meniu.

— Imediat, a tunat răspunsul patroanei, o femeie masivă și veselă, cu părul vopsit și un dinte înnegrit.

Mark s-a simțit incapabil să nu se holbeze la el. Patroana era îmbrăcată într-o rochie mov pe care se lăfăia un soi de vegetație întunecată, imposibil de găsit în natură. Desenele îl hipnotizau pe Mark, în vreme ce o urmărea pe femeie îndreptându-se spre friteuză, pe ritmul melodiei *Octopus's Garden*.

Se părea că jumătate din angajații poștei se strânseseră ciopor în jurul țintelor de *darts*. Mark s-a așezat la o masă, cât mai departe de

ei, și a deschis dosarul de plastic pe care i-l dăduse Ptarmigan și în care să găseau diverse acte. După care, posomorât, a început să sorteze hârtiile. Avocatul păstrase originalul scrisorii pe care i-o lăsase Sophie, dar în dosar exista o copie. Mark nu voia s-o recitească. Dar o simțea cum zăcea în mormanul de documente, arzându-l ca un ulcer. Nefericirea cauzată de situația în care se găsea l-a inundat din nou. A simți că ochii încep să-i ardă și să i se umezească într-o manieră care era pe cale să devină obișnuință.

— Plăcintă și cartofi prăjiți! a anunțat patroana, depunând pe masă, fără prea multă ceremonie, o farfurie gigantică.

În clipa aia, Mark a realizat că bâzâitul din ultimele secunde era mobilul care-i vibra în buzunar. A scos telefonul. Era un număr cunoscut. Unul pe care el însuși îl formase cu puțin timp înainte. Cu inima zbatându-i-se în gât, Mark a apăsat pe buton. Mâinile îi tremurau. În sfârșit, apelul pe care-l așteptase se materializase. Cea care-l suna era Sophie.

— A... a... lo, a croncănit Mark.

Soția lui n-a pierdut timpul cu formule de salut.

— Te-am sunat ca să-ți spun că bine, poți să te duci, l-a informat ea scurt.

Mark s-a îndreptat de spate din poziția semifetală pe care abia atunci și-a dat seama c-o adoptase.

— La Școala pentru soți? Vorbești serios? Amâni divorțul?

— Fac chestia asta numai de dragul lui Arthur, veni răspunsul intransigent al lui Sophie. Nu-ți face iluzii. N-am deloc intenția

să te primesc înapoi. Dar presupun că trebuie să-i demonstrez copilului că am făcut tot posibilul.

Și cu asta, Sophie a închis.

Amețit, Mark a rămas holbându-se la telefon. Sophie nu păruse tocmai prietenoasă, trebuia să recunoască. Dar își dăduse acordul. Putea acum să se ducă la Școala pentru soți. Deci mai existau speranțe.

O bucurie cum nu mai simțise de multe săptămâni i-a izbucnit în suflet. Mark a sărit în picioare, cu pumnul ridicat.

— Uraaaa!

— Ai grijă, amice! au strigat în cor poștașii, în vreme ce un *dart* a vâjâit prin părul lui Mark și s-a înfipt în mijlocul țintei din spatele lui.

Simon stătea mulțumit de sine și sorbea din paharul cu șampanie. Secretara lui, Polly, a cărei obsesie pentru celebrități și revistele *glossy* nu cunoștea limite, fusese surprinsă când șeful ei cel rece și distant o chemase și-i ceruse să rezerve o masă pentru două persoane la cel mai căutat restaurant din capitală. Lui Simon nu-i păsase că Polly fusese surprinsă, așa cum nu-i păsa de nimic legat de femeia respectivă. Simon nu era genul de șef care să-și dorească să fie iubit, așa că nici nu era.

Sophie a privit încântată cum chelnerul a revenit la masa lor cu sticla de șampanie roz. Faptul că fusese de acord să iasă în seara aia cu Simon – chestie pe care o făcuse numai ca să-i închidă gura maică-sii – fusese, până la urmă, o idee bună. Efortul depus de Simon era emoționant. Omul se dedase la adevărate extravagante ca să înveselească o persoană

fără nici o altă semnificație în viața lui decât aceea că era mama finului lui.

Simon organizase totul în mod desăvârșit. O așteptase, așa cum promisese, în fața redacției. Scosese la iveală o umbrelă cu care o ocrotise de cei câțiva stropi de ploaie și, cât o condusese până la mașină, mersese pe partea exterioară a trotuarului. Mașina fusese o revelație, nu atât din punct de vedere estetic – era un Mercedes decapotabil, de un albastru profund la exterior, iar în interior era compus dintr-o combinație de crem și lemn de nuc –, ci datorită felului în care mirosea. A piele și a aftershave, nu a scutece, lapte acru și alte orori necunoscute și invizibile, ascunse pe sub scaune, care le erau familiare părinților cu copii mici.

Relaxată acum, după cină, și așezată în barul și mai la modă al restaurantului la modă, Sophie se răsfăța la gândul că exista cineva care avea grijă de ea din toate punctele de vedere. Ceea ce reprezenta o schimbare clară față de alternativa unei noi seri petrecute la Dower House, unde taică-su se îndeletnicea cu descoperirea de noi legături cu tot soiul de gropari și porcari, iar maică-sa o bătea la cap pe tema divorțului.

Din partea lui, Simon considera că venise vremea să treacă la treabă. În fond, de asta se aflau acolo. Și-a luat paharul de coniac și s-a uitat drept în ochii lui Sophie.

— Mă bucur așa de tare că ne-am văzut în seara asta, a anunțat el cu trăsăturile imobilizate într-o expresie sinceră.

— Și eu mă bucur, Simon, a exclamat Sophie, cu chipul strălucind de recunoștință. Ești un scump. Nu-mi vine să cred că te-ai chinuit

atât ca să înveselești o veche prietenă, a spus ea dând peste cap și restul de șampanie.

Își dorea ca senzația aceea minunată și amețitoare să țină o veșnicie.

Simon s-a încruntat puțin. „Veche prietenă“ nu era efectul pe care dorise să-l obțină. Dar acțiunea era încă la început.

— Ce mai face finul meu? a întrebat el parșiv.

— Arthur?

Sophie s-a simțit inundată de un amestec de fericire și vinovăție.

— E bine, mulțumesc.

Simon a deschis un portofel din piele neagră și moale, cu colțurile placate cu aur. Sophie a fost aproape orbită de mulțimea de cărți de credit Platinum care i-au apărut în fața ochilor. Ca să nu mai pomenească de teancul gros de bancnote.

Simon a extras fotografia pe care înainte o ținuse pe birou, dar pe care o scosese din ramă după necazul pe care i-l pricinuisese. I-a întins poza lui Sophie, care a tras încântată aer în piept, fixându-și privirea asupra chipului fiului mult iubit. Respectiva fotografie era deosebit de drăgălașă: Arthur, în ziua botezului, râzând vesel cu o gură lipsită de dinți.

— E așa de, ăăă, drăguț, a remarcat Simon, străduindu-se să pară afectuos.

Sophie era amețită de băutură și îmbătată de dragoste maternă.

— Ce *minunat*! Mă refer la faptul că porți cu tine o fotografie a lui Arthur.

— Așa un băiat nu se cumpără nici cu-n milion.

De fapt, Simon spera să câștige mai multe milioane. Arthur reprezenta cheia viitoarei lui prosperități.

— Ei, uneori e cam neastâmpărat, s-a simțit Sophie obligată să mărturisească.

Simon a zâmbit cu indulgență. Neastâmpărul puștiului nu-l îngrijora. Nu avea de gând să se îngrijească în mod direct de creșterea copiilor, fie ei buni sau vitregi. Asta era treaba lui Sophie și a bonelor pe care avea să le angajeze.

— Stă în scaunul lui înalt și-și flutură limba de parc-ar dirija Filarmonica din Londra...

Sophie a ridicat din nou paharul cu șampanie, ca să-și mascheze buzele, care începuseră să-i tremure din senin. Oare ce făcea Arthur în clipa aia? Dormea? Sau era treaz și o striga? Sophie s-a uitat la ceas.

— Cred că... ar cam fi timpul...

— Să pleci? a intervenit Simon cu blândețe. Ei, haide! Nu poți să pleci. Oricum, te duc eu cu mașina până la gară. Nu e deloc târziu.

— Ba e destul de târziu, i-a replicat Sophie încruntându-se, cu ochii la ceas. E zece. Pentru cei de vârstă mijlocie e târziu.

Simon a căutat disperat un subiect de discuție.

— Încă nu ți-am spus... a coborât vocea cu câteva tonuri pentru un efect seducător, cât de răvășitor de frumoasă ești în seara asta.

Sophie a rămas surprinsă. Era îmbrăcată cu hainele ei obișnuite de muncă, cu costumul albastru.

— Ești uluitoare, a asigurat-o Simon indicându-i haina cumpărată de la Marks&Spencer și machiajul pe care și-l aplicase parțial tocmai de dimineață, în metrou. Ești splendidă!

Femeia s-a întrebat dacă nu cumva Simon băuse mai mult coniac decât își dăduse ea seama.

— Mulțumesc. Și mulțumesc pentru seara asta. A fost minunată, dar chiar trebuie...

În vreme ce Sophie dădea să se ridice de pe scaun, Simon a prins-o de mână ca s-o rețină. Încă nici nu pomeniseră de divorț. Bărbatul și-a răscolit creierii în căutarea unei modalități de a introduce acest subiect în discuție.

— Mă bucur așa de mult, a spus el, că te-ai simțit bine în seara asta. Că încă mai poți să te bucuri. După evenimentele nefericite din ultima vreme, legate de *Mark*.

Simon a pronunțat numele bărbatului pe un ton dezgustat. Apoi a privit-o pe Sophie cu solitudine.

— Mă refer la divorț și la toate celelalte, a insistat el.

Sophie și-a dat ochii peste cap.

— A! Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Da, s-a gândit Simon. De spus, nu a spus însă nimic, păstrând o tăcere plină de speranță.

Sophie a oftat.

— Chestia e că tot timpul situația se complică. De pildă, abia i-am spus avocatului să meargă înainte cu procedura de divorț...

— Grozav, a intervenit Simon. E mult mai bine să tai imediat orice legătură. E limpede că relația voastră e iremediabil compromisă, că nu mai există nici o șansă de resuscitare.

— Da, numai că, a oftat Sophie, *Mark* crede că încă mai există speranțe.

Simon a izbucnit într-un chicot care-i exterioriza triumful încărcat de dispreț.

— După felul în care te-a tratat. După comportamentul ăla oribil pe care l-a avut la ziua ta...

— Nu, te rog, i-a retezat-o Sophie, care nu voia să-și mai aducă aminte de acel episod.

— Crede că mai are șanse? a pufnit Simon. Pe cine își imaginează că duce de nas?

— Nu, te rog! Sophie a tras adânc aer în piept. În orice caz, m-a convins să amân divorțul și să-l las să se ducă la o chestie care se numește Școala pentru soți.

Femeia a clătinat din cap, regretându-și din nou prostia. De mai multe ori, de când purtase acea discuție cu Helen, ajunsese la concluzia că fusese nebună când se lăsase convinsă. Încă nu îndrăznise s-o anunțe pe maică-sa.

Simon, care până atunci stătuse relaxat într-un fotoliu de piele albastru deschis, s-a ridicat în capul oaselor și s-a înecat violent cu o gură de coniac. Se simțea de parc-ar fi fost lovit de-o mașină condusă în viteză de-o bandă de hoți.

— Cu-um? s-a bâlbâit el. Ce ai făcut?

— Trebuie să faceți ceva! a tunat Simon. A amânat divorțul! Îl lasă să se ducă la psiholog. Pentru numele lui Dumnezeu!

Shirley era complet uluită. N-avea nici cea mai vagă idee la ce se referea Simon. Era seara târziu, iar Sophie încă nu se întorsese acasă, deși toată lumea se aștepta să revină dintr-un moment în altul după ieșirea cu Simon. Cum Sophie întârziase mai mult decât era normal, Shirley își închipuise că seara era un triumf. De fapt, începuse chiar să

nutrească speranța că fiică-sa avea să-și petreacă noaptea în apartamentul lui Simon. Ar fi fost minunat. Și-apoi, în urmă cu cinci minute, Simon o sunase și era în pragul unei crize de nervi.

— Nu înțelegeți? a urlat el. Credeam că ne-am înțeles că Sophie o să se mărite cu mine.

Simon era atât de furios și de frustrat, că se simțea pe punctul să facă infarct. Sau să explodeze. A doua zi trebuia să se vadă cu frații Wintergreen și să le dea mai multe detalii și o fotografie a lui Sophie ca să obțină permisiunea de intrare în reședința celor doi, de lângă Regent's Park, reședință care avea un sistem de securitate similar cu acela de la Fort Knox. Cina la care fusese invitat de frații Wintergreen se apropia cu pași repezi. Iar el era chitit să meargă acolo cu Sophie. Pe care trebuia s-o prezinte cel puțin ca pe iubita lui. Partea cu logodna trebuia s-o evite cumva.

Acum nimic nu mai trebuia să-i deturneze planurile, deși nimic nu mergea conform lor. Simon nici măcar nu știa dacă Sophie putea să meargă cu el la respectiva cină. Vestea despre Școala pentru soți îl șocase atât de tare, încât și uitase s-o mai întrebe. Viața lui se dezintegrează și totul era din vina nenorocitei de Shirley.

— Cum dracului s-a mai întâmplat și chestia asta? a tunat el. Chiar sub nasul dumneavoastră.

Asta deși Simon nu era foarte sigur dacă nasul lui Shirley era chiar nasul ei, adică nasul ei adevărat. Era posibil ca femeia să se fi operat. Își făcuse destule operații în alte

părți ale corpului, deși, sigur, nu ajunsese la frenezia doamnelor Wintergreen. Acestea își înlocuiseră atât de multe părți ale trupurilor încât probabil că de-acum erau niște persoane absolut diferite de cele care fuseseră atunci când se născuseră.

Shirley și-a apăsat pungile de sub ochi cu vârfurile degetelor. Pielea era umflată și obosită și asta nu era deloc de mirare. Telefonul lui Simon fusese ultima picătură a unei zile care deja îi întinsese nervii la maximum. Întâi, doamna Brund vărsase soluție de curățat Windolene pe una dintre canapelele Knole. Apoi Venetia Bothamley-Tartt o ignorase când traversase curtea bisericii. Pentru ca, în final, bomboana de pe colivă să vină din partea lui James, care-și descoperise niște strămoși care avuseseră un abator în Preston.

Și-acum telefonul lui Simon. Îngrozită, Shirley își simțea creierii puși pe moațe.

— Am să vorbesc cu ea, a promis ea panicată.

— Luați-o din scurt și faceți-o să înceteze *imediat*, i-a ordonat Simon trântind telefonul cu o forță pe care Shirley a resimțit-o și de la optzeci de kilometri distanță.

— De ce n-ai discutat și cu mine? a chestionat-o Shirley pe fiica ei, atunci când Sophie a ajuns, în sfârșit, acasă.

Sophie se înroșise ca racul de vinovăție.

Știa c-ar fi trebuit s-o anunțe pe maică-sa. Măcar atât putea să facă pentru ea, după tot ajutorul pe care femeia i-l oferise necondiționat. Dar cum de aflase maică-sa?

— Păi, ăăă, mi-a spus Simon, s-a văzut Shirley obligată să mărturisească.

Atât de îngrozită și de tulburată fusese, încât nu anticipase întrebarea respectivă.

— Simon?

Sophie era surprinsă. Fusese șocată de efectul dramatic pe care vestea amânării divorțului îl avusese asupra bancherului. Omul își revenise, dar fusese limpede cât de contrariat era. Sophie presupusese că trebuia să se simtă mișcată de reacția lui. Dar faptul că Simon o sunase pe maică-sa i se părea o exagerare. În fond, era și ea femeie în toată firea, nu?

— Te-a sunat? De ce?

— Fiindcă e foarte îngrijorat din cauza ta. Îi e teamă, așa cum mi-e și mie, că nu știi ce faci. Că ești tulburată și greșești. Că faci greșeli înfiorătoare, care-ți vor afecta tot viitorul și viitorul bietului Arthur, desigur...

Shirley și-a tras nasul. Oscila între lacrimi și furie. Un bacher de top din Londra drept ginere. Conacul din Hertfordshire. Oare totul se ducea pe apa sâmbetei? Și-a privit fiica cu amărăciune.

— Nu-ți face griji, mamă, i-a spus Sophie, mișcată de durerea din ochii maică-sii și roasă de sentimentul de vinovăție. N-am să pățesc nimic. E imposibil ca Mark să se descurce la școala aia pentru soți. Acolo se presupune că-ți îmbunătățești calitățile de soț, numai că, așa cum știi, el nu are astfel de calități. În fond, nici nu mi-a scris. Și-a zis c-o să-mi scrie...

— *Exact*, a intervenit Shirley pe un ton de condamnare.

— Dar n-am primit nici o scrisoare.

— Nu, pentru tine n-a venit nici o scrisoare, i-a ținut Shirley isonul printr-o frază

care nu reprezenta atât o confirmare a respectivului fapt, cât o corecție subtilă a lui.

Inițial, avusese mari rețineri în ceea ce privea interceptarea scrisorilor lui Mark. I se păruse cam prea de tot. Dar ce altă opțiune avea? Simon insistase pe ideea că scopul scuză mijloacele și, ca să dea și mai multă greutate vorbelor lui, îi sugerase ce lucruri îngrozitoare se puteau întâmpla dacă Sophie primea vreo scrisoare de la soțul ei.

— Deci, a încheiat Sophie, voi merge înainte cu divorțul. Asta nu reprezintă decât o mică întârziere. Atât și nimic mai mult.

Chiar în clipa aia, plicurile aduse de poștaș au căzut pe podeaua din hol.

— Mă duc eu să le iau, a scheunat Shirley, avântându-se către ușă cu o mișcare pe care, dacă fiica ei ar fi sesizat-o, ar fi categorisit-o ca trădând panică.

Dar Sophie, fericită că scăpase, o luase spre ușa de la intrare înaintea maică-sii. Ajunsă în hol, s-a aplecat peste plicurile risipite pe covorul de sisal.

— E vreo scrisoare? a croncănit Shirley din spatele ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, și asta nu doar din cauza efortului fizic.

— Una pentru tata și aaa! una pentru mine.

Shirley a înghițit cu noduri și s-a sprijinit de perete. Ea făcuse tot posibilul. Dar Mark reușise să treacă de bariera ridicată cu mari eforturi de ea și de Simon. Să-l ia dracu' pe Mark! Sophie sfâșia plină de frenezie plicul, iar Shirley simțea că, de fapt, fiică-sa îi sfâșie ei toate speranțele. Tăcerea care a urmat, în vreme ce Sophie citea ceea ce era, indubitabil,

o cerere de ajutor maritală, exprimată în cei mai emoționați termeni imaginabili, a fost pe cât de profundă, pe-atât de gravă.

— *Uau*, a exclamat până la urmă Sophie. Asta explică totul!

Acum, că temerile ei cele mai întunecate se împliniseră, Shirley a simțit că o să vomite.

— Care tot? a întrebat ea fără vlagă, întărindu-se pentru agonia pe care avea s-o înfrunte peste câteva clipe.

— E vorba de Cess, a răspuns Sophie.

Chipul îi strălucea.

— *Cess*? a repetat Shirley uluită. Vrei să spui... *Cecily*? Prietena ta, învățătoarea?

— S-a măritat!

— S-a măritat! s-a mirat și Shirley.

Nu prea se așteptase la una ca asta din partea prietenei grase și neîngrijite a lui Sophie.

— Zice c-a fost o chestie sub impulsul momentului, a continuat Sophie să citească încruntându-se. Pe tip îl cheamă Bryce și e australian. Se pare că l-a întâlnit într-un *chat-room* cu discuții pe tema alimentelor nutritive.

Shirley nici măcar nu-și putea imagina ce era un *chatroom*, dar nici că-i păsa. Era teribil de ușurată. Niciodată nu-și închipuise vreo situație în care să-i fie recunoscătoare celei mai puțin fermecătoare dintre prietenele din facultate ale fiicei ei. Și totuși, iată că minunea se întâmplase. Cess îi scrisese lui Sophie. Nu Mark.

— E incredibil.

Sophie a mai citit o dată întreaga scrisoare. Cess practic nu-l cunoștea pe omul ăla. Dacă se gândea însă mai bine, ce era rău în

asta? Ea însăși trăise cu Mark șapte ani până să-și dea seama că nu-l cunoaște.

— Pare foarte fericită, a concluzionat Sophie. Spune că e cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată și că eu și Arthur trebuie să mergem s-o vizităm în Sydney cât de repede putem.

— Ei, sper că nu te gândești să pleci acolo prea curând, i-a tăiat-o Shirley cu fermitate, acum că-și revenise.

Sophie nu pleca nicăieri până când situația cu Simon nu era așezată pe făgașul cel bun.

Sophie și-a dat ochii peste cap.

— Nu e cazul, mamă. În primul rând, nu-mi permit o asemenea călătorie. Apoi a revenit la scrisoare și s-a încruntat. Îmi pare rău, totuși. Eu sperasem să-i fac lipeala cu Simon... mi se pare că e foarte singur și sunt sigură că, într-un final, Cess ar fi reușit să-l cucească. Mamă?

Shirley s-a înecat și-a început să tușească disperată.

— Te simți bine? Îți aduc un pahar cu apă.

Și Sophie a plecat către bucătărie, ținând într-o mână scrisoarea de la Cess, iar în cealaltă depeșa adresată tatălui ei.

Tocmai atunci s-a găsit să-și facă apariția și menajera.

— Scuzați-mă, a lătrat doamna Brund. Dar ce vreți să fac cu astea? Le-am găsit acu' sub pat.

Shirley s-a înecat și mai tare când a văzut că doamna Brund ținea în mână mai multe scrisori nedeschise. Femeia nu mai avea nevoie să inspecteze plicurile. Știa deja că-i erau adresate lui Sophie și că scrisul de pe ele era al lui Mark.

Ca să se liniștească, Shirley a tras adânc aer în piept.

— A! a ciripit ea, pe un ton cât se poate de nepăsător. Am căutat scrisorile astea peste tot. Bine că le-ați găsit, doamnă Brund.

Apoi Shirley a traversat în grabă bucătăria, a înșfăcat plicurile și le-a îndesat în ambele buzunare de la pantaloni.

În clipa aia, James a dat buzna afară din birou, fluturând o scrisoare. În urma lui, Sophie venea cu un pahar cu apă.

— N-o să vă vină să credeți! a exclamat el încântat. Am primit un mesaj de la cineva care cercetează aceeași ramură a familiei! Omul crede că și el se înrudește cu ramura familiei noastre care se ocupa cu săpatul de canale...

Capitolul șaisprezece

Taxiul care îl adusese pe Mark de la gara din Leeds demară. Șoferul urmase instrucțiunile doctoriței Martha fără dificultăți și-l adusese acolo unde i se ordonase, la ora specificată. Până aici, totul fusese simplu.

Mark se afla acum în capătul unei alei prelungi. Străjuită de copaci impresionanți, aleea se întindea, printr-un tunel verde, către o clădire masivă, din piatră întunecată, cu niște turnulețe care flancau acoperișul. Deși construcția data, în mod evident, din epoca victoriană, avea totuși un aer de fortăreață medievală care i-a dat lui Mark fiori reci pe spate.

Probabil pentru că doctorița Martha era americană, omul își închipuise o clădire în stilul tradițional atribuit clinicilor de dezintoxicare plasate în diversele deșerturi americane. Se așteptase la o clădire mare, ca un bloc compact, cu un aspect modern și deloc grandios, ci, mai curând, ușchit, ca și când niște țărani mexicani s-ar fi strâns la un loc și-ar fi decis să pună pe picioare, cântând și dansând, un centru multifuncțional de terapie și tratament de ultimă generație. Numai că Școala pentru soți nu arăta deloc așa. În

mod straniu, arăta exact ca o școală. O școală cu internat de modă veche, o școală amenințătoare.

Mark s-a forțat să revină la gânduri mai senine. Își dorise cu-atâta disperare s-ajungă aici. De vreme ce legea nu-l sprijinise, asta era calea lui spre fericire, spre țara mulțumirii pierdute. Și-a luat geanta și s-a îndreptat către ușa de intrare.

În hol, i-au trebuit vreo câteva secunde ca să vadă în întuneric. Ceea ce i s-a profilat în sfârșit din umbre a fost o încăpere în care te-ai fi așteptat să apară un colonel îmbrăcat în costum de tweed, cu o mustață grizonantă, ținând în mână câteva potârniche abia împușcate. Holul mirosea a ceară de parchet. Era lambrizat, avea o scară din lemn, un șemineu în stil Tudor și ferestre cu vitralii.

— Numele?

Surprins, Mark s-a întors și s-a trezit holbându-se la un bătrân îmbrăcat într-o jachetă albastru-petrol, cu o șapcă antică din tweed îndesată peste niște smocuri de păr alb. Ochii bătrânului străluceau în întuneric. Într-o mână avea un snop uriaș de chei pe care îl zângănea zgomotos, asemenea fantomei lui Jacob Marley.

— Eu sunt Briggs, a declarat bătrânul lăsând să se vadă niște dinți crescuți unii peste ceilalți.

— Bună ziua, l-a salutat Mark cu voce fermă. Eu sunt Mark Brown.

— A, vă așteptam.

La auzul acestor vorbe, Mark a simțit că-i îngheață șira spinării.

— Camera dumneavoastră este pregătită.

Briggs s-a aplecat cu evidente eforturi către geanta lui Mark.

— A, nu! Lăsați c-o duc eu, a protestat Mark.

Însă bătrânul apucase deja mânerul cu niște degete scheletice, dar foarte puternice.

— Pe aici, a ordonat el cu o voce strecurată prin gâtulejul înecat în flegmă.

Pe jumătate speriat, pe jumătate întrebându-se ce căuta acolo o asemenea relicvă gotică în serviciul doctoriței Martha, Mark l-a urmat pe bătrân. Tipul părea desprins din *La răscruce de vânturi*.

Mark avea chef de o băutură țeapănă și voia să se întindă în pat. Doctorița Martha îi spusese însă că alcoolul era strict interzis la Școala pentru soți. Așa cum erau și orice fel de cărți, cu excepția celor puse la dispoziție de școală.

Cei doi au trecut pe lângă o pendulă al cărei ticăit i s-a părut lui Mark sinistru. În continuare se întindea un coridor mohorât, cu o fereastră cu vitralii care licărea stins în celălalt capăt. Clădirea avea un aer de grandoare veștejită. O grandoare foarte, foarte veștejită.

— Ce-a fost aici? a întrebat Mark curios. De-afară aduce nițel cu o școală.

Servitorul cadaveric l-a regalat cu încă unul din rânjetele lui hidoase.

— Chiar școală a fost. O școală pentru băieți.

Mark a fost surprins de coincidență. De la o școală pentru băieți la o Școală pentru soți.

— Asta trebuie să fi fost cu mult timp în urmă, a remarcat el amabil.

După cum arăta clădirea, cu cel puțin o sută de ani în urmă.

Trecând pe lângă un șemineu uriaș, încastat într-unul din pereții coridorului, Mark și-a închipuit că-l vede pe Tom Brown ținut la respect, cu spatele lipit de șemineu, de bătaușul de Flashman.

— Eu am fost îngrijitorul, a croncănit Briggs cu gâtul plin de flegmă. De-atunci am continuat să locuiesc aici.

Mark l-a privit uluit, în vreme ce bătrânul tușea cu putere, scoțând niște sunete oripilante. Îngrijitorul? Cât de bătrân era tipul?

— Așa că, a respirat Briggs, revenindu-și parțial, când doamna doctor a închiriat clădirea pe termen scurt, eu am fost predat la pachet. Asta e camera dumneavoastră, a adăugat el brusc, oprindu-se din târșăit în fața celei din urmă uși – ușa de lângă fereastra cu vitralii.

Bătrânul a extras din buzunar snopul de chei și, cu un zăngănit asurzitor, a vârât una în broască. Ușa a scârțâit și s-a deschis cu greu, de parcă n-ar fi vrut.

Aruncând geanta pe jos, ca pe un sac de cartofi, Briggs a dispărut.

Mark s-a uitat împrejur. Camera păstra același trist decor victorian din restul clădirii. Era o încăpere mică, cu un pat de fier acoperit cu o pătură cenușie, o fereastră înaltă și îngustă și un birouaș din stejar cu un scaun din lemn de stejar.

Mark s-a așezat posomorât pe scaun. Sigur, el se afla acolo ca să învețe, să devină mai bun, nu ca să se distreze. Și, cu toate că locul nu era luxos, era măcar curat și ordonat, ceea ce nu se putea spune, în clipa aia, despre casa lui. Mark și-a adus aminte ce dezastru lăsase în Verona Road și și-a spus că numai

vasele murdare din bucătărie produsese­ră deja destulă penicilină pentru întregul Serviciu de Sănătate pe un an întreg.

A observat fericit că măcar în partea din spate a biroului existau niște cărți. S-a uitat la titluri și nefericirea l-a cuprins din nou. Se afla însă într-o clinică pentru tratarea problemelor relaționale, așa că n-ar fi trebuit să fie prea surprins să descopere volume precum *De ce bărbații beau bere, iar femeile freacă băile* de doctor Arnhem J. Fossum sau *Găsește iubirea pe care ți-o dorești* de doctor Cindee Z. Strumpfhosen, alături de volumul al doilea, *Păstrează iubirea pe care ai găsit-o*. Având în vedere că pe coperta celui de-al doilea volum numele autoarei era trecut ca doctor Cindee Z. Strumpfhosen-Cruse, se putea trage concluzia că, între timp, și scriitoarea își găsis­e dragostea.

Celelalte cărți oferite spre frunzărire erau *Cuplul ca echipă* de doctor Diddley Squat și *Bărbații sunt din cur, iar femeile din penis: Totul se rezumă la sex, deci hai să dăm cărțile pe față* de doctor Terence T. Goole. Și, desigur, *Sprijiniți-vă unul pe celălalt. Managementul căsniciei pentru toți* de doctor Martha Krankenhaus.

Mark a oftat și s-a uitat din nou prin cameră. A deschis dulapul din lemn fără zorzoane, care probabil că servea drept șifonier. Înăuntru, împăturite cu grijă pe un raft, se găseau mai multe tricouri albastru închis și o șapcă de baseball asortată. Mark a despăturit tricourile. Pe fiecare era imprimată câte-o inimă albă, cu logoul „Hei! Sunt unul dintre miracolele doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei” înscris într-un cerc. Același logo apărea și pe șapcă.

Pe pat era așezată o foaie de hârtie pe care scria „INFORMAȚII IMPORTANTE“. Pe lângă detalii privind sălile de baie, mesele și spălătoria, Mark a aflat următoarele: cursurile zilnice de miracole pentru refacerea căsniciei se țineau în Sala Mare. Serile urmau să fie ocupate cu ceea ce era descris, în mod misterios, ca „Ocupații interactive“. Uniformele trebuiau purtate tot timpul. Șepcile costau 50 de lire, iar tricourile câte 75 de lire bucata. Toate cărțile din cameră erau de vânzare, la 20 de lire bucata. Dacă nu le cumpărai, exemplarele uzate trebuiau să fie înlocuite de ocupantul camerei. Se acceptau cecuri, completate în beneficiul companiei Doctor Martha Krankenhaus Enterprises Inc.

Mark s-a uitat pe fereastră. Se așteptase la o priveliște cât de cât interesantă. Când colo, din cauza unui copac care-și lipise ramurile de geam, nu vedea altceva decât un morman de frunze. A stat și-a ascultat. Nu se auzea nici unul din zgomotele obișnuite din Londra. Era învăluit într-o tăcere care lui Mark i s-a părut amenințătoare, punctată de vaietul unei păsări necăjite.

Abia își trăsesese pe el unul din tricouri, iar acum își înșuruba șapca pe cap, când a auzit o bătaie în ușă. Sunetul neașteptat l-a făcut să sară în sus. Deschizând ușa, s-a trezit privind nu la chipul ridat al străvechiului locatar al clădirii, așa cum se așteptase, ci la tenul bronzat și catifelat al unei persoane care-i era vag cunoscută. După câteva secunde, Mark și-a amintit cine era omul.

— Tu! a exclamat el uluit. Tu ești tipul de la hotel. Cum se numea — Winterton sau așa ceva?

— Winterton Hall, i-a confirmat Jeremy Hetherington-Spence.

Bărbatul avea o mină melancolică.

— Paradisul pierdut. Ce mi-aș dori să fiu din nou acolo!

Mark își rumerga încă surpriza. Să-l găsească pe Hetherington-Spence la Școala pentru soți era un șoc dublu. Tot timpul crezuse că tipul era homo.

Managerul hotelului se zgâia la camera lui Mark.

— Dumnezeule, camera ta e chiar *mai oribilă* decât a mea, a remarcat el înfricoșat. Și nu credeam că așa ceva e posibil.

Mark s-a dat într-o parte, iar Jeremy s-a strecurat înăuntru. Pielea de pe brațe, de sub mânecile tricoului doctoriței Martha, i se făcuse ca de găină.

— Și-i un frig *de mori*, nu? a exclamat managerul. Asta nu e școală. Țsta e gulag.

— Eu voiam să mă conving că e tonic, s-a confesat Mark.

— Și decorul. Ce să mai zic!

Jeremy a fluturat o mână dezgustată spre perdelele din bumbac.

— E limpede că Philippe Starck n-a călcat *pe-aici*.

Mark și-a ascuns un zâmbet.

— Nu avem nici cutii cu trabucuri Lord Linley, a adăugat el ca să-l tachineze pe Jeremy.

— Așa e, a admis omul cu un aer funebru.

— Cât privește factorul de moliciune al prosoapelor, a continuat Mark, uitându-se la cele câteva prosoape așezate pe un raft, eu aș zice că e minus unu.

— Te rog! Nu-mi aduce aminte. Ai văzut băile alea comune?

Jeremy arăta de parcă era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Și mă *cutremur* literalmente gândindu-mă cum o să fie mâncarea. N-o să aibă nici o legătură cu arta lui Gordon Ramsey. Asta e sigur.

Jeremy a aruncat o privire nefericită împrejur.

— La banii pe care îi plătim, ai fi zis c-o s-avem în cameră măcar un minibar.

— Fără alcool, i-a amintit Mark. Adu-ți aminte că asta e regula cea mai importantă a clinicii. Așa scria pe formularul de înscriere.

— Suntem doi proști, așa-i?

Preț de-o clipă, pe fața lui Jeremy s-a instalat o expresie războinică. Apoi omul s-a înmuiat la loc.

— Atâta doar că, a adăugat el pe un ton demn de milă, un pahar de Roederer roz ar fi făcut totul *mult* mai suportabil.

— Ascultă! Mark nu-și mai putea stăpâni curiozitatea. Adică, te rog să mă scuzi dacă întrebarea o să ți se pară nedelicată și, desigur, dacă nu vrei, nu ești obligat să-mi răspunzi, dar...

— De ce Roederer și nu Moët?

— Nu!

— Ce caut aici?

— Păi, da.

Jeremy a oftat.

— E o poveste lungă. În esență, nevastă-meă e de părere că sunt obsedat de muncă. De hotel. De dorința mea de a atinge perfecțiunea, în general.

Jeremy și-a ridicat bărbia și și-a umflat nările.

— N-am reușit s-o conving că atingerea perfecțiunii este cel mai nobil țel la care poate să aspire Omul.

Mark și-a amintit turneul de prezentare a apartamentului Don Juan și felul obsesiv în care Jeremy îi atrăsese atenția asupra numărului de fire din împletitura așternuturilor și asupra suporturilor pentru pahare. Și-a amintit, de asemenea, și de urgența de familie din cauza căreia fusese imposibil ca Jeremy să descâlcească problema cu rezervările camerelor. Acea urgență care, în mod indirect, dusesse la dezintegrarea căsniciei lui și care-l adusesse în școala aia. Și care, așa cum se dovedise, avusese același efect asupra lui Jeremy.

— Da, urgența de familie a fost nevastă-mea care amenința că mă părăsește, s-a confesat Jeremy. Îi atrăsesem atenția – crezusem că-i fac un bine – că negrul ciorapilor era diferit de negrul rochiei, la care ea, din senin, m-a anunțat că s-a săturat s-o tot critic și că nu i se pare normal ca eu să am în dulapul din baie mai multe produse de înfrumusețare decât ea.

— Vai, Doamne, l-a deplâns Mark.

— De fapt, eu nu vreau ca Julia să mă părăsească. În primul rând, mă ajută să conduc Winterton Hall. E extrem de pricepută pe partea de finanțe. Care nu e deloc punctul meu forte. În orice caz, avocatul meu a auzit de școala asta, iar eu am acceptat ideea că e posibil să fie necesară o doză de suferință ca să reintru în grațiile Juliei. Dar, sincer să fiu, nu m-am așteptat să fiu nevoit să sufăr în halul *ăsta*.

Jeremy și-a lăsat bărbia în piept. Chipul i s-a schimonosit într-o expresie dezgustată.

— Tricoul ăsta! Ce croială groaznică.

— Nu știam că tricourile au croială, a mărturisit Mark. Eu credeam că sunt, ăăă, în formă de T.

Jeremy l-a privit uluit.

— Da, dar există un număr infinit de *forme* de T. Sunt T-uri mari, T-uri mici. Sunt lălâi, fluide, strânse pe trup, sunt și T-uri care subliniază silueta. Apoi, dezgustat, trecând o mână manichiurată peste pieptul tricoului cu care era îmbrăcat, Jeremy a continuat: Și mai sunt și forme de T oribile, care nu-ți pun în evidență linia trupului, croite din materiale de proastă calitate. Ca ăsta. Și șepcile astea de baseball. Sunt atât de lipsite de stil. Dar nici nu poți să le mai scoți de pe cap, din cauza felului în care îți stă părul dedesubt. Stilistic vorbind, ești prins între ciocan și nicovală. Și de cele mai multe ori, a oftat Jeremy, e mai curând vorba de ciocan. Asta judecând după tipii demni de milă, cam pe la vreo cincizeci de ani, care intră în hotelul meu cu harnașamente din astea de cap, pe care le-au primit din partea stabilimentului ăluia infernal.

— Eu credeam că genul de clienți care vin la hotelul tău nu poartă șepci de baseball, a remarcat Mark.

— Dragul meu, cu cât sunt mai bogați, cu atât au gusturi mai proaste. La un moment dat, chiar m-am gândit să introduc o regulă prin care să interzic purtarea șepcilor de baseball, dar apoi am realizat că mi-aș fi pierdut toți clienții.

A urmat o scurtă pauză, în care nici unul dintre bărbați n-a mai scos un cuvânt.

— Ei, a zis Mark. Dacă doctorița Martha poate să ne ajute, atunci merită orice efort.

Jeremy a luat lista cu instrucțiuni.

— Ce *sunt* ocupațiile astea interactive pe care le avem în program în fiecare seară? Eu mi-am adus tot serialul *Upstairs Downstairs*. Vreau să-l văd pe DVD playerul portabil.

— Salut, băieți!

Cei doi bărbați au tras aer în piept când doctorița Martha a apărut din senin în ușa camerei.

Doctorița Martha era, ca de obicei, veselă și cu un aer profesional. Ochii mari, foarte strălucitori și foarte căprui îi priveau întrebători pe deasupra lentilelor retezate la jumătate. Sub casca de păr negru, tuns scurt, atârnavă o pereche de cercei mari și rotunzi, din argint. Silueta minionă și subțire era, ca întotdeauna, înveșmântată integral în negru.

— Sper că v-ați acomodat cu campusul, a strigat ea entuziasmată. E un loc grozav, nu-i așa?

— Grozav, a mințit Mark.

În fond, doctorița Martha reprezenta cheia întregului său viitor. Ar fi fost o tâmpenie să nu fie politicoasă cu ea.

— Nici că se putea ceva mai grozav – asta dacă ești car, a bolborosit Jeremy.

Doctorița Martha l-a auzit.

— Sigur, a spus ea zâmbind. Facilitățile *sunt* simple. Dar asta e un aranjament deliberat. Simplu înseamnă *bun*. Simplu înseamnă calm și lipsă de complicații. Simplitatea îți oferă posibilitatea să reflectezi asupra a ceea

ce contează cu-adevărat în viața ta. Să te gândești la punctul în care te afli și la acela la care vrei să *ajungi*.

Jeremy și-a încrucișat brațele pe piept. Gestul se traducea prin ideea că punctul la care voia să ajungă era un loc în care să existe minibaruri și un factor de moliciune al prosoapelor cu mult peste patruzeci.

— Dar peste tot e așa de întuneric, s-a plâns el. Pe coridoare e de-a dreptul beznă.

— Jeremy!

Doctorița Martha a clătinat din cap zâmbind.

— Jeremy. Jumătate din întunericul ăsta se află *în interiorul tău*, să știi. E întunericul disperării. Tu *crezi* că vrei mai multă lumină pe coridoare, dar lumina pe care ți-o dorești *cu-adevărat* este cea care îți dă posibilitatea să privești în trecutul relației tale. Dar nu-ți face griji! Becul ăsta o să-l aprindem *cu siguranță*.

Doctorița Martha și-a întins brațele.

— Și ați văzut *domeniul*? Ați *văzut* în ce decor fantastic e plasată clădirea? Să știți c-o să vă umpleți de o energie *incredibilă* numai prin asimilarea priveliștilor. Prin asimilarea farmecului acestui loc, a forței, a Naturii uluitoare care vă înconjoară.

Mark a început să se îngrijoreze. Era limpede că priveliștile reprezentau o parte esențială a terapiei, iar el nu vedea aproape nimic pe fereastră. Așa că a ridicat mâna.

— În fața ferestrei mele e un copac.

Doctorița i-a zâmbit dezarmant.

— Știu. Și copacul e acolo dintr-un motiv foarte clar. Vezi tu, Mark, tu ai niște probleme care-ți blochează perspectiva asupra relației.

Copacul ăsta reprezintă o metaforă vizuală pentru starea de blocaj în care te afli.

— A! Am priceput.

— Nu, Mark, de fapt, *n-ai* priceput. Tocmai asta e ideea. Cel puțin momentan, *n-ai* priceput. Dar, Mark, dă-mi voie să-ți fac o promisiune. Pe măsură ce miracolul refacerii căsniciei o să-nceapă să-și facă efectul asupra ta, ai să observi c-o să vezi copacul din fața ferestrei din ce în ce mai puțin.

Doctorița și-a încheiat discursul cu un alt zâmbet sclipitor.

Capitolul șaptesprezece

Miracolul doamnei doctor Martha pentru refacerea căsniciei era pe cale să înceapă în Sala Mare. Pe care, însă, Mark și Jeremy încă n-o găsiseră.

Parcurgeau încă o serie de coridoare mohorâte.

— Dumnezeu știe că nu sunt adeptul luminilor intense, a mormăit managerul. Nu sunt deloc măgulitoare. Dar câteva becuri de patruzeci de wați ar fi făcut o mare diferență. De exemplu, diferența dintre a-ți rupe gâtul și a rămâne în viață.

După ce-au mai explorat câteva holuri întunecoase și deloc vesele, cei doi au ajuns în fața unei uși duble, din spatele căreia se auzea o voce cunoscută, cu accent american.

— Sala Mare, a exclamat Mark ușurat.

— Mare brânză, ce să zic, a bolborosit Jeremy deschizând ușa care dădea către o sală de clasă demodată.

Pereții erau acoperiți cu lambriuri din lemn, iar de la jumătate în sus erau văruiți în alb. În zona asta a zidurilor erau încastrate mai multe ferestre mari și înalte, în stil victorian, pe care nu puteai să le deschizi altfel decât folosindu-te de un băț lung, cu un cârlig în capăt.

Doctorița Martha stătea în mijlocul încăperii, la o catedră joasă. Era înconjurată de un mic grup de bărbați, îmbrăcați în uniforma regulamentară.

Adunarea părea minusculă în încăperea uriașă, cu ecou rezonant, care fusese clar construită ca să adăpostească mulțimi de sute de oameni.

— Intrați și luați loc, i-a îndemnat psihologa.

Bărbații din jurul catedrei aveau pleoapele grele. Fără îndoială, din cauza faptului că nu prea reușiseră să doarmă în paturile înguste, pe saltelele pline de cocoloașe. Realizând că somnul nu avea de gând să vină, Mark recursese la Cindee Z. Strumpfhosen-Cruse, care însă nu reușise să-i îmbunătățească situația în mod semnificativ.

Pe de altă parte, doctorița Martha arăta ca întotdeauna: la fel de proaspătă și de hotărâtă. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă. Se dăduse cu un ruj roșu, iar dinspre încheieturile mâinilor și urechi arunca sclipiri argintii. Singurele pete de culoare din paleta monocromă care-i era caracteristică.

Clocotind de o energie care pe Mark îl făcea să se simtă epuizat, doctorița Martha a aruncat grupului o privire veselă.

— Băieți, primul lucru pe care trebuie să-l facem este – a spus ea ridicând demonstrativ un pumn în aer – să scăpăm de ele. Să le punem pe toate pe masă.

Bărbații s-au uitat la ea stânjeniți. Mark a început să se îngrijoreze, deși nu se așteptase la altceva. Știa că terapia relațională însemna să-ți mărturisești în public problemele intime, să-ți povestești necazurile, să

„pui pe masă“ detalii legate de viața sexuală. Mark și-a ferit ochii. Era conștient că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să intre în joc, dar nu avea de gând să fie primul care să răspundă la această cerere de descărcare emoțională colectivă, primul care să-și completeze catalogul de autoacuze.

— Haideți, i-a îndemnat doctorița Martha. Cu cât scăpați mai repede de ele, cu atât vă veți elibera mai repede de problemele care vă grevează mariajul. Lucrurile care vă dezamăgesc, care vă trădează, care le îndepărtează pe soțiile voastre de voi.

Bărbații continuau să ezite.

— Vai, Doamne! a exclamat doctorița Martha, privind cu o expresie de ușoară exasperare pe deasupra ochelarilor cu rame la modă. Nu prea facem progrese, nu-i așa?

Femeia a întins palmele într-un gest rugător.

— Haideți, băieți! Capitulați!

Nimeni nu s-a clintit.

— Dați-mi mobilele, le-a ordonat doctorița cu asprime.

— Telefoanele mobile? a repetat un bărbat frumos, cu un păr negru și lung, care se ițea de sub șapca pe care o purta cu cozorocul întors la spate. *Telefoanele* mobile? De ce? Adică... eu *am nevoie* de al meu.

— Charlie.

Doctorița l-a privit cu severitate.

— Ai venit aici ca să-ți salvezi căsnicia cu Angie, nu? Angie vrea să divorțeze de tine. Școala pentru soți e, probabil, ultima ta șansă ca să împiedici divorțul.

— Da, dar mă sună oamenii.

Privirea doctoriței Martha, proiectată pe deasupra ochelarilor, a devenit suspicioasă.

— Ce oameni?

— Oameni, a repetat Charlie bosumflat.

Doctorița Martha și-a lăsat capul pe un umăr.

— Femei, Charlie? a țâțâit ea din buze. Doamne?

Charlie nu i-a răspuns. Doctorița și-a dres glasul și-a zâmbit.

— Ei, Charlie! Felicitări! Îmi ești de mare ajutor. În esență, mi-ai confirmat punctul de vedere. Ai dovedit perfect de ce regula numărul unu de la Școala pentru soți este: fără mobile.

— Ce vrei să spui? a murmurat Charlie.

Era limpede că nu se bucura de momentul lui de celebritate.

— Vreau să spun, a strigat doctorița Martha, că telefoanele mobile reprezintă moartea căsnicilor. Telefoanele mobile sunt mai periculoase pentru soți decât cea mai parșivă și mai seducătoare dintre femei. Mobilele sunt lipsite de moralitate și n-au capacitatea să se simtă vinovate. Ele îi transformă pe bărbați în sclavi, îi fac dependenți de ele, după care îi dezamăgesc în cel mai oribil mod: bateria moare chiar atunci când soțul vrea să-și sune nevasta sau când nevasta vrea să dea de urma soțului. Băieți, o baterie descărcată înseamnă o căsnicie terminată. Telefoanele mobile încurajează relațiile clandestine, pentru că promit să ofere discreție, dar apoi generează suspiciuni și scot la lumină, prin intermediul facturilor, apelurile date în secret. Apoi vă trădează, pentru că, din greșeală, trimit soțiilor mesaje intime care nu le erau destinate.

La auzul acestor cuvinte, chipul bronzat al lui Charlie a virat spre un roșu de rac fiert. Mark s-a întrebat dacă nu cumva doctorița Martha atinsese un punct sensibil.

— Eu nu spun, a adăugat doctorița Martha, scoțând din buzunar un telefon mobil mic și argintiu, pe care a început să-l fluture în fața lor, că aparatele astea nu sunt bune când vine vorba de afaceri. Dar, pentru orice fel de relații personale, sunt pur și simplu niște arme de distrugere în masă. Țelul lor este să vă separe de neveste și să vă distrugă fericirea. Și chiar reușesc. Într-un raport publicat în *US Relationships Journal* se arată că patru din cele cinci milioane de divorțuri înregistrate în Statele Unite în decursul anului trecut au avut legătură cu telefoanele mobile. Mesaje trimise către o altă persoană decât cea care trebuia, facturi incriminatoare, apăsarea butonului de reapelare de către degetele cui nu trebuia... știți la ce mă refer.

Charlie s-a înroșit și mai tare. Mark și-a dat seama că, într-adevăr, omul știa la ce se referea doctorița.

— Așa că, domnilor, li s-a adresat doctorița, primul lucru pe care trebuie să-l faceți la Școala pentru soți este să vă descotorosiți de nenorocirile astea. Renunțați la mesaje. Iar dacă, pe perioada șederii voastre aici, vreți să luați legătura cu soțiile voastre – și ar trebui să faceți asta în fiecare zi – atunci *scrieți-le*.

Mark a dat din cap. De fapt, el chiar asta plănuise să facă. O parte din discursul cu care încercase s-o încânte pe Sophie pe ideea Școlii pentru soți fusese reprezentat de promisiunea de a o suna în fiecare zi și de a o

ține la curent cu ceea ce avea să învețe. Sophie nu fusese prea entuziasmată, mai ales atunci când Mark îi propusese să țină legătura prin intermediul telefoanelor mobile, dar acceptase, fără prea multă vlagă, sugestia lui Mark de a-i primi scrisorile. Mark își jurase ca acele misive să fie cele mai haioase, mai afectuoase și mai emoționante dintre toate scrisorile pe care le primise Sophie în toată viața ei. Își jurase ca scrisorile lui să fie nici mai mult, nici mai puțin decât niște capodopere.

— Vrei să spui că aici nu există nici măcar un telefon public? s-a sufocat Jeremy. N-am crezut niciodată că în lumea civilizată mai pot exista niște facilități atât de primitive. Simt că-mi sunt încălcate drepturile de om.

Încet și fără tragere de inimă, bărbații au început să se scotocească prin buzunare și să-și scoată telefoanele mobile. Acestea formau o colecție interesantă: așa cum era de așteptat, telefonul lui Jeremy era de bun-gust, subțire și, mai curând, feminin; al lui Charlie era mai futurist și cu alură macho. Mark și-a scos și el telefonul negru, fără pretenții – care mai era și zgâriat din cauza diverselor întâlniri pe care le avusese cu Arthur. Amintindu-și de copil, Mark abia și-a înghițit nodul din gât. Un bărbat înalt, cu nas prelung, cu ochi înguști și șapca de baseball îndesată foarte drept pe cap a pus jos, cu un gest disprețuitor, un aparat pe care Mark l-a recunoscut ca fiind cel mai recent model directorial al unei mari firme producătoare de telefoane mobile – Lance avea același model și era foarte mândru de el. Una dintre persoanele aflate mai înspre capătul mesei, un bărbat cu niște ochi spălăciți și un nas ascuțit, care-i

dădea un aer de șoricel cu năsuc mustăcios, mereu fremătând, a scos un model antic și bolovănos, echipat inclusiv cu antenă externă, care data din perioada de început a epocii telefoniei mobile.

— Dumnezeule, a exclamat Charlie. Unde l-ai mai găsit pe-ăsta? La British Museum?

Ultimul membru al grupului, un jegos cu mai multe rânduri de guși și un păr sârmos, îndesat sub șapcă, a scos la iveală un telefon îmbrăcat într-o husă din plastic transparent, sub care se ghicea cunoscuta emblemă roșu cu alb a clubului de fotbal Arsenal.

Mark s-a gândit că, măcar în cazul lui, era simplu de ghicit de ce ajunsese să caute ajutor la Școala pentru soți. Omul era evident un supporter fanatic. Degetele mari de la mâini i se mișcau fără oprire, ca și când ar fi dus dorul nenumăratelor telecomenzi cu care erau obișnuite. Chipul bărbatului avea acea paloare cenușie care-i caracterizează pe disperatii care au obiceiul să adoarmă, târziu în noapte, în fața televizorului, urmărind canalele de sport.

După ce toate mobilele au fost scoase pe masă, Briggs și-a făcut apariția, aducând cu el o cutie mică de carton. Pe care i-a întins-o întâi lui Charlie. Înainte să pună telefonul în cutie, cu un gest aproape afectuos, omul și-a trecut un deget mângâios și plin de regrete peste aparat.

Ceilalți bărbați i-au urmat exemplul.

— Bravo! le-a spus doctorița Martha, zâmbindu-le încurajator. Ați rezolvat perfect această situație foarte dificilă. Și-acum trecem la etapa următoare, care se referă la evaluări. În etapa asta o să ne facem cu toții

o idee asupra motivelor pentru care vă aflați aici.

Mark s-a simțit cuprins de teamă. Gata, venise momentul confesiunilor! Îngrijorat, și-a ațintit privirea în podea.

Doctorița a deschis un dosar roșu și-a scos o bucată de hârtie.

— Pentru a ușura procesul de evaluare, sunt încântată să vă prezint o mostră de documentare pe care am patentat-o chiar eu. E vorba de zece întrebări revelatoare pentru soți, întrebări pe care le-am descoperit și dezvoltat pe parcursul unui sfert de secol petrecut în domeniul terapiei, în calitate de expert în relații maritale și interpersonale.

Sentimentul de teamă al lui Mark s-a intensificat. Oare chiar voia să răspundă la zece întrebări revelatoare privind căsnicia lui, întrebări născocite de un expert, și să facă asta în fața celorlalți bărbați? Indubitabil, toate întrebările aveau să se refere la viața lui sexuală.

— Desigur, a adăugat doctorița Martha, dacă vreunul din voi s-a întâmplat să pună mâna pe numărul doisprezece din *US Relationships Journal* și să citească articolul intitulat „Ego-ul și egoismul din interiorul structurii matrimoniale moderne“, articol semnat de mine, în colaborare cu doctorul Rusty B. Stridgel, atunci aceste întrebări îi sunt deja familiare.

Era pentru prima dată în viață când Mark își dorea să fi citit un articol cosemnat de cineva cu numele de doctor Rusty Stridgel. Parcă era un nume din alea cu sonorități pornografice, despre care oamenii vorbeau la petreceri: numele primului tău animal de casă combinat cu numele de fată al mamei. În cazul lui, ceea ce ieșise fusese Sparkle Bostridge.

Doctorița Martha a aruncat o privire scurtă pe foaia pe care o ținea în mână.

— Prima întrebare.

Ochii lui Mark au început să scormonească agitați tavanul, podeaua, ferestrele. Se uita oriunde, numai la doctorița Martha nu. Era obligatoriu ca tipa să pună întrebări și despre clitoris. Nu așa făceau toți psihoterapeuții?

— Unde e fierul de călcat la tine în casă? a întrebat doctorița.

Mark a ridicat ochii prudent. Spre ușurarea lui, psihoterapeuta i se adresase supporterului echipei Arsenal.

— Andy, a adăugat ea.

— Fierul de călcat? a repetat Andy surprins, ridicându-și șapca și scărpinându-și claia încurcată de păr.

— E o întrebare simplă, Andy, i-a atras atenția doctorița Martha. Unde e fierul de călcat la tine în casă? Unde țineți voi fierul de călcat?

De frică, fața flască a lui Andy a căpătat o nuanță cenușie.

— Fierul de călcat? a întrebat el temător.

Mark bănuia că omul presupunea că fierul de călcat reprezenta, în realitate, un eufemism. Posibil, pentru clitoris.

— Țăla cu care calci? a mai întrebat el ca să se lămurească.

— Fierul de călcat. Țăla cu care calci.

— Țăăă...

Andy o privea neajutorat pe doctoriță.

— Nu știu.

— Pe raftul de deasupra mașinii de spălat, l-a informat doctorița, dacă știi unde vine asta.

Andy părea nedumerit.

— Următoarea întrebare, a anunțat doctorița Martha. Charlie, explică-ne cum funcționează programul de încărcare și descărcare automată al mașinii de spălat vase.

Umerii lați și musculoși ai lui Charlie au tresărit.

— *Ce anume?* Dar mașina de spălat vase nu se încarcă și nici nu se descarcă singură.

Doctorița a zâmbit veselă.

— E interesant c-ai ajuns la concluzia asta, Charlie. Pentru că, aparent, majoritatea bărbaților cred contrariul.

Mark a căscat ochii. Se așteptase să poarte o discuție pe tema punctului G și a psihologiei cromozomiale comparate. Nu să atace planul debaralei.

— Care, l-a întrebat doctorița pe Jeremy, este răspunsul corect la întrebarea pusă de soția ta: „Spune-mi, sincer, cum arăt?”.

Jeremy a strâns din buze.

— Depinde foarte mult de hainele cu care e îmbrăcată soția mea. Eu n-aș încuraja-o niciodată pe Julia să poarte, imediat după Crăciun, ceva care să-i lase la vedere partea de sus a brațelor. Iar *uneori* fundul îi arată cam lăsat în bikini. Unele tunsori arată cel mai bine atunci când ai fața mai slabă...

— Stai așa - a strigat doctorița Martha, ridicând în aer ambele mâini. Răspuns greșit.

— Dar ai spus că mi-a cerut să fiu sincer, a behăit Jeremy.

— Așa e. Dar singurele circumstanțe în care ar trebui să răspunzi sincer la întrebarea asta sunt acelea în care soția ta arată absolut spectaculos. Și spune-mi, te rog, de câte ori ai văzut tu femeii care arată absolut spectaculos?

— Nu prea des, a recunoscut Jeremy.

— Exact. Deci cum crezi tu că răspund majoritatea soților? Sigur nu așa cum ai răspuns tu.

În timp ce grupul digera această informație, Mark se simțea din ce în ce mai nedumerit. Când aveau să atace și subiectele grave?

— Graham, care este, a întrebat psihoterapeuta, răspunsul corect atunci când, într-un restaurant, soția ta îți pune următoarea întrebare: „Pot să iau câțiva cartofi din farfuria ta?”.

— Ar fi trebuit să-ți comanzi și tu, a răspuns bărbatul cu față de șoarece, posesorul mobilului-antichitate.

Omul era așa de indignat, de parcă scena ar fi avut loc chiar atunci.

— Răspuns greșit! a cântat doctorița. În mod obișnuit, femeile nu comandă cartofi prăjiți, dar se așteaptă să li se permită să se servească din porția soțului. La fel se întâmplă și cu desertul. Asta e una din regulile nescrise ale căsătoriei.

Evident, informația respectivă reprezenta o noutate pentru Graham.

Mark se întreba când avea să-i vină și lui rândul. Nu era deloc nerăbdător.

— Rupert, i s-a adresat doctorița bărbatului cu telefon directorial. Spune-mi, dacă poți, care este răspunsul corect la întrebarea pusă de soția ta: „Putem să mergem în vacanță anul ăsta?”.

Rupert a părut enervat.

— Momentan e imposibil, a zis el iritat. Am în lucru mai multe fuziuni, iar asta e o perioadă mult prea delicată ca să plec de la serviciu.

Psihoterapeuta a ridicat o mână.

— Greșit! Răspunsul corect este „Sigur, draga mea, ar fi minunat să petrecem mai mult timp împreună. Ce zici de insulele Maldive?”.

Rupert s-a oripilat.

— Insulele *Maldive*! Acolo nu mi-ar funcționa BlackBerry-ul!

— Și te-ar costa o avere, a adăugat Graham. M-am interesat eu anul trecut, după ce Mary mi-a zis că nu vrea să mai mergem cu cortul pe Isle of Man.

Omul s-a cutremurat.

— Într-un final, am convins-o să mergem în Malvern Hills.

Doctorița Martha și-a încrucișat brațele pe piept și l-a privit cu calm.

— Ceea ce probabil că n-a fost o mișcare așa de inteligentă, Graham, fiindcă uite unde ai ajuns să-ți petreci concediul. O vacanță în Maldive ar fi mult mai ieftină decât te-ar costa divorțul. Și pentru tine la fel, a concluzionat doctorița uitându-se de la Graham la Rupert.

În secunda următoare, Mark a văzut cum ochii căprui și strălucitori ai doctoriței Martha s-au întors în direcția lui. Bărbatului îi țâțâia de-acuma fundul de emoție. Văzând cum buzele doctoriței încep să se miște, bătăile inimii i s-au accelerat.

— Mark, l-au întrebat buzele, care este răspunsul corect la întrebarea: „Nu mai avem apă tonică. Crezi că mai e deschis la magazinul cu băuturi?”.

Mark s-a relaxat puțin. Se afla pe un teritoriu familiar. Era ciudat, dar Sophie îi pusese exact aceeași întrebare într-o seară deosebit de tensionată, cu o lună înainte. Așa

că Mark a răspuns acum, așa cum răspunsese și atunci.

— Probabil că nu, a zis el pe un ton de scuză. Dar mai avem niște bere. Vrei să-ți aduc o cutie?

Doctorița Martha a oftat.

— Nu știu sigur, draga mea, dar mă duc să văd. Și dacă e închis, mă sui în mașină și dau o fugă până la supermarketul care e deschis non-stop. Știu că atunci când o femeie vrea un pahar de gin tonic, atunci *chiar* vrea un pahar de gin tonic.

— Poftim?

Mark era nedumerit.

— Ți-am dat răspunsul corect, l-a lămurit doctorița. Dar hai să mai încercăm o dată! Care este răspunsul corect la următoarea întrebare, pusă tot de soția ta.

Mark s-a indignat. Două întrebări la rând! Nu era cinstit!

— Mai avem ciocolată? l-a întrebat psihoterapeuta pe un ton drăgălaș.

Mark s-a înroșit. Și-a adus aminte că ultima dată când Sophie îi pusese întrebarea respectivă, epuizată după o sesiune deosebit de chinută de îmbăiere a lui Arthur, el îi confirmase că nu mai aveau ciocolată. Iar răspunsul lui nu fusese primit deloc bine.

— Ăăă... s-a codit el, lăsând ochii în jos.

— Greșit. Răspunsul corect, l-a anunțat doctorița cu fermitate, este „Da, draga mea, mai avem ciocolată. Mă duc să-ți aduc“. Femeia a făcut o pauză, după care a continuat. Vedeți voi, băieți, orice soț are datoria de a-i aduce soției ciocolată. Dar nu bomboane de ciocolată, ambalate într-o cutie uriașă cu fundă – asta o s-o facă să se simtă vinovată. Sau, și

mai rău, o s-o facă să se simtă obligată să-i servească pe toți ceilalți, pentru ca aceștia să ia bomboanele cele mai bune. Nu, ciocolata care contează cu-adevărat, ciocolata care întreține căsnicia, este ciocolata pe care soțul o ascunde, pentru ca apoi, în cazuri de extremă urgență, s-o scoată la lumină, în miez de noapte, atunci când magazinele s-au închis și după ce soția a făcut deja o mică investigație și crede că nu mai există nici o speranță, a explicat ea cu un zâmbet. Se poate ca bărbatul să fie de pe Marte¹, asta ca să-l citez pe unul dintre celebrii mei colegi, dar, după părerea mea, ei pot să fie, la fel de bine, și de pe Twix, Snickers și KitKat.

Nimeni n-a făcut nici un comentariu. Apoi :

— Pot să te întreb ceva? a zis Charlie încruntat.

Doctorița Martha i-a răspuns cu un zâmbet sclipitor și îndatoritor.

— Cu ce te pot ajuta, Charlie?

Bărbatul a început să turuie.

— Uite, nu vreau să mă înțelegi greșit și vreau să spun că apreciez toată munca ta de cercetare și-așa mai departe, dar, uite, ce se întâmplă aici nu e ce m-am așteptat eu să fie.

Charlie s-a oprit și și-a încrucișat brațele pe piept într-un gest defensiv.

— Continuă, l-a îndemnat doctorița Martha cu blândețe. Ce anume nu este cum te-ai așteptat?

Charlie s-a aplecat din nou în față.

— Păi, noi discutăm aici nimicuri, fleacuri. Eu mă așteptam să ne explici motivele din

1. Joc de cuvinte: *Mars* – Marte, dar și cunoscuta marcă de ciocolată (n.t.) (engl.)

spatele problemelor *mari*, cele din cauza cărora căsniciile ajung pe butuci. Sex. Bani. Aventuri extraconjugale. Și tot restul, a încheiat omul ridicând din umeri.

La auzul acestor cuvinte, mai multe voci au murmurat aprobator. Printre ele era și cea a lui Mark.

Doctorița Martha i-a zâmbit cu calm inchi-zitorului.

— Mă bucur foarte tare, Charlie, că mi-ai pus întrebarea asta. Pentru că, în esență, tocmai la asta se referă miracolul meu de două săptămâni pentru refacerea căsniciei. La faptul că problemele mici *sunt* problemele mari. Tocmai asta e și ideea. Eu am consiliat...

— Da, știu, a întrerupt-o Charlie. Mii de cupluri în peste douăzeci de ani. Știu, știu. Dar...

Doctorița Martha a ridicat o mână.

— Așa e. Și ceea ce am descoperit din poveștile acestor căsnicii cu probleme este că – ia ghicește – de fiecare dată buba o reprezintă chestiile mici. Chestiile mici care ne deranjează generează problemele mari. Asta e teoria ultimei picături. De exemplu, tu crezi că soția ta divorțează fiindcă-ai avut o aventură de-o noapte cu altcineva. Desigur, ăsta e unul din factorii care-o fac să ia această decizie. Dar, în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, motivul real pentru care divorțează de tine îl reprezintă părul adunat în decurs de zece ani în sifonul căzii. Cei zece ani în care ți-ai aruncat hainele pe podeaua din dormitor. Zece ani în care n-ai pus cutia cu lapte înapoi în frigider, în care ai uitat lucrurile cele mai importante de pe lista de cumpărături, în care ai consumat toată benzina, dar nu te-ai dus să umpli

rezervorul la loc, zece ani în care ai refuzat să spui „iartă-mă“, zece ani în care ai lăsat oglinda de la baie pătată cu spumă de ras.

În vreme ce Charlie continua s-o privească pe doctorița cu scepticism, în creierul lui Mark s-a dat alarma.

Dar doctorița nu terminase.

— Și dacă soția ta te părăsește pentru un alt bărbat? Crede-mă, nu face asta pentru că tipul e grozav la pat. Sau n-o face numai din acest motiv. O face și pentru că tipul ăla își dă osteneala să-și sorteze hainele de spălat în funcție de culori. Pentru că tipul ăla nu numai că duce gunoiul, dar, după asta, mai și pune un sac nou în coș. Vezi tu, nu trebuie să fii Brad Pitt ca să fii sexy. Nu trebuie decât să faci un mic efort. Înțelegi ce vreau să spun?

Mark stătea cu ochii plecați, fixând tăblia catedrei. Lemnul acesteia era îmbătrânit, iar, din loc în loc, avea scrijelite inițialele unor persoane care erau, probabil, foști elevi. Mark s-a gândit că locul ăla semăna destul de bine cu Dotheboys Hall¹. Sau, mai curând, cu Dothehusbands.

— Mă întrebam dacă n-aș putea să te ispitesc cu o ieșire în oraș, s-a auzit vocea plată, cu inflexiuni nazale a lui Simon.

— Ăăă, nu, scuze, dar, oricum, îți mulțumesc, a răspuns Helen. Ți-o dau pe Sophie. Cred că tipa de la centrală ți-a făcut legătura greșit.

1. Denumirea școlii din romanul *Nicholas Nickleby* al lui Charles Dickens; aici autoarea a recurs la un joc de cuvinte, înlocuind *boys* („băieți“) cu *husbands* („soți“).

Roșie la față, Sophie a luat receptorul. După ce a ascultat câteva secunde, l-a întrerupt:

— Îmi pare rău, Simon, dar nu pot. Sunt foarte obosită și trebuie să mai stau și eu cu Arthur.

— Dar sunt sigur că atunci când ajungi tu acasă, el e deja în pat și doarme dus.

— Păi – da, a oftat Sophie.

Nu avea nevoie să i se reamintească de asta. Și-așa îi venea destul de greu să treacă de la poziția persoanei care cunoștea fiecare detaliu referitor la mediul în care evolua Arthur – și acasă, și la creșă –, la situația în care ea și fiul ei nu se mai întâlneau decât diminețile.

Femeia și-a amintit chiar dimineața în cauză, când se aplecase ca să-i încheie încălțările lui Arthur și să-l pupe înainte de plecare. Ținându-i trupușorul îndesat în brațe, Sophie se simțise cuprinsă de regrete, de dorința copleșitoare de a rămâne acasă și de a avea grijă de el. Nu voia să se mai ducă să se spetească toată ziua în Londra, sub privirile de vultur înăcrit ale Lisei.

— Atunci care e problema? a întrebat-o Simon.

— Nu pot s-o las numai pe mama cu el tot timpul. E o responsabilitate mult prea mare.

— Dar *adoră* să aibă grijă de el, a asigurat-o Simon plin de încredere. Mama ta veneratează pământul pe care se târăște Arthur.

Bărbatul a încercat să-și dreagă tonul, ca să pară mai puțin mirat.

— Știu, a recunoscut Sophie. E uluitoare cu Arthur. Dar nu pot să profit de ea.

— De ce nu? a chestionat-o Simon, care-și construisese întreaga carieră profitând de alții. E vorba de Covent Garden, a insistat el.

Omul nu ajunsese unde ajunsese renunțând ușor.

— Credeam că-ți place opera.

— Îmi place, a admis Sophie.

— E *Madame Butterfly*, a adăugat Simon, scoțând asul din mânecă.

Sophie a gemut cu alean. *Madame Butterfly*. Văzuse spectacolul o singură dată, cu mulți ani în urmă, dar încă își mai amintea nodul din gât, lacrimile care-i năpădiseră ochii și felul în care ieșise în noapte, vibrând sub imperiul emoțiilor.

Și Shirley își adusese aminte de seara respectivă. Nu pentru c-ar fi fost acolo. Însă felul în care Sophie îi povestise experiența era motivul pentru care Simon îi făcuse această propunere. Shirley îi sugerase soluția asta într-un moment de rară inspirație și în speranța că astfel avea să crească iarăși în ochii mijiți ai lui Simon, în speranța că astfel avea să-și răscumpere greșeala dezastruoasă cu Școala pentru soți. Shirley, pe care Simon o convinsese că era singura vinovată pentru respectivul episod, n-avusese de unde să știe că în tabăra lui Simon situația se mai îmbunătățise în ultima vreme. Cina de la frații Wintergreen fusese anulată, din cauza bolii subite care o cuprinsese pe una din doamnele Wintergreen. Boală pe care Bella, care deținea informații din interior – literalmente, în cazul de față –, o explicase prin istoria implanturilor mamare cu silicon care se fisuraseră, iar acum făceau prăpăd prin trupul doamnei

Wintergreen. Cina urma să fie reprogramată. Probabil că data avea să fie stabilită după ce doctorii o reparau pe doamnă. Între timp, însă, Simon își continua asediul.

— Poate altă dată, a răspuns Sophie cu fermitate.

— N-o să mai existe o altă dată, i-a replicat Simon cu și mai multă fermitate. E ultima reprezentație. Practic, am fost nevoit să fac moarte de om ca să pun mâna pe bilete. Am crezut, a adăugat el pe un ton jignit, c-o să fii încântată.

Sophie a ezitat. Simon fusese atât de drăguț cu ea, atât de generos. Și iată că, din nou, îi pregătise o surpriză minunată. Iar ea îi retezase avântul cu brutalitate.

Ar fi fost o mare nerușinare să continue să-l refuze. Și, în fond, era extrem de măgulitor să știi că există cineva care își dorește așa de tare să te înveselească. O persoană care, în fond, era nașul lui Arthur și cu care ea trebuia să mențină relațiile.

— Sigur, mi-ar face o deosebită plăcere, a oftat Sophie.

— Simon ăsta, a intervenit Helen, după ce Sophie a așezat receptorul în furcă. Spune-mi să-mi văd de treaba mea dacă te deranjează, dar cine e tipul ăsta? Mai exact?

— Simon e un prieten. Un vechi prieten, a pus Sophie punctul pe „i”. E nașul lui Arthur. Și nimic mai mult.

— Nimic mai mult?

Helen zâmbea, dar privirea îi era suspicioasă.

— Helen! Tipul e un bancher fără pic de șarm, pe care-l cunosc de când era un adolescent

cu coșuri pe față. Nu mă interesează, așa cum nici el nu e interesat de mine. Mă rog, nu în sens romantic.

— Dacă zici tu. Dar să nu uiți totuși de Mark, da?

Tonul lui Helen era relaxat, dar Sophie și-a dat seama că prietena ei vorbea cât se poate de serios. Sophie a oftat din rărunchi. De ce nu putea Helen să accepte ceva absolut evident?

— Uite ce e! Căsnicia mea s-a încheiat. I-am dat voie lui Mark să se ducă la Școala pentru soți numai ca să-i pot spune lui Arthur c-am încercat-o și pe-asta. Așa cum chiar tu mi-ai sugerat, dacă-ți aduci aminte. A...

Sophie a căscat ochii. Dintr-odată, îi venise o idee. S-a întors către Helen uluită.

— Tu ai crezut că dacă se duce la școala aia, o să-l primesc înapoi?

Helen s-a strâmbat.

— Sunt vinovată, domnule judecător! Da, m-am gândit că orice ar putea să amâne divorțul e bine-venit. Dar m-am gândit și că școala aia e o chestie în beneficiul lui Arthur. Ceea ce ți-am spus legat de el n-a fost numai un pretext.

Sophie a clătinat din cap nevenindu-i să creadă.

— Și toate astea pe baza singurei întâlniri pe care ai avut-o cu Mark. E clar că te-a impresionat.

— A fost de-a dreptul încântător, a mărturisit Helen, ca și când și-ar fi cerut scuze.

— E-adevărat că, atunci când vrea, poate să fie foarte șarmant.

Spre propria ei surprindere, Sophie s-a trezit amintindu-și câteva exemple. Buchete

de flori surpriză. Sticle de șampanie apărute în mod neașteptat, în seri banale, din toiul săptămânii. Femeia s-a forțat să-și scoată toate astea din minte. Totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

Helen a spus cu o voce ezitantă, ca și când ar fi călcat pe ouă:

— Eu am sperat că, dacă n-o să-l mai vezi o vreme, o să ajungi să privești întreaga situație dintr-o perspectivă diferită. În plus, nici nu știi ce învață la școala aia. Cursurile alea se poate să-l schimbe foarte mult. Să știi că psihoterapia reușește, de obicei, exact asta.

Sophie se simțea plină de resentimente. Lui Helen îi era ușor să țină discursuri. Ea îl avea acasă pe John cel perfect. Însă ultima frază rostită de prietena ei a făcut-o să ciulească urechile. Oare Helen vorbea din proprie experiență? Sophie s-a uitat la Helen cu ochi scormonitori, însă femeia își ținea privirile în podea.

— Ei, bine, a conchis ea. Presupun că ai dreptate.

Helen a ridicat capul. Chipul i se înseninase.

— Ai dreptate. Chiar că nu știu ce-o învăța la școala aia, a continuat ea pe un ton mohorât. Mi-a zis c-o să-mi scrie în fiecare zi și c-o să mă țină la curent cu felul minunat în care o să-și îmbunătățească întregul comportament. Dar nici de data asta nu s-a ținut de promisiune. A uitat. Sau nu-i pasă. Sincer, eu nu cred că s-a schimbat deloc.

Capitolul optsprezece

Briggs târa un obiect ciudat, de mari dimensiuni, pe care îl trecea cu greutate prin ușile de pe holuri. Obiectul era o cutie montată pe roți, lată cât o cabină telefonică, dar numai jumătate ca înălțime. Cutia era înconjurată de o draperie neagră, care nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce se afla în interior.

Când cutia a ajuns la același nivel cu catedra în jurul căreia stătea așezată toată lumea, doctorița Martha s-a dus lângă ea și a prins între degetul mare și arătător cordonul cu ajutorul căruia se trăgea draperia.

— Domnilor, a spus ea, privindu-și elevii cu gravitate, cauzele problemelor din căsnicii sunt multe și variate. Dar, din experiența mea, puține dintre cauzele care generează stres marital sunt la fel de răspândite precum problemele de impact comportamental care se nasc din... și doctorița a tras de cordon... asta.

Mark a căscat ochii. În cutia montată pe roți se afla un vas de toaletă alb și banal, dotat cu mânerul cromat de tragere a apei și cu un colac din plastic negru ridicat. Emailul vasului strălucea în lumina puternică proiectată de sus.

Doctorița Martha a zâmbit și-a ciocănit cu degetul în email.

— Domnilor, este vorba despre echipamente sanitare. Acesta este un subiect important. Un subiect foarte, *foarte* important. Cred c-aș putea să țin un curs întreg, la Școala pentru soți, numai pe acest subiect.

Nimeni n-a contrazis-o. Mark s-a uitat, pe furiș, către ceilalți. Rupert arborase o expresie disprețuitoare, iar Charlie una ușor amuzată. Chipul bronzat al lui Jeremy trăda o formă profundă de dezgust.

— Cercetările și experiența mea de peste douăzeci și cinci de ani în domeniul terapiei maritale demonstrează că problemele legate de baie pot supune la o presiune uriașă relațiile de parteneriat intim. Aș putea adăuga, a continuat doctorița, că în informațiile primite de la scumpele voastre soții unitățile comportamentale legate de eliminarea deșeurilor fiziologice au fost prezente și au avut un impact negativ în aproape toate cazurile. Femeia a zâmbit. Așa că, în dimineața asta, o să ne ocupăm de această problemă.

Doctorița s-a apropiat de vasul sclipitor, apoi s-a întors ca să se adreseze elevilor.

— În prezența unui obiect sanitar destinat evacuării deșeurilor, răspunsul automat, specific sexului, este, pentru majoritatea bărbaților, acela de a lăsa una din componentele ansamblului într-o poziție neadecvată. Adică așa.

Doctorița Martha a indicat cu mâna colacul și capacul din plastic negru, care erau ridicate.

— Răspunsul școlii la această situație, a adăugat ea, este să utilizeze metode de tratament cognitiv și comportamental care să

trateze problemele în ce privește această situație și altele similare.

Doctorița a pusă mâna pe colac și pe capac și le-a coborât.

— Asta este partea de teorie. Acum vreau să vă văd cum puneți această teorie în practică. Vă rog să vă încolonați. Pe rând.

Elevii s-au ridicat în picioare și s-au târșâit, trecând pe lângă instructoroare. Aceasta ridică, înaintea fiecăruia, colacul și capacul, pentru ca elevul să le poată coborî.

— *Cu simțire!* le-a comandat doctorița. Cheia este să acoperiți vasul cu *real* devotament, ca și cum intenția voastră este să nu mai lăsați *niciodată* capacul și colacul ridicate... da, Andy. Așa. Charlie, le-ai trântit prea zgomotos. Excelent, Mark. Gestul tău a fost foarte potrivit, a fost plin de încredere. *Excelent!*

Când și ultimul bărbat a coborât capacul și colacul pe toaletă, doctorița Martha le-a zâmbit din nou tuturor.

— Felicitări! Cu toții ați făcut un progres semnificativ. Mai mult, ați dovedit o reală dorință de a vă debarasa de noțiunile preconcepute privind acoperirea unității de igienă sanitară. Tot ceea ce trebuie să faceți este s-o țineți tot așa. Adică să coborâți întotdeauna capacul și colacul.

Toată lumea a răs potolit.

— Iar acum o să trecem la explorarea unui punct de extrem interes și uriașă notorietate a sistemului marital: sindromul ocupării pe termen extrem de lung a instalației sanitare.

— Asta ce mai e? a întrebat Jeremy.

— În termeni populari, sindromul ocupării pe termen extrem de lung a instalației sanitare este denumirea clinică a acelei situații în

care jumătatea masculină a unui cuplu heterosexual dispărea în baie, înarmată cu un ziar, și nu-și mai face apariția decât peste o jumătate de oră, când soția lui a făcut deja toate paturile, a îmbrăcat și hrănit copiii, a încărcat mașina de spălat vase sau a călcat deja jumătate de morman de rufe. Ați priceput? Redirecționarea nivelului de ocupare a facilității de igienă sanitară spre punctul în care nu mai reprezintă o amenințare pentru relația de cuplu necesită devotament și o formă de autosupraveghere constantă, i-a mai avertizat doctorița Martha.

Ca întotdeauna după curs, doctorița Martha a dispărut din sală, iar Briggs a apărut împleticindu-se cu măsuța rulantă cu mâncare caldă. După ce a parcat măsuța și a băgat în priză reșoul, bătrânul a împins buda mobilă. Charlie l-a urmărit cu privirea și-a remarcat că omul ar fi trebuit să lase toaleta acolo, fiindcă, după masă, toți aveau să aibă nevoie de ea și nu pentru scopul în care doctorița Martha o adusese acolo.

Mâncarea de la Școala pentru soți era exact ca în predicția mohorâtă făcută de Jeremy: oribilă. Cina însemna conținutul mesei rulante, care era atât de străveche, încât putea foarte bine să dateze din era când clădirea fusese o școală pentru băieți. Echipamentul era manipulat de Briggs, care sigur data din epoca respectivă. Privind cocoloașele din piure, în ale cărui profunzimi aglutinate se ițeau bucățele incolore de roșii, pe jumătate scufundate ca niște cadavre de înecați, Mark și-a dat seama că era uluit de faptul că pe lume exista o mâncare atât de groaznică.

Era chiar mai rea decât mâncarea pregătită de el.

Pe mesele din sală se aflau mai multe carafe din metal pline cu apă, dar apoi Mark a observat că în capătul mesei rulante mai exista una, pe care se răsfăța un aranjament geometric de sticle din plastic cu ambalaj atrăgător. Pe cartonașul imprimat cu o caligrafie fluidă, sprijinit de sticle, stătea scris: „Apa căsniciei. Apă binecuvântată de arhiepiscopul de Canterbury. Garantată să vă inducă starea necesară refacerii căsniciei!“. Hotărând că sticlele respective arătau mult mai bine decât carafele metalice, Mark a luat una.

— Aia costă cinci lire, a mârâit Briggs.

Mark s-a uitat la el indignat.

— Credeam că mâncarea e inclusă în taxă.

— Este. Dar apa aia costă cinci lire.

Mark n-a deschis sticla cu apa căsniciei. Recipientul a rămas sigilat în camera lui, fiind destinat unor situații de urgență. Sau putea să se constituie într-un suvenir interesant, după ce-avea să plece de la școală.

Seara se întindea leneșă în fața lor. Sau, mai exact, ocupațiile interactive se întindeau leneșe în fața lor. Doctorița Martha îi anunțase cu mare fermitate că le era interzis să dispară în camere timp de două ore după cină. Perioada aceea era destinată ocupațiilor interactive, al căror scop era „să-i dezvețe de obiceiul de a se lăfăi toată seara în fața televizorului și să-i reînvețe principiul comunicării și destinderii conviviale cu partenera de sex feminin“, după cum se exprimase doctorița Martha.

Programul de dezvoltare și reînviere avea să aibă loc în spațiul auster al Sălii Mari. Urmând tendința generală a abordărilor hiper-practice caracteristice doctoriței Martha, ideea era că dacă reușești să te distrezi pe tine însuși, dar și pe ceilalți, preț de două ore, atunci ești în stare să distrezi pe oricine oriunde.

Cu o seară înainte, Briggs îi angajase într-o partidă de Monopoly. Singura opțiune rămasă fusese conversația.

— Mai ții minte ce-i aia? îi tachinase doctorița Martha. Ce înseamnă să discuți? Să-ți întorci fața către soție și să lași cuvintele să-ți iasă pe gură, de sub nas? Trebuie să vă tonificați mușchii conversației.

Acum, privindu-l pe Briggs, care intrase în încăperea aducând cu el cutia de Monopoly, Mark s-a decis să încerce varianta doi. Și-a întors fața către vecinul de scaun, Charlie, și și-a stors creierii în căutarea unei replici.

— Salut!

Nu era deloc o deschidere originală, dar măcar era mult prea scurtă ca să fie plictisitoare.

Charlie a dat din cap.

— Ce mai faci, amice?

— Bine. Ăăă...

Mark simțea că bateria conversației începe să dea rateuri. Să pălăvrăgești despre fleacuri era mai greu decât părea, mai ales în lipsa unei băuturi. Trebuia totuși să găsească rapid o întrebare. Charlie i-a luat-o însă înainte.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat el pe Mark.

— Ăă, momentan, sunt între slujbe.

— A!

Vecinul lui a ridicat din sprâncene.

— Eu lucrez în construcții. Adică am o firmă de construcții.

Mark s-a gândit că, la ce umeri și la ce mușchi avea, omul chiar arăta a muncitor în construcții. Așa se explicau și bronzul, și aerul general de formă fizică perfectă. Prin comparație, Mark se simțea moale, fleșcăit și bolnav.

— De ce ești aici? l-a întrebat Charlie.

Mark a avut o ușoară ezitare, apoi și-a adus aminte că trebuia să fie sincer. Așa cum doctorița Martha nu obosea să le spună, toți se aflau acolo ca să se confeseze. Deci nu era locul potrivit ca să faci pe mironosița.

— Mi-am neglijat soția, a mărturisit el. Am stat la serviciu prea mult, nu i-am dat telefoane, am uitat tot felul de lucruri și m-am comportat de parc-aș fi fost tot burlac și nu tatăl unui copil mic. Soției i-a ajuns.

— La naiba, a fost remarca constructorului. Asta-i tot? Din ce mi-ai spus, nevastă-ta habar n-are c-așa-i lumea. A mea s-a săturat de mine fiindcă-am avut o grămadă de aventuri.

— Ei, și Sophie a crezut că-am înșelat-o.

Mark n-a ratat ocazia acelei explicații suplimentare.

— Doar a crezut? Vrei să zici că nu ți-ai făcut de cap?

— Ăăă, nu.

Charlie a pufnit dezaprobator.

— Nasol, amice. Alergi cu tinicheaua atârnată de coadă și nici măcar nu te distrezi.

— Eu nu văd lucrurile în felul ăsta, i-a explicat Mark.

Charlie l-a privit nedumerit. A urmat un scurt moment de tăcere.

— Îmm, tu îți regreți aventurile? l-a chestionat Mark.

Charlie a izbucnit într-un râs scurt și croncănit.

— Le-am regretat al naibii de tare după ce Angie m-a descoperit. A avut ea grijă. Încă mai am urmele. Și le-am regretat când mi-a zis avocatul că trebuie să vin aici.

— Deci tu n-ai vrut să vii aici?

— Normal că nu. Ce om sănătos la cap ar vrea să vină încoace?

— Păi, eu, a recunoscut Mark cu voce scăzută.

— Cum?

Charlie a clătinat din cap mirat.

— La naiba!

— Tu n-ai vrut să-ți salvezi căsnicia? l-a întrebat Mark.

Charlie a izbucnit în râs de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Să-mi salvez căsnicia? Amice, eu am venit la școala asta ca să-mi salvez banii. Firma mea valorează o avere și n-am de gând ca, în cazul unui divorț, să-i cedez lui Angie jumătate.

— Am înțeles, a răspuns Mark încet.

— Și tu? l-a întrebat constructorul.

Privirea din ochii lui Charlie aducea a tachi-nare. Mark s-a simțit stingherit. Așa că a făcut o pauză, ca să-și adune curajul.

— Eu am venit aici ca să încerc să-i dovedesc soției mele că-mi pare rău. Ca s-o conving să mă primească înapoi.

Charlie s-a holbat la el.

— La naiba, a repetat omul.

Capitolul nouăsprezece

Doctorița Martha a apăsât pe un buton al DVD playerului încorporat în laptop. Ecranul s-a luminat.

O blondă slabă și cu un aer nemulțumit, în jur de patruzeci de ani, stătea pe o canapea uriașă, roșie, dintr-un brocart foarte costisitor. Femeia își ținea picioarele lungi și subțiri încrucișate într-o poziție elegantă și mâinile împreunate cuminte în poală.

— Eu sunt măritată cu un supermarket, a început femeia relaxată. Dacă aș fi un punct de vânzare cu amănuntul, probabil c-aș beneficia de aproximativ sută la sută mai multă dragoste și atenție din partea soțului meu. Sau, poate, ar trebui să fiu un pachet de creveți congelați. Vedeți voi, Rupert este președintele unuia dintre cele mai mari concerne specializate pe hrană congelată din țară. Își petrece mai mult timp cu casierele decât cu mine. Sau în birou, acolo unde lucrează tot timpul, ținând conferințe telefonice sau video și așa mai departe. A, Rupert e și expert în computere! Știe, a adăugat femeia aplecându-se spre cameră cu un zâmbet diabolic, cincisprezece limbaje de calculator! Dar mie abia dacă-mi adresează un cuvânt!

Mark i-a aruncat o privire lui Rupert. Acesta stătea la catedră, cu spatele drept, arătând de parcă primea niște informații extrem de neplăcute privind performanțele produselor, informații livrate de unul dintre managerii regionali. Mark cunoștea expresia respectivă. Și el se luptase cu ea atunci când avusese de-a face cu managerii lui regionali. Pe vremea când avea așa ceva.

Blonda de pe ecran s-a întins către o măsuță de lângă canapea, a luat o foaie de hârtie și-a ridicat-o.

— Asta este o piesă scurtă, intitulată *Căsnicia mea cu Rupert*.

Rupert a tușit.

— Annabel, a remarcat el sec, este vedeta trupei de amatori din oraș.

— Actul unu. Scena unu, a continuat Annabel. Acțiunea se petrece în dormitorul familial, dintr-un conac de periferie din Surrey. Annabel și soțul ei, Rupert, sunt în patul cu baldachin, model modern. Lumina este discretă, există și un radio digital și un televizor cu plasmă încastrat în mobilier. Însă, în ciuda acestor posibile forme de distragere a atenției, Rupert continuă să scrie pe BlackBerry. Nu este atent la nimic din jurul lui. Și, în mod special, la Annabel, care se chinuie să poarte o conversație cu el.

Annabel: Vrei să știi ce-am făcut azi, dragul meu?

Rupert: Mmm?

A: Se deschide, în sat, un club de striptease. S-a dat anunț în ziarul bisericii că se primesc candidate. Crezi c-aș fi bună?

R (absent): A, categoric.

A (încercând o nouă abordare): M-am gândit ca, de data asta, să fiu eu deasupra. Știi, când ne începem maratonul sexual de șase ore. Dar hai să lăsăm sosul de ciocolată albă, da? Se lipește prea tare de așternuturi.

R: Mmm.

A: Mă gândesc să mă fac astronaut.

R: Mmm.

A: Rupert, tu mă iubești?

R: (neatent): Mmm?

A: Vreau să divorțez.

R: Îm.

A: (mai tare și pe un ton mai insistent):
Ai auzit? Vreau să divorțez!

R: (ascultând-o acum, sincer șocat): Ce?
Să divorțezi? De ce?

Ecranul s-a întunecat. Mark s-a forțat să-și păstreze mina serioasă. Annabel avea un ritm impresionant și mult umor. Era ușor de crezut că femeia era, într-adevăr, vedeta trupei de amatori. Bietul Rupert însă! Mărturia video era teribil de jenantă. Mark se simțea aproape recunoscător că Sophie refuzase să discute cu doctorița Martha – nu c-ar fi știut că era vorba de doctorița Martha. Nu fusese atât de interesată de subiect. Decizia ei de a depune mărturie în scris, astfel încât să-și asigure un contact minim cu personalul școlii, fusese una fericită, și-a spus Mark. Asta dacă se putea considera că mai exista ceva, în situația lui actuală, care să aducă fericire.

Pe de altă parte, Rupert era în plină criză. Doctorița Martha i-a pus o mână liniștitoare pe braț, dar omul a sărit de parc-ar fi fost electrocutat.

— E important să-ți auzi problemele verbalizate, i-a explicat doctorița. Aceasta este o parte crucială din procesul de acceptare și de corectare.

Rupert părea destul de sceptic.

— Rupert, persoanele ca tine au o perspectivă anormală în ceea ce le privește, i-a spus doctorița Martha cu blândețe. Oamenii ca tine pot să pară retrași și reci...

Rupert a sărit în picioare.

— Ascultă! Eu nu m-am înscris la școala asta ca să fiu insultat.

— Hei, calmează-te! Liniștește-te! l-a domolit doctorița cu un zâmbet. Relaxează-te! Ce voiam să spun este că, deși poți părea retras și rece...

Înfuriat, Rupert și-a repezit bărbia în sus.

— ... problemele tale – distanțarea de soție, lipsa capacității de a da și de a primi răspunsuri emoționale – sunt, de fapt, ușor de rezolvat. Îți aduci aminte că ți-am spus că terapia mea relațională se concentrează asupra problemelor mici și simple?

Rupert și-a înfipt bărbia în piept.

— Soluția problemelor tale, i-a explicat doctorița cu blândețe, rezidă în două cuvinte miciuțe. Cele două cuvinte pe care orice femeie vrea să le audă.

— Sunt milionar? a chicotit Jeremy, care părea a fi într-o dispoziție debordantă.

— Nu pot fi astea cuvintele, i-a replicat Rupert supărat. Eu sunt miliardar, dar chestia asta nu pare s-o mai intereseze pe Annabel.

Doctorița a zâmbit.

— Exact. Eu mă refer la ceva complet diferit. Cuvintele astea sunt în tine, dar nu reușesc să iasă la suprafață fiindcă tu suferi de

constipație emoțională. Sunt îngropate bine de tot. Așa că eu am să-ți servesc un castron mare cu cereale.

— *Cereale?*

Rupert părea oripilat.

— Era o metaforă terapeutică, desigur, l-am lămurit doctorița Martha răbdătoare. Ceea ce trebuie să facem acum este să te aducem într-o stare de eliberare emoțională la nivel verbal.

Rupert a început să se îngrijoreze.

— Ce înseamnă asta?

— Te iubesc, i-a declarat doctorița pe un ton pasional.

Rupert n-a părut deloc încântat de informația asta.

— Te iubesc, a repetat doctorița. Astea sunt cele mai simple și mai minunate cuvinte din întreg vocabularul. Nici mai mult, nici mai puțin. Spune-le și tu.

Rupert a înghițit cu noduri. Chipul i s-a schimonosit.

— *Ăăă...*

— Ei, haide! Simte cuvintele pe limbă. Zi-le cu sentiment. Savurează-le.

— Te iubesc, a repetat Rupert de parc-ar fi avut un băț în fund, direcționând cuvintele către peretele opus.

Disperată, doctorița și-a acoperit urechile.

— Nu, nu, *nu*. Spune-le ca și cum chiar asta ai simți. Închipuie-ți că eu sunt soția ta. Eu sunt Annabel. Iar tu îți dorești cu disperare să nu mă pierzi.

— Te iubesc, a repetat Rupert la fel de glacial.

— Nu așa. *Așa!*

Doctorița s-a ridicat în picioare și și-a bătut pieptul slăbănog. Aproape că și-a lipit nasul

de fața lui Rupert, față de care Mark începuse să dezvolte un real sentiment de milă.

— Te iubesc! a declarat femeia cu disperare.

— Te iubesc, a răspuns Rupert conștiincios.

— Așa e mai bine! Și-acum spune-le-o tuturor.

— Tuturor?

Doctorița Martha a dat din cap. Ochii îi căpătaseră o sclipire mesianică.

Au urmat câteva clipe de tăcere tensionată.

— Te iubesc, i-a spus Rupert lui Mark, care a clătinat din cap și și-a coborât privirea în podea, roșu la față și jenat pentru amândoi.

— Te iubesc, i-a declarat Rupert lui Charlie.

Charlie s-a aplecat spre el, l-a bătut pe braț și-a croncănit:

— Și eu te iubesc, amice.

— Foarte bine, a comentat doctorița Martha încurajator.

— Te iubesc, i-a spus Rupert lui Jeremy, care părea încântat.

— Foarte drăguț din partea ta să-mi spui asta, a replicat el. Trebuie să recunosc: e minunat să fii apreciat.

Rupert și-a dat ochii peste cap.

— Te iubesc, a oftat el către Andy, care nu părea deloc convins.

— Unde ți-au dispărut talentele apreciative, Andy? l-a certat doctorița Martha. Rupert îți oferă gratis un cadou emoțional, pe care tu trebuie să-l accepți cu toată deschiderea. Când iubești e nevoie de doi, știi? O parte importantă din povestea cu iubirea este să crezi că poți să fii iubit. Să crezi că *meriți* să fii iubit. Așa că – *primește* iubirea!

Andy s-a străduit să pară că merită afecțiunea lui Rupert. S-a chinuit cât a putut.

— Așa e mai bine! a exclamat doctorița Martha. Să știi că ai talent, Rupert. Ești *plin* de iubire. Trebuie doar s-o scoți la lumină.

Rupert n-a răspuns în nici un fel. Pe chipul lui însă se citeau multe.

— Acum că te-ai prins de idee, a zâmbit psihoterapeuta, tot ceea ce mai trebuie să faci este să exersezi. Cu cât o să spui cuvintele astea mai mult, cu atât mai ușor o să-ți vină. Cu cât o să le spui mai des oamenilor că-i iubești, cu atât mai multă dragoste o să primești la rândul tău. De la Annabel și de la toată lumea. Nu-i grozav?

Rupert a dat din cap cu hotărâre.

— Deci, ce vreau să faci tu, a spus doctorița Martha, este să le spui tuturor celor pe care-i întâlnești că-i iubești. *Tuturor*. Să nu-ți fie jenă. Spune-o pur și simplu. Obişnuiește-te să auzi cuvintele astea.

Fața lui Rupert era o mască impasibilă. Lui Mark îi era milă de el. Rupert era o creatură stranie și seacă, dar soarta lui era grea. Să le spună „te iubesc“ tuturor celor pe care avea să-i întâlnească! Dumnezeu!

— Și voi la fel, a adăugat doctorița Martha. Nimeni n-a scos un sunet.

— Vrei să zici, a articulat Charlie cu ochii mijiiți a neîncredere, că *toți* trebuie să le spunem tuturor celor pe care-i întâlnim că-i iubim?

— Categorie. Conform soțiilor voastre, *toți* aveți probleme acute în ce privește interacțiunea emoțională. *Toți* trebuie să învățați să participați la crearea de oportunități emoționale.

— Dar unde? a întrebat-o Graham. Aici nu suntem decât noi.

Chipul psihoterapeutei s-a luminat.

— Ce mă bucur că mi-ai pus întrebarea asta, Graham. Ai dreptate: aici nu suntem decât noi. Tocmai din acest motiv am aranjat pentru după-amiaza asta o excursie cu școala în cel mai apropiat sat.

Femeia a ridicat brațele într-un gest melodramatic.

— Mergeți și răspândiți cuvinte de iubire.

După masă, grupul s-a urcat, fără nici un fel de tragere de inimă, într-un microbuz. Pe scaunul din față stătea doctorița Martha. La volan se afla Briggs. Mark a realizat că nu-l vedea pe îngrijitorul cel nebun și macabru pilotând decât un dric cu felinare, tras de niște cai decapitați, care să gonească sălbatic.

O vreme au mers pe drumuri de țară. În sfârșit, au ajuns într-un sătuc. O pancartă așezată în capătul străzii principale, o stradă destul de lungă, anunța că satul se numește Upper Grimside¹, ceea ce lui Mark nu i s-a părut a fi de bun augur. Părea puțin probabil ca locuitorii unui astfel de sat să primească, în mod pozitiv, dovezi spontane de afecțiune. Cu toate astea, și-a reamintit singur Mark, bine că măcar o aveau pe doctorița Martha cu ei. Entuziasmul ei nebunesc și indiferența cu care primea criticile aveau să țină piept oricăror injurii venite din partea sătenilor. Asta dacă existau, într-adevăr, săteni care să le aducă injurii. Coborând din autobuz, Mark

1. Joc de cuvinte: *grim* – „sinistru, crunt, fioros“; denumirea satului ar fi, în traducere liberă, „Fioroșii din Deal“. (engl.) (n.t.)

s-a uitat prudent împrejur. Nu se vedea nici picior de om.

— Ei — mult noroc! le-a urat doctorița zâmbind. Ne întoarcem în vreo două ore. Ne vedem mai târziu.

Întregul grup s-a îngrozit.

— Cum? Ne *lași* aici așa, pur și simplu? a întrebat-o Charlie.

— De ce nu? i-a surâs doctorița. Sunteți băieți mari. Oameni în toată firea. Sau, cel puțin, asta ați vrea să creadă nevestele voastre.

Cu toții s-au uitat după microbuzul care pleca pârâind.

— Și-acum ce facem? a întrebat Graham pe un ton deznădăjduit.

Începuse să plouă. Nu prea tare, dar insistent.

Charlie s-a uitat împrejur.

— E un bar acolo, a arătat el cu mâna.

Barul se numea Breasla Măcelarilor. Se părea că stabilimentul urmărea tema denumirilor care nu promiteau nimic bun. Barul era întunecat, cu tavanul jos, cufundat în tăcere și complet pustiu, cu excepția unui bătrân, care ar fi putut să fie chiar mort, și a unui terier înfrigurat. Amândoi stăteau așa de aproape de șemineul mic și posomorât, încât intraseră practic în el. Andy s-a uitat prin local, sperând, după cum a bănuit Mark, să găsească un televizor fixat pe Sky Sports. I-a căzut fața când n-a găsit nici urmă de televizor.

Patronul barului părea însă destul de prietenos. I-a servit pe toți cu bere, numai Mark — amintindu-și de jurământul de a nu mai bea alcool până când Sophie nu se întorcea la el — a cerut un suc de portocale. Patronul i-a întrebat dacă ei erau cei care veniseră cu microbuzul care oprise în sat.

— Da, i-a răspuns Mark surprins. Deci pe-aici, pe la voi, nu trec multe microbuze?

— Nu prea trec mașini de nici un fel, l-a lămurit patronul vesel. Deși, săptămâna trecută, au fost două mașini albe, care au trecut pe-aici la interval de-o juma' de oră.

Omul a făcut ochii mari de mirare amestecată cu teamă.

— A fost foarte ciudat.

— Da, i-a replicat Mark, după care a dus băuturile la masa aleasă de Graham.

Aceasta era poziționată lângă fereastră, dar pe geam nu se vedea decât un peisaj format din ploaie și condens.

— Trebuie să ne facem un plan de acțiune. Doctorița Martha a zis că, la fiecare jumătate de oră, trebuie să spunem unei persoane c-o iubim. Deci probabil că trebuie să ieșim, să ne despărțim, să ne facem treaba, după care să ne întoarcem aici și să așteptăm microbuzul.

Toată lumea a clătinat din cap mohorâtă. Mai puțin Charlie, care se holba la Mark cu chipul iluminat de o expresie poznașă.

— A trecut cam o jumătate de oră de când am venit aici, a zis el, verificându-și ceasul și aruncând o privire cu subînțeles către bar și către șemineu. Oare ceea ce văd eu acum nu reprezintă o oportunitate de interacțiune emoțională? a întrebat el în derâdere. De fapt, două?

Ceilalți bărbați s-au uitat unul la celălalt. Nimeni nu s-a clintit.

Apoi încet, fără pic de vlagă, cu inima strânsă cât un purice, Mark s-a ridicat.

— Mă duc eu la barman, i-a spus el lui Jeremy, dacă tu te duci la tipul de lângă foc.

Jeremy s-a uitat oripilat la bătrânul în cauză.

— Arată dezgustător, s-a cutremurat el. Dacă *pute*?

— Adu-ți aminte că dragostea învinge totul, l-a îmbărbătat Charlie rânjind.

Înghițind cu noduri, Mark a traversat podeaua înecată în praf și s-a dus la bar, acolo unde patronul lustruia niște pahare.

— Scuză-mă, a spus Mark c-o voce tremurândă.

Patronul a lăsat cârpa, a pus mâna pe dozatorul de bere și-a zâmbit.

— Cu ce să te servesc de data asta, conașule? Tot cu un suc de portocale?

Mark a tras adânc aer în piept.

— Te iubesc, a spus el, fixând furios podeaua.

Câteva clipe, nu s-a auzit nici un sunet. Roșu ca racul, Mark a ridicat ochii și-a fost surprins să descopere că gazda lor nu părea prea tulburată.

— Ei, mă bucur s-aud asta, l-a asigurat patronul. Clienții mi-au mai spus-o, din când în când. Nu mi-e rușine să recunosc. Mi-au mai spus și că sunt cel mai bun prieten al lor și alte chestii de genu' ăsta. Da', tre' să zic, a continuat el privindu-l atent pe Mark, că, de obicei, nici unul nu-mi spune așa ceva după ce-a dat pe gât numai băuturi răcoritoare. Dumnezeule mare, ce-i cu urletele alea?

Urletele reprezentau încercările lui Jeremy de a-și comunica sentimentele. Bătrânul, care nu era mort, ci doar surd, se ridicase în picioare și se holba la cochetul manager de hotel, cu o mână făcută căuș sub un morman de păr alb și lung, care probabil conținea și o ureche.

— Ce-ai zis? țipa omul.

— Nu înțeleg ce-ai găsit de râs.

Întorcându-se la masă, amețit de ușurare, Mark i-a răspuns cu un zâmbet lui Charlie, care o ținea tot într-un chicotit.

— O să-ți vină și ție rândul imediat.

Lui Charlie i-a înghețat surâsul pe buze.

— Ba nu. Dacă voi credeți c-o să umblu de colo-colo ca să le comunic țăranilor din Royston Vasey¹ că-i iubesc, atunci o s-aveți o mare surpriză. Nu, amice!

Omul s-a lăsat pe spate, cu paharul de bere în mână.

— Duceți-vă voi și distrați-vă!

— Dar trebuie să faci chestia asta, a protestat Mark. Face parte din terapie.

Charlie a clătinat din cap.

— Haide! Trebuie să vii cu noi. Toți trebuie să mergem. Suntem cu toții vârați în povestea asta.

Charlie l-a privit cu o încăpățănare disprețuitoare.

— Lasă-mă-n pace, Cel Mai Minunat Soț Al Lumii. Eu rămân aici și vă țin locurile calde.

Cu un oarecare efort, Mark a ignorat înțepătura lui Charlie. Dar l-a durut. Însă, de vreme ce bărbatul nu intenționa să coopereze, se părea că singura opțiune pe care o mai avea la îndemână era să încerce să-și reducă pierderile. Nu avea nici un sens să se certe cu Charlie. În fond, exercițiul ăla avea ca temă dragostea, iar ceilalți erau și așa cu moralul la pământ.

1. Denumirea unui oraș fictiv din nordul Angliei, locul unde se petrece acțiunea serialului de comedie produs de BBC *The League of Gentlemen*. (n.t.)

— Haideți, i-a îndemnat el. Cu cât mai repede ne punem pe treabă, cu atât mai repede scăpăm.

Bărbații au început să se aplece ca să treacă pe sub pragul de sus al ușii. Charlie a ridicat un braț.

— Ce-are Anglia mai bun, ale voastre să fie toate, le-a strigat el cu un accent de nobil.

— Trădătorule! l-a apostrofat Rupert.

O jumătate de oră mai târziu, Andy era fugărit pe stradă de o bătrânică furioasă, Rupert era tras pe prispa bisericii de un preot încântat de felul în care înțelesese el mesajul creștinesc, iar o tânără care stătuse pe o bancă și citise o scrisoare, cu un aer de dramatică solitudine, ridica ochii spre Graham cu o expresie mirată, dar plină de speranță.

Când microbuzul a apărut, în sfârșit, de după colț, toată lumea s-a simțit ușurată. Mark nu-și imaginase că va veni o clipă când va fi atât de fericit să revadă chipul funebru al îngrijitorului. Se întreba dacă se va mai putea uita vreodată la punctele de pe cadranul ceasului, acele însemne care marchează orele și jumătățile de oră, fără să se simtă cuprins de groază.

— Țsta, a spus Rupert privind înapoi, prin geamul microbuzului, la preotul care-i făcea cu mâna plin de veselie, a fost un adevărat coșmar. Să le spui tuturor mocârțanilor „te iubesc“. Niciodată n-am mai făcut ceva atât de dificil și de jenant, a încheiat el pufnind dezgustat.

Doctorița Martha s-a întors pe scaunul din față și le-a zâmbit fericită.

— Exact, Rupert. Tocmai ăsta a fost scopul exercițiului. Gândește-te însă că o să-ți fie

mult mai ușor să-i spui cuvintele astea soției tale.

La Covent Garden, *Madame Butterfly* era pe sfârșite, iar Sophie se lupta cu sentimentele din sufletul ei. Își simțea stomacul strâns ca o ghiulea și gâtul o durea de-acum din cauza efortului pe care-l făcuse ca să nu plângă. În parte, Sophie era emoționată din cauza subiectului: povestea soției trădăte de Pinkerton, soțul pe care femeia îl adora, pe care îl așteptase atâta timp să se întoarcă acasă, dar care, finalmente, o trădase. Întotdeauna povestea asta o mișca.

Sophie nu s-a putut împiedica nici să-și aducă aminte de prima dată când văzuse impresionanta operă a lui Puccini. Fusese o surpriză de ziua ei pe care i-o făcuse Mark, pe vremea când soțul ei încă se mai gândea la astfel de gesturi romantice. Mark o așteptase când ieșise de la serviciu, apoi o condusesse până la fațada albă și impresionantă, garnisită cu coloane, a Operei Regale. Ea nu fusese niciodată înăuntru, dar dintotdeauna visase la asta.

Apoi, dintr-odată, Sophie se trezise în interior. Mark traversase strada cu ea, o condusesse pe ușa masivă, cu geamuri grele, și o introdusesse într-un univers plin de oglinzi, orfevrării și draperii din pluș roșu, o lume plină de triluri muzicale și de emoții profunde. Tot drumul către casă, Sophie nu fusese în stare să scoată nici un cuvânt. În gât avusese același nod pe care-l resimțea și acum. În seara asta, însă, Sophie era într-o altă lume. Abia dacă era conștientă de faptul că mergea alături de Simon pe covorul roșu care-i aducea

dinspre sala de spectacol. Se gândea la Mark, la cât de fericiți fuseseră cândva împreună. Gândurile astea o asaltau în ciuda eforturilor ei de a se concentra asupra amintirilor recente, legate de faptul că el o făcuse să sufere atât de mult.

Necunoscându-i gândurile, Simon era satisfăcut. Credea că Sophie se simțise foarte bine și că era copleșită de emoție. Ceea ce lui i se părea uluitor. Simon nici măcar nu-și putea închipui ce însemna să fii copleșit de sentimente din orice alt motiv care nu putea fi conținut într-un cont bancar.

Deși bancherul nu înțelegea cum de ochii femeii aproape că nu se dezlipiseră de la scenă, situația îl bucurase. În felul ăsta, Sophie nu-l văzuse căscând pe tot parcursul primelor două acte și dormind în timpul celui de-al treilea.

Simon a încercat să-și grăbească partenera. Simțea nevoia să bea ceva. Bancherul nu mai fusese niciodată la operă și până și lungimea spectacolului fusese destul ca să-l șocheze. Crezând că s-a terminat, Simon vruse să plece la pauză.

Undeva, în interiorul clădirii cavernoase, se găsea un bar cu șampanie. Simon știa asta din programul de sală. Sophie crezuse că bărbatul citea subiectul operei. Așa cum crezuse și femeia care stătuse de cealaltă parte a lui Simon, o brunetă cu trăsături dure, care fusese însoțită de un bărbat la fel de plictisit ca și bancherul.

— E vorba de ticăloșia bărbaților, i-a suflat femeia lui Simon, uitându-se cu subînțeles la program. După părerea mea, asta înseamnă

cultura esențializată, a adăugat femeia, aruncându-i partenerului o privire ofensată.

— Chestia asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, a remarcat Simon, odată ajunși în bar și înarmați cu câte-un pahar cu bule, dacă Chow Chow și nu mai știu cum...

— San. Cio-Cio-San.

Simon a strâns din buze. Detesta să fie întrerupt sau corectat.

— ... ar fi avut un avocat bun.

Sophie, care abia luase o gură de șampanie, s-a înecat și-a scuipat lichidul înapoi în pahar.

— Cum?

Grav, Simon a ridicat dintr-o sprânceană.

— Un simplu acord prenuptial ar fi făcut ca Butterton...

— Pinkerton.

Simon a strâns din nou din buze.

— Ei, cum l-o fi chemat! Dacă tipa l-ar fi pus să semneze un acord prenuptial, atunci nu s-ar mai fi trezit în situația asta.

Sophie a căscat ochii, pe punctul de a izbucni în plâns.

— Dar ea îl iubea. A avut încredere în el. Iar el a trădat-o.

— Categoric, i-a ținut Simon isonul, sesizând o oportunitate deosebită. Exact așa cum te-a trădat și Mark pe tine.

Sophie a oftat.

— Presupun că ai dreptate, a spus ea privind-l tulburată. Problema este că, venind din nou aici, văzând opera asta, mi-am adus aminte că Mark are și calități.

Îngrozit, bancherul a simțit că înțepenește. Țăsta era exact efectul invers celui pe care dorise să-l obțină. Shirley îi sugerase s-o ducă

pe fiică-sa la opera aia nu numai fiindcă lui Sophie îi plăcea în mod deosebit, ci și fiindcă, după părerea lui Shirley, care avea pretenții culturale, opera cu pricina era despre cel mai înfiorător soț din întreg repertoriul liric. Așadar, intenția lui Simon fusese să declanșeze în creierul lui Sophie clopoței răzbunării, nu s-o determine să-și resusciteze amintiri plăcute. Remarcile lui Sophie reprezentau o conversație periculoasă, mai ales acum că divorțul fusese amânat, iar Mark era la o școală pentru soți.

Simon a gândit rapid.

— Sunt sigur că-ți aduce aminte cât de groaznic a fost Mark. Cum îl așteaptă Madame Butterfly. Cum îl așteaptă ea pe tipul ăla care nu mai vine. Asta nu-ți amintește de cineva? De o anumită petrecere de ziua ta? a insistat Simon.

Sophie s-a înnegurat la față. Simon avea dreptate. Femeia a simțit cum îi împietrește inima.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a răspuns ea pe un ton tăios. Hai mai bine să vorbim de operă!

Ochii i-au redevenit visători.

— Ce muzică minunată! Și așa de tristă. Nu ți s-a părut că sinuciderea ei a fost tragică?

Lui Simon nu i se păruse. Din perspectiva lui, Madame Butterfly era singura vinovată. Faptul că nu-și căutase un avocat îl făcea pe Simon să nu simtă nici un pic de milă față de ea. Și, după ce stătuse să asculte o nebună îmbrăcată într-un halat, urlând în italiană preț de două ore, Simon era total de partea

tipului care o părăsise. În opinia bancherului, omul avea toate motivele să facă asta.

În timp ce Simon îi explica toate acestea, Sophie l-a privit înmărmurită. Apoi ochii i s-au îngustat. Umerii au început să-i tremure. Femeia a strâns paharul de șampanie cu putere, de teamă să nu-l scape din mână.

— Te simți bine? a întrebat-o Simon nedumerit.

— Vai, Simon!

Sophie aproape că se sufoca, încercând să-și reprime hohotele de râs.

— Ce haios ești!

Simon s-a întrebat dacă era un compliment. Comedia nu era o zonă care-l atrăgea în mod particular. Singurele lucruri care-l făceau să râdă erau eșecurile rivalilor lui.

Sophie râdea acum fără să se mai ascundă.

Simon s-a relaxat puțin. Chiar dacă nu înțelegea încă umorul lui Sophie, trebuia să recunoască faptul că seara decurgea, per total, bine.

— Mai vrei șampanie? i-a propus el, așezându-și cotul într-o poziție mai confortabilă pe blatul de fițe al barului.

— Da, te rog.

Datorită șampaniei, Sophie se simțea inundată de o stare de bine. Era minunat să fii dus să vezi ceva atât de emoționant. Și să fii și răsfățat cu șampanie! Dragul de Simon. Sophie s-a uitat la el cu afecțiune. Era foarte bun cu ea. Dar Helen se înșela amarnic. Era ridicol să crezi că între ei doi putea fi altceva decât prietenie. Oricum, era limpede că nici Simon nu era interesat de ea. Între ei nu exista nici măcar o scânteie de chimie sexuală.

Întinzându-i încă un pahar cu șampanie, Simon a privit-o speculativ. Oare era seara potrivită să facă pasul spre o implicare permanentă, cu alte cuvinte, s-o momească pe Sophie în patul lui?

— E foarte târziu, a murmurat el, cât de sugestiv a putut.

Sophie s-a uitat la ceas și a scos o exclamație.

— Chiar că trebuie să alerg ca să mai prind ultimul tren.

Lui Simon îi venea să-și tragă singur șuturi. El nu încercase s-o încurajeze să plece, ci, din contră, intenția lui fusese aceea de a deschide negocierile pentru ca Sophie să rămână în luxosul lui apartament. Care era sigur c-avea s-o impresioneze. Apartamentul era situat într-o clădire la modă, un fost depozit transformat în spațiu de locuințe. Apartamentul era dotat inclusiv cu un garaj, pe a cărui podea strălucitoare cauciucurile Mercedesului scârțâiau. Un ascensor din aluminiu, în care cânta muzică, te urca direct în casă. Apartamentul propriu-zis îți asalta retina cu un spațiu vast, vopsit în alb, cu hectare întregi de podele din lemn de stejar și un bar din cărămizi de sticlă, pe care Simon, pentru orice eventualitate, avusese grijă să așeze două pahare înalte pentru șampanie. Din același motiv, o sticlă de Laurent Perrier era pusă la răcit în vastul frigider din oțel.

— Dar n-o s-ajungi acasă decât cine știe când, a protestat el.

Sophie l-a privit cu hotărâre, pe deasupra paharului cu șampanie.

— Trebuie să fiu acasă de dimineață. Din cauza lui Arthur.

Simon, personal, nu-și putea închipui ceva mai groaznic decât ca, după cinci ore de somn, să te trezești în urletele unui copil mic – de fapt, după oricâte ore de somn. Dar bărbatul nici nu-și bătea capul ca să priceapă cum stătea treaba asta cu grijile materne. Așa că a mai încercat o dată.

— Sophie, a murmurat el, pe tonul cel mai persuasiv de care era în stare, ar trebui să rămâi în Londra în noaptea asta.

Sophie a clătinat din cap. Se cutremura numai gândindu-se la casa din Verona Road – atât de plină de amintiri: unele fericite, majoritatea nu. Acum că Mark era plecat, iar Arthur era în Hampshire, casa era goală. Sophie și-a închipuit-o complet întunecată, cu excepția luminii portocalii a felinarului de pe stradă, lumină care se prelingea prin ferestre; și complet tăcută, cu excepția unei sirene ocazionale de poliție sau a vreunei ambulanțe gonind pe străzi. Sophie nu se vedea întorcându-se acolo.

— Nu vreau să mă duc acasă.

— Nici nu mă mir, a pufnit Simon. Cum să vrei să te întorci într-un coteț oribil ca ăla. În plus, dă-mi voie să-ți spun că posibilitățile de dezvoltare ale străzii ăleia sunt foarte limitate.

Sophie s-a simțit copleșită de indignare.

— Nu e chiar așa de rău. De fapt, mie chiar mi-a plăcut să locuiesc acolo.

— Ai putea să stai și mai bine, i-a tăiat-o Simon, decis să treacă la subiect. Mult mai bine. Dacă ai vrea, ai putea să stai de-a dreptul în lux.

— Nu-mi permit să mă duc la hotel, i-a răspuns Sophie.

— Nu m-am referit la un hotel. Am vrut să spun că, ăăă, ai putea să stai cu mine.

— Cu tine!

Sophie a făcut ochii mari. Era uluită. Simon s-a străduit să treacă peste faptul că era limpede că lui Sophie gândul ăsta nici nu-i trecuse prin minte.

— Da. Apartamentul meu are multe camere. E mare. E un fost depozit transformat în bloc de locuințe, are toate utilitățile, inclusiv boxe pentru muzică încastrate în baie și un proiector în dormitor.

— Un proiector în dormitor? a repetat Sophie nelămurită. Pentru ce?

— A, ca să-ți proiectezi filmele pe perete, dacă vrei, a lămurit-o Simon deloc impresionat.

Proiectorul ăla nu-l interesase niciodată. Nu avusese niciodată timp să-l folosească și nici filmele nu-i plăceau. Dar toate acestea reprezentau o digresiune, o pierdere de timp. Înainte ca Sophie să plece, trebuia s-o convingă să accepte o nouă întâlnire. Relația lor trebuia să se dezvolte rapid. Cina de la reședința fraților Wintergreen fusese anulată, dar asta nu însemna că frații nu-l verificau printr-o mie de alte metode.

— Ascultă, i-a spus Sophie. Îmi pare rău, dar trebuie să mă duc acasă.

— Bine, a oftat Simon. Te duc cu mașina până la gară.

— În dimineața asta, a spus doctorița Martha zâmbind grupului, trecem la una dintre principalele probleme ale unei căsnicii. O problemă din cauza căreia multe relații se destramă.

Bărbații au privit-o curioși.

— Mă refer la modul corect în care se execută înșurubarea, a explicat doctorița Martha fără să clipească.

Charlie a izbucnit în râs. Rupert era dezgustat, iar Graham îngrozit. Mark și-a spus că el, unul, era de partea lui Graham.

— O să mai explorăm și problema stor-
sului, a adăugat doctorița veselă.

Mark fusese convins că, mai devreme sau mai târziu, sexul avea să-și scoată la lumină căpșorul pervers. Se temuse de faptul că doctorița Martha avea să-și bage nasul în secretele intime ale tuturor membrilor grupului în maniera ei severă și la obiect. Mai înfiorătoare, își închipuia Mark, aveau să fie sugestiile pe care femeia avea să li le facă, pentru a-și rezolva diversele dificultăți. Mark și-a imaginat un scenariu în care, pentru a-și îmbunătăți abilitatea de a săruta, era obligat să se pupe cu buza unor sticle de lapte. Însă exista posibilitatea să fie supus la umilințe și mai mari, pe care nici măcar nu le putea concepe.

Mark s-a uitat cu teamă la tubul mic și alb care se afla pe masă, în fața lui. Câte un obiect similar era așezat în fața fiecăruia dintre membrii grupului. Bărbatul se întreba ce era în tubul ăla. Și la ce avea să-l pună doctorița Martha să-l folosească?

— Domnilor! Vă rog să scoateți capacele tuburilor, da?

Lui Mark i s-au înmuiat degetele. Era sigur că în tub se găsea un gel lubrifiant. Sau ceva mai rău. Amărât, bărbatul s-a chinuit să manevreze căpăcelul din plastic roșu.

— Grozav!

Doctorița desfășura niște coli de hârtie pe un stativ. Imaginea astfel apărută era aceea a unui tub cu capac, asemănător celor pe care le aveau și ei. Tubul era marcat cu litera B, iar capacul cu litera A.

Doctorița i-a regalat cu unul dintre sculitoarele ei zâmbete devenite legendare.

— Domnilor, vă rog să conectați manual obiectul A cu obiectul B, da? Așa!

Și doctorița a pus pe stativ o altă coală de hârtie, pe care se afla desenat un tub cu capacul atașat în maniera recomandată.

— Fantastic! i-a încurajat ea în vreme ce toți îi făceau pe plac. Cu excepția... hopa, Andy, cred c-ai încurcat borcanele.

— N-ar fi pentru prima dată, i-a răspuns Andy mohorât.

— *Fantastic!* Foarte bine! a lăudat doctorița Martha întreaga clasă. Ridicați tuburile și arătați-le vecinilor.

Obedienți, elevii și-au ridicat capodoperele.

— Acum scoateți obiectul A de pe obiectul B, i-a îndemnat doctorița.

Bărbații au deșurubat capacele. Lângă Mark, o mână s-a ridicat în aer.

— Poți să-mi spui, a întrebat-o Rupert pe doctorița Martha, de ce mi se pare că tot ce facem noi aici e să punem capacul la tubul cu pastă de dinți?

Doctorița Martha și-a îndreptat asupra lui laserul zâmbetului spiritualizat.

— Rupert, *tu* poți să spui că pui capacul la tubul cu pastă de dinți. Dar termenul pe care-l utilizăm la Școala pentru soți este tulburări premergătoare igienei dentare.

— Tulburări premergătoare...? a urlat Rupert.

— Igienei dentare, Rupert, a continuat doctorița. Munca mea de peste douăzeci și cinci de ani în domeniul terapiei maritale a demonstrat, în mod repetat, că factorii care generează un nivel aparent neglijabil de iritare,

așa cum sunt incapacitatea bărbaților de a pune la loc capacul tubului cu pastă de dinți și imposibilitatea recurentă de a storce tubul pornind de la capăt pot reprezenta, de fapt, elemente cu contribuții semnificative în procesul de dizolvare a unei relații.

Doctorița i-a privit pe toți membrii grupului.

— Să ridice mâna toți cei care au avut certuri pe tema asta.

Toți au ridicat câte-o mână. Toți, mai puțin Andy. Acesta fixa podeaua cu un aer defensiv, expunând privirilor hectare de ceafă care ar fi trebuit să fie tunsă.

— A, da, a murmurat doctorița. Desigur! Problemele tale legate de pasta de dinți sunt de o altă natură.

Amintindu-și cât de galbeni erau dinții lui Andy, pe Mark l-a apucat greața.

Doctorița Martha a zâmbit.

— Da. Există unele probleme legate de aspect. Dar nu vă faceți griji, o să ne ocupăm și de ele chiar în următoarea oră de curs.

Capitolul douăzeci

Dower House fusese, indubitabil, un port în furtună, dar acum, că viața părea să-și fi reluat rutina, Sophie începea să se întrebe dacă n-ar fi cazul să revină la statutul în care ea se ocupa de tot. Sigur, era minunat că altcineva îi spăla vasele și-i gătea, iar în legătură cu spălatul rufelor, din nou, nu avea de ce să-și facă griji, așa cum și de îngrijirea lui Arthur avea cine să se preocupe. Dar situația asta avea și dezavantaje: evident, faptul că trebuia să facă naveta până la serviciu și înapoi, dar, cel mai grav, faptul că Shirley o pisa încontinuu la cap pe ideea că trebuia să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse, adică să scape de Mark pentru totdeauna.

— Divorțează odată. Acum.

— Dar, mamă, sigur că divorțul o să se finalizeze. Am acceptat să-l amân numai cât e plecat la Școala aia pentru soți.

Exasperată, Shirley și-a dat ochii peste cap.

— E ridicol. Ce poate să învețe acolo?

— Cu siguranță, nu cum să se țină de promisiuni! a remarcat Sophie bosumflată. Tot n-am primit nici o scrisoare.

— Nu, a asigurat-o Shirley rapid, lăsând ochii în podea ca să-și ascundă expresia vinovată.

Sophie a oftat.

— Le-am așteptat cu mare nerăbdare. Înainte Mark scria niște scrisori grozave. Erau așa de haioase...

Laude la adresa lui Mark! Lui Shirley i s-a strâns stomacul de groază. Sophie trebuia convinsă să abandoneze calea aia. Și s-o abandoneze rapid.

— Ei, e limpede că a uitat cum se scriu scrisori. Sau, mai curând, nu s-a mai deranjat să le scrie, a remarcat ea pe un ton tăios. Ceea ce, după părerea mea, e o chestie care-i stă în fire lui Mark...

Sophie a simțit nevoia să ia apărarea soțului ei. Atacurile constante ale lui Shirley aveau efectul nedorit de a o face să se simtă mult mai milostivă față de Mark decât ar fi vrut. Acesta era un alt motiv pentru care Sophie voia să plece de la Dower House. Luase o decizie în legătură cu divorțul și nu voia să revină asupra ei. Nici nu-și punea problema să-l primească pe Mark înapoi. Bărbatul o făcuse să sufere mult prea mult și Sophie era sigură că, dacă-i dădea posibilitatea, avea s-o facă să sufere și în continuare. Ea trebuia să meargă înainte, nu înapoi. Tot înainte, cu Arthur.

— Mark n-a făcut nici un efort. Spre deosebire de Simon, care e minunat, devotat și muncește din greu. Simon care te-a scos în oraș pentru o seară superbă... a început să declame Shirley.

Sophie s-a încruntat. De ce o tot bătea maică-sa la cap cu Simon?

Asta era o altă problemă, care-o zgândărea aproape la fel de mult ca problema reprezentată de divorț.

Și Arthur o îngrijora. Băiatul nu se acomodase cu noua creșă, așa cum sperase ea. Asta cu toate că Shirley se străduia s-o convingă că lucrurile nu stăteau chiar așa. În general, Shirley se comportase destul de straniu cu Arthur.

Sophie nu punea la îndoială faptul că maică-sa își iubea nepotul.

Însă prezența lui părea s-o fi determinat pe Shirley să devină mai snoabă decât oricând.

— Nu crezi c-ar trebui să-l mai decomercializezi puțin pe Arthur? o întrebase Shirley în sâmbăta precedentă.

— Să-l decomercializez?

Sophie a clipit nedumerită.

— Nu cred c-am priceput ce vrei să spui, mamă.

— Ei, mă refer la pijamalele cu Locomotiva Thomas, jachetele cu Bob Constructorul și cizmulițele cu Poștașul Pat. Când îl scot la plimbare prin sat, copilul arată ca o mașină de formula unu – e acoperit cu reclame.

Shirley părea chinută de o supărare disprețuitoare. Sophie, care rămăsese cu gura căscată, și-a adus aminte s-o închidă.

— Dar lui Arthur îi place Locomotiva Thomas.

— Da, draga mea, numai că efectul de ansamblu – dacă nu te superi – este acela al unui aspect puțin cam comun. E mult mai bine să ai niște haine frumoase, dar normale, nu crezi? În plus, toate personajele alea cu care e tencuit nu sunt niște modele de viață tocmai potrivite. În fond, Bob e un muncitor în construcții. Iar Pat e doar un poștaș. Și, cu toate că Thomas pare a fi o locomotivă foarte

plăcută, deși cam prostuță uneori, nu cred că Arthur ar trebui să tânjească la o carieră în Căile Ferate sau cum se numește instituția aia.

Sophie a oftat.

— Am înțeles, mamă. Dar nu cred că pe piață au apărut încă Bob Neurochirurgul sau Thomas Expertul Internațional în Artă.

— Ei, eu sper c-o să apară cât de curând, a pufnit Shirley. Părinții din ziua de azi au mari așteptări. În zona asta există un gol pe piață.

Da, a hotărât Sophie, ideea de a se distanța de maică-sa era foarte bună. Dar întoarcerea în Londra n-avea să însemne și întoarcerea în casa din Verona Road. Era mult prea devreme. Era mult prea dureros. Poate că, momentan, putea să închirieze altceva.

La prânz, i-a vorbit lui Helen despre planul ăsta. Dar dacă Sophie se așteptase ca prietena ei să fie încântată de această dovadă că, în sfârșit, își vede de viața ei, atunci a fost teribil de dezamăgită.

Pe chipul lui Helen a apărut o expresie îngrijorată.

— Nu vrei să te întorci la casa din Verona Road?

Sophie a clătinat din cap.

— Nu încă. Nu cât timp lucrurile nu sunt clare. Dar sper că, în urma divorțului, casa o să-mi revină mie.

Helen și-a mușcat buza.

— Deci ești în continuare hotărâtă să divorțezi?

— Sigur că da, a asigurat-o Sophie dând din cap. Nu s-a schimbat nimic. Iar dacă

Mark s-a schimbat în vreun fel, atunci eu, una, n-am aflat nimic în sensul ăsta.

— Tot nu ți-a scris?

Sophie a dat din cap.

— N-am primit de la Mark altceva decât un mare nimic. Nu că, a adăugat ea înveninată, *asta* ar fi vreo noutate.

Helen și-a dat seama că nu avea sorți de izbândă menținând acea abordare.

— Hei, mi-a venit o idee! a exclamat ea. Lui Teddy i-ar plăcea foarte tare să se mai vadă cu Arthur. De ce nu veniți amândoi în weekendul ăsta? Luăm masa împreună, după care John poate să rămână cu copiii, iar noi am putea să vizităm câteva proprietăți de închiriat. Așa, ca să-ți faci un cuib, până când te, ăăă, liniștești.

— E o idee grozavă. Numai că... Sophie își lipi palma de frunte. Fir-ar al dracului! Am uitat complet. Sâmbătă mă întâlnesc cu Simon.

— Iar?

Dezaprobară se simțea limpede în vocea lui Helen.

— De ce nu? i-a răspuns Sophie pe un ton defensiv.

O irita faptul că Helen ridica obiecții în privința lui Simon, care fusese așa de drăguț. Era o chestie ridicolă, care oricum n-o privea pe Helen.

— Ce-i rău în asta? a insistat Sophie, văzând că Helen nu-i răspunde.

Prietena ei și-a mușcat buza.

— Păi, cândva a fost prietenul tău.

— Acum o mie de ani!

— Și mi se pare că a cheltuit o grămadă de bani cu tine.

— Păi, are o grămadă de bani. Pentru el, banii ăștia nu înseamnă nimic.

Sophie și-a întors cu hotărâre privirea către calculator, vrând astfel să dea de înțeles că discuția se încheiase.

— Doar ai grijă, a implorat-o Helen.

— Să am grijă la ce? a gemut Sophie.

— Păi, ești într-o situație destul de complicată. Cu divorțul și cu Arthur... Ai grijă să n-o complici și mai tare.

Enervată, Sophie și-a trecut mâinile prin păr. Ceea ce o irita cel mai tare era că ea nici nu ținea să meargă acasă la Simon. Numai că omul insistase atât de mult după ce ieșiseră de la operă și, ținând cont și de generozitatea lui, Sophie nu se simțise în stare să-l refuze.

— Suntem doar prieteni, a repetat ea. Iar el e nașul lui Arthur.

— Da, știu. Dar mă întrebam – dacă și el consideră că sunteți numai prieteni. Dacă nu cumva nu are... ei bine... *altceva* în minte.

Sophie și-a adunat toate rezervele de răbdare.

— Sigur că nu are nimic altceva în minte. Așa cum nici eu nu am. Sunt ghinionistă în dragoste și nu vreau pe nimeni altcineva. Acum singurul bărbat din viața mea e Arthur. În regulă?

Deși conținutul nu era exact acela la care se așteptase, cursul doctoriței Martha depășea cu mult ceea ce anticipase Mark la nivel de cantitate și intensitate. În fiecare zi, bărbatul mai adăuga un morman de notițe la cele deja existente pe birou. Era sigur că făcea progrese. Se străduia cu disperare – spre amuzamentul evident al lui Charlie – la fiecare oră de curs, în speranța de a o impresiona pe doctorița Martha. Mark începea să înțeleagă

din ce în ce mai bine filozofia terapeutei. Serile – singura perioadă când avea timp să gândească, eliberat de presiunea ideii de auto-perfecționare – erau pline de muștrări de conștiință. Ce idiot fusese! Ce cretin! Avea să-i arate lui Sophie cât de mult regreta. Când avea să termine cu școala, avea să fie un alt om, exact așa cum pretindea instituția cu pricina. Mark număra zilele până la încheierea cursurilor. Îi era un dor sfâșietor de familie. Din cinci în cinci minute, se întreba ce fac Sophie și Arthur. Oare lui Sophie îi plăcuseră scrisorile? El se chinuise să fie cât mai amuzante și adăugase și o mulțime de desene haioase pentru Arthur. Lecția din ziua precedentă îi oferise o abundență de surse de inspirație.

Intrând în Sala Mare, elevii au fost întâmpinați de doctorița Martha, care, cu o expresie de profund dezgust, ținea în mâna ridicată o pereche de boxeri cenușii, lăbărțați și, evident, străvechi.

— Teoria gradului de deteriorare a ținutei intime, a murmurat doctorița Martha printre buzele strânse în semn de dezaprobare. Asta este una dintre cele mai importante descoperiri ale mele. Pe parcursul celor douăzeci și cinci de ani de terapie maritală am demonstrat de multe ori că puține alte semne ale stării cuplului sunt mai grăitoare decât un control rapid în sertarele în care soțul și soția își țin chiloții. Orice stricăciune, urmă de neglijență, decolorare sau pierdere a formei unei căsnicii se reflectă, invariabil, în starea chiloților, a spus doctorița fluturând perechea de boxeri. Pe ăștia i-am găsit azi-dimineață în spălătoria școlii. N-o să dau nume. În scop

academic, denumirea pe care o va purta această pereche este chiloții soțului necunoscut.

Mark s-a simțit împuns de cineva.

— Nu e deloc necunoscut, i-a șoptit Charlie rânjind și dând din cap pe direcția lui Andy, care se făcuse roșu ca racul la față.

— Așa cum am explicat, a adăugat doctorița Martha, dezintegrarea unei relații își găsește ecoul în starea chiloților. Gesturile menite să corecteze această situație sunt cumpărarea de chiloți albi și noi, la bax, și supravegherea ținutei intime cu aceeași constanță și vigilență cu care ne supraveghem relația de cuplu.

— Unde mergem? a întrebat Rupert suspicios puțin mai târziu.

Grupul se urcase din nou în microbuzul condus de același Briggs. Doctorița Martha le-a zâmbit veselă.

— Mergem pentru un soi de terapie la fața locului. O terapie care folosește echipamente și abilități pe care nu le avem la dispoziție în campus.

Jeremy a pufnit. Gestul îi exprima părerea că în campus existau foarte puține echipamente și nici unul dintre ele nu se ridica la standardele la care se așteptase el.

Lăsând în urmă drumurile de țară, microbuzul a ajuns la periferia unui orașel. Lui Mark i s-a părut a fi un loc cu magazine prospere – magazine de tipul măcelărie, brutărie, aprozar.

Microbuzul s-a oprit lângă o mare de geamuri întunecate, pe care erau imprimare țeste de bovine cu tot cu coarne. Dedesubt, cu litere în

stil western, se citeau cuvintele „Salon Jon Wayne“.

După cinci minute, toți cei șase bărbați erau așezați pe fotolii tip butoi, din piele maro, răspândite în spațiul de recepție, care era decorat cu piele întoarsă roșiatică și un covor din blană de oaie neagră. Doctorița Martha îi părăsise, iar bărbații fuseseră rugați să-și dea jos șepcile. Chestie care pe Mark l-a făcut să se simtă ciudat de vulnerabil.

— Ei, haideți să trecem la treabă, a rânjit patronul salonului, cel care îi și încurajase să pătrundă în interiorul stabilimentului.

Tipul avea o față de heruvim, un păr blond încâlcit, o cămașă albă largă, care-i lăsa la vedere pieptul rozaceu și grăsuț și niște pantaloni de piele susținuți pe pânțece de o curea uriașă, plină de capse și ținte, cu o cataramă gigantică.

— Băieți, sunteți gata pentru o evaluare precisă și sinceră?

Patronul s-a îndreptat către Rupert, mișcându-se pe niște tocuri masive. În timpul acesta, își plimba degetele printre șuvițele întunecate și cam rărite.

— Stilul ăsta jumulit nu duce pe nimeni de nas. Știți cum îi zic japonezii, nu?

Rupert părea gata să izbucnească.

— Cod de bare. Așa arată privit de deasupra. Credeam că știi. Tu ești tipul cu supermarketurile, nu?

Mark a clipit mai repede. Evaluarea era mai precisă și mai sinceră decât își imaginase. Bărbatul se întreba care era diferența dintre sinceritate și insultă. Era limpede că și Charlie ajunsese la aceeași concluzie.

— La naiba, a exclamat el. Da' știu că ești slobod la gură!

Patronul și-a pus mâinile în șolduri și l-a fixat pe constructor.

— Hei! Aici e salonul Jon Wayne. Eu sunt Jon Wayne. Corect? *Eu*, specialistul. Eu trag direct de la nivelul șoldului. Adică spun lucrurilor pe nume.

Tipul a scos din buzunarele de piele două foarfece și-a trecut degetele mari prin urechile instrumentelor și le-a răsucit ca pe niște pistoale.

— Ha, a pufnit Rupert, încă furios din cauza replicii cu codul de bare. Pun pariu că n-ai ținut niciodată o armă în mână.

— Dar tu ai ținut? l-a provocat specialistul.

— Da, în weekenduri de vânătoare cu firma și în alte situații similare, i-a răspuns Rupert înțepat.

— Mișto de tine, a remarcat Jon ridicând din umeri. Dar fă-mi o plăcere, te rog. Da? Acceptă faptul că ești chel și alege o tunsoare scurtă și la modă. Ia să ne uităm la tenul tău.

Bărbatul s-a apropiat de fața lui Rupert și-a început să se chiorască.

— Vase sparte peste tot. Stres și prea multă muncă, amice. Asta e problema. Dumnezeuule, aș putea să mă dau ca pe tobogan pe unii dintre porii ăștia!

Jon a trecut la Andy și l-a tras ușor de ciuful învălmășit.

— Nu mă înțelege greșit, amice, dar de cât timp n-a mai văzut părul *tău* o pereche de foarfeci? Ba chiar, aș putea zice, o foarfecă din alea, pentru tuns iarba! Ha, ha. Ai putea să împletești un covor din claia asta. Doamne,

ce *păros* ești! Ai putea să mergi la un bal mascat pe post de gorilă și nici n-ai avea nevoie de costum. Sigur, părul de pe corp e o chestie de gust. Dar să știi că majoritatea femeilor nu se dau în vânt după el.

Andy părea terminat.

Mark a văzut cum globii oculari, bulbucăți și albaștri, ai lui Jon se întorc în direcția lui. Tocurile apocaliptice au început să țacăne pe podea.

— La naiba! Ia uită-te la tine! Ai mai multe umbre și pungi negre sub ochi decât un coș de gunoi la miezul nopții. Dar părul nu-i prea rău, a adăugat Jon trăgând de coama lui Mark. Mă rog, lăsând la o parte mătreața, sau, mai exact, jegul. Mi-e clar că nu te-ai mai clătît ca lumea pe păr de ani de zile. După ce ți-l speli, doar bagi capul în cadă, așa-i?

Mark a încuviințat vinovat din cap.

— Niciodată n-am timp să fac mai mult de-atât.

Jon a pufnit.

— Asta e scuza leneșilor. Tu crezi că nevastă-ta are timp să-și aplice toate pomezile alea și să-și coafeze părul? Sigur că n-are. Dar *își face* timp, nu? De cele mai multe ori, face efortul ăsta pentru tine. Așa că și tu poți să faci niște eforturi. Pentru ea.

Mark nu l-a contrazis. Era dispus să creadă că o doză de cosmetice avea să-i îmbunătățească aspectul fizic și că asta era și părerea lui Sophie. Altfel de ce-i mai cumpărase de Crăciunul trecut tubul ăla costisitor de cremă hidratantă, care zăcuse nefolosit în dulapul din baie, cu excepția ocaziilor când rămăsese fără Brylcreem?

Jon îi ciufulea din nou părul.

— În esență, singurul finisaj de care ai nevoie pentru păr este să te clătești cu niște Evian. Îl face moale și frumos!

— Evian! a bolborosit Graham. Ca să te clătești *pe păr*? Ce irosire *incredibilă* a banilor. Jon s-a întors către el.

— Irosire! În locul tău, eu aș spune că e o investiție cât se poate de solidă. Ce sprâncene ai, omule! Au nevoie de multă piguleală. Ba chiar și de un dendrolog. Ce-ai tu acolo sunt niște adevărate tufișuri. În stare sălbatică! Amice, ai ascuns-o pe-acolo și pe Frumoasa din Pădurea Adormită?

Graham s-a holbat la el interzis. Dar Jon își mutase deja privirea la Charlie, la care se uita cu o expresie tristă și clătina din cap.

— Pielea e ca șmirghelul, ai vase de sânge plesnite și unghiile pline de beton. Cu ce să încep?

Charlie s-a făcut roșu la față de furie. Nu era deloc încântat că Jon îi subminase statutul de frumosul grupului.

Patronul a oftat și s-a întors către ceilalți.

— În esență, toți trebuie să fiți decopertați.

— Decopertați? a exclamat Charlie. Vrei să spui ca un drum?

Jon a surâs încântat.

— Dacă vrei. Dar ăsta e drumul către noi posibilități, amice. Drumul către fericirea maritală, a adăugat el frecându-și mâinile.

Au urmat câteva clipe de tăcere stingheră. Până la urmă, cel care a pus în cuvinte gândurile tuturor a fost Charlie.

— Vrei să spui, a întrebat el, că știi? Adică ești, ăăă, la curent cu, mmm, *provocările* noastre, cum le spune doctorița Martha?

— Păi, da, i-a răspuns Jon relaxat. Sunteți îmbrăcați cu tricouri și echipați cu șepci pe care scrie „Școala pentru soți“.

A urmat o tăcere jenată. Jon a ridicat din umeri.

— Ascultați, băieți! O să v-o spun direct. Nici una dintre soțiile voastre nu mai crede că arătați bine. Trebuie să vă aranjați. În unele cazuri, chiar să scăpați de jeg.

Omul și-a parcat o jumătate de fund învelit în piele pe brațul fotoliului pe care stătea Mark și a surâs întregului grup. Grupul a continuat să se holbeze la el în tăcere.

— Relaxați-vă. Simțiți-vă bine. Azi o să ne distrăm de minune. Ție o să-ți facem un masaj facial ca să te scăpăm de celulele moarte, după care o să-ți netezim ridurile cu laserul. Până la prânz o să arăți cu zece ani mai tânăr.

— Riduri? a repetat o voce șocată. Nu știam că am riduri.

Cel care vorbise era Jeremy. Jon Wayne s-a dus imediat la el.

— Tu erai următorul pe listă, l-a anunțat el măsurându-l din cap până-n picioare cu o privire sceptică. Îngrijirile sunt vitale, dar uneori poți să și exagerezi. În esență, tu arăți ca un Om-Dovleac.

— Om-Dovleac? s-a sufocat directorul de hotel.

— Arăți ca și când un copil ți-ar putea scoate măruntaiele cu lingura, după care ți-ar băga o lumânare înăuntru. Amice, ai exagerat

îngrozitor de tare cu bronzul ăla artificial. Și părul?

Jon a ciufulit părul scurt și lucios al lui Jeremy.

— E nițel cam *prea* negru, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Mulțumesc foarte mult, a pufnit Jeremy.

— Băieți!

Jon s-a întors în mijlocul încăperii. Pantalonii de piele îi scârțâiau, mai să-i plesnească.

— Eu nu vă insult ca să mă distrez.

— Ești sigur? l-a chestionat Rupert supărat.

— Da, amice. Mă credeți sau nu, eu chiar încerc să vă ajut.

Stând pe pat, înfășat într-un cearșaf roșiat, cu fața îndesată într-o pernă acoperită cu-n prosop, Mark a încercat să-și aducă aminte dacă mai trecuse vreodată printr-un chin asemănător. Maseurul, un băiat slăbuț, cam la douăzeci de ani, s-a dovedit a fi mai puternic decât Mike Tyson.

— Știi că ai mulți pori înfundați pe spate? l-a întrebat el pe Mark. Sincer, ai un spate cam pătat.

Degetele puternice au continuat să frământă nodurile de la ceafa lui Mark și să strângă, fără milă, părțile moi ale umerilor.

— Aaa, ești *foarte* încordat, a remarcat torționarul, înfigând un deget necruțător în baza șirei spinării.

Mark a mușcat prosopul ca să nu urle de durere și s-a întrebat ce anume din acel tratament trebuia să fie relaxant.

Și totuși, ce era mai rău abia urma.

Lui Rupert i-au ieșit ochii din cap când Jon le-a explicat exact ce urma.

— Uite ce e, a protestat el. Eu mă trag dintr-o familie de generali, din tată-n fiu. Nici unul dintre ei nu s-a epilat pe piept cu ceară... Vreau să spun că nici eu n-aș putea să fac chestia asta.

Jon a ridicat din umeri.

— Tu decizi, amice. Eu nu te pot obliga.

— Să fii sigur că nu mă poți obliga.

— Repet: tu decizi. Dar crede-mă: femeile sunt înnebunite după bărbații cu pieptul epilat. Toți tipii ca lumea se epilează. Staruri de film. Fotbaliști. În zilele noastre, găsești mai multe piepturi ceruite pe lista celebrităților decât la Madame Tussauds. Programările pentru epilat cu ceară la salonul nostru sunt, ei bine, nenumărate. Și ghiciți cine le fac?

— Niște masochiști, a bolborosit Rupert.

— Soțiile. Ele fac programările.

Rupert a căzut pe gânduri.

Mark a remarcat că pieptul lui Rupert era surprinzător de păros în comparație cu pustiul de pe creștet. Bărbatul a realizat că natura lucra conform principiului proporționalității inverse. De pildă, el avea o claie întreagă pe cap, în schimb pe piept nu era de găsit decât un smoc firav de păr. În vreme ce o cosmeticiană lucra la cazul lui, un cosmetician aplica o ceară verde și călduță pe sfârcurile lui Rupert.

Cosmeticiană a zâmbit.

— Nu-ți face griji, i-a spus ea lui Mark. Mulți bărbați spun că e ca atunci când te duci la dentist, dar, odată ajuns, nu ți se mai pare chiar așa de rău.

Mark s-a întrebat dacă și dentiștii își asigurau pacienții că o extracție e ca atunci când te epilezi cu ceară pe piept.

— Așa! Mai stăm un minut ca să lăsăm ceara să se întărească, l-a anunțat cosmeticiana. Vrei un pahar de whisky, o bere rece de la bar sau ceva în genul ăsta?

— Nu poți să-mi faci o anestezie generală? a întrebat-o Mark.

În capătul celălalt al încăperii, ceara lui Rupert se întărise suficient.

Cosmeticianul se pregătea s-o îndepărteze.

— Relaxează-te, l-a sfătuit el pe Rupert.

— Glumești? a pufnit miliardarul. Cum să mă relaxez când aștept să-mi smulgi părul de pe piept în dureri agonizante?

Jon, care trecea prin preajmă, a scos un sunet sforăitor.

— A, deci durerea te deranjează? Parc-ai zis că te tragi dintr-o familie de generali.

Rupert a mormăit ceva incomprehensibil. Cosmeticiana lui Mark s-a întors și-a îndepărtat ceara cu ușurința cu care ar fi rupt o bucățică de hârtie igienică. Pe de altă parte, Mark s-a simțit de parcă i-ar fi fost sfâșiată carnea de pe el. Pe un pat alăturat, Rupert zbiera în agonie.

— Foarte bine, a declarat cosmeticiana. Ai o mică reacție, dar nu e mare lucru.

Mark s-a uitat la inflamația care-i înflorea pe piept și-a încercat să-și imagineze ce-ar fi putut să arate mai rău. Poate ciuma bubonică.

Treizeci de minute mai târziu, toți fuseseră decopertați. O femeie cu un cercel în limbă trecuse fasciculul unui laser peste fața lui

Mark. Parcă s-ar fi jucat cu o baghetă magică. A încheiat lucrarea trecându-i un rulou de jad peste obraji. Tipa se mișcase ca și când ar fi tuns iarba. Acum Mark era ocupat. Se chinuia să urmărească indicațiile pe care i le dădea Jon cu privire la produsele de îngrijire a pielii. Lui Charlie îi fusese prescrisă o cremă hidratantă cu antioxidanți și penetrare pentru inversarea ciclului de îmbătrânire.

— Penetrare pentru inversarea ciclului de îmbătrânire? l-a chestionat Charlie.

— George Clooney jură că funcționează, l-a lămurit Jon foarte serios. Iar tu, i-a spus el lui Graham, ar trebui să folosești vareci. Ca să-ți protejezi epiderma trebuie s-o hrănești cu ingrediente marine energizante.

— Unde găesc vareci? l-a întrebat Graham.

— Algele astea sunt o chestie deosebită, Graham. Varecii se recoltează numai o dată pe an, din anumite zone din San Diego. Mulțimea de antioxidanți pe care îi conțin ajută la combaterea factorilor de stres generați de mediu.

Graham arăta foarte stresat.

— Și cât costă varecii *ăștia*?

Jon a ridicat din umeri.

— Peste zece mii de lire un tratament. Dar n-ai nevoie decât de trei tratamente pe an.

În timp ce Graham, îngrozit, se prăbușea înapoi în fotoliu, Jon s-a întors către Mark:

— *Tu* ai nevoie de o loțiune pentru fermitatea pielii, ca să te protejezi împotriva atacului radicalilor liberi.

Graham a prins din nou viață.

— Ai zis la liber? Mie de ce nu mi-ai recomandat nimic la liber?

— Nu-i la liber. Iar tu n-ai nevoie de nimic la liber, i-a retezat-o Jon. O loțiune pentru fermitate cu rhodiola, i-a mai spus el lui Mark.

— Cu ce?

— Rhodiola. E o superplantă cu proprietăți anti-euizare și de creșetere a imunității.

— Mai bine-o mănânc, decât să mi-o pun pe față, a remarcat Mark.

Jon a clătinat din cap.

— Ai dreptate, amice. Planta asta a fost unul dintre secretele cel mai bine ascunse ale armatei sovietice. Are efecte la nivel celular, îți dă energie și reduce nivelul de stres...

Mark a meditat la partea cu secretul militar. Deși își închipuia că armata sovietică avea multe chestii de ascuns, Mark nu crezuse că pe lista lor de secrete se afla și un produs de îngrijire a pielii.

Două ore mai târziu, părul lui Mark fusese tuns, iar firele albe fuseseră „colorate“ discret. Sprâncenele îi fuseseră pensate, părul din nas îndepărtat, iar unghiile de la mâini și de la picioare tăiate, piliate și masate cu ulei pentru cuticule – „asta ca să te faci și mai drăgălaș“, îi comunicase manichiuristul chicotind. Dinții îi fuseseră albiți – prin intermediul unei proceduri hidoase, pe parcursul căreia, în vreme ce dinții îi erau pictați cu peroxid, încarcerat într-o mască gen Hannibal Lecter, lui Mark îi curseseră balele din abundență.

— E posibil să nu putem să scoatem toate petele, a remarcat tehnicianul suspicios, dar noi o să facem tot ce se poate.

Lăsând la o parte toate chinurile și faptul că pieptul și spatele îl dureau îngrozitor, îmbunătățirile la nivel de aspect erau nu doar

observabile, ci de-a dreptul spectaculoase. Acum că se adunaseră cu toții în spațiul de recepție, Mark își dădea seama cât de transformați erau din privirea satisfăcută a lui Jon Wayne. Ca să nu mai pomenească de toate oglinzile. Cele în care se reflecta el îi spuneau că pielea îi arăta mai curată, iar o parte din riduri dispăruseră cu desăvârșire. Spre bucuria lui nemărturisită, dinții nu îi erau de un alb fosforescent, ca la Hollywood, ci doar albi. Părul îi era mai scurt și mai țepos, însă coafura aia ciufulită era foarte modernă. Jon Wayne, ca și doctorița Martha, avea o metodă de abordare nu prea diplomatică, a reflectat Mark, însă obținea rezultate.

Andy era cel mai de nerecunoscut dintre toți. Spălat, tuns și cu părul îndepărtat din toate orificiile, părea jumătate din cât fusese și de două ori mai agreabil. Craniul complet ras al lui Rupert îl făcea să pară neașteptat de modern, în vreme ce sub sprâncenele stufoase ale lui Graham stătuseră ascunși niște ochi verzi foarte frumoși. Charlie, care oricum fusese un bărbat atrăgător, devenise și mai frumos – și era și mai încântat de sine. Își pierduse aparența frustă. Numai Jeremy arăta aproape la fel.

— Nu putem să facem prea multe cu culoarea asta a ta, i-a spus Jon. Cu timpul, o să se ducă singură. Deși, dacă te grăbești, mai există și posibilitatea să recurgem la dermabraziune. În esență, se ia o perie de sârmă rotativă, care se trece peste piele și astfel răzuiește suprafața epidermei. Pielea se regenerează minunat – ca să nu mai spun că revine la culoarea normală.

— Cred că mai bine aștept, a murmurat Jeremy.

— Ei, pentru moment, nici nu ai ce altceva să faci, l-a lămurit Jon. Ești gata. În schimb, pe voi, ceilalți, a continuat Jon privind restul grupului cu o sclipire în ochi, vă mai așteaptă o surpriză...

Mark, Graham, Rupert, Charlie și Andy s-au uitat la el temători.

— Experiența bronzatului cu spray de la Jon Wayne. Clienții adoră efectul natural, faptul că nu rămân dungi și nici nu se cojește ca o portocală.

— Care-i problema cu portocalele? a întrebat încet Andy. Mie chiar îmi plac.

— Hei, băieți!

Cei șase se întorceau la Școala pentru soți. Doctorița Martha, instalată pe scaunul din față al microbuzului, s-a întors către ei.

— Ce miroase așa bine?

— E un parfum care sugerează primele arome ale primăverii, i-a răspuns Charlie ironic, dându-și ochii peste cap. Note de pământ combinate cu mireasma unei grădini dimineața devreme, după ce a plouat, iar pământul e reavăn, la care se adaugă rădăcină de vetiver și tulpină de angelică. În opinia lui Jon, asta e genul de parfum care mi se potrivește.

— E splendid, a declarat doctorița Martha amușinând apreciativ. Prea mulți bărbați nu realizează cât de important este să miroși. Frumos, a adăugat ea repede. Tu cu ce parfum te-ai dat, Andy?

Andy s-a încruntat. Nu reușea să-și aducă aminte ce-i spusese Jon.

— Ceva de coacăze negre... a început el.

Lemn de santal și coajă de mesteacăn oare? Era ceva cu santal și mesteacăn. Esență de sandale? Asta sigur nu putea să fie. Tocmai de mirosul ăsta se tot plângea nevastă-sa înainte.

Mark își puna întrebări în legătură cu parfumul care-i fusese recomandat. Jon îi promisese că amestecul de lămâie verde, esență de vanilie și nucă de cocos avea să-i dăruiască „liniștea supremă“. Expresia asta îl neliniștea pe Mark. Oare nu moartea reprezenta liniștea supremă? Oare nu așa zisese Freud într-o carte?

Mark s-a chircit în spatele microbuzului, în semiîntuneric. Deși simțea că imaginea i se îmbunătățise la modul general, partea cu bronzul se dovedise a fi un eșec. Cosmeticiana care se ocupa de cabina de bronzare îi dăduse o cartolină pe care erau prezentate diversele poziții în care utilizatorul trebuia să se așeze ca să se asigure că se colorează uniform. Odată intrat în cabină – care avea forma și dimensiunile unei vechi cabine telefonice – Mark și-a dat însă seama că era prea înalt pentru ca spray-ul să-i ajungă și în dreptul feței. Așa că a fost nevoit să se ghemuiască. Gest care a compromis în mod fatal eficacitatea pozițiilor indicate pe cartolină. Mark se chinuse totuși să se sucească pe toate părțile, așa despuiat cum era, ca să prindă culoarea care zbura prin aer. Rezultatul fusese însă, așa cum se așteptase, dezastruos.

Ca să adauge și bomboana pe colivă, Jeremy, al cărui bronz foarte închis, de-a dreptul crocant, era măcar uniform, a început să rânjească

fără înconjur când, după ce stătuse ascuns în cabină cât putuse de mult, Mark a ieșit în sfârșit.

— Nu râde, a mârâit Mark.

— Nu râd, a protestat Jeremy. Ai un bronz grozav. Pe bune. Adică pe părțile pe unde a ajuns culoarea e fantastic.

Capitolul douăzeci și unu

Sâmbătă dimineață, Shirley și-a făcut apariția când Sophie încheia nasturii hăinuței lui Arthur.

— Ce faci? a întrebat femeia pe un ton destul de vesel, care-i masca însă iritarea.

Shirley se întreba ce purta Sophie pe sub pardesiu. Judecând după pantalonii albaștri destul de uzați, nici bluza nu putea să fie tocmai potrivită pentru întâia vizită a viitoarei castelane la conacul său.

Sophie a ridicat privirea și-a zâmbit.

— Mă pregătesc să plec la Simon. Mergem cu trenul până în cea mai apropiată gară, iar acolo ne așteaptă el. Haide, dragule, l-a implorat ea pe Arthur. Nu te mai frichini atâta. Și-așa suntem în întârziere.

— Ne așteaptă? a întrebat-o Shirley panicată. Vrei să spui că-l iei totuși și pe Arthur? Eu credeam c-am hotărât că rămâne aici și amândoi o să facem niște prăjituri.

Propunerea asta fusese un sacrificiu. Shirley își adora nepotul, dar nu și ideea ca acesta să arunce cu cremă de prăjituri peste tot, prin bucătăria ei imaculată, cu suprafețe curate ca lacrima și ustensile strălucitoare. Totuși, merita efortul, dacă în felul ăsta Shirley se

asigura că Sophie era singură cu Simon în conacul acestuia.

Sophie a zâmbit în semn de scuză.

— Știu, dar abia l-am văzut săptămâna asta. Mi-e așa de dor de el. Și, în fond, Arthur e finul lui Simon.

Shirley s-a forțat să-și păstreze expresia calmă. În sinea ei, însă, intrase în panică. Simon o sunase special ca să-i ceară să facă în așa fel încât băiatul să rămână acasă.

— Ești sigură, a întrebat ea prudentă, că e o idee bună? Copilul e puțin răcit.

— Știu, a admis Sophie, dar nu e nimic grav.

— Eu am încercat, a oftat Shirley când l-a sunat pe Simon, imediat ce Sophie și Arthur au ieșit din casă.

James îi ducea cu mașina până la gară. Trebuia să facă o vizită urgentă la Registratura Comitatului.

— Dar mă tem că Arthur vine și el.

Simon a simțit cum îl îneacă un val glacial de furie. Băiatul avea să distragă atenția maică-sii de la chestiunea zilei. Chestiune care era foarte importantă. Încurajat de succesul serii de la operă, Simon decisese că vizita lui Sophie la conac era ocazia perfectă pentru ca el să-i ofere complimentul suprem: adică s-o ceară de nevastă. Sigur, Sophie avea să considere gestul cam grăbit. Până la urmă, procedurile de divorț abia fuseseră demarate. Dar știa și ea că atracția instantanee există, că dragostea la prima vedere există – sau, mă rog, în cazul lor, dragostea la a doua vedere. Asta intenționa Simon să-i declare. Deși singura atracție instantanee pe care o simțise vreodată fusese aceea față de contul lui din

bancă. Simon mai avea de gând să-i atragă atenția și că, în ziua de azi, omul e dator să nu rateze nici o șansă. Era sigur că doar o privire aruncată casei pe care o deținea el avea s-o convingă pe Sophie că nu era deloc recomandabil să lase să-i scape această oportunitate. Oricât de neprevăzută ar fi fost apariția ei. În mod cert, Simon nu-și putea permite s-o lase neexploată. Cina la frații Wintergreen, care fusese anulată, revenise în program. Nevasta lui Isaiah își localizase și reinstalase buclucașul implant cu silicon.

— Se pare că avea un decolteu mai mult decât generos, îi comunicase Bella rânjind.

Cina la familia Wintergreen nu numai că fusese reintrodusă în program, dar suferise și o modificare sinistră. Acum urma să fie o seară dansantă. Ceea ce, în viziunea lui Simon, echivala cu cel de-al șaptelea cerc al infernului. Simon ura să danseze și nu stăpânea deloc coordonarea mișcărilor. Acest defect amenința să fie dat pe față, de vreme ce dansul în cauză era special gândit ca să obțină acest efect.

În ziua precedentă, Isaiah se oprise la biroul lui. Îl fixase pe Simon cu niște ochi sfredelitori, ascunși sub o pereche de sprâncene stufoase.

— Tu și prietena ta vă pricepeți să dansați cadril? l-a întrebat el dintr-odată, dedându-se la niște mișcări tropăite, care probabil că aveau scop ilustrativ.

— Cadril? repetase Simon ca să tragă de timp.

Ochii lui Wintergreen au sclipit glacial.

— Tu știi să dansezi cadril?

Simon era îngrozitor de conștient că de răspunsul lui atârnavu mai multe milioane de lire.

— Sigur că știu, l-a asigurat el pe șef.

În adâncul sufletului, se întreba însă cât i-ar lua să învețe să danseze în stilul ăla. Petrecerea era programată peste două săptămâni.

Acesta fusese celălalt motiv pentru care o sunase pe Shirley.

— Trebuie, i-a spus el mamei lui Sophie, să te întreb ceva foarte important.

— Ce anume? s-a cutremurat Shirley.

Femeia își dădea seama din tonul imperios al bancherului că era vorba despre ceva foarte dificil. Shirley se temea că, după eșecul istoriei cu Arthur, avea să-l dezamăgească din nou.

— Știi cumva, a articulat Simon, dacă Sophie se pricepe să danseze cadril?

— *Să danseze cadril?*

Uluită, Shirley a strâns zdravăn receptorul în mână. Asta era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă. *Să danseze cadril?* Ce fel de dans era ăla? Chestia aia oribilă la care se dedau oamenii de joasă speță, când se echipează cu cizme și pălării, iar o Dolly Parton din urbe țipă „līīīī-ha“?! Cum putea Simon să-și închipuie că Sophie – fiica ei – putea să fie interesată de așa ceva? Era un adevărat afront. În vreme ce Shirley trăgea aer în piept ca să se lanseze într-un discurs de furioasă negare, Simon i-a zis:

— E foarte important să știe să danseze cadril.

Să știe? Creierul lui Shirley a executat, fără ezitare, manevra de marșarier. Da, și-a

spus femeia, Sophie știa să danseze cadril. Dacă Simon avea nevoie, putea să danseze oricum. Putea să danseze în orice fel era necesar pentru ca uniunea dintre ea și Simon să se realizeze o dată pentru totdeauna. Mai ales că Mark urma să plece de la nenorocita aia de Școală pentru soți într-un timp îngrijorător de scurt.

— Cred că da. Da. Îi place foarte mult să danseze cadril, l-a asigurat ea pe bancher.

— Bine, a spus Simon.

Bărbatul i-a așteptat pe Sophie și pe Arthur la gară. Venise cu Mercedesul tapițat cu piele.

— A, a exclamat Sophie îngrozită când se îndreptau către mașina care sclipea de curățenie. Eu am crezut că mergem pe jos. N-am luat scaunul de mașină al lui Arthur.

Să mergem pe jos? s-a gândit Simon uluit. Nici o persoană de succes nu mergea pe jos. Oare Sophie chiar nu știa? Partenera lui mai avea încă multe de învățat ca să devină o doamnă Simon Sharp satisfăcătoare. Din fericire, pe el nu-l deranja s-o învețe.

— Nu-ți face griji pentru scaunul de mașină, i-a răspuns el cu generozitate, deschizând portiera din spate.

Frustrarea pe care o resimțise inițial Simon, legată de faptul că Arthur se punea în calea dorințelor lui, se evaporase atunci când bărbatul își dăduse seama că prezența copilului reprezenta o oportunitate care merita să fie exploatată. Simon era deosebit de mândru că putea dovedi ce tată vitreg mărinimos și atent putea să fie.

Spre satisfacția lui, Sophie aproape că s-a înecat de uimire.

— Vai, Simon! Îți mulțumesc. E grozav. Ești incredibil de amabil.

Instalat pe bancheta din spate a automobilului imaculat și costisitor se afla un scaun de copil aproape la fel de luxos și de scump.

Sophie era uimită de efortul pe care-l făcuse Simon pentru ea.

Acum se simțea vinovată fiindcă nu așteptase această vizită cu mai multă plăcere. Simon se străduia din răspuțeri s-o facă să se simtă bine.

Femeia i-a aruncat o privire bancherului aflat în afara orelor de program: Simon era îmbrăcat cu o pereche de jeanși prea strâmți și un tricou roșu închis, cu decolteu în V, care nu reușea să-i mascheze mărul lui Adam. Per total, Sophie era de părere că ținuta de serviciu a lui Simon, adică un costum, era de preferat.

Din nefericire, Arthur nu se simțea nici vinovat, nici recunoscător.

Și nici nu împărtășea entuziasmul maică-sii cu privire la scaunul de mașină. Obligându-l pe copil să se instaleze în îmbrățișarea necunoscută a obiectului care-i era destinat, Sophie a simțit cum unghiile i se ciobesc în multitudinea de curele și cataramे.

Simon s-a aplecat și el în mașină ca s-o ajute, dar a rămas holbându-se mirat la băiețelul care se zbătea și urla ca din gură de șarpe.

— E puternic, nu? a remarcat el dezapro-bator, când Arthur a fost în sfârșit imobilizat.

Instalată pe scaunul moale, din piele bej, aflat în stânga șoferului, Sophie a început să privească pe geam cu interes, în vreme ce Simon conducea pe drumuri de țară mărginite

de tufişuri încărcate de aurul stins al toamnei. Priveliştea care se zărea printre tufişuri era vastă şi plăcută. Sophie a început în sfârşit să se relaxeze. De-acum aştepta cu nerăbdare să vadă faimosul conac al lui Simon.

Îşi şi închipuia cum avea să arate casa : o intrare vopsită în alb, cu coloane, ferestruici plasate deasupra uşii de la intrare, o faţadă din cărămidă roşie acaparată de glicină şi două rânduri a câte cinci ferestre înalte, aranjate elegant de-a lungul faţadei. În faţă avea să fie o grădină frumoasă, cu o fântână. Grădina se revărsa înspre nişte peluze generoase. În lateral avea să mai fie o grădină înconjurată de ziduri, în care se pătrundea printr-o poartă gotică cu boltă, poartă care avea să fie întredeschisă, astfel încât să permită privirilor să zărească o cărăruie din lespezi, flancată de tufe de lavandă. Asta era, cu alte cuvinte, imaginea conacului perfect în viziunea lui Sophie.

— Am ajuns, a anunţat Simon după ce au luat o curbă şi-au intrat pe o alee semnalizată de o poartă încadrată de doi stâlpi impozanţi.

Mark a căscat. Era epuizat. Noaptea precedentă nu închisese un ochi. Îi fusese dor de Sophie şi se întrebese, din nou, de ce soţia lui nu-i răspunsese la nici una dintre scrisori. Doar îi dăduse destule detalii privind progresele pe care le făcuse şi eforturile pe care le depusese ca să merite măcar o carte poştală de încurajare, nu? La sentimentul de dezamăgire se adăugase şi dorul agonizant de Arthur.

Mark abia mai îndura să se gândească la fiul lui. Era sigur că băiatul creştea cu fiecare

minut care trecea. Părul avea să-i fie mai lung. Și fața mai mare. Unde, se întreba Mark disperat, se gândea Arthur că e taică-su? Probabil băiatul depășise deja faza întrebărilor, iar acum nu se mai gândea deloc la el. Copiii uită foarte repede. Sau, cel puțin, așa zicea proverbul.

Tații, însă, nu uită. Mai ales tații care sunt obligați să stea departe de copiii lor. Gândurile legate de Arthur se ițeau în creierul lui Mark în cele mai neașteptate momente. Bărbatul auzea chicotele copilului în cântecul păsărilor sau în vuietul vântului. Mirosul de săpun dintr-una din băile înghețate îi amintea de Arthur după ce-și termina băița de seară, când era încă umed, abia înfășurat în prosop. De fiecare dată când Mark călca pe ceva neașteptat aruncat pe podea, gândurile îi fugeau imediat la casa din Verona Road, acolo unde mereu călca pe trenulețele lui Arthur. Mark ar fi dat acum orice numai ca să mai treacă încă o dată prin chinul de a sta desculț pe trecerea de nivel a Controlorului Grăsan. Nu trecuse mult de când ținuse în brațe trupușorul grăsuț și puternic al lui Arthur, dar bărbatul era din ce în ce mai chinuit de gândul că exista posibilitatea să nu-și mai strângă niciodată băiatul la piept. Cursul de două săptămâni avea să se încheie în curând. Oare învățase ceva? Oare devenise mai bun? Oare Sophie avea să-l primească înapoi?

— Așa! a oftat francezul cu chip prelung și o bonetă albă și înaltă de bucătar așezată pe creștet. Am trecut prin toate normele de protecție, lista cu echipamentul și toate celelalte. Deci eu zic că putem începe.

Grupul de la Școala pentru soți era strâns în jurul unei mese mari, cu blat din faianță, aflată în centrul bucătăriei uriașe de la subsol. Bucătăria aparținea unui hotel care, cândva, probabil că fusese mândria orășelului în care era situat. Era același hotel în care se găsea și salonul lui Jon Wayne. Dar stabilimentul acesta nu avea nimic din siguranța asumată de specialistul în foarfeci. Restaurantul avea un aer apatic. La fel ca și bucătarul-șef, care probabil că, la rândul lui, avusese și zile mai bune. Cel puțin așa spera Mark.

În vecinătatea mesei în jurul căreia cei șase își primeau instrucțiunile, ceilalți bucătari ai hotelului își vedeau în continuare de treburi. Mark a observat că Charlie deja ochise o blondă cu expresie nemiloasă, care tăia coastele unui animal de mari dimensiuni cu un satâr enorm. Când Charlie i-a făcut cu ochiul, femeia a prăvălit instrumentul strălucitor asupra coastelor cu mai multă putere decât ar fi fost nevoie. Și Charlie, și Mark au tresărit.

Bucătarul-șef, pe care-l chema Anton, a privit cu jale împrejur.

Omul arăta de parcă n-ar mai fi dormit de zile întregi. Ochii săi încercănați erau mari, întunecați și melancolici, iar mustața avea colțurile trase în jos, la fel ca gura cu buze subțiri de dedesubt. Obosit, Anton a arătat cu mâna înspre mormanul de legume care zăcea în mijlocul mesei.

— Vrei – Andy te cheamă? – să începi să tai dovleceii?

Andy nu s-a clintit din loc.

— Dovleceii, Andy, te rog, a oftat Anton.

Andy a rămas imobil. Acum că nu mai putea să se ascundă sub claia de păr, Andy

părea, de sub stratul de bronz artificial, de-a dreptul stânjenit. Era ca un animal hăituit.

— Care e problema? l-a întrebat Anton.

Andy a murmurat ceva imposibil de înțeles.

— Ce-ai spus? l-a chestionat bucătarul-șef, ridicând o mână la ureche.

— Ăăă, a zis că nu știe cum arată un dovlecel, a tradus Graham.

Jeremy a izbucnit în râs. Anton era însă îngrozit.

— Dar, Andy, e cu neputință, a exclamat Anton, dându-și ochii peste cap în agonie. Incredibil! Martha mi-a spus că unii dintre voi sunteți cam în ceață când vine vorba de bucătărie, dar... Omul a clătinat din cap. Și când te gândești c-a fost o vreme când găteam pentru președinți. Iar acum...

Anton a măsurat chipurile din jurul mesei cu o privire tragică.

— Țsta, a spus el fluturând un baston verde crud către Andy, este un dovlecel. O să facem din el o tocană.

— O ce... cană? a întrebat Rupert degustat.

— To-cană. To. *T-o*. E un amestec de roșii, dovlecei și vinete. O să vă explic ce sunt vinetele, a adăugat el repede, când a văzut că ochii lui Andy au căpătat o expresie panicată. Acesta este un fel de mâncare mediteraneean. Este foarte simplu de preparat și merge foarte bine cu carnea de pui. Face parte din arsenalul de rețete de bază pe care Martha m-a rugat să vi-l predau.

Propoziția asta a avut un efect electrizant asupra lui Andy.

— Arsenal? a repetat el entuziasmat.

Era prima dată când Mark îl vedea așa de încântat.

Toată ziua, grupul de la Școala pentru soți a muncit cu conștiinciozitate. Planul era să pregătească un meniu întreag, de la cap la coadă, pe care să i-l servească doctoriței Martha.

— E mult mai bine, a declarat Anton pe la jumătatea după-amiezii.

Bucătăria, care, bănuia Mark, nu era niciodată scena unei activități frenetice, era acum aproape cufundată în tăcere.

— Soțiile voastre or să fie – cum zice Martha? – date pe spate.

Date pe spate. *Soțiile* voastre – a adăugat Anton cu subînțeles înspre Charlie, care din nou o fixa cu dor pe blondă, singurul membru al echipei de bucătari care mai era prezent prin preajmă.

Femeia flamba, plină de entuziasm, o porție de cremă de zahăr ars.

Anton a luat paharul cu coniac pentru gătit de pe una din mesele metalice din apropiere. A dat pe gât întregul conținut cu o privire gânditoare.

— Știți, băieți, a murmurat el, din experiența mea, dacă știi să-i gătești unei femei, atunci poți să faci cu ea ce vrei. Femeile sunt înnebunite după bărbații care știu cum să se miște în bucătărie. Asta e cea mai puternică armă de seducție. Uitați-vă la Gordon Ramsay și Jamie Oliver. Nici unul nu e frumos, dar ați văzut ce neveste au? Superbe... *mon Dieu*, ce dracu' e aia?

Anton sărise lângă Mark, care scotea ceva dintr-un cuptor industrial din oțel.

— E puil, l-a lămurit Mark.

— Eu sunt bucătar! a pufnit Anton supărat. Știu ce-i aia un pui. Și sper că și Andy știe, a adăugat el aruncând o privire suspicioasă în direcția elevului nominalizat.

— A, știe, l-a apărat Mark pe Andy, într-un gest de solidaritate între soți. De fapt, chiar el a pus puiul la fript în tavă...

Mark nu și-a terminat fraza. Poate că Anton avea dreptate. Ceva era în neregulă cu creatura din tavă.

— Presupun că așa se explică și faptul că e pus de-a-ndoaselea, a gemut Anton. Cu picioarele-n sus, ca o dansatoare de la Moulin Rouge.

Omul și-a acoperit ochii cu palmele.

— Cândva am gătit pentru capetele încoronate ale Europei...

Mark l-a bătut pe spate. Începuse să i se facă milă de Anton.

Într-un final, când totul a fost gata, doctorița Martha a coborât în bucătărie.

— Salut, băieți! Ce bine miroase! Sunt topită după pește.

— Țsta, a oftat Anton epuizat, e batogul Mornay. Felul principal al restaurantului pentru seara asta. E unul dintre preparatele preferate ale clienților noștri obișnuiți. Asta pentru că nici unul dintre ei n-are dinți, a adăugat Anton pe un ton suferind.

— A, OK, a zis doctorița Martha împăciuitoare. Atunci pentru mine ce aveți, băieți? Sunt moartă de foame!

Masa a început cu antreurile pregătite de Graham.

— Se numesc Amuză Fetele, a informat-o el serios pe psihoterapeută.

Mark și-a spus că denumirea era foarte potrivită. Era limpede că doctorița Martha

abia se abținea să râdă în vreme ce se mai servea cu încă una dintre ghiulelele decorate cu cașcaval ras.

Abia după asta a fost servită mâncarea propriu-zisă.

— Anton zice, i-a declarat Charlie doctoriței Martha, că n-ai cum să greșești cu un antreu simplu, cu creveți.

— Acum cred, a mormăit Anton în timp ce doctorița se uita dubitativ la creveții înecați într-un sos roz, că Charlie a reușit să greșească.

— Nu-i nimic, a spus doctorița, atacând plină de curaj farfuria din fața ei.

În ciuda dificultăților anterioare, puiul cu tocăniță s-a dovedit a fi neașteptat de reușit. Andy și Mark au privit mândri, în vreme ce terapeuta făcea tot felul de remarci apreciative.

Acum venise rândul lui Jeremy să strălucească. Bărbatul a dispărut cu pași mici și s-a întors cu ceva ce arăta ca o perucă șatenă cu bucle aranjate pe o farfurie.

— Arată delicios, a spus doctorița Martha prudentă. Ce e?

— Cremă de ciocolată, i-a explicat Anton nefericit. Nu s-a legat cum trebuie, iar Jeremy i-a pus mult prea multă ciocolată rasă. Am încercat să-i explic că mai puțin înseamnă mai bine, a încheiat bucătarul-șef ridicând brațele ca un Hristos tragic.

Procedura de degustare a fost întreruptă de un zgomot infernal, urmat de o explozie de fulgi fierbinți, maro închis. Doctorița Martha a sărit în picioare.

— E cenușă fierbinte! a exclamat Jeremy îngrozit. Vai, Doamne, e ca... ca la Pompey sau ceva de genul ăsta.

— Pompei, l-a corectat Andy pe un ton grav. Pompey este termenul popular folosit pentru clubul de forbal din Portsmouth.

Anton, care plecase să investigheze situația, s-a întors cu Rupert, care avea fața și părul acoperite cu materia aceea maro. Din mijlocul întunecimii, ochii îi clipeau albi și îngroziți.

— A fost o explozie, s-a smiorcăit el.

Mark și-a adus aminte că Rupert se trăgea dintr-o familie de generali.

— Altceva nu-mi mai aduc aminte, a suspinat Rupert. Ce s-a întâmplat?

Anton a oftat.

— Făcea cafea în espressor și-a explodat capacul. Nu-l înșurubase ca lumea, a explicat el privind-o deznădăjduit pe doctorița Martha.

Ea i-a zâmbit consolator.

— Nu-i nimic, Anton. Eu te-am rugat să le arăți cum să-și dea nevestele pe spate. E un început. Chiar dacă e loc de mai bine.

— Numai să nu-mi ceri mie să mă ocup de partea cu mai binele, a murgit Anton, întinzând mâna după coniacul de gătit.

Capitolul douăzeci și doi

Poarta conacului lui Simon, deși înaltă și lată, așa cum era de așteptat, lui Sophie i s-a părut mult mai modernă decât își imaginase. Pe unul din stâlpi era și o placă pe care era scris numele proprietății. Sophie s-a chinuit să citească, apoi s-a încruntat. Oare casa chiar se numea Sălciile Legănate? Și-a dat seama că se așteptase, mai curând, la ceva de genul Vechiul Conac sau Castelul. Într-un final, însă, Sophie și-a spus că nici sălciile nu erau rele.

În vreme ce mașina înainta pe aleea unduitoare, Sophie și-a sucit gâtul în încercarea de a vedea fațada cea frumoasă, cu iz istoric. Era însă foarte greu să vezi ceva. Perspectiva era blocată de o clădire lungă, joasă și cenușie, care semăna cu un terminal de aeroport. Sophie și-a spus că era probabil garajul. Deși i s-a părut cam mare pentru un garaj. Construcția era mai degrabă un hangar. Trebuia însă să fie garajul, fiindcă Simon a oprit mașina în față.

— Îți place?

Un zâmbet indulgent înflorise în colțurile gurii cu buze subțiri a lui Simon.

— A, sunt sigură c-o să-mi placă, a surâs Sophie. Numai s-o văd.

Simon s-a încruntat.

— Păi, la ea te uiți.

Sophie a rămas cu gura căscată. Cutia aia cenușie era conacul încărcat de istorie al lui Simon? S-a uitat dezamăgită la clădire. Pereții erau complet lipsiți de elemente de decor. Erau netezi și cenușii și numai din loc în loc erau întrerupți de niște ferestre mari, banale și, din nou, lipsite de decorațiuni.

Cei doi s-au dat jos din mașină. Eliberat din chingi, Arthur, care până atunci dormise, s-a trezit și-a deschis ochii. Preț de câteva clipe, s-a uitat împrejur surprins, după care a izbucnit într-un plâns zgomotos.

— Nu se simte bine, a explicat Sophie, încercând să-și liniștească fiul irascibil. E puțin răcit.

Simon a ridicat din sprâncene. Bărbatul nu avea nici un pic de milă pentru persoanele bolnave, indiferent de vârstă. Mediul aface-riștilor pierdea miliarde de lire anual din cauza bolnavilor închipuiți. El, unul, nu se îmbolnăvea niciodată.

— E foarte modernă, a remarcat Sophie într-un târziu.

Îi fusese destul de dificil să comenteze pe tema stilului arhitectural avangardist în timp ce se lupta și cu copilul.

— Eu am vrut să fie modernă, a lămurit-o Simon.

— Eu îmi închipuisem ceva... ei bine... puțin mai *vechi*.

Simon a privit-o siderat.

— De ce? Casele vechi nu-ți dau decât bătăi de cap. Dacă n-ai igrasie, atunci ai mucegai. Pe când atunci când îți proiectezi tu însuși casa...

— Tu ai *proiectat-o*?

Singura explicație care îi venise în minte lui Sophie era că Simon luase casa foarte ieftin de la precedentul proprietar.

Bărbatul, însă, a dat mândru din cap.

— Da. Am vrut să am control total încă de la început. Am specificat tot ce mi-am dorit. Piscină, birou, centru de monitorizare TV, cameră de refugiu...

— Cameră de refugiu? Acolo te duci când încep să scadă prețurile la acțiuni? a râs Sophie.

— Nu, e pentru situații de urgență națională. E, practic, un seif, aflat chiar în inima casei. Are propria rezervă de oxigen. Te duci acolo, te închizi înăuntru, dai drumu' la oxigen și aștepti să vină poliția.

În timp ce Sophie procesa informația asta, realizând șocată că bărbatul vorbea serios, Simon se uita suspicios la Arthur, care continua să plângă. Poate că refugiul avea și alte utilizări.

— Casa e pe două niveluri, a anunțat Simon ridicând vocea ca să acopere zgomotul.

Între timp, o ghida pe Sophie înspre ușa casei, care era ca o lespede funerară: o bucată de lemn negru.

— Are cinci dormitoare duble, trei băi, cinci toalete...

O groază de toalete, s-a trezit Sophie gândind. Poate că bogătașii se duceau la toaletă mai des.

Holul de la intrarea în Sălciile Legănate nu putea să fie mai departe de imaginea conacului de vis pe care și-l închipuise Sophie. Holul placat cu marmură, pendulele, statuile și scara zveltă de piatră bej, care urca înspre

etajul superior, nu se vedeau pe nicăieri. Aceeași era situația și în cazul pereților bej, presărați cu firide clasice și uși cu frontoane, prin care să se întrezărească decorurile îmbietoare ale celorlalte încăperi de la parter.

Holul de la intrarea în Sălciile Legănate era pavat, în totalitate, în marmură neagră. Efectul de mausoleu era sporit de forma circulară a încăperii. În centru era plasat un tigru uriaș din beton. Acesta se pregătea parcă să sară, iar botul îi stătea rânjit, dezvelindu-i colții. Lui Sophie i s-a părut că tigrul era o formă stranie de întâmpinare a oaspeților. Bine măcar că bestia a avut efectul de a-l reduce la tăcere pe Arthur. Băiatul s-a holbat uluit la animal, apoi a început să se târască spre el, scoțând sunete apreciative.

Când au intrat într-o sufragerie cu covor alb, Sophie s-a trezit dintr-odată gândindu-se că i-ar fi plăcut ca Mark să fi fost acolo. Și lui încăperea respectivă i s-ar fi părut la fel de bizară. Sophie și-a reprimat însă imediat gândul. Mark nu era acolo și nici nu avea să mai fie.

În sufragerie, existau trei canapele din piele maro, grupate în formă de C în mijlocul încăperii. Păreau pierdute în spațiul acela vast.

— E foarte... ăăă... *cald*, a remarcat Sophie, neștiind ce altceva să spună.

Camera nu avea nici o altă caracteristică mai deosebită.

— Peste tot încălzirea se face prin podea, a spus Simon cu satisfacție. E cea mai recentă tehnologie. Nu mai ocupi spațiul cu calorifere.

De parcă, în clădirea aia uriașă, spațiul ar fi fost o problemă.

Arthur a început din nou să plângă. Plânsetele reverberau lovindu-se de pereții duri ai clădirii pustii. Sophie l-a luat în brațe, dar copilul a continuat să plângă. Sophie și-a adus aminte de biscuiții cu ciocolată pe care-i ținea în geantă, pentru situații de urgență, dar apoi a aruncat o privire îngrijorată la covorul cel alb. Femeia bănuia că, asemenea ei, și copilul găsea atmosfera acelei case aproape goale apăsătoare.

— De ce nu ne arăți grădina? a propus ea pe un ton vesel.

În fond, dincolo de ferestrele alea banale, strălucea soarele.

Grădina era la fel de lipsită de orice fel de decorațiuni ca și casa.

Sălciile Legănate era poziționată în mijlocul unei imensități de peluze de un verde strălucitor. Grupuri de tufișuri dichisite se zăreau din loc în loc, ba chiar, a remarcat surprinsă Sophie, existau și vreo câțiva palmieri, așezați în jurul unui mic lac. Sophie nu știuse că în Hertfordshire creșteau palmieri. Poate era din cauza încălzirii globale.

Nicăieri însă nu se vedea nici urmă de sălcii. Probabil că adjectivul „legănate“ se referea la felul în care copacii se prăbușiseră atunci când fuseseră tăiați.

Toți trei au început să se preumbe prin grădină. Arthur, care între timp se liniștise, se holba peste tot cu ochii lui mari și căprui. Sophie era mișcată și amuzată de încercarea stângace, dar foarte hotărâtă a lui Simon de a discuta cu finul lui. Deși bărbatul i se adresa de parcă ar fi vorbit în fața unui comitet director. Lui Sophie i-a venit ideea că poate cei doi

aveau să se înțeleagă mai bine dacă rămâneau singuri câteva minute. În fond, aproape niciodată nu fuseseră numai ei doi. Amândurora avea să le prindă bine să se apropie unul de celălalt.

— Ăăă...

Simon a părut îngrozit atunci când Sophie i-a propus să i-l încredințeze pe Arthur. Planul lui nu fusese să se apropie de un copil de nouă luni.

— Nu-ți fie teamă, i-a spus Sophie, lăsându-l pe Arthur jos și așezându-l în picioare, susținut numai de mânuțe. Dacă îl ții așa, puteți să vă plimbați puțin.

Simon a exersat figura cu mare grijă. Arthur părea amuzat de lipsa de profesionalism a nașului. Când Sophie a fost încredințată că Simon a prins mișcarea, a hotărât să se retragă temporar.

— Mă duc până la toaletă – la toalete, de fapt, a anunțat ea râzând și s-a întors îndreptându-se către casă.

— Nu uita de codul de la intrare, i-a strigat Simon în timp ce se lupta cu încheieturile copilului. E 020305.

Sophie s-a oprit în loc.

— Dar asta e data nașterii lui Arthur! a exclamat ea încântată. Simon, ce *drăguț* din partea ta!

Simon și-a înclinat capul cu un gest grațios. N-ar fi ajuns atât de departe în viață dacă n-ar fi fost atent la detalii. Ideea care-i venise dimineață – să schimbe codul – fusese bine-venită.

Întoarsă în tăcerea sepulcrală a casei, Sophie a decis că drumul la toaletă putea să

mai aștepte. Simon nu avea să se supere dacă mai explora puțin interiorul. În mod evident, era foarte mândru de casa aia stranie.

Sophie a observat că fiecare cameră avea pe ușă o plăcuță, care îi indica denumirea, la fel ca într-o clădire de birouri. Femeia s-a oprit în fața unei uși negre, cu o plăcuță metalică strălucitoare pe care scria „Bibliotecă”. Asta a binedispus-o. Deci, în casa aia mai era totuși loc și de cultură. O întreagă încăpere dedicată cărților. Sophie a deschis ușa, dar în spatele ei n-a descoperit decât o cameră goală, în care nu existau decât două corpuri de bibliotecă minuscule, așezate unul în fața celuilalt, pe marmura sclipitoare. Pe rafturile cele mai apropiate, atât cât bătea Sophie cu privirea, nu erau, în majoritate, decât biografii de sportivi.

În continuare, Sophie a pornit în explorarea bucătăriei. Pe mesele cu blaturi din marmură păreau să fie înghesuite toate mașinăriile imaginabile: de la cuptoare de pâine la shakere pentru cocteiluri. Și totuși, cu excepția câtorva pachete de paste cu calamar, care arătau foarte scumpe, în bucătărie nu exista nici urmă de mâncare. Așa cum nici în frigiderul uriaș, cu uși placate cu aluminiu, care zumzăia de zor, nu erau de găsit decât niște lapte și un șir de sticle de șampanie. Oare Simon nu mânca niciodată? Și nici ea și Arthur n-aveau să mănânce nimic? Stomacul lui Sophie a început să scoată sunete revoluate. În fond, era aproape ora prânzului. Femeia era sigură că invitația bancherului făcuse referire și la masa de prânz.

În bucătărie, însă, nu exista nici o dovadă a existenței acesteia. Sophie a mai observat

și că aragazul nu era doar micuț, dar nici măcar nu era în funcțiune. De asemenea, chiuveța era de dimensiuni liliputane și nu era acompaniată de un uscător de vase. Femeia a ridicat din sprâncene. Simon avea cinci dormitoare duble, cinci toalete, palmieri și o piscină. Dar nu avea uscător de vase.

Sophie a căutat scările de acces la etaj, dar curând a realizat că acestea nu existau. În fiecare cameră însă erau niște uși duble din aluminiu, încastrate în perete. Poate că acolo erau ascunse scările. Sophie a mers la ușa metalică din sufragerie și a apăsat pe un buton. Ușile metalice s-au retras, lăsând să se vadă un lift.

După o ascensiune lină, Sophie a ieșit într-un hol circular, asemenea celui de la intrare, deasupra căruia probabil că era plasat. Pereții și podelele erau acoperite cu un material negru, ca de covor. Ușile erau tot negre și aveau clanțe din oțel antichizat. Per ansamblu, cu toate că era nivelul care se presupunea că adăpostea dormitoarele, aspectul era tot de clădire de birouri. Sophie s-a uitat împrejur, așteptându-se să găsească plăcuțele care să indice ieșirile de urgență și cele care să-i ghideze pe vizitatori către sălile de conferințe, toalete și recepție.

Sophie a intrat în cea mai apropiată dintre încăperi, care părea a fi dormitorul lui Simon. Patul era uriaș, pătrat și alb, dar lipsit de orice fel de decorațiuni. Ținând cont de aspectul bibliotecii, faptul că pe noptiere nu se găsea nici o carte n-a mai fost deloc surprinzător. Totuși, pe una din ele exista un teanc destul de mic de CD-uri. Speranța a înflorit în sufletul lui Sophie. Avea ocazia să descifreze

sufletul lui Simon, să afle care erau punctele lui de interes.

30 de melodii de cadril. Ei, să zicem că era un titlu neașteptat. Dedesubt se mai afla încă o compilație: *Cizmele astea sunt pentru cadril.* Ultimul CD era *Cele 25 de melodii ale bunicuței Chrissie.* Sophie a ridicat din sprâncene. În ciuda aspectului impersonal, Sălciile Legănate scosese la lumină niște lucruri absolut uluitoare legate de existența proprietarului. Sophie a pășit din nou în lift.

După câteva secunde, ușile s-au deschis, însă nu la parter, așa cum se așteptase Sophie. În loc de asta, Sophie a pătruns într-o încăpere vastă și luminoasă, în mijlocul căreia se găsea oglinda nemișcată a unei întinderi de apă albastră. În sfârșit, celebra piscină!

Era într-adevăr o piscină frumoasă. Sophie și l-a închipuit pe Simon făcând ture solitare, cu mintea acaparată de speculații financiare.

De-afară se auzeau țipetele încântate ale lui Arthur. Probabil că Simon îi făcea ceva care-i plăcea. Sophie a revenit cu privirea asupra apei, gândindu-se cât de mult i-ar plăcea piscina lui Arthur. Ce bine s-ar simți dac-ar avea o întreagă piscină numai pentru el. Ar fi fost o diferență uriașă față de aglomerația și agitația copiilor monitorizați de salvamarul urâcios și brutal de la strandul din Londra.

Sophie s-a dus la fereastră și s-a uitat afară. Simon, ai cărui blugi ieșeau în evidență prin contrast cu verdele strălucitor al ierbii, părea să se înțeleagă bine cu Arthur. Simon îl legăna cu grijă, iar băiatul țipa încântat.

Totuși, țipetele lui Arthur erau foarte stridente. Era limpede că puștiul se distra de

minune cu Simon. Sophie a ciulit urechile, străduindu-se să prindă toate nuanțele sunețelor scoase de fiul ei. Dintr-odată, femeia a realizat îngrozită că Arthur nu râdea. Și nici măcar nu țipa încântat. Copilul urla de-a dreptul.

Cursul doctoriței Martha din această dimineață se referea la mersul la cumpărături.

— Nu la cumpărături de haine, i-a asigurat ea. Majoritatea soțiilor sunt destul de realiste ca să-și dea seama că e o cauză pierdută. În dimineața asta o să explorăm problema spinoasă a pierderii temporare a personalului în mediul magazinelor de larg consum.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Graham nedumerit.

Mark își dăduse seama că bărbatul era îngrijorat de la începutul cursului. Mersul la cumpărături se traducea, inevitabil, prin bani cheltuiți.

— Pierderea temporară a personalului în mediul magazinelor de larg consum. Cu alte cuvinte, l-a lămurit doctorița Martha, când bărbații dispar prin Tesco.

Explicația ei a fost întâmpinată de un râzjet surprins. Doctorița Martha și-a pus mâinile în șolduri și și-a privit elevii cu o expresie gravă.

— Nu-i nimic de râs în povestea asta. Dac-ați putea să auziți, așa cum am auzit eu, câte soții se plâng de bărbații care dispar ca prin minune din clipa în care pun piciorul într-un hipermarket și cum li se pare că este una dintre cele mai enervante chestii legate

de o relație oricum în general enervantă. Credeți-mă, dacă le-ați auzi, nu v-ar mai pufni râsul. Mai ales acum, când puteți obține pachete cu informații despre divorț din multe supermarketuri. Așa i-a venit ideea uneia dintre clientele mele. Și-a pierdut soțul la raionul de brânzeturi, a văzut pachetul cu informații despre divorț lângă raionul de papetărie și, până când s-a întâlnit din nou cu soțul ei, la raionul de ustensile casnice, femeia completase deja formularul și l-a anunțat că divorțează.

Mark se chinuia din răspuțeri să se concentreze, dar nu reușea deloc să-și țină atenția în frâu. Pe măsură ce zilele și lecțiile zburau, era din ce în ce mai îngrijorat în ceea ce privea răspunsul la întrebarea „ce-avea să se întâmple după încheierea cursului?”. Doctorița Martha îi încuraja tot timpul, dar nu-și luase nici un angajament propriu-zis față de nici unul dintre elevi. Mark se întreba dacă-și însușise cu succes lecțiile de la Școala pentru soți și, în cazul în care răspunsul era pozitiv, atunci unde și când avea să aibă loc reuniunea lui cu Sophie? Reuniune care trebuia să fie facilitată de doctorița Martha. Mark s-a decis s-o întrebe pe terapeută la finalul orei. De obicei, între lecții, exista o pauză de cinci minute.

Imediat ce lecția a luat sfârșit, Mark a tâșnit și s-a postat lângă doctorița Martha.

— Trebuie să te întreb ceva.

Doctorița l-a privit cu amabilitate pe deasupra lentilelor foarte curate, retezate la jumătate.

— Sigur, Mark. Ce s-a întâmplat?

— Sunt un soț mai bun? a izbucnit Mark.
Doctorița i-a surâs încurajator.

— Ai evoluat enorm ca individ, Mark, i-a răspuns ea. Gradul tău de corijare individuală evidențiază un răspuns pozitiv la demersul terapeutic. Acesta a avut rolul să-ți crească abilitatea de a înțelege problemele legate de relația ta de cuplu și să te determine să renunți la situațiile cu impact negativ la care recurgeai în trecut.

Din câte-și putea da seama Mark, doctorița îl lăuda.

— Conform evaluării mele, a adăugat terapeuta, tu ai demonstrat o mare hotărâre de a-ți modifica anumite criterii valorice esențiale, ți-ai schimbat atitudinea și comportamentul, ai făcut dovada unei evoluții spirituale și ai învățat care sunt adevărurile tale emoționale privind noțiunile de teamă, încredere, sinceritate și dependență de o altă persoană.

— Deci asta înseamnă, a întrebat-o Mark, cu inima bătându-i să-i sară din piept, că am reușit să devin un soț mai bun?

Doctorița Martha i-a zâmbit.

— Ești pe cale să absolvi școala cu diplomă de merit. Ești cel mai bun elev al meu. Sunt încântată de progresele pe care le-ai făcut. Te-ai străduit mai mult decât toți ceilalți, ai ascultat tot ce ți s-a spus, ai participat de bunăvoie și-ai dovedit inteligență...

Mark și-a spus, cu un sentiment de vinovăție, că evaluarea doctoriței i-ar fi mirat pe toți profesorii pe care-i avusese la școlile prin care trecuse înainte. Dacă ar fi putut s-o audă și maică-sa!

— ... niciodată n-ai încălcat regulile de a nu bea alcool sau de a folosi telefonul mobil...

Mark știa că majoritatea celorlalți elevi călcaseră strâmb. Andy apăruse la oră târșându-și picioarele, cu obrazul garnisit cu o barbă de-o zi, Jeremy fusese observat intensificându-și bronzul și așa exagerat prin expunerea la un soare strălucitor, iar Rupert fusese descoperit devorând rubrica de economie dintr-un *Daily Mirror* vechi de trei zile, pe care Briggs îl abandonase într-una din camere. Cea mai gravă abatere fusese cea comisă de Charlie, care fusese prins folosind un telefon mobil pe care-l împrumutase de la persoana care livra laptele. Faptul că persoana în cauză era drăguță și de sex feminin fusese un bonus, iar Charlie nu ratase ocazia să flirteze puțin. Mark își dăduse seama că doctorița Martha îi dojenise cu asprime. Abia dacă-și putuseră păstra locurile în școală. Numai el și Graham nu făcuseră nici o boacăna. Graham nu avea intenția să irosească un curs care-l costase așa de mulți bani, iar Mark, desigur, era disperat să-și recapete familia.

— ... așa că, da, ești pe cale să închei cursurile cu succes.

Doctorița i-a zâmbit. Lui Mark îi venea s-o îmbrățișeze.

— Și cu soția mea cum rămâne? a întrebat-o el. O s-o anunți și pe ea de rezultatele mele?

Mark se întreba cum avea să procedeze terapeuta.

Doctorița a dat din cap.

— La momentul oportun. Lasă totul în seama mea. Am metodele mele. Testate în peste douăzeci și cinci de ani de terapie maritală cu...

— Mii de cupluri, i-a completat Mark fraza răsând.

Era fericit să lase ultimele detalii în grija doctoriței. În fond, ea era specialistă. Bărbatul s-a simțit inundat de un val de fericire și triumf. Toată muncă lui dădea în sfârșit rezultate. Succesul era asigurat.

— Totuși, Mark, trebuie să te mai avertizez asupra unui aspect.

Mark a încremenit de teamă.

— Care?

— Încă n-ai terminat școala, i-a reamintit doctorița cu blândețe. Mai avem încă vreo câteva zile. Orice se poate întâmpla în timpul ăsta.

— Ca de exemplu?

Doctorița a ridicat din umeri.

— Trebuie să închei întregul curs. Încă mai pot apărea probleme. De pildă, să ți se pară că ți-e imposibil să asimilezi unul dintre module.

— Niciodată! a declarat foarte hotărât Mark.

Doctorița a început să chicotească.

— Ce hotărât ești! Minunat! Desigur, e foarte puțin probabil să se mai întâmple ceva acum, pe ultima sută de metri. Te descurci extraordinar de bine și sunt mândră de tine. Și-acum hai să trecem la următoarea lecție. Dacă vrei să aștepti pe hol câteva minute, eu și Briggs avem de pregătit câte ceva.

Aproape amețit de fericire, Mark a ieșit din sală împreună cu ceilalți.

— Ce ești așa de încântat? l-a chestionat Charlie, care încă mai suferea după săpu-neala primită din cauza femeii cu laptele.

— Nu sunt încântat.

Mark și-a spus că n-ar fi fost deloc înțelept să-i comunice motivul.

Pe de altă parte, bărbatul simțea nevoia să sărbătorească. Desigur, alcoolul ieșea din discuție. Poate că era momentul să deschidă sticla cu apa căsniciei, care fusese binecuvântată de arhiepiscopul de Canterbury. Sticla rămăsese în camera lui încă din prima noapte petrecută la Școala pentru soți.

Mark trebuia să se mulțumească doar cu atât.

Acum, directoarea școlii a făcut un pas, ieșind din întuneric.

Începea modulul acelei dimineți. Sala Mare arăta diferit. În primul rând, era mult mai întunecată decât de obicei. Privind în sus, Mark a văzut că motivul îl reprezentau draperiile grele și negre care acopereau ferestrele. De asemenea, încăperea părea și mai goală decât de obicei. Tot mobilierul fusese împins și lipit de pereți. Doctorița Martha arăta, la rândul ei, altfel. Era însă prea întuneric pentru ca elevii să-și poată da seama în ce sens era altfel. Era însă ceva legat de hainele ei.

— În continuare, a anunțat psihoterapeuta, vom explora și provoca răspunsurile automate generate de o zonă periculoasă pentru relația de cuplu. Dă-i drumu', Briggs!

Dintr-odată, sunetele unei melodii disco au izbucnit cu violență.

Toată lumea a sărit șocată în picioare. Dintr-unul din colțurile sălii, un stroboscop roșu își proiecta lumina asupra celei mai strănii priveliști pe care o văzuse Mark vreodată. În spatele unei console a cărei fațadă strălucea

iluminată în diverse culori, Briggs se chiora la player. Chiar și în lumina aceea scăzută, se vedea limpede cum îi tremurau mâinile în timp ce bătrânul se chinuia să așeze un CD în poziția corectă.

Doctorița Martha urla ca să acopere zarva. Mark și-a ciulit urechile ca să audă ce spunea femeia.

— ... definit ca sindromul dezarticulării socio-muzicalo-fizice a elementului masculin al cuplului.

Expresia care se citea pe chipul elevilor era una de nedumerire sau, la fel de posibil, având în vedere nivelul decibelilor, era expresia unor oameni care nu reușeau să audă nimic altceva decât muzica.

— ... este facilitată terapia indivizilor care suferă de probleme de implicare fizică, cu impact asupra împlinirii de ordin social... urla acum terapeuta.

— Vrei să spui soții care nu știu să danseze? a strigat Charlie.

Mark a simțit că i se strânge inima. Era adevărat. El nu se pricepea deloc la dansat. Sophie îi spusese asta întotdeauna. Dar Mark nici nu voia să se priceapă. Detesta discotecile. Se simțea ca un cretin smucindu-și mâinile și picioarele de colo-colo.

Tavanul din Sala Mare se rotea acum într-un vârtej alternativ de lumini roșii și albe emanate de stroboscop. De undeva, dintr-o parte, cădeau și fulgi de zăpadă artificială. După câteva poticniri, *Stayin' Alive* a început să pulseze în spațiul vast, generator de ecou. Doctorița Martha a sărit în mijlocul încăperii și-a început să execute niște mișcări de dans.

În clipa aia, Mark și-a dat seama că avusese dreptate în presupunerea lui legată de hainele terapeutei. Doctorița Martha era îmbrăcată într-o bluză cu bretele roz-neon și o pereche de pantaloni aurii, mulați pe picior. Fața i se contorsionase într-un zâmbet de om nebun, în vreme ce brațele îi chemau pe elevi să i se alăture.

— Haideți! a urlat femeia. Dați drumul la mișcări!

Jeremy a arborat o mină oripilată.

— La ce? a zbierat el. La căldări?

CD-ul a hârâit puțin, după care melodia s-a schimbat și-n încăpere a început să răsunе *I Will Survive*. Expresiile de pe chipurile elevilor nu se modificaseră prea mult. Graham arăta de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, în timp ce trăsăturile lui Rupert – care se înroșise ca racul – erau schimonosite de groază. Nimeni nu se clintise încă din loc.

Doctorița Martha i-a făcut semn lui Briggs să dea muzica mai încet.

Melodia a amuțit complet, de parcă playerul ar fi fost scos din priză. Ceea ce, și-a spus Mark, era foarte posibil să se fi și întâmplat. Că Briggs nu se prea descurca cu butonul de volum era evident din zarva teribilă pe care o crease până atunci.

— Programul de interacțiune muzicală, le-a explicat doctorița Martha cu o voce gravă, care răsună în tăcerea țiuitoare, este gândit astfel încât să-i ajute pe cei care nu se mișcă niciodată, astfel încât să-și depășească dificultățile socio-muzicale și să-și dezvolte procese funcționale și mecanisme de adaptare la mișcările de pe ringul de dans. Acesta este –

vocea doctoriței a devenit și mai gravă – un element *obligatoriu* al programului de refocalizare și reprocesare al școlii.

Elevii au rămas nemișcați.

— Așa că haideți! le-a ordonat terapeuta. Dezvoltați-vă, explorați-vă și descoperiți-vă împreună! Scăpați de vechile traume și umilințe. Vindecați-vă împreună!

În timp ce vorbea, femeia a început să-și unduiască trupul cu mișcări sălbaticе. Muzica a început din nou să răsunе. Păstrându-și ritmul energic, doctorița Martha și-a îndemnat elevii să danseze. Acceptând inevitabilul, Mark a fost primul care s-a supus. Lecția de dans nu putea să fie acel modul imposibil de asimilat, modulul care să-i oprească progresul. Nu acum, când însăși doctorița Martha îi confirmase cât de minunat se descurca. Acum succesul era, practic, asigurat.

Cu excepția unei ușoare înrăutățiri a răcelii, se părea că Arthur supraviețuise șocului generat de căderea în lacul lui Simon. Din perspectiva lui Sophie, nefericirea și disconfortul copilului fuseseră sporite de situația ridicolă în care se treziseră: aceea de a fi nevoiți să-i usuce hainele pe podele de marmură încălzite. Din cauză că în toată casa nu exista nici un radiator, orice altă variantă devenise imposibilă. Mai ales că uscătorul de haine din spălătoria special construită de Simon s-a dovedit a nu fi funcțional.

Simon și-a cerut scuze, dar nu atât pe cât s-ar fi așteptat Sophie. De fapt, bărbatul mersese atât de departe încât îi comunicase voalat că el își închipuise că Arthur știa deja să

înoate sau că ar fi trebuit să ia lecții de înot. Părerile lui legate de abilitățile nou-născuților erau de-a dreptul halucinante. Se părea că accidentul avusese loc în timp ce Simon îi explica lui Arthur ciclul de viață al mormolocilor.

Sophie a încercat să se convingă că episodul respectiv avea un rezultat pozitiv, în sensul că Helen avusese dreptate. Trebuia să se hotărăscă să părăsească Dower House. La care acum se mai adăugase o decizie: să se vadă cât mai puțin cu Simon Sharp. La fel ca și mama ei, Simon o sprijinise la greu, dar acum Sophie simțea că trebuia să-și adune forțele și să-și găsească propriul cuib. Mai ales că Mark avea să părăsească în curând Școala pentru soți.

După ce Sophie, palidă din cauza șocului, și Arthur, care încă mai lăcrima, au plecat la gară, Simon Sharp a realizat că exista posibilitatea ca vizita celor doi la Sălciile Legănate să nu fi fost un succes.

Era un sentiment incomod și neobișnuit pentru Simon să știe că tot planul lui se dusesse pe apa sâmbetei. El își închipuise c-avea să conducă o Sophie încântată printre splendorile de ultimă generație din Sălciile Legănate, își închipuise c-avea s-o impresioneze cu piscina lui, c-avea s-o tulbure cu dimensiunile și luxul băilor. Și că, finalmente, avea s-o conducă în grădina imaculată unde avusese de gând s-o ceară de soție.

Dar lucrurile nu se petrecuseră așa. Și de vină era numai idiotul ăla de copil. Simon și-a spus cu amărăciune că avusese dreptate

când se opusese venirii lui Arthur. Copilul ăla cretin căzuse în lac, iar Sophie, după ce reacționase cu un acces de isterie disproporționat, chemase un taxi ca s-o ducă la gară. Degeaba se oferise Simon să-i ducă el cu mașina. Țipelele lui Arthur creșteau în intensitate de fiecare dată când bărbatul se apropia la câțiva metri de el. La câteva minute după ce taxiul lui Sophie și scaunul de mașină magnific al copilului au dispărut pe alee, o altă mașină a parcat în fața casei.

Simon s-a înseninat până când și-a dat seama că era vorba de dubița de livrări de la restaurantul de cinci stele în ghidul Michelin de la care comandase prânzul costisitor pe care ar fi trebuit să-l servească în compania lui Sophie. Mohorât, Simon a despachetat porumbelul cu trufe și înghețata din brânză de capră și și-a spus că nimic din toate astea nu-l ajutase să se apropie de rezultatul dorit.

Lui Simon nu-i plăcea să piardă, iar situația în cauză era deosebit de gravă. Nu era vorba numai de problema topăielii la frații Wintergreen – așa cum descriesese Isaiah, glacial, petrecerea, dar, conform spuselor lui Shirley, ratatul ăla de Mark avea să absolve – dacă acesta era termenul potrivit – Școala pentru soți peste doar câteva zile. Foarte curând, Mark avea să fie din nou liber, în sânul comunității.

Simon se întreba cum trebuia să abordeze situația. Dacă nu reușea ca până atunci s-o lege în mod ferm de el, Sophie trebuia să fie împiedicată să stea în orice loc unde Mark putea să dea de ea. Ceea ce nu era deloc ușor, mai ales ținând cont de prezența lui Arthur.

Desigur, pe lângă toate astea, trebuia luat în considerare și faptul că Sophie și Mark nu puteau fi ținuti la distanță pentru totdeauna. Mai ales dacă Mark era la fel de hotărât să-și întâlnească soția, așa cum își imagina Simon. Doar un om disperat să-și salveze căsnicia putea să se înscrie la un curs de terapie maritală de două săptămâni.

Simon a continuat să se plimbe prin grădină. Desigur, în clipa aia, Mark se afla încă la Școala pentru soți. Oare nu exista vreo posibilitate de a se descotorosi de el înainte să părăsească stabilimentul respectiv? Oare nu putea el să-i zădărnicească progresul? Oare nu putea să-i saboteze cumva studiile? Să distrugă tot ce reușise să obțină la Școala pentru soți? Să facă în așa fel încât Mark să fie exmatriculat și discreditat în ochii soției?

Simon era încântat de această idee genială. Era o mostră clasică de inteligență marca Sharp. Dar, în egală măsură, bărbatul era îngrozit de cât de târziu îi venise ideea cu pricina. Ar fi trebuit să se gândească la soluția asta cu o săptămână în urmă. Dar încă mai era vreme. Încă mai erau câteva zile de cursuri terapeutice. Simon mai avea încă timp să afle care erau regulile școlii și să hotărască unde-l putea lovi pe Mark. Shirley avea adresa școlii fiindcă se afla în posesia unui adevărat munte de scrisori trimise de Mark lui Sophie. Slavă Domnului că o instruisese să le intercepteze.

Simon a decis că tot ceea ce mai rămânea de făcut era să pună o anumită persoană să studieze datele problemei. O persoană care-i

fusesse utilă de multe ori în trecut, atunci când avusese nevoie de cineva care să se priceapă la spionajul industrial.

Capitolul douăzeci și trei

Silueta cu o geantă în mână și-a continuat deplasarea de-a lungul holului, înspre camera lui Mark. Ca întotdeauna la acea oră târzie din noapte, în clădire domnea tăcerea. Cina se încheiase, la fel și ocupațiile interactive, iar elevii erau în camerele lor.

Silueta a mărit pasul plină de hotărâre și s-a oprit în fața ușii lui Mark. Ușa era ușor întredeschisă. Silueta s-a uitat cu prudență în cameră și s-a retras rapid când l-a văzut pe Mark, care stătea întins pe pat. Silueta s-a adâncit în întunericul de pe coridor, așteptând momentul prielnic.

În cameră, Mark se simțea epuizat. Ziua respectivă fusese dedicată comunicării. De dimineață, intrând în Sala Mare, elevii găseră o masă acoperită cu o bucată de pânză roz și decorată cu lumânări.

— Asta nu e o masă de restaurant, i-a informat doctorița Martha. Sau este, dar ceea ce trebuie voi să învățați este s-o considerați un instrument de îmbunătățire a abilităților de interacționare.

— Ce anume? a răsunat vocea lui Andy.

— O ocazie ca să discutați cu soțiile voastre într-un decor plăcut, i-a explicat răbdătoare doctorița Martha.

Andy a pălit.

— Probabil tu crezi, i-a spus doctorița, că nu ești în stare să discuți decât despre Premier League, dar eu mă aflu aici ca să te ajut să te surprinzi pe tine și s-o surprinzi și pe soția ta.

Andy a pălit și mai tare.

Lecția a început prin prezentarea unor strategii de deschidere a unei conversații de succes. Doctorița Martha le-a numit cele trei replici de înveselire. „Arăți grozav“, „Ai slăbit, nu?“ și „Îmi place la nebunie noua ta coafură!“

— Orice soție de pe lume o să răspundă pozitiv la oricare dintre aceste replici, i-a asigurat doctorița. Învățați-le pe dinafară, dar aveți grijă să nu cumva să le încurcați. „Ai mai chelit cumva?“ n-o să vă aducă nici un beneficiu. Și nici „Îmi place la nebunie noua ta greutate“ n-o să fie apreciată.

Apoi doctorița Martha a trecut la ceea ce ea a numit sindromul retenției orale. Care, în traducere liberă, însemna să nu ascuți. Fiecare elev a trebuit să dea citire unei liste de cumpărături, după care să-i ceară vecinului să repete ceea ce auzise. Același exercițiu a fost repetat folosindu-se o listă de întâlniri.

În continuare, s-a trecut la ceea ce doctorița Martha a numit terapia tăcere de moarte. Fiecare elev a trebuit să propună un subiect de conversație de interes pentru el – orice, cu excepția subiectelor legate de fotbal și afaceri. Pe parcursul respectivei conversații orice pauză mai lungă de trei secunde a fost punctată cu ajutorul unui mecanism care scotea un sunet foarte penetrant, ca de pârț. Doctorița Martha i-a anunțat că exercițiul era menit să-i încurajeze să formeze fraze compuse din mai mult

de trei cuvinte. Mai departe, fiecare elev a trebuit să continue subiectul propus de precedentul membru al grupului. Acest exercițiu se numea „să preiei și să alergi cu mingea conversației“. Lui Mark, ambele acțiuni i se păruseră epuizante. Subiectul pe care-l moștenise de la Rupert, campania lui Cezar din Egipt, i se păruse extrem de dificil, dar nu la fel de dificil pe cât i se păruse lui Andy viața lui Yves St Laurent, subiect pe care-l primise de la Jeremy.

Ultima lecție a zilei se ocupase de modulul bârfe. Mark, împreună cu restul grupului, primise un exemplar al revistei *Heat*. I se spusese că trebuie să-l studieze cu atenție și să exerseze introducerea câte unui subiect preluat din paginile revistei o dată la zece minute în timpul conversației.

Cum stătea întins în pat, Mark a întins o mână și-a început să pipăie de jur împrejur, în căutarea revistei. Își spusese că era mai bine să bată fierul cât e cald. Însă bărbatul era obosit și, din cauza fotografiilor în culori vii, a textului înghesuit și a efortului de a-și da seama cine erau persoanele la care făceau referire articolele, au început să-l doară ochii. Însă Mark era conștient că doctorița Martha avusese dreptate când îl pusese să citească revista cu pricina. Lipsa lui de interes și de cunoștințe legate de lumea celebrităților o enervase întotdeauna pe Sophie. Ei îi plăceau bârfele despre staruri.

— Știi că Jennifer Lopez vrea să cumpere un hotel în Lake District? a murmurat Mark. Iar Scarlett Johansson se pare că urăște șerpii.

Mark s-a lăsat pe spate și-a închis ochii.

— Unde vrei să mergem în vacanță anul ăsta? a întrebat el camera pustie, aducându-și aminte unul din punctele de maxim interes din „modalități de conversație cu soția la restaurant“ Eu mă gândisem să mergem în Toscana. Știu că prea era la modă în anii nouăzeci, din cauza soților Blair și așa mai departe, dar cred că acum lucrurile au revenit la normal și-am auzit că vinurile de-acolo sunt fantastice. „Îmi place la nebunie noua ta coafură!“ „Ai mai slăbit?“ Fir-ar al dracului. Care era ultima dintre cele trei replici de înveselire?

Of, s-o ia naiba! Mark s-a decis să se ducă să facă o baie ca să se relaxeze. S-a ridicat de pe pat și s-a îndreptat către baie.

De cum a dispărut, silueta s-a furișat în cameră, a scos ce avea în geantă și-a așezat conținutul pe birou. Apoi a dat să plece, dar s-a oprit. Îi venise o idee. Silueta s-a întors și-a luat sticla cu apă pe eticheta căreia scria „Apa căsniciei, binecuvântată de arhiepiscopul de Canterbury“. Silueta a desfăcut dopul, apoi s-a dus la fereastră. După o luptă crâncenă, dar de scurtă durată, a reușit să deschidă fereastra și-a golit conținutul sticlei în întunericul de afară. Câteva minute mai târziu, după ce și-a încheiat treaba, silueta a părăsit încăperea.

În timpul ăsta, Mark era în baie. În ultima vreme, își luase obiceiul să facă baie foarte des. Citise undeva că băile fierbinți te scapă de depresie. Mark descoperise că era adevărat. O cadă plină cu apă opărită îți scotea din minte orice problemă. Poate că motivul îl constituia starea aproape agonică în care intrai odată cufundat în apă.

În plus, băile comune ale școlii erau neașteptat de vesele. Sigur, decorul era învechit și invadat de pete de igrasie. Însă încăperile aveau plafoane înalte și erau pline de echipamente specifice epocii eduardiene: chiuvete uriașe, de formă pătrată, țevi de cupru și căzi de baie cu picioare terminate într-un model de labă cu gheare. Atmosfera din băi avea un iz regal.

Când intrai, întotdeauna în interior era un frig de moarte, dar încăperile se încălzeau imediat ce dădeai drumul la apa fierbinte. Care era la discreție și se prăvălea vijelios în cada gigantică prin niște robinete de dimensiuni impresionante, umplând încăperea cu abur și oferindu-i lui Mark o reproducere destul de convingătoare a atmosferei de saună.

Stând întins în cada cu apă fierbinte, Mark a început să se gândească la lecțiile din ziua respectivă. Ceea ce-i rămăsese cel mai pregnant în minte era terapia prin artă. Fiecare fusese îndemnat să deseneze lucrul la care tânjea cel mai tare. Mark mâzgălise – cu mare dificultate, pentru că niciodată nu fusese prea talentat la capitolul ăsta – un bărbat, o femeie, un copil și o casă. Toate imaginile fuseseră desenate cu ajutorul unor linii drepte, ca niște bețe. Doctorița Martha îi privise desenul vreme îndelungată.

— Ei, e un desen extrem de revelator, a remarcat ea până la urmă. Ceea ce vrei tu să spui este că-ți dorești să fii înapoi, în propria ta casă, alături de soție și de copilul tău.

Mark și-a plimbat mâinile prin apă. Sunele produs de mișcări reprezenta o reflectare a sentimentelor lui tulburate. Își dorea imperios să-i revadă pe Sophie și pe Arthur. Cele

câteva săptămâni petrecute departe de ei i se păreau o eternitate. Slavă Domnului că nu mai erau decât câteva zile și termina Școala pentru soți. Cu o diplomă și felicitări, spera el. Și tot peste câteva zile, doctorița Martha și misterioasele ei metode aveau să-i reunească pe el și soția lui. Mark încă nu aflase cum avea să se întâmple acest lucru, dar nu avea altă opțiune decât să facă exact ce-i sugerase doctorița Martha: să aibă încredere în ea și în propria lui capacitate de a încheia cursul.

Mark a ieșit din cadă. Înfășurat în prosoape ca un senator roman, cu membrele roșii și ușor amețit din cauza temperaturii apei, bărbatul a început să pășească încet în lungul coridorului.

A observat că în capăt părea să se fi stârnit agitație. De fapt, persoanele se aflau chiar în dreptul ușii camerei lui. Siluetele se foiau de colo-colo. Și semănau cu Briggs și doctorița Martha.

Ciudat. Ce făceau cei doi în fața camerei lui și la o asemenea oră?

Doctorița Martha le dădea destule subiecte de gândire în timpul zilei. Nu mai era nevoie să apară și în cursul nopții, pentru lecții suplimentare, nu? Și de ce era doctorița acompañată de Briggs?

Când a ajuns la ușă, Mark a descoperit că expresia de pe chipul doctoriței Martha era alta decât cea obișnuită, de binevoitor interes. Femeia arăta foarte tristă. În mod straniu, într-o mână ținea sticla de apa căsniciei, pe care o binecuvântase arhiepiscopul de Canterbury și pe care el o cumpăraseră la cină în prima seară petrecută la Școala pentru soți. Sticlă pe care nici nu o desfăcuse, de altfel.

Prețul îi transformase conținutul dintr-o simplă băutură într-un fel de suvenir.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mark.

Doctorița Martha a ridicat sticla de apă și a început să clatine din cap.

— Vai, Mark! De ce nu mi-ai spus că ai o problemă de genul ăsta? Eu habar n-am avut. Sophie n-a pomenit nimic în sensul ăsta în „evaluarea soției“

— Ce fel de problemă?

Că fusese atât de credul încât să dea cinci lire pe o sticlă plină cu banala H₂O?

Doctorița l-a privit îndurerată. Ochii îi străluceau înecați în lacrimi, care păreau sincere.

— Mark. Erai cel mai bun elev al meu. De ce ai distrus totul?

— Nu înțeleg, a spus Mark începând să intre în panică.

Ceva era foarte în neregulă.

— Ce am distrus?

— Totul! i-a declarat doctorița Martha pe un ton dramatic. Vai, Mark! Cum ai putut să faci așa ceva?

— Ce? Cum am putut să fac ce?

Doctorița a dat din cap mâhnită.

— Am fost informată prin intermediul unui bilețel care mi-a fost strecurat pe sub ușă. Pe bilet scria că ai în cameră substanțe interzise. L-am luat pe Briggs, am venit înapoi și-am descoperit... doctorița a fluturat sticla... aproximativ o jumătate de litru de votcă.

— *Votcă!* a exclamat Mark.

În cazul ăsta, nu era de mirare că sticla cu apa căsniciei fusese așa de scumpă. Mark s-a întrebat preț de câteva secunde ce spunea asta despre perspectiva arhiepiscopului de Canterbury cu privire la sfânta uniune a căsătoriei.

— Dar nu înțeleg. Alcoolul e interzis în școală.

— Exact! s-a lamentat doctorița Martha. Ai încălcat una dintre cele mai importante reguli ale școlii.

— Dar voi mi-ați vândut-o. În sala de mese.

— Mark! De ce te prefaci că nu înțelegi? l-a certat doctorița Martha. Apa a fost înlocuită cu alcool.

Mark s-a chinuit să priceapă. După o baie fierbinte, niciodată nu avea capul prea limpede.

— Înlocuită! Dar de ce? Și-ai zis c-ai fost informată? Cine te-a informat?

— Biletul nu era semnat.

Nu era semnat? Mark avea senzația că trăia un coșmar. Trebuia să existe o explicație.

— Dar nu eu am înlocuit apa, a protestat el. N-am avut nici urmă de alcool în cameră. Nici măcar aftershave. Altcineva a făcut asta. Acum. Cât eram în baie.

Doctorița Martha a clătinat din cap cu tristețe.

— Mark, mă tem că explicația asta nu e de ajuns. Ai fost prins cu mâța-n sac, înțelegi?

Mark s-a holbat la ea îngrozit. Oare era posibil ca doctorița să nu-l creadă?

— Știi, desigur, că oricine este prins consumând alcool sau având în posesie alcool este pedepsit prin exmatricularea instantanee, i-a comunicat doctorița Martha.

— Dar nu eu am înlocuit apa.

Mark era conștient că se afla în pragul unui dezastru. Era amenințat cu eliminarea din instituția în care se milogise să fie lăsat să intre. Iar asta nu avea decât să confirme cele mai grave suspiciuni ale lui Sophie.

Divorțul avea să fie finalizat, iar el n-avea să-l mai vadă niciodată pe Arthur...

— Ar trebuit să te gândești la toate astea înainte să faci ce-ai făcut, a fost tristul răspuns oferit de doctorița Martha. Regulile școlii nu pot fi încălcate. Sub nici o formă, nu pot să fac o excepție pentru tine. Oricât de mult aș vrea.

Doctorița s-a întors și-a plecat în lungul coridorului. Briggs s-a apucat să se târșâie în urma ei.

— Te rog! Doamnă doctor Martha... a urlat Mark. Nu poți să-mi faci una ca asta!

Dar spatele doctoriței, care se îndepărta văzând cu ochii, spunea că femeia putea. Și că asta și avea să facă. Mila nu avea loc în ecuația respectivă. După ce-și dorise atât de fierbinte să fie primit în instituția aceea, după ce se chinuise atâta pe parcursul lecțiilor și după ce înregistrase progrese evidente, Mark fusese exmatriculat din Școala pentru soți. Dar cum se putuse întâmpla așa ceva? Cine îi strecurase votca în cameră?

A doua zi după vizita la Sălciile Legănate, Sophie fusese mult prea ocupată cu Arthur și răceala acestuia ca să mai apuce s-o anunțe pe Shirley cu privire la decizia ei de a pleca din casa părintească. Dar luni, în următoarea zi, ocazia era perfectă. Starea lui Arthur părea să se fi îmbunătățit și orice fel de scene ar fi putut face Shirley aveau să fie curmate de obligația lui Sophie de a pleca la serviciu. Femeia s-a îmbrăcat, l-a pregătit pe Arthur și a coborât la parter cu băiatul în brațe. Maică-sii nu avea să-i placă, dar, în mod indubitabil,

asta era soluția cea mai potrivită pentru toată lumea.

— Bună dimineața, draga mea, a întâmpinat-o Shirley zâmbind în hol. Sau dragii mei.

Bunica l-a pupat zgomotos pe Arthur și a încercat să arboreze o expresie cât putea de normală. Deși Shirley nu se simțea deloc normal. Relatarea lui Sophie privind vizita de la Sălciile Legănate o făcuse să-i înghețe sângele în vene. Varianta lui Simon, livrată câteva ore mai târziu, prin telefon, fusese glacial de furioasă. Ascultând șuvoiul de reclamații și de acuzații pe care bancherul îl deversa în urechea ei, Shirley s-a întrebat de ce îl suporta. Slavă Domnului că, deocamdată, reușise să-și ascundă implicarea în poveste față de James. Omul ar fi făcut o criză de apoplexie – sau ar fi ajuns în pragul uneia – dacă ar fi auzit cum vorbea Simon cu nevastă-sa. Dar James era mult prea cufundat în studiul arborelui genealogic al familiei și nu mai era atent la felul în care decurgea existența familiei lui contemporane. De altfel, în dimineața aia, James era încă plecat pentru un atelier genealogic de weekend.

Ascultând tonul disprețuitor al lui Simon, în timp ce bărbatul o muștra pentru faptul că nu fusese în stare să împiedice apariția lui Arthur la Sălciile Legănate, Shirley a început să se întrebe dacă într-adevăr și-l dorea pe Simon Sharp de ginere. Mark fusese leneș și insolent, însă niciodată n-o amenințase. Și nici n-o bruscase. Ceea ce Simon era foarte capabil să facă.

Acum, gândindu-se la Simon Sharp, i se strângea stomacul. Din cauza lui, nu mai era

în stare să doarmă și-și pierduse și apetitul. Shirley începea să regrete faptul că se înhăitase cu el. Dar acum era prea târziu.

Drept exemplu, putea fi luat cel mai nou plan pe care Simon îl născocise și la care o obligase să participe. Bărbatul îi spusese că ideea era ca Sophie să fie dusă undeva, departe de Mark, care urma să părăsească Școala pentru soți. Lui Shirley manevra i se părea precipitată. După calculele ei, Mark avea să plece de la școală abia peste câteva zile.

— Credeți-mă, i-o retezase Simon. Amândoi știm care din noi se pricepe mai bine la matematică, nu?

Sophie și-a spus că maică-sa nu arăta deloc normal. Shirley stătea lângă fereastră și, desigur, lumina puternică a dimineții nu era benefică nici unui chip, dar, chiar și așa, Shirley arăta epuizată și deprimată. Era mai slabă ca niciodată și tonusul ei obișnuit – reflectat în absolut orice, de la coafură, până la gulerele apretate ale cămășilor albe – părea să se fi evaporat. Părul lui Shirley atârna fleșcăit. Era limpede că nu mai fusese îngrijit cu föhnul și peria rotundă. Iar azi, în locul unei bluze călcate, Shirley purta pe sub jachetă un tricou. Sophie și-a spus că maică-sa avea un aer de om învins. Imediat, femeia s-a gândit că știa exact care era motivul transformării. Pe Shirley o ajunseser efortul de a-i îngriji pe ea și pe Arthur. Mai ales pe Arthur.

Sophie era conștientă că și ea arăta ca un om învins. Rapiditatea cu care se îmbrăca în mod normal nu-i mai lăsa vreme să-și analizeze cu atenție silueta sau chipul – obligația de a-l pregăti pe Arthur și de a ajunge la gară anulau această posibilitate. Dar în dimineața

aceea Sophie a observat, din cauza felului în care îi cădea talia pantalonilor pe șolduri, cât de mult slăbise în ultima săptămână. Era deci puțin surprinzător că rozul din obraji se risipise – nefericirea cauzată de mariajul eșuat avusese grijă de acest aspect. Însă Sophie a avut un șoc extrem de neplăcut când a observat ce trasă era la față – sub ochi avea cearcăne pământii, pielea din jurul gurii i se lăsase nefericită înspre maxilar, iar kilogramele lipsă o îmbătrâniseră cu mai mulți ani. Faptul că nu avusese timp și nici vreo ocazie ca să se mai tundă nu ajuta deloc situația – Sophie ajunsese în stadiul în care își strângea părul într-o coadă de cal. Imaginea astfel obținută era plăcută în cazul în care aveai douăzeci și unu de ani sau erai Kate Moss, dar, când aveai treizeci și șapte de ani și te chema Sophie Brown, nu obțineai decât un efect de neglijență. Mai ales acum, când părul îi crescuse foarte mult. Sophie și-a spus mohorâtă că, în clipa aia, putea să-i arate lui taică-su cum stătea treaba cu rădăcinile familiei.

Sophie arăta obosită și slăbită și așa se și simțea. Divorțul ar fi trebuit să fie o experiență care să-i dea forță, dar se dovedise a fi exact opusul: cea mai severă formă de epuizare emoțională, fizică și – nu trebuia uitat – financiară. Slavă Domnului că pleca din casa părinților ei. Cu puținii bani pe care-i mai avea, trebuia să-și refacă viața.

Sophie a sărutat-o pe maică-sa pe obraz. Se simțea perfect stăpână pe ea în vederea discursului pe care-l avea în minte.

A observat însă cu surprindere valiza nouă și drăgălașă care era așezată în mijlocul podelei.

— Nu știam că pleci undeva.

— *Eu* să plec? a întrebat-o Shirley cu un zâmbet nedumerit. Ce vrei să spui, draga mea?

Sophie a arătat cu mâna către valiză.

— Asta.

— Dragă mea, valiza nu e a mea. E a ta.

— A mea? N-am mai văzut-o niciodată.

— Asta pentru că abia ți-am cumpărat-o. E un cadou. A ta era puțin – ei bine – *uzată*, dacă nu te superi că-ți spun.

— A!

Sophie s-a străduit să pară încântată. Dar în realitate era nedumerită. Tot ce avea ea era uzat. Ce-o făcuse pe mama ei să creadă că avea nevoie de o valiză nouă mai mult decât de orice altceva?

— Ți-am făcut și bagajul, a continuat Shirley.

— *Bagajul?* s-a încruntat Sophie. Apoi zâmbi. *A, am înțeles.*

Sentimentul de ușurare pe care l-a simțit a fost imens. Până la urmă, nu mai era obligată s-o facă pe maică-sa să sufere și nici să inventeze scuze pentru plecarea ei din Dower House. Probabil că Shirley ajunsese la aceeași concluzie – că fiica ei trebuia să-și recapete independența. Apelase la strategia cu valiza cea nouă ca să îndulcească evacuarea. Sophie a clipit des. Admira abilitatea de care dăduse dovadă Shirley. Subtilitatea nu fusese până atunci punctul ei forte.

— Da, ai absolută dreptate, mamă.

Sophie a zâmbit și l-a strâns în brațe fericită pe Arthur.

— Trebuie să mă mut înapoi în Londra. Trebuie să caut un loc unde să stau până când se finalizează divorțul, iar lui Arthur o

să-i gădesc ușor un loc într-o altă grădiniță și... ce s-a întâmplat, mamă?

Buzele rujate cu precizie ale lui Shirley formaseră un „O” îngrozit.

— Să te muți înapoi... în *Londra*?

Nu! Nu asta fusese planul. Nu asta își dorea Simon. Shirley a fost cuprinsă de panică. Nu se simțea în stare să mai îndure încă o serie de acuzații acide.

Dacă maică-sa avusese aceeași idee, atunci de ce era așa de șocată? Sophie a înclinat capul în direcția valizei.

— Nu mi-ai cumpărat-o ca să am cu ce să plec la *Londra*?

Capul lui Shirley se clătina atât de violent încât părea pe cale să se desprindă.

— Nu e pentru *Londra*, a îngăimat femeia. E pentru *Paris*.

— *Paris*?!

Într-adevăr, Sophie avea de gând s-o ia de la început, dar nu cunoștea pe nimeni în *Paris*, iar franceza ei era, la drept vorbind, demnă de milă. Ce naiba era în capul maică-sii? La semnalul de dinainte stabilit al lui Shirley – o bătaie discretă pe partea interioară a ușii de la intrare – Simon, aflat de cealaltă parte, a bubuit în ușă.

Lui Sophie aproape că i s-a tăiat respirația când bărbatul a intrat în casă. În dimineața asta de luni, situația era deja destul de complicată. Nu mai era nevoie și de Simon în decor. Ce căuta bancherul acolo? Și de ce arăta așa de mândru? Ochii bărbatului străluceau dintr-un motiv pe care Sophie nu reușea să-l deslușească. Din cauza hotărârii, poate. Sau a concentrării.

Sophie nu-l considerase pe Simon un bărbat masiv, deși era înalt. Dar acum i se părea mai înalt ca înainte. Umerii îmbrăcați în pardesiu păreau să se întindă și să umple întregul hol. Simon fusese întotdeauna o persoană care știa să se concentreze și mereu deținuse controlul, dar acum iradia încredere în sine. Avea ceva, o forță uriașă, care pe Sophie a făcut-o să se simtă mai obosită ca oricând.

Imediat Simon l-a gădilat pe Arthur sub bărbie. Trezindu-se în fața bărbatului înalt, întunecat și înspăimântător, pe care probabil că încă îl mai asocia cu plonjonul în apa rece și tulbure, Arthur s-a agățat de maică-sa și-a izbucnit într-un plâns fonfăit.

— Simon! a exclamat Sophie uluită. Ce...?

— Caut aici? i-a terminat Simon propoziția.

Apoi a continuat, pe cel mai incitant ton posibil.

— Sper să te conving să mergi cu mine într-o mică excursie-surpriză la Paris.

Bărbatul a băgat mâna în buzunar și-a scos niște bilete Eurostar.

— Sunt la clasa întâi, evident. Ești servit cu șampanie și un mic dejun de trei feluri.

— Paris? s-a încruntat Sophie, spunându-și că numai de șampanie n-avea chef.

Apoi femeia s-a uitat de la valiză la maică-sa.

— Deci pentru asta e valiza. Dar *tu*, mamă, ai știut de excursie?

Shirley a încercat să zâmbească veselă, dar buzele ei pur și simplu refuzau să se urnească. Femeia se chinuia să-și amintească versiunea oficială legată de felul în care ajunsese să fie implicată în poveste, dar era mult

prea agitată, tulburată și obosită. Shirley spera ca Sophie să nu-i pună nici o întrebare dificilă.

Ghicind care era situația lui Shirley, Simon a intervenit ca s-o salveze.

— A trebuit s-o fac pe mama ta părtașă la secret, a explicat el mios. Aveam nevoie de cineva care să pregătească totul, astfel încât eu doar să vin și să te răpesc.

Arthur a tușit. Sophie l-a mângâiat și i-a șters nasul care-i curgea.

Copilul a scâncit.

Simon l-a privit iritat. Băiatul era un cabotin. Tot timpul juca teatru și-i distrăgea atenția maică-sii exact în momente de mare importanță. Ca acela. Și totuși, Simon nu avea de gând să-l mai lase să-i dejoace planurile. Trebuia să părăsească țara împreună cu Sophie. Asta ca să evite riscul unei întâlniri cu soțul proaspăt exmatriculat, dar și orice fel de suspiciuni legate de implicarea lui în circumstanțele care generaseră exmatricularea. Simon primise dis-de-diminează un telefon prin care fusese informat că agentul pe care-l angajase ca să-l saboteze pe Mark își făcuse treaba așa cum i se ceruse. Și, cu toate că știrea respectivă era extrem de mulțumitoare, ea nu rezolva problema decât pe jumătate. Simon își dădea seama din expresia de pe chipul lui Sophie că femeia nu era încă decisă să plece la Paris.

— M-am gândit, a zâmbit Simon, că ai prefera ca azi să fii în Paris decât la vechiul și banalul serviciu. Nu-ți face griji, a adăugat el ridicând o mână. Am aranjat totul cu șefa ta. Abia am terminat de vorbit cu ea.

— Ai vorbit cu *Lisa* ?

Un bărbat care nu era soțul ei o sunase pe cea mai băgăcioasă și malefică dintre femei și-i ceruse permisiunea s-o ducă pe subalterna ei într-o excursie-surpriză în cel mai romantic oraș din lume. Probabil că Lisa mai că nu suferise o combustie spontană din cauza a ceea ce implica gestul respectiv în legătură cu mariajul lui Sophie.

— Da, din fericire, venise la birou devreme. E o femeie foarte muncitoare, a remarcat Simon pe un ton aprobator.

Sophie nu i-a comunicat care era motivul pentru care Lisa ajungea la serviciu înaintea tuturor: ca să-și bage nasul prin birourile colegilor.

— A fost foarte amabilă și înțelegătoare, a adăugat Simon apreciativ. A fost foarte interesată de plan.

— Îmi închipui, a murmurat Sophie, străduindu-se să-l liniștească pe Arthur, care n-avea astâmpăr.

Simon a zâmbit, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți.

— Așa că haide! Ce zici?

— Du-te, draga mea, a îndemnat-o Shirley aparent relaxată. Ți-am făcut bagajul. O să vezi că e plin cu lucruri superbe. Toate noi. Meriți să fii răsfățată.

Sophie și-a strâns fiul mai tare în brațe.

— Nu sunt sigură. Nu vreau să-l las pe Arthur. Are o răceală urâtă. E mai rău decât înainte.

Sophie s-a abținut cu greutate să adauge: „De când a căzut în lacul tău“

Cu și mai mare dificultate, Simon și-a obligat trăsăturile să nu i se contracte într-o încruntare furtunoasă. Nenorocitul ăla de

copil strica totul. Ei, acum nu avea voie. Sophie trebuia să meargă la Paris și asta nu numai din cauza motivelor asociate cu exmatricularea lui Mark din Școala pentru soți. Cina la frații Wintergreen se apropia cu pași repezi, așa că el trebuia s-o câștige pe Sophie o dată pentru totdeauna. Trebuia să se întoarcă de la Paris cu un angajament clar din partea ei. Altfel totul era pierdut. Simon și-a ațintit privirile ca un laser asupra lui Shirley, care, spre satisfacția lui, era înfricoșată de el. „Rezolvă problema“, i-a ordonat privirea lui Simon.

— Totul o să fie bine. Nu-ți face griji, și-a asigurat Shirley nervoasă fiica. Copiii răcesc tot timpul. Nu e un motiv ca să nu pleci în excursia asta minunată.

Sophie nu părea convinsă. Adora Parisul, dar oare voia într-adevăr să meargă acolo chiar în clipa aia și cu Simon? Pe de altă parte, oare voia într-adevăr să dea ochii cu Lisa după telefonul lui Simon? Biroul s-ar fi transformat într-un cuib de viespi puse pe bârfă și speculații. Dacă se ducea la serviciu atunci, la faptul că, evident, se despărțise de Mark avea să se adauge dovada că se despărțise și de Simon. Perspectiva asta era îngrozitor de stânjenitoare.

Simțind că Simon o fixa, așteptând un răspuns, Sophie s-a uitat neajutorată la maică-sa.

— Nu cred că pot...

Dar Sophie nu și-a terminat propoziția.

— Du-te, draga mea, s-a milogit Shirley. Arthur o să fie în regulă cu mine. Îți promit. Pe tine te-am îngrijit atâția ani. Știu cum să mă port cu copiii!

Femeia se străduia să pară veselă.

— Și, în fond, draga mea, erai dispusă să-l lași aici ca să te duci la serviciu. Parisul nu e chiar atât de departe.

— Ai perfectă dreptate, Shirley, a intervenit Simon mulțumit.

Era primul lucru inteligent pe care-l auzise de la femeia aia.

Shirley avea dreptate, iar Sophie a simțit că începe să se înmoaie. Era limpede că maică-sa voia ca ea să meargă la Paris. Oare nu putea să-i facă această ultimă favoare după ce Shirley o sprijinise atât de mult la greu?

Sophie i-a aruncat lui Simon o privire timorată. Bărbatul stătea în dreptul ușii, dominându-le atât pe ea, cât și pe Shirley. Sophie se simțea în egală măsură neajutorată și plină de resentimente. Însă excursia la Paris – deși lui Sophie nu-i convenea felul în care fusese obligată s-o accepte – reprezenta ocazia perfectă ca să-i comunice lui Simon că, deși îi era recunoscătoare pentru toate eforturile pe care le depusese, se hotărâse să se descurce la fel de bine și fără ajutorul lui. Sophie voia ca, în continuare, să se vadă mult mai rar cu Simon. Mult mai rar.

Capitolul douăzeci și patru

Hotelul era într-adevăr impresionant, plin de poleieli sclipitoare și oglinzi. Colierele expuse în hol erau mari și strălucitoare, pe gustul oricărei soții de oligarh. Lachei îmbrăcați în uniformă au dispărut cu pachetele în ambalaje prețioase pe care Sophie le acceptase mai mult ca să-i facă pe plac lui Simon decât pentru că și-ar fi dorit o copertă de pașaport azurie, din piele de struț și o pereche de papuci violet, cu pene de marabu. Apoi, împreună cu însoțitorul ei, a urcat în liftul personal al apartamentului. Sophie începuse să creadă că ascensoarele erau laitmotivul vieții lui Simon.

Și totuși, în ciuda tuturor splendorilor, Sophie era nefericită. Gândul la Arthur nu-i dădea pace. Practic, fusese smulsă de lângă el.

Apartamentul în care au pătruns ar fi putut să găzduiască fără probleme un avion mic. Covorul îți dădea senzația că te plimbi printr-un lan de porumb. Atâta doar că lanul respectiv era imprimat cu flori roz și galbene, care se împleteau. În baia amețitor de strălucitoare, placată cu marmură, exista un robinet de fițe,

care se întindea de-a lungul căzii și care aducea cu gura unui fax cromat. Un telefon de ultimă generație era poziționat chiar lângă chiuvetă. Din punctul de vedere al lui Sophie, această alăturare era puțin cam dezgustătoare. De partea cealaltă a ușii de la baie, deasupra minibarului uriaș, se afla o etajeră de prezentare, de unde puteai să cumperi miere, despre care eticheta pretindea că fusese produsă de albinele care trăiau pe acoperișul Operei din Paris. Sophie și-a spus că ar fi preferat să guste ceva care fusese produs sub acoperiș, nu deasupra.

A aruncat o privire temătoare înspre Simon, care se încrunta urmărind o emisiune economică la televizorul cu ecran plat, pe care-l descoperise în spatele a două uși vaste, căptușite cu pânză de sac, la doar câteva secunde după ce intrase în apartament. Aproape tot drumul cu trenul, Simon vorbise la telefon, ceea ce, deși era o impolitețe, măcar o scutise pe Sophie de efortul de a conversa cu el. Femeia își dăduse seama că o tranzacție deosebit de dificilă era în plină desfășurare.

Sophie a făcut un pas către Simon. Poate că era momentul prielnic să-i sugereze cu delicatețe că, deși îi era recunoscătoare pentru prietenia de care dăduse dovadă și pentru eforturile pe care le depusese, ea se simțea în stare ca, în continuare, să se țină singură pe picioare.

Însă în clipa aceea s-a auzit soneria de la intrare. Un chelner îmbrăcat într-o jachetă de culoarea untului a intrat cu o sticlă de șampanie așezată într-o frapieră de argint, alături de care se afla o vază cu o orhidee roz. La vederea alcoolului, Sophie a prins viață.

Fericit, Simon i-a oferit un pahar însușmat. Se simțea triumfător. Îl sabotase pe Mark în mod spectaculos și nici nu putea fi suspectat pentru această acțiune. Iar acum, pe post de cireașă în vârful tortului, o preluare extrem de complexă, la care lucrase în ultimele săptămâni, depășise în sfârșit toate dificultățile și era în curs de finalizare. Asta îl costase timp valoros pe parcursul călătoriei cu trenul. Timpul în care ar fi trebuit s-o seducă pe Sophie. Numai că ea părea oricum destul de mulțumită. Iar acum, și-a spus Simon, venise vremea să finalizeze și cealaltă preluare de mare importanță la care lucrase. Preluarea lui Sophie.

Simon a privit-o aprobator, în timp ce ea golea paharul cu șampanie. Apoi i l-a umplut din nou. Era limpede că Sophie se simțea bine. Nu existau dubii că acest comportament al ei era unul încurajator. Și mai încurajator era faptul că nu făcuse nici un fel de remarcă în ceea ce privea patul dublu din dormitorul alăturat. De ce altă dovadă mai avea nevoie în ideea că Sophie îi acceptase avansurile și era gata să depună armele? Acea urma să fie noaptea cea mare. Toată afacerea asta obositoare și costisitoare a curtatului avea să treacă la un alt nivel. La drept vorbind, era și timpul.

Între timp, Sophie se dusese la fereastra imensă, care oferea o priveliște panoramică a magnificului apus de soare din iarna pariziană. Frumusețea imaginii a făcut ca sentimentul de vinovăție pe care îl resimțea să devină de nesuportat. Sophie și-a reprimat gândul că același soare își proiecta razele muribunde asupra camerei lui Arthur. A strâns

mai tare paharul cu șampanie pe care Simon i-l umpluse din nou. Era imposibil ca bancherul să nu se bucure auzind că acum Sophie se simțea suficient de independentă ca să-și vadă singură de viață. Nu se putea ca Simon să nu se bucure la auzul veștii că nu mai era nevoie să-și petreacă toate weekendurile îngrijindu-se de ea.

— Simon.

Sophie s-a întors către el cu un zâmbet.

— Vreau să-ți spun ceva. În legătură cu noi doi.

— Și eu vreau să-ți spun ceva, a sărit Simon.

Încântarea generată de faptul că Sophie părea să-i împărtășească sentimentele i-a anulat orice formă de prudență.

— Ești o femeie splendidă, Sophie.

Situația era extrem de satisfăcătoare. În sfârșit, împreună cu Sophie, puteau să stabilească termenii fuziunii și programul, după care el se putea întoarce la preluarea de la bancă.

— Ești o persoană minunată, inteligentă și foarte atentă, a adăugat el.

Simon avusese intenția să adauge „și o mamă extraordinară“, dar nu mai voia să riște reluarea acelei discuții plicticoase despre Arthur.

Sophie s-a holbat la el nedumerită.

— Mulțumesc, Simon.

— Și ești foarte frumoasă...

Pe Sophie a cuprins-o jena. Oare unde avea să ducă discuția asta?

Bănuia că nu acolo unde avusese ea de gând să ajungă.

Sophie și-a întors ochii către fereastra apartamentului aflat la ultimul etaj. Priveliștea

era superbă. Către vest, soarele se scufunda într-o perdea de nori înflăcărați. Lumina roșiatică intensă aprindea trunchiurile copacilor despuiți de frunze, care se întindeau dedesubt, în grădinile Tuileries. Noaptea avea să fie senină și probabil înghețată. Deasupra apusului, cerul de culoarea oului de rață se întuneca, iar prima stea era deja vizibilă. Sau era o planetă? Sophie nu știa, dar i-ar fi plăcut să afle. Mark se pricepea la lucrurile astea. În copilărie, fusese pasionat de astronomie. La maturitate, detesta horoscoapele din ziare. Ea însă nu le putea rezista. Sophie s-a surprins mișcându-și buzele într-un surâs îndurerat.

— Acolo, sus, e planeta Venus? l-a întrebat ea pe Simon din senin.

Își spusese că era mai înțelept să depășească subiectul farmecelor ei personale. Imediat, însă, a realizat că făcuse o alegere nefericită.

— Planeta dragostei, a murmurat Simon căzut în extaz. Sunt sigur că ea e.

— Poate e Marte, l-a întrerupt grăbită Sophie. Planeta războiului.

Simon s-a întors către ea.

— Iarna, a susurat el, e un anotimp desăvârșit.

— Așa e, a recunoscut Sophie agitată.

— Îți aduce aminte, a continuat Simon cu o privire cu subînțeles, că vâlvătaia și cîrîpîtul verii nu sunt totul.

— Presupun că da.

— Îți aduce aminte că niciodată nu e prea târziu.

— Da, a scâncit Sophie nervoasă. La ce oră e cina?

— Sunt așa de fericit, draga mea, a șoptit bancherul, aproape lipindu-se de ea și luând-o de mână. Ai să fii stăpâna perfectă a Sălciilor Legănate.

Capul lui Sophie răsună brusc de larmă. Cu o repeziciune zdrobitoare, totul i s-a limpezit în minte. Suspiciunile lui Helen legate de Simon fuseseră corecte. Faptul că ea nu realizase ce se întâmpla nu se putea datora decât unei colosale autoiluzionări și unei încăpățânate ignoranțe. *Într-adevăr*, din partea lui Simon, totul fusese mai mult decât prietenie. Bărbatul nu-și dorise doar s-o înveselească. Simon voia să se însoare cu ea! Voia ca ea să trăiască la Sălciile Legănate.

Sophie și-a retras mâinile îngrozită.

— Să știi că poți să faci ce vrei cu Sălciile Legănate, a adăugat Simon într-un acces de generozitate.

Sophie nu știa cum să se exprime. Sălciile Legănate era probabil casa cea mai hidoasă și mai lipsită de suflet pe care o văzuse vreodată. Singurul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era s-o dărâme cu totul.

— N-aș putea... a spus ea aproape sufocată.

— Ei, e adevărat! Presupun că Sălciile Legănate e perfectă exact așa cum e acum.

Simon a surâs plin de sine.

Sophie și-a reprimat cu greu o exclamație dezgustată. Sălciile Legănate, cu holurile ei placate cu marmură și lifturile alea sterile, era o casă atât de dezgustătoare, încât, pentru prima dată de nu mai știa când, femeia s-a trezit gândindu-se cu căldură la locuința din Verona Road. Care, deși neîngrijită, cu ferestrele îmbâcsite de praf și vopseaua de pe pereți mai ciobită decât cea dintr-un restaurant Harry

Ramsden, avea totuși suflet. Avea tablouri și cărți adevărate. Și muzică. La Sălciile Legănate muzica fusese inexistentă. Desigur – Sophie și-a amintit oripilată – cu excepția CD-urilor cu muzică de cadril.

Femeia a deschis gura și-a închis-o la loc. Era imposibil, jenant, îngrozitor. Cum de-și putea închipui Simon că ea își dorea să se mărite cu el? Căsnicia ei abia încheiată încă mai zăcea fumegând în jurul ei. Ea avea un copil. Oare Simon Sharp era nebun?

Abia în clipa aceea, Sophie a sesizat, prin ușa întredeschisă a dormitorului, patul dublu. Singurul pat dublu. În apartament nu mai exista nici o altă ușă, ceea ce însemna că nici alte dormitoare nu mai erau de găsit. Cum de nu observase mai devreme?

Ochii lui Simon i-au urmărit privirea. Bancherul studiasese procesiunea de sentimente care se perindase pe chipul femeii, dar o interpretase complet greșit. Până și sclipirea oripilată care i s-a aprins lui Sophie în ochi Simon a luat-o drept încântare anticipativă. Dinții i s-au dezvelit într-un zâmbet victorios. Încet, Simon s-a aplecat către Sophie și și-a lipit buzele de ale ei. Sentimentul de triumf i-a inundat trupul. În sfârșit. Pusese mâna pe ea.

— Simon!

Spre uluiala lui, bărbatul a simțit cum o pereche de mâini i se așază pe gât. Numai că mâinile nu-l trăgeau către Sophie, așa cum se așteptase. Ci îl îndepărtau de ea.

— Simon! Ce dracu' faci?

Sophie l-a mai împins o dată cu putere.

— Dă-te de pe mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Femeia s-a uitat disperată împrejur, în căutarea unei unelte care s-o scoată din impas. Privirea i-a căzut pe frapiera cu gheață. A continuat să-l împingă pe Simon cu o mână, iar cu cealaltă s-a întins către obiectul cu pricina. Cu vârfurile degetelor, a reușit să prindă muchia rece și alunecoasă a frapierii.

Când cascada de apă înghețată i s-a prăvălit în cap și pe umeri, Simon a început să urle. Șocul i-a ricoșat în vene ca o minge de pinball. Când apa i s-a scurs din ochi, lumea arăta tulbure și cumva strâmbă. Una dintre lentilele de contact fusese luată de torentul din frapieră. Fir-ar al dracului!

Încăperea era cufundată în tăcere. Nu se auzea nimic în afara gâfâielilor lui Simon. Sophie și-a aranjat hainele pe ea. Se simțea ca o proastă. Era, în egală măsură, înspăimântată și marcată de un sentiment de vinovăție. Acum că Simon își declarase intențiile, Sophie și-a dat seama că fuseseră clare încă de la început. Numai că ea fusese mult prea ocupată ca să le observe. Sau, mai curând, nu-și închipuise nici o secundă că o persoană putea să fie așa de bătută în cap.

— Uite ce e, a spus ea înfiorată. Îmi pare rău. A fost doar o neînțelegere la mijloc.

Simon s-a holbat la imaginea pe jumătate tulbure care era Sophie.

Trupul îi era scuturat de frisoane, nu atât din cauza frigului, cât a sentimentului de panică. Bancherul investise atât de mult în această preluare. Investise timp, bani și imaginație. Iar seara dansantă de la reședința fraților Wintergreen se apropia, asemenea diligenței din Deadwood, în mare viteză. Simon nu putea îngădui ca toate eforturile

lui se eşueze. Întregul lui viitor depindea de succesul acestei operațiuni.

Simon a întins brațele mustind de apă într-un gest implorator. În același timp, o bucată de gheață i-a alunecat de pe cap, i-a atins nasul și i s-a prăbușit pe prohab.

— Te rog, s-a milogit el de Sophie. Tu ești femeia visurilor mele. Haide! Gândește-te la ce vă pot oferi ție și lui Arthur. Siguranță financiară...

Lui Sophie i s-a strâns stomacul de rușine. În plus, era și surprinsă.

N-avusese nici cea mai vagă idee că sentimentele lui Simon erau atât de puternice. Că bărbatul era în stare să facă o asemenea demonstrație de pasiune. Stilul era foarte mediteraneean. Femeia a căutat o modalitate să-l refuze pe bancher cu delicatețe.

— Gestul tău e foarte măgulitor, a mințit Sophie. Dar, Simon, nu se poate ca eu să fiu femeia visurilor tale.

— Ba da! Ești! a strigat el.

— Nu, nu sunt. În esență, noi doi nu avem nimic în comun.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat.

Sophie a făcut o pauză.

— Simon, hai să fim cinstiți! Noi nu avem puncte comune de interes. Ție nu-ți place teatrul, dar mie îmi place. Perspectiva ta asupra unei case frumoase nu e aceeași cu a mea... nici pe departe.

Apoi Sophie și-a adus aminte de noptiera de la Sălciile Legănate.

— Iar ție îți place cadrilul, pe când eu îl detest.

Expresia de pe chipul lui Simon s-a schimbat. Sprâncenele i s-au împreunat, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos. Sub pojghița de gheață care se topea, privirea i-a împietrit.

— Cum? a întrebat el iritat.

— Ție îți place cadrilul, a repetat Sophie. Am văzut niște CD-uri pe noptiera de lângă patul tău.

Poate că n-ar fi trebuit să-și bage nasul. Era clar că Simon nu era deloc încântat. De fapt, bancherul părea de-a dreptul furios.

— Și ție nu-ți place? a mârâit el.

— Nu. Nu e genul meu. N-am dansat nici odată așa ceva. Nici n-am habar cum se face.

Un alt sunet s-a auzit în cameră – era târâitul telefonului. Spatele ud flească al lui Simon a revenit la verticală. Preluarea. Asta trebuia să fie. Singurele persoane cărora le dăduse numărul de telefon de la hotel erau colaboratorii lui de la bancă. I-l mai dăduse și lui Shirley. Asta la insistențele lui Sophie. Dar era puțin probabil ca apelantul să fie femeia aia.

Simon trebuia să răspundă. Totul – bancherul i-a aruncat lui Sophie o privire înveninată – trebuia să aștepte. Și roind de apă, dar foarte hotărât – în fond, miza o reprezentau câteva miliarde –, Simon s-a îndreptat în viteză către toaletă, acolo unde, așa cum observase Sophie mai devreme, se afla cel mai apropiat telefon. Aparatul care stătea spânzurat pe peretele din marmură al băii. Dar, spre surpriza lui Simon, vocea de la celălalt capăt al firului s-a dovedit a fi alta decât aceea monotonă, cu inflexiuni de om bine hrănit, a avocatului corporației. Vocea care răsuna

în receptor era a unei persoane la limita înaniției, cu o notă isterică. Era vocea celui alt arhitect al preluării personale de care Simon se ocupa în clipa aceea.

— Simon! a strigat Shirley abia râsuflând.

Shirley și-a spus că ziua respectivă fusese de coșmar. Dis-de-diminează, se chinuse s-o convingă pe Sophie că plece cu Simon la Paris. Apoi, odată cu venirea poștei, femeia descoperise că ea și James nu fuseseră invitați la petrecerea de aniversare a șaizeci și cinci de ani a Venetiei Bothamley-Tartt. În sat, de mai multe săptămâni, nu se discuta despre nimic altceva. De la fereastra din dormitor, de unde se vedea o parte din domeniul Bothamley-Tartt, Shirley urmărise operațiunea de montare a cortului mare. Nefericirea produsă de lipsa invitației a fost înmuiată doar de priveliștea muncitorilor tineri și musculoși, a căror prezență reducea media vârstei din sat cu un deceniu.

Petrecerea avea să se țină sâmbătă seara. De vreme ce poșta de sâmbătă dimineața nu adusese decât factura de gaze, o scrisoare pentru James și un fluturaș de la supermarketul local, care anunța reduceri la pulpele de vacă, Shirley s-a simțit cuprinsă de un val de deprimare, dar nu s-a recunoscut încă învinsă. Până seara mai era timp. Timp în care Venetia putea – cu o mână îngrozită ridicată în dreptul gurii – să-și realizeze omisiunea și să se repeadă până la ușa ei cu o invitație tipărită pe carton, cu colțurile aurite.

— Nu înțeleg de ce îți faci atâtea griji, i-a spus James la prânz, când s-a întors de la

atelierul genealogic. Oricum, abia dac-o cunoaştem pe femeia asta.

— Cum adică? a exclamat Shirley, deranjată de faptul că-şi auzea cele mai groaznice temeri exprimate atât de frust. Ne-am văzut la întâlnirile Comitetului de Conservare Gibbet. Şi am ținut la ea în casă mai multe ceaiuri ale Grupului Împotriva Ferestrelor Velux.

James a ridicat din umeri şi şi-a îndreptat atenţia asupra scrisorii care venise pe numele lui.

Shirley s-a dus în bucătărie ca să se uite pe fereastră. Departe, în capătul grădinii, fagii graţioşi de pe domeniul Bothamley-Tartt se legănau în soarele iernatic. Mişcarea copacilor era parcă batjocoritoare. Venetia, şi-a spus Shirley, nu şi-ar fi permis să n-o invite la petrecere dacă ginerele ei ar fi avut în proprietate un conac şi, pe deasupra, ar fi fost şi bancher milionar. Dar oare ea îşi mai dorea un astfel de ginere? Shirley s-a gândit îngrijorată la Simon şi la Sophie, care se aflau la Paris. Oare chiar îşi dorea o brută rece ca gheaţa – oricât de bogată era bruta cu pricina – pe post de soţ pentru fiica ei? Sau ca tată vitreg pentru nepotul ei? Lui Shirley i se strângea stomacul din cauza sentimentului profund de groază pe care îl sădea această perspectivă în ea.

James a dat buzna în bucătărie.

— N-o să-ţi vină să crezi! a strigat el încântat.

Shirley s-a întors. Văzând că James flutura o bucată de hârtie, femeia a sperat că mult aşteptata invitaţie în sfârşit sosise.

Fiind poate strecurată pe sub ușa de o Venetia împurpurată de rușine.

— E...? a murmurat aproape sufocată Shirley.

— Da! a urlat James. Până la urmă, omul *chiar e* văr îndepărtat cu mine.

Shirley și-a dat seama că hârtia fleșcăită pe care o flutura soțul ei semăna foarte bine cu scrisoarea care-i parvenise recent.

— *Cine e văr cu tine?* a întrebat ea pe un ton glacial.

— Tipul ăla de care ți-am vorbit. Am dat de urma lui pe site-ul acela de internet. Îți mai aduci aminte?

Shirley nu-și mai aducea aminte. Auzise de mulți tipi și de multe site-uri.

— Se înrudește cu mine prin Ezekiel Heckmondwike, care era gropar în Halifax.

— Vai, Doamne, a gemut Shirley, trecând pe lângă soțul ei. Lasă-mă să ies!

— Stai, că n-am terminat, a strigat James. Omul vine înapoi în weekendul ăsta.

Shirley s-a întors ca electrocutată.

— Cum? L-ai invitat să *stea* la noi? Aici?

— N-a fost nevoie, i-a răspuns James vesel. Tipul e deja în zonă. Trebuie să viziteze pe cineva care locuiește pe-aici, pe-aproape, sau ceva în genul ăsta. Am aranjat numai să ne întâlnim.

Shirley a clătinat din cap obosită. Dacă nu trebuia să se întâlnească și ea cu persoana aia, atunci nimic n-o mai interesa.

— Mă duc sus să văd ce face Arthur, a anunțat ea.

Faptul că răceala nepotului lui se înrăutățise din nou arunca o nouă umbră asupra zilei mohorâte a lui Shirley. Femeia considera

că Arthur trebuia consultat de un medic, însă recepționera excedată de la policlinica din sat nu păruse în stare s-o ajute. Într-un sfârșit, după ce Shirley o asigurase că nu e vorba decât de o răceală severă, femeia îi făcuse o programare la cinci și jumătate. Astfel că băiatul își petrecuse toată după-amiaza în pat. Shirley ezitase s-o sune pe Sophie ca s-o pună la curent cu situația. Dacă Arthur nu avea decât o răceală urâtă, nu voia s-o deranjeze pe fiica ei. Și cu atât mai puțin pe Simon cel înspăimântător.

Ajunsă acum în camera băiatului, Shirley a descoperit că respirația nepotului ei devenise și mai șuierătoare. De fapt, starea generală a copilului se înrăutățise. Micuțul zăcea într-o rână, sprijinit în perne. Avea febră mare și transpira.

Shirley s-a îngrozit. Ceva nu mirosea deloc a bine.

— James! a zbierat ea, alergând în capul scărilor.

Imediat a fost chemată o ambulanță. Apoi, înghițind cu noduri și cu mâinile tremurânde, Shirley a format numărul hotelului din Paris.

— Ei, chiar mă bucur că ai sunat, i-a declarat Simon arțăgos din baie. Se pare că a intervenit o neînțelegere în legătură cu Sophie și cadrilul.

— Dă-le dracului! a urlat Shirley. Vreau să vorbesc cu Sophie. E *urgent*. E vorba de *Arthur*. Băiatul e *bolnav*!

Capitolul douăzeci și cinci

— Ei, atunci la revedere.

Un nod în care se concentrase toată dezamăgirea și frustrarea s-a ridicat în gâttelejul lui Mark. Bărbatul stătea în picioare, în fața vechilor lui colegi de școală. În apropiere era un taxi cu motorul pornit.

Jeremy a fost primul care a făcut un pas înainte.

— Fruntea sus, rățoiule, i-a spus el, țocăind aerul lângă obrajii lui Mark.

— La revedere, bătrâne, a mormăit Rupert, îmbrățișându-l bărbătește și bătându-l cu putere pe spate.

Graham a înaintat supărat.

— E groaznic, a izbucnit el. Cine-a putut să facă așa ceva? Nici unul din noi. Asta e sigur.

Mark a dat din cap.

— Știu.

Deși, inevitabil, prima lui suspiciune fusese aceea că unul dintre colegi se aflase în spatele înscenării. Dar cine? Toți se înțelegeau bine. Din ce în ce mai bine. Cu excepția disputelor care apăreau, din când în când, din cauza partidelor de Cluedo. Orele de ocupații interactive se transformaseră din perioade de plictiseală apăsătoare în cele mai așteptate

momente ale zilei. Mark și-a spus că toți bărbații din grup făcuseră mari eforturi ca să se amuze și să-și distreze colegii. Chiar dacă Graham se încingea, uneori, excesiv când jucau Monopoly.

— A, dacă vreți, puteți să construiți un hotel de cinci stele în Park Lane, pufnea Jeremy. Nu-mi mai pasă. Hoteluri, șmoteluri. Zilele astea, am parte de toată plăcerea din lume jucând Buckaroo.

Singura vagă posibilitate de trădare – născută ca urmare a incidentului dezamăgitor din barul din Upper Grimside – era aceea ca Charlie să fi lăsat supărarea pe Mark, manifestată în acea după-amiază, să crească într-o ură distructivă.

De fapt, *chiar* Charlie fusese cel vinovat. El fusese cel care intrase în camera lui Mark, în timp ce acesta era la baie, el fusese cel care îi umpluse sticla de apă cu votcă și scrisese biletul adresat doctoriței Martha. Sau, cel puțin, așa pretinsese Charlie în fața directoarei de la Școala pentru soți. Din păcate, doctorița nu-l crezuse și descoperise, cu o rapiditate înfricoșătoare, că Charlie avea un alibi. Într-un final, Charlie nu mai avusese cum să nege ceea ce Briggs putea să confirme: că în clipa când votca era plasată în camera lui Mark, el era angajat într-o bătălie pe viață și pe moarte la calculator cu Andy. Cu evident regret, dar cu la fel de evidentă hotărâre, doctorița Martha își reafirmase concluzia: că Mark încălcase regulile școlii și trebuia să plece.

Deși efortul lui eșuase, Mark fusese uimit de hotărârea eroică a lui Charlie de a se sacrifica. Gestul bărbatului era la fel de bizar și de

neașteptat ca descoperirea sticlei pline cu votcă. De ce-ar fi fost Charlie dispus – Charlie, care, asemenea lui, se afla în Școala pentru soți ca să-și salveze căsnicia – să facă un gest atât de impulsiv și de autodestructiv? Însă Mark nu avusese timp să-l întrebe, așa cum nici Charlie nu avusese timp să se explice. Odată ce vinovăția lui fusese indubitabil stabilită, doctorița Martha îi ceruse să plece cât mai repede cu putință.

Acum, constructorul ieșise în față, ca să-și ia la revedere de la ea, iar Mark i-a strâns mâna.

— Pe curând, a mârâit Charlie.

— Mult noroc, i-a răspuns Mark.

Mark se străduia la modul sincer să lase la o parte invidia pe care o simțea față de colegi și resentimentele care îi clocoteau în suflet la gândul destinului pe care-l lăsa în urmă. Acum că modalitatea de a-și salva propria căsnicie îi fusese retrasă cu brutalitate, lui Mark îi venea greu să-și exprime speranța că mariajele celorlalți vor redeveni viabile.

— Sper că totul o să meargă bine și c-o să te împaci cu Angie.

— N-ar trebui să pleci, a murmurat Charlie. Nici unul din noi nu s-a ținut de reguli. Dar tu ești singurul care e dat afară. Și nici măcar nu e vina ta.

Chipul lui Charlie s-a întunecat de furie.

— Dacă aflu vreodată cine ți-a făcut asta...

— Trimite-l la mine, a spus Mark cu tristețe. Oricum, dacă doctorița Martha te-ar fi crezut, tu ai fi putut fi dat afară și asta ar fi însemnat sfârșitul căsniciei tale.

Sau al banilor tăi, și-a spus Mark, amintindu-și mărturisirea sinceră pe care o făcuse

Charlie în legătură cu motivele pentru care venise la Școala pentru soți. Mărturisirea respectivă fusese făcută în prima zi. Lui Mark i se părea că de-atunci trecuseră ani de zile.

— Căsnicia mea! a pufnit Charlie, dar pe un ton mai curând resemnat decât amărât. S-a dus pe apa sâmbetei. De mulți ani, dacă e să fiu cinstit. Din start, eu și Angie n-am fost potriviți, a spus el rânjind. Așa că să-ți țin partea n-a fost un sacrificiu atât de mare pe cât crezi tu.

Mark s-a foit pe loc stânjenit.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Să nu-ți pară, l-a admonestat Charlie ridicând din umeri. Pur și simplu, asta e situația. Și prima dată am realizat asta atunci când ai spus *cât de mult* îți dorești să-ți recâștigi soția. Apoi mi-am dat seama când te-am văzut cât de mult te-ai chinuit la ore. Tu îți dorești asta mult mai mult decât mine. Acum mi se pare că n-are nici un sens să mă țin cu dinții de bani, dacă pentru asta trebuie să rămân cu o nevastă care nici nu mă iubește, nici nu are încredere în mine. Amândurora ne-ar fi mai bine dacă ne-am găsi pe altcineva.

Mark și-a coborât ochii către pietrișul cenușiu al aleii. În fond, nici el nu avea nici un motiv să creadă că, și în cazul în care ar fi absolvit *summa cum laude*, Sophie îl mai iubea sau mai avea încredere în el. Viitorul care îl aștepta, acum că mariajul lui era terminat, era același viitor care poate că l-ar fi așteptat oricum.

— Și ce-o să faci acum? l-a întrebat Charlie.

— Cred c-o să mă întorc la Londra.

Lui Mark i-a fugit gândul, deși fără voia lui, la casa pustie din Verona Road. Cel puțin, bărbatul presupunea că locuința era încă goală, că Sophie continua să stea la maică-sa.

— Trebuie să-mi gădesc un serviciu, a adăugat el. Sunt cam lefter.

Privind și partea plină a paharului, singurul aspect pozitiv al scurtării programului de instrucție de la Școala pentru soți a fost micșorarea notei de plată. Mark îi era recunoscător doctoriței Martha pentru faptul că fusese cinstită în privința asta. De asemenea, a fost ușurat atunci când și-a scos șapca și tricoul. În fond, el nu era unul dintre miracolele doamnei doctor Martha pentru refacearea căsniciei. Și doctorița recunoscuse asta mânănită atunci când îi strânsese mâna în holul instituției cu zece minute mai devreme.

— Aveam speranțe mari în privința ta, Mark, îi spusese doctorița cu ochii umeziți în spatele ochelarilor. E foarte trist să vezi cum un elev promițător eșuează în încercarea de a-și împlini potențialul. Dar regulile sunt reguli.

— Dar toți ceilalți au încălcat regulile, îi atrăsese atenția Mark cu disperare, aducându-și aminte de observațiile lui Charlie.

— N-au încălcat reguli atât de importante. N-am avut de ales, Mark. Sper că înțelegi.

— La revedere, doamnă doctor, bolborosise Mark.

Nu mai avea nici un sens să-și mai proclame nevinovăția. O făcuse deja de nenumărate ori. Mark nu mai avea nimic de câștigat făcând o nouă încercare.

— Și cu soția ta? l-a întrebat acum Charlie.

— Ei, asta e întrebarea de milioane, a recunoscut Mark, schițând un zâmbet.

Mai mult nu putea. Dar era sigur de un lucru. Să se ducă direct la Dower House ar fi fost un dezastru tactic. Iar el era decis să nu mai facă greșeli. Oricât de disperat era să-și revadă soția și, mai ales, copilul, Mark își dădea seama că o nouă eroare de calcul, o nouă apariție neanunțată și isterică, putea să-i distrugă și acele speranțe firave pe care mai reușea să le nutrească.

— Ei, sper ca totul să se rezolve, amice, îi ură Charlie cu o sinceritate atât de caldă încât lui Mark i s-au umezit ochii. Meriți să-ți recapeți soția. Chiar meriți. Dacă o s-o întâlnesc, o să-i spun chestia asta.

— Mulțumesc.

Cu o ultimă strângere de mână din partea constructorului care-l sprijinise, Mark a urcat în taxi. Pe măsură ce mașina se îndepărta, devenea din ce în ce mai convins că toată întreprinderea lui nu numai că nu reprezentase o soluție, dar fusese și o enormă pierdere de timp.

La gândul ăsta, a simțit că-l cuprind greața și frica. Trebuia să găsească o modalitate pentru ca el, Sophie și Arthur să fie din nou împreună. Trebuia să fie o cale. Era inimaginabil să nu mai existe nici o portiță. Trebuia să mai existe o speranță. Întotdeauna mai există speranțe.

După ce a vorbit cu mama ei, Sophie a izbit telefonul de peretele băii din camera de hotel parizian. Receptorul a continuat să se bălângănească, lovindu-se de marmură, iar Sophie s-a repezit în dormitor. Arthur era

bolnav, foarte bolnav, după cum îi spusese mama ei cu o voce tremurândă și înlăcrimată. Întreaga ei ființă era concentrată asupra singurului lucru care conta cu-adevărat: un băiețel aflat într-o ambulanță – Sophie se ruga la Dumnezeu ca Arthur să fi ajuns deja în ambulanță – la sute de kilometri distanță.

Simon, la rândul lui, se clătina pe picioare. Dar asta nu din cauza veștii legate de finul lui. Bolile aparent interminabile ale lui Arthur nici nu se comparau cu șocul terminal pe care i-l provocaseră ultimele cuvinte ale lui Sophie. Lui Simon nu-i venea să creadă că tot weekendul – și eforturile susținute din săptămânile anterioare – se desfășurase pornind de la premise false. Dezastrul era concludent. Eșecul era total. Sophie nu știa să danseze cadril.

Și-n clipa aia, îngenunchind ud flească, o idee l-a fulgerat pe Simon. Sophie putea să învețe să danseze. Puteau să învețe împreună! Repede, cu toată viteza înainte. Până la urmă, nimic nu era pierdut. Simon a ridicat ochii. Privirile i se aprinseseră de flacăra speranței. Bărbatul s-a uitat la Sophie, care ieșea în fugă din apartament și-a sărit și el în picioare.

— Stai! Așteaptă! Putem s-o scoatem la capăt. Avem timp.

Sophie, al cărei creier bâzâia inventariind posibilele variante de transport și chinându-se să decidă care era cea mai rapidă, s-a oprit brusc în pragul ușii.

— Un taxi și Eurostarul, a găfâit ea. E singura soluție.

Simon a dat din mâini agitat.

— Nu la asta m-am referit. Nu la asta. Eu vorbeam de cadril. Nu trebuie decât să luăm niște lecții.

Lui Sophie i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze informația.

— Cadril? a repetat ea aproape în șoaptă. Fiul meu e grav bolnav, iar tu o ții cu cadrulul?

— Arthur o să fie bine, a asigurat-o Simon vesel. Și, oricum, tu tot n-ai ce să faci. Doar nu ești doctor.

Privirea lui Sophie s-a întunecat și, în același timp, a început să arunce flăcări.

— Nu, nu sunt doctor. Eu sunt *mama* lui Arthur, Simon. Pricepi cum vine chestia asta?

Simon nu era sigur că pricepe. El nu ținea în mod deosebit la mama lui. Bancherul era convins că singurul efect pe care l-ar fi avut apariția femeii ăleia lângă patul lui de spital ar fi fost acela de a-i înrăutăți starea. Simon a vrut să-i comunice acest aspect lui Sophie, dar n-a mai apucat. A privit doar uluit cum partenera lui se îndrepta înspre ușa apartamentului ca o furtună.

— Unde te duci? a scheunat Simon, aruncându-se după ea.

Era conștient că dacă ea ieșea din încăpere, șansele lui de avansare profesională se evaporau.

— Acasă! i-a strigat Sophie furioasă. Unde crezi?

— Stai puțin. Și cu mine cum rămâne?

— Cu *tine*?

— Nu poți să mă părăsești așa, pur și simplu, s-a lamentat Simon.

— De ce nu? a urlat Sophie. Pe Arthur l-am părăsit așa, pur și simplu.

Sophie ar fi vrut să-și repeedă pumnii în pieptul lui, în pieptul lui Shirley, în pieptul a tot ceea ce făcuse să se ajungă la acel moment. Cel mai mult, Sophie ar fi vrut să se repeedă

cu pumnii în propriul ei piept. Dar asta ar fi consumat timp și ar fi fost inutil, un lux pe care nu și-l mai putea permite.

— Dar... a tunat Simon, în seara asta avem rezervată o masă la un restaurant de cinci stele. Nu poți să mă părăsești acum. E prea târziu ca să mai contramandez. O să mi se oprească de pe card o taxă de cincizeci la sută...

Simon n-a reușit să-și termine fraza.

— Simon! Îmi bag picioarele în cardurile tale, a zbierat Sophie în timp ce alerga pe coridor. Nu-mi pasă de ele. Și dă-mi voie să-ți mai spun o dată: nici de tine nu-mi pasă. Nu în felul ăla. De fapt, sinceră să fiu, după tot ce mi-ai spus acum, nu-mi mai pasă în nici un fel. Simon, tu trebuie să te duci la psihiatru.

Simon, rămas singur, a intrat supărat în baie, în căutarea unui prosop. Se gândea furios la Shirley și la minciunile ei legate de cadril. Femeia aia jurase că Sophie știe să danseze cadril. Simon se întreba dacă nu putea oare s-o dea în judecată.

În coconul din velur împuțit al taxiului care se târa prin trafic înspre Gare du Nord, Sophie plângea de frică. Se ruga în taxiul ăla cu mai multă înflăcărare decât se rugase vreodată în biserică. Locul în care se afla îi sporea agonizant sentimentul de neputință care o invadase. Nicăieri omul nu se simte mai la mila sorții decât într-un taxi. Și niciodată Sophie nu se simțise mai la mila sorții decât în clipa aia.

În trenul care încă nu se mișca din loc, frustrată până în punctul în care îi venea să

urle, Sophie și-a reprimat dorința de a se da jos și de a împinge ea însăși vehiculul. Fiecare secundă în care stătea și aștepta în tren însemna încă o secundă departe de Arthur. Și cine știa – ideea i-a răsărit direct din miezul întunecat al spaimei – câte secunde îi mai rămăseseră lui Arthur de trăit?

Lipită de geam, privind fix afară, în beznă, Sophie și-a îndesat pumnul în gură. Un urlet tăcut a răsunat în interiorul ei ca un șuier nesfârșit. Sophie și-a readus în minte chipul lui Arthur, buzele lui mișcându-se în vreme ce ea îi șoptea și expresia de profundă concentrare din ochi. Era ca și cum băiețelul ar fi fost o flăcăruie care s-ar fi stins dacă ea, Sophie, se uita sau se gândea la altceva decât la el.

Mark se îndrepta spre vechea lui casă. Se simțea așa cum își închipuia că trebuia să se simtă un prizonier eliberat din închisoare. Nu era atât de încântat de eliberare, cât strivit de provocările care îl așteptau. Bărbatul și-a spus că era ciudat cum locuința din Verona Road arăta la fel ca întotdeauna. El aproape că se așteptase ca perioada în care casa fusese goală să aibă ca rezultat ferestre sparte, perdele de iederă crescută în devălmășie, uși deschise care să atârne în balamale și gunoaie în grădină. Adică mai multe gunoaie decât erau în mod normal. Sophie avusese de gând să construiască în grădină un iaz miniatural sau s-o paveze în stil italian și s-o umple cu ghivece cu ierburi aromatice. Acum era limpede că nimic din toate astea n-avea să se mai întâmple.

Era adevărat că nu trecuseră nici două săptămâni de când Mark părăsise casa, dar

perioada care trecuse fusese atât de tumultuoasă încât bărbatul era sigur că, într-un fel sau altul, locuința avea să reflecte dramele suferite de proprietari. Dar casa arăta la fel ca întotdeauna. Deși fusese pustie. Posibilitatea ca Sophie să fi fost acasă fusese, desigur, complet nerealistă. Evident că era tot la mama ei.

Mark a văzut, cu surprindere, că până și mașina era încă în fața casei. Aparent, era teafără. Mă rog, zgâriată doar de el, în momente cu judecată deficitară din trecut.

Mark a simțit în buzunar marginea rece a cheii de la mașină. Alături erau cheile de la casă. Bărbatul s-a uitat cu teamă la ușă, cea de la numărul 82. Gândul c-avea să deschidă și să pătrundă într-un hol pustiu îl îndurera. Mark se temea de fantomele numeroaselor seri când deschisese aceeași ușă și-o auzise pe Sophie, care se afla la etaj, cântându-i lui Arthur – e drept, în ultima vreme, cântecele erau murmurate printre dinți – în timp ce-i făcea baie.

Mark s-a îmbărbătat, a tras adânc aer în piept și s-a apropiat de poarta de la grădină.

— Salut!

A tresărit la auzul vocii. Tonul prietenos l-a șocat.

— Mark, nu-i așa?

Omul s-a trezit uitându-se la chipul deschis și drăgălaș al blondei prietenoase care lucra cu Sophie. Cea pe care o întâlnește la Caffé Toscana cu un milion de ani în urmă. Mark a dat din cap.

— Exact, ăăă...

— Helen.

— *Helen.* Desigur.

— Deci, cum e Școala pentru soți? l-a întrebat Helen veselă. Tocmai ai absolvit-o, nu-i așa?

Mark a privit-o pe femeie complet șocat.

— Cum naiba...

— Știu de ea?

Helen a zâmbit.

— Mi-a spus Sophie. Mi s-a părut o idee grozavă.

Mark a clătinat din cap cu tristețe.

— Și eu am crezut la fel.

Bărbatul era hotărât să nu-i dezvăluie blondei eșecul întreprinderii.

Mai întâi, trebuia ca el însuși să ajungă să accepte situația.

— Așadar, l-a întrebat Helen plină de vioiciune. Cum a fost? Spune-mi! Mor de nerăbdare să aflu. Ești un soț mai bun?

Mark a ezitat. Doctorița Martha îi spusese că era. După care îl exmatriculase. Bărbatul nu era sigur pe ce poziție se mai situa.

— E greu de știut, a răspuns el cu sinceritate.

Spre surpriza lui, Helen a fost foarte dezamăgită. Iar el își dorea foarte tare s-o mulțumească. În fond, femeia îl ajutase. Ea fusese cea care îi dăduse telefonul lui Sophie, în acel moment crucial.

— Sunt sigur, a adăugat Mark, ceva mai vesel, că o parte din ceea ce am învățat mi-a fost de folos.

Dar Helen continua să pară tulburată.

— Mai e ceva, a spus ea mușcându-și buza. De ce nu i-ai scris lui Sophie de la școală? Asta a fost o greșeală, nu-i așa?

— Ba i-am scris, a exclamat Mark indignat.

— Dar Sophie mi-a zis că n-a primit nici o scrisoare...

— Eu le-am trimis. Le-am trimis la Dower House...

Mark a rămas holbându-se la Helen. În mintea lui își făcea loc o bănuială teribilă. Dar era imposibil. Era adevărat că el n-o plăcea pe snoaba de soacră-sa, dar nici măcar ea n-ar fi fost în stare să se dedea la o astfel de înșelăciune. Femeia era o băgăreață, dar nu era o mincinoasă. Era imposibil ca soacră-sa să-i fi interceptat toate scrisorile pe care le compusese cu atâta atenție și dragoste. Și cât se străduise! Scrisorile alea fuseseră niște adevărate capodopere. Proclamația unui nou început. Nu. Era imposibil. Dar ce altă explicație mai putea să existe?

— O să te vezi cu Sophie? l-a întrerupt Helen din meditație.

Mark a clătinat din cap, aducându-și aminte de decizia pe care o luase.

— Nu încă. Mai întâi trebuie să găsesc cea mai bună metodă ca s-o abordez.

— Găsește-o repede, l-a sfătuit imediat Helen.

Mark a fost șocat.

— Ce vrei să spui?

— Nu zic că așa e, pentru că am aflat-o de la una dintre angajatele noastre temporare, genul în care niciodată nu poți să ai încredere...

— Ce-ai aflat? a sărit Mark.

— Păi, din câte mi-a zis tipa, Sophie a plecat la Paris.

— La Paris? Cum adică? Ca să trăiască acolo?

Era mai rău decât își închipuise el. Viziunea bătăliilor internaționale pentru custodia copilului răsări în creierul bărbatului.

— Nu. Doar pentru câteva zile. Șefa a zis c-a plecat într-o excursie romantică.

— *Romantică?* a urlat Mark. Cu *cine?*

— Un tip, a oftat Helen, pe care-l cheamă Simon Sharp.

Mark s-a prăbușit pe gardul hodorogit al casei de la numărul 82.

Acesta s-a înclinat periculos de tare înspre interiorul grădinii, după care a cedat și s-a frânt cu un zgomot asurzitor, depunându-l în mijlocul grădinii aflate într-o stare deplorabilă. Mark a ridicat ochii dintre sfărâmături.

— O excursie romantică împreună cu... *Simon Sharp?* Glumești!

— Mi-aș dori să fie o glumă, a gemut Helen.

Capitolul douăzeci și șase

— Haide, dragul meu!

Sophie a încercat să vorbească fără să-i tremure vocea. Dar imaginea pungii cu antibiotice lichide suspendată deasupra brațului micuț făcea ca eforturile să-i fie îngreunate. Sophie și-a concentrat privirea asupra ochisorilor care se întrezăreau prin plasticul măștii de oxigen. Când erau închiși, ochii băiețelului o îngrozeau, deși expresia lor speriată, atunci când erau deschiși, era aproape la fel de terifiantă.

Atunci când, așa cum era normal, doctorii și asistentele veneau la pat, toți erau compătimitori. Dar nici unul nu putea să-i spună lui Sophie ce își dorea ea într-adevăr să știe. Vestea că fiul ei avea pneumonie o zdruncinase până în adâncul sufletului. Pentru majoritatea adulților, aceasta nu era o boală fatală. Dar pentru cei foarte bătrâni și pentru cei foarte tineri...

— E un caz grav, îi spusese pediatria. Dar o să facem tot ce putem. Crede-mă.

Sophie se uitase la chipul sincer al tinerei. Și, fără nici o ezitare, o crezuse. Dar oare credința și tot ce puteau ei să facă aveau să fie suficiente?

Doctorița nu avea nici o îndoială că răceala pe care deja o avea Arthur fusese înrăutățită de căderea în lacul lui Simon. Pneumonia nu se instalase imediat, ci treptat și în etape inegale, și abia apoi pusese stăpânire pe trupul copilului ajuns în stare critică. Când eu eram plecată din țară, la sute de kilometri depărtare, se certa Sophie singură, fără încetare.

De cealaltă parte a pătuțului, Shirley suferea la fel de tare din cauza remușcărilor. Degeaba se chinuise Sophie s-o convingă că nimic din ceea ce se întâmplase nu era din vina ei. Că ea acționase cât de repede putuse.

— Dacă e vina cuiva, atunci e vina mea, i-a atras atenția Sophie. L-am lăsat ca să plec cu... femeia a ezitat înainte să șoptească aproape gemând acel nume fatidic, cu *Simon*.

Sophie încă nu apucase să discute cu mama ei despre strania întâmplare din Paris. Și nici nu era sigură că voia să discute cu cineva pe tema respectivă.

Dar Shirley era hotărâtă să se învinovățească. În cele câteva ore de când Arthur fusese internat în spital, nu se mișcase de lângă pat. Machiajul îi cursese din cauza lacrimilor, părul îi era răvășit, iar hainele boțite. Această stare de fapt era cea care, mai mult decât orice altceva, îi dovedea lui Sophie profunzimea disperării care o măcina pe mama ei.

Tulburată și aproape bolnavă, Sophie a continuat să-și privească fiul, să-l țină de mână și să-l implore să lupte cu bacteriile mortale din plămâni.

Aflat lângă ea, tatăl lui Sophie o strângea de mână în aproape același fel în care ea

strângea mâna lui Arthur. Sophie îi era recunoscătoare pentru gestul consolator, dar era din ce în ce mai convinsă că bărbatul de lângă ea ar fi trebuit să nu fie James.

Faptul că, odată, își considerase mariajul problematic i se părea acum o absurditate. Prezența unei probleme reale, boala lui Arthur, o făcea să tânjească după zilele când întârzierile lui Mark erau singura sursă de nefericire. În plus, defectele lui Mark, în calitate de soț, ajunseseră ca, în mintea lui Sophie, să nu mai reprezinte nimic pe lângă uriașele ei scăderi în calitate de mamă.

Cum putuse ea, care îl iubea pe Arthur din toată inima, să îngăduie ca fiului ei să i se întâmple o astfel de nenorocire? Câtă grijă și atenție demonstrase ea în ultima vreme? Cum mai putea ea să se disculpe acum? Darămite în eventualitatea în care fiul ei murea?

Să stea lângă patul lui Arthur și să vadă cum băiatul abia putea să mai respire era un chin. Chin care era agravat de gândul că Mark nu știa că Arthur era bolnav. Poate – și aceasta era o speranță firavă – că dacă amândoi părinții ar fi fost lângă el, Arthur și-ar fi revenit.

— Crezi, a întrebat-o ea cu voce tremurândă pe pediatra, că prezența tatălui l-ar ajuta?

Doctorița a ezitat. În ochi i s-a aprins o scânteie de îngrijorare.

— S-ar putea.

— Trebuie să iau legătura cu Mark, i-a spus Sophie lui Shirley, când amândouă s-au retras în sala de așteptare, în timp ce Arthur era examinat de medic. Trebuie să dau de el la școala aia.

Spre surpriza ei, Shirley nu s-a împotrivit. Femeia a dat din cap cu înfocare. Sophie și-a făcut calculul rapid, în timp ce sorbea cafeaua neagră din paharul de plastic. Mobilul lui Mark nu funcționase. Trebuia să încerce să-l găsească direct la școală.

— Dar nu am adresa. Fir-ar al dracului! Mark nu mi-a scris.

Mama ei a lăsat cafeaua lângă piciorul scaunului, pe covorul maro.

— De fapt, a spus ea cu o voce șoptită, Mark ți-a scris.

Apoi femeia și-a deschis geanta și, fără nici o vorbă, i-a întins fiicei ei un teanc gros de scrisori.

— Mamă!

Sophie a privit-o pe Shirley cu mirare în ochi.

— Cum... ?

— E vina mea. Totul e din vina mea.

Shierly a început să plângă.

— Eu am fost cea care ți-a sugerat să-l iei de naș pe Simon. Dacă n-aș fi făcut asta, dacă n-aș fi insistat să te duci în vizită la el acasă...

Sophie a tras adânc aer în piept. Probabil că ar fi fost în stare să ghicească restul poveștii, dar nimic nu mai conta. Nimic nu mai conta, în afara băiețelului din patul de alături. Și, poate, faptul că, până la urmă, Mark se ținuse de promisiune. Shirley s-a ridicat și a fugit, smiorcăindu-se.

În timp ce doctorii murmurau în cameră alăturată, pe deasupra fiului ei, Sophie a desfăcut scrisorile. Singurul lucru bun – un lucru infim – pe care mama ei îl făcuse în toată afacerea cu pricina era că nu deschisese plicurile. Toate scrisorile erau la fel – pline de

convingerea lui Mark că zilele petrecute în acea școală aveau să le asigure viitorul.

Scrisorile erau deseori triste și melancolice, amintind de perioade trecute, mai ferice. Alteori erau haioase, descriind cu bun-gust și talent orele mai neobișnuite de la Școala pentru soți. Dar zâmbetele lui Sophie erau trecătoare. De fiecare dată, suferința provocată de faptul că-i era atât de dor de Mark și că îl judecase greșit i se răzvrătea în suflet. Nu-și dăduse seama cât de bine îi fusese. Sophie realiza abia acum că, în tot timpul ăsta, ceea ce-i lipsise ei nu fusese un soț, ci simțul proporțiilor.

Dar măcar acum avea adresa. Putea să ia legătura cu Mark. Asta era ceva.

Numai că, în mod absolut sfâșietor, s-a dovedit că adresa n-a ajutat-o cu nimic. Se părea că pe adresa Școlii pentru soți nu figura nici un număr de telefon. Asta conform Informațiilor. Inițial, descoperirea n-a speriat-o. Sophie și-a spus că în listele unora dintre serviciile de Informații nici palatul Buckingham nu apărea ca având vreun număr de telefon. Abia după ce a sunat la toate serviciile de Informații existente în Anglia și după ce, la fiecare apel, s-a lovit de același răspuns, Sophie a fost nevoită să admită că școala nu avea nici un număr de telefon listat și că Mark nu putea fi contactat.

Unde era Mark? Desigur, și în trecut Sophie își pusese întrebarea respectivă de nenumărate ori. Acum însă era conștientă că vina pentru faptul că nu putea fi contactat nu-i mai aparținea lui Mark. Ci ei. Ea generase acea situație îngrozitoare, care, finalmente, dusese la apariția problemei cu care se lupta

în clipele acelea. Întregul șir de evenimente nefericite, care culminase cu cea mai teribilă calamitate posibilă, nu s-ar fi petrecut dacă ea, Sophie, n-ar fi făcut o criză de nervi din cauza unei petreceri. *A unei petreceri!*

Așezat lângă ea, James a bătut-o ușor pe mână.

— Eu și mama trebuie să plecăm.

Orele de vizită se încheiaseră. Numai Sophie mai putea să rămână ca să stea pe un pat pliant, alături de fiul ei, și să-l vegheze în noaptea luminată doar de neoane și de niște beculețe roșii de alarmă, în noaptea în care ușile continuau să se închidă și să se deschidă, în noaptea plină de murmure.

Sophie a rămas de gardă. Știa că abisul se căsca din ce în ce mai adânc și mai întunecat. Toată ziua se luptase cu gândul ăsta, dar, până la urmă, nu avea cum să mai refuze să accepte realitatea: respirația lui Arthur se îngreunase și mai tare, iar febra îi crescuse. Chiar și fără privirile îngrijorate ale asistentelor, Sophie își dădea seama că Arthur se stingea. După ce își pierduse soțul, oare acum era pe punctul să-și piardă și fiul?

Mark stătea în mașină, în față la Dower House. Asculta radioul și acum se simțea la fel de iritat, pe cât de neliniștit se simțise când parcase mașina. Unde dracu' era toată lumea? Afară era întuneric, iar casa era pustie.

Unde erau Shirley și James? Oricât de greu îi era să recunoască, numai ei îl mai puteau ajuta în clipa aia. Numai ei doi știau unde anume în Paris era Sophie — și, posibil, și Arthur. Oare nenorocitul ăla jegos și duplicitar se împrietenea cu fiul lui chiar în clipa aia?

Sophie, într-o excursie romantică împreună cu Simon Sharp. Vestea fusese incredibilă. Imposibilă. Simon Sharp și romantismul reprezentau o contradicție în termeni. Omul ăla nu era capabil să iubească altceva decât banii.

Cu toate astea, în sinea lui, Mark își dădea seama că excursia respectivă nu era deloc imposibilă. Fără îndoială că avea legătură cu faptul că scrisorile lui nu-i fuseseră livrate lui Sophie. Shirley nu-l considerase niciodată un ginere demn de fiica ei. Pe când cineva, un bărbat cu un succes atât de evident ca Simon Sharp, era – acum, nu când avusese prima relație cu fiica ei – mult mai potrivit. Trolul ăla mucos încercase să-i sufle nevasta. Și, din câte-și putea da Mark seama, se părea că și reușise. Trebuia s-o găsească pe Sophie. Și asta încă foarte repede.

O pereche de faruri care intrase pe aleea din fața casei l-a făcut pe Mark să tresară și să se îndrepte de spate. Bărbatul a privit în noapte agitat. Într-adevăr, era mașina lui James. Lexusul negru pentru care Mark, un agnostic în ceea ce privea cultul oricărui soi de vehicul motorizat, încercase să mimeze cât de cât interesul.

Farurile Lexusului i-au luminat mașina. De groază, lui Mark i s-a strâns stomacul. Trebuia să abordeze situația în mod calm. Totul depindea de respectiva întâlnire.

O secundă mai târziu, portierele s-au trântit, iar Mark a auzit niște picioare care tropăiau pe pietriș. Era limpede că fusese recunoscut. Chiar în clipa aia, Shirley se repezea către el clocotind de furie. Ba chiar – era posibil – scuipând flăcări. Nu putea să fie încântată de faptul că fostul ginere încerca să-i strice

planurile în ceea ce-i privea pe Sopl ie și pe Simon.

Și iat-o, aruncându-se asupra parbrizului, cu aceeași expresie crispată. Resemnat, Mark a deschis portiera. Se aștepta la un torent de injurii. Când Shirley s-a repezit la el cu ghearele scoase, bărbatul s-a chircit.

— Vai, Mark! Ce mă bucur să te văd! Vai, te rog, haide, haide...

Shirley a început să tragă de el. Mark a făcut un pas împleticit. Nu-i venea să creadă. Lucrurile nu se desfășurau conform scenariului la care se așteptase el. Nici vocea nu se potrivea – o voce tremurată și înspăimântată, în loc de una bubuitoare, cu tonalități răzbunătoare. Iar acum Shirley îl îmbrățișa. Îl ținea în brațe și plângea. Mark s-a uitat la James, care se afla încă la volanul Lexusului.

James s-a aplecat în afară, ieșind pe jumătate din mașină.

— Haide, bătrâne, l-a îndemnat el. N-avem timp de pierdut. Arthur e în spital.

Arthur! Spital?

Sophie stătea prăbușită pe scaun. Se trezea și apoi se cufunda la loc în vise – care numai a vise nu semănau. Vise în care ambulanțele urlau, Arthur avea o mască de oxigen, iar Simon Sharp stătea ascuns prin tufișuri. Sophie se trezea de fiecare dată cu o mișcare bruscă. Trebuia să se concentreze. De dragul lui Arthur. În fața ei, întins în pătuț, băiatul dormea un somn neliniștit. Nu părea să-i fie mai bine.

Haide, Arthur. Haide. Acum nu mai suntem decât noi doi. Dar putem s-o scoatem la capăt. Putem să reușim împreună.

Băiatul a oftat și s-a mișcat. Fruntea îi era roșie și lucioasă de la febră.

Ușa camerei lui Arthur s-a deschis.

— Vrei niște ceai? a întrebat-o asistenta veselă.

Gura lui Sophie era deja strepezită de taninul din ceaiul de spital. Dar trebuia să se bucure de ceea ce avea la dispoziție.

— Da. Te rog.

Asistenta a ieșit. Aproape imediat, ușa s-a deschis din nou. Sophie a ridicat ochii, surprinsă de faptul că femeia îi adusese ceaiul atât de rapid.

Dar în pragul ușii nu stătea asistenta cea veselă.

— *Mark!*

Capitolul douăzeci și șapte

Sophie înainta încet pe interval. Vremea era mohorâtă, dar, în stânga și-n dreapta ei, zâmbetele invitațiilor erau ca soarele de august din Barbados. Toată lumea era îmbrăcată la patru ace: bărbații în costume ușoare, în culori pale, de vară, iar femeile erau toate foarte frumoase, în rochii înflorate și diafane. Unele dintre ele își luaseră chiar și pălării. Ceea ce era minunat. Pălăriile se distingeau, ca niște pete de culoare, pe fundalul pietrelor străvechi din care fuseseră clădite zidurile.

În mers, Sophie l-a strâns de mână pe soțul ei. Ideea de a-și reînnoi jurămintele de căsătorie în biserică îi aparținuse lui Mark. Propunerea asta reprezentase sfârșitul procesului reciproc de mărturisire pe care îl începuseră din ziua în care amândoi își putuseră permite să se gândească la ei. Adică din ziua când Arthur ieșise, în sfârșit, din spital și se întorsese în casa din Verona Road.

Doctorii erau de părere că febra copilului începuse să scadă încă dinainte de apariția surprinzătoare a lui Mark în camera de spital. Dar, de data asta, Sophie nu-i mai credea.

Era sigură că Mark îl salvase pe copil. Atmosfera se schimbase din clipa în care Mark s-a aplecat peste pătuț, a atins mânuța lui Arthur și a început să-i murmure. Fața lui Arthur s-a schimbat instantaneu. A deschis ochii — care, până atunci, fuseseră închiși preț de mai multe ore —, s-a uitat la taică-său și a schițat un zâmbet nesigur. De atunci, starea lui Arthur a început să se îmbunătățească.

— Dar tu nu te-ai omorât niciodată cu mer-sul la biserică, a spus Sophie surprinsă, atunci când soțul ei i-a propus să-și reînnoiască jurămintele.

Mark a ridicat din umeri.

— Ei, cu tot ce mi-a fost dat să trăiesc în ultima vreme, trebuie să cred în ceva. Chipul lui Mark a căpătat o expresie serioasă. Avem atâtea pentru care trebuie să fim recunoscători. Familia noastră aproape că s-a dezintegrat. Din mai multe puncte de vedere.

Sophie a clătinat din cap, mușcându-și buza. Ochii îi străluceau de lacrimi. Cam așa îi avusese tot timpul în ultimele trei zile. Lacrimile erau mereu pe punctul să izbucnească. În majoritatea cazurilor, ca manifestare a sentimentului de ușurare.

— Dar ești sigur că vrei să rămâi căsătorit cu mine? Am fost atât de groaznică.

Mark a luat-o în brațe.

— N-ai fost singura.

— Și mama? a oftat Sophie.

Era încă uluită de rolul pe care Shirley îl jucase în toată povestea.

— Toți am greșit. Și, paradoxal, toți am crezut că procedăm corect.

— Deci o ierți?

Privirea lui Mark s-a înveselit.

— Sigur. Torturile la care am fost supus în salonul ăla de înfrumusețare m-au făcut să am mult mai mult respect pentru ea. Dar acum, serios vorbind, pot să-i iert orice oricui. Aproape oricui.

Mark s-a întunecat la față amintindu-și de Simon Sharp. Aceeași expresie s-a așternut și pe chipul lui Sophie. Și ea se gândea la același lucru.

— Oricum, a adăugat Mark revenindu-și, aș putea să încep noua și extraordinara mea relație cu Shirley oferindu-i posibilitatea să fie mama miresei, așa cum și-a dorit dintotdeauna.

Trecând pe lângă părinții ei, Sophie i-a zâmbit fericită maică-sii, care se smiorcăia de zor și care i-a surâs, la rândul ei, tulburată. Shirley se pregătise pentru marele eveniment într-o manieră complet neașteptată. Era îmbrăcată cu un costum deloc extravagant, cu fustă lungă și o pălărie cu dimensiuni înjumătățite față de aceea pe care o purtase la botez. Iar machiajul era mai discret ca niciodată. Efectul astfel obținut era acela al unei imagini stilate și demne, care, din punctul de vedere al fiică-sii, o prindea pe Shirley de minune. Era o îmbunătățire vizibilă față de bunica delicioasă care se îmbrăca în jeanși strâmți și blănuri țipătoare.

Arthur, care stătea fericit în poala bunicii, a început să bată din palme încântat.

Sophie a simțit cum lacrimi fierbinți îi năvălesc iar în ochi. De luni de zile, Arthur era perfect sănătos, dar în fiecare noapte și ea, și Mark se furișau în dormitorul lui, în timp ce băiatul dormea, ca să verifice.

În vreme ce o suliță de lumină străpungea vitraliul unei ferestre, Sophie și-a spus că era uluitor cât de mult ceremonia de reînnoire a jurămintelor semăna cu aceea de la botez. Biserica era aceeași. Majoritatea invitaților erau aceiași. Și cantități la fel de mari de șampanie fuseseră cumpărate pentru petrecerea care urma să fie dată în grădina părinților ei.

Din alte puncte de vedere, însă, ziua aceea nu mai semăna deloc cu botezul. De la precedentă reuniune în biserică, persoanele aflate în prim-planul ceremoniei suferiseră transformări pe care nimeni nu le-ar fi putut anticipa. Mai ales nașii.

Cess își trimisese toate urările de bine, dar mărturisise că ea și Bryce erau mult prea săraci ca să-și permită să vină la ceremonie. Tocmai din acest motiv, Sophie, Mark și Arthur aveau să se oprească și în Sydney, pe drumul către destinația aleasă pentru cea de-a doua lună de miere.

În mod mai puțin regretabil, Simon nu era nici el prezent. De la telenovela din Paris, Sophie nu mai luase legătura cu el decât o singură dată. Îi scrisese că-l absolvă de orice obligații față de Arthur. Însă, datorită unei situații neprevăzute, Sophie aflase noutăți despre Simon. În mod incredibil, Lisa cea acră, redactorul-șef adjunct care ura toți bărbații, se măritase subit. Cu Simon Sharp.

Ceremonia fusese scurtă, iar numărul de martori restrâns. Nici unul dintre colegii de la serviciu nu fusese invitat. Însă povestea se aflase din următorul articol revelator al Lisei, articol intitulat „Niciodată nu e prea târziu; miracolul căsniciei mele la vârsta a doua“. În

articol, Lisa a explicat că ea și Simon au ajuns să fie împreună datorită pasiunii comune pentru cadrul.

Sophie și-a spus că dacă plecarea Lisei de la revistă avea să-i asigure și ei postul era o chestiune pe care numai timpul avea s-o dovedească. În ultima vreme trecuse însă prin destule furtuni ca să mai simtă nevoia să adauge acestora și o criză în carieră. Momentan, Sophie nu vedea nici o problemă în a lucra în calitate de asistentă a lui Helen. Revenind în biserică, Sophie i-a zâmbit larg noii ei șefe, care-i făcea veselă cu mâna din rândul trei. Helen era foarte elegantă. Era îmbrăcată într-un costum albastru, iar pe genunchi îl ținea pe Teddy, care fusese gătit cu o vestuță albă. Lângă ea, John cel lat în umeri arăta inteligent, prietenos și capabil. Sophie spera că așa și era. John trebuia să aibă toate calitățile alea pentru ca, alături de Mark, să pună pe picioare afacerea cu organizări de petreceri pentru copii în care cei doi bărbați se decisersă să se lanseze.

— O să punem la dispoziție totul: de la jucării frumos ambalate până la Punch și Judy¹, își anunțaseră cei doi nevestele, după ce încheiaseră ședința în care puseseră la punct ultimele detalii. Asul nostru din mânecă o să fie jocurile destinate părinților. Știți cât de tare se plictisesc adulții în timp ce-și urmăresc copiii îndopându-se cu cârnați în foitaj! Noi o să-i punem să facă tot felul de chestii caraghioase. O să le cerem să răspundă la

1. Cuplu de păpuși cu care se montează diverse scenete amuzante. (n.t.)

întrebări legate de cât de bine îl cunosc pe Constructorul Bob, câte fructe au mâncat joi, numele vagoanelor Locomotivei Thomas și așa mai departe. Noi distrăm părinții, iar copiii o să-și poarte singuri de grijă. Și, desigur, a adăugat Mark, faptul că-i ținem pe părinți ocupați înseamnă că-i ferim de riscul de a intra în vreun bucluc. Sau de a produce vreunul.

Lui Sophie i s-a părut că, deși ideea era cam nebunească, avea șanse de succes.

— El o să se ocupe de prăjiturele, eu o să-mi pun la bătaie talentele de director de vânzări, a asigurat-o Mark. Nu se poate să nu ne iasă.

Dar, în spatele vorbelor exista și un plan de afaceri atât de solid încât până și James, tatăl lui Sophie, care era celebru pentru prudența lui, s-a decis să investească în ideea ginerelui. Sophie a observat fericită că perspectiva unei noi provocări, a unor ore de lucru în beneficiul lui și alături de o persoană pe care o agrea îl umplea pe Mark de energie. Soțul ei arăta însă altfel nu numai din acest punct de vedere.

În mod deloc surprinzător, când Mark dăduse buzna pe ușa salonului, Sophie nu observase bronzul și aspectul dichisit al bărbatului. Abia după ce au trecut câteva zile, abia după ce starea lui Arthur s-a îmbunătățit, sesizase că părul soțului ei arăta altfel. Și dinții. Și sprâncenele. Și pielea.

— Te-ai bronzat artificial, a remarcat ea mirată. Dumnezeule! Și ți-ai albit și dinții. Arăți ca Peter Andre.

Pe Mark l-a apucat jena. Nu fusese prea sigur de efectul bronzului. Mai ales după ce

plecase de la școală și se despărțise de colegii lui, care erau cu toții bronzăți uniform. Oare toate eforturile depuse în salonul lui Jon Wayne fuseseră în van?

— Nu, l-a asigurat Sophie după ce s-a oprit din răs. Arăți mult mai bine. Sincer. Și după ce-o să se mai ducă nițel nuanța asta portocalie, o să arăți splendid.

Mark a ridicat din umeri binedispus. Ca s-o facă pe Sophie să râdă, era dispus să se vopsească și-n verde. Până și epilarea cu ceară a părului de pe piept merita, dacă asta o făcea pe Sophie să râdă din nou.

Câteva zile mai târziu, când sănătatea lui Arthur s-a îmbunătățit destul de mult, astfel încât băiatul să-și continue recuperarea în spital, iar ei doi să-și permită să înnopteze la Dower House, Sophie a desfăcut nasturii cămășii lui Mark și-a rămas holbându-se la pieptul lipsit de păr al bărbatului. Ochii i s-au mărit întrebători, apoi, după ce au examinat pielea catifelată înspre pantaloni, au început să scli-pească amuzați.

— Te-ai...?

— Nu! a izbucnit Mark în răs. Alea nu sunt epilate.

Nici măcar Jon Wayne nu încercase să meargă atât de departe.

Sophie se cutremura de răs. Faptul că soției episodul cu epilatul i se părea atât de haios l-a făcut pe Mark să se întrebe dacă nu cumva ședința de înfrumusețare avusese și un alt scop. Unul ascuns. Oare țelul modulului fusese acela de a le face pe femei să râdă de eforturile emoționante ale soților, eforturi menite să le facă nevestelor pe plac? Mark o cunoștea prea bine pe doctorița Martha și-i cunoștea

prea bine metodele ca să nu-și dea seama că ideea asta era foarte posibilă.

Indiferent care fusese adevărul, Mark se ținuse de unele dintre sfaturile lui Jon Wayne. A fi curat și parfumat în limitele bunului-simț era o chestiune evident și indubitabil benefică. La fel ca și bărbieritul și folosirea cremelor hidratante. Totuși, Mark simțea că putea să trăiască și fără ruloul de jad.

— Miroși delicios, i-a spus Sophie în noaptea aceea, când au făcut dragoste ca la carte, așa cum nu mai făcuseră de secole. Ce parfum e?

— Esență de sandale, a lămurit-o Mark, cu o sclipire jucăușă în ochi.

În biserică, Sophie i-a surâs tatălui ei. De pe banchetă, James a clătinat din cap fericit. Sophie a observat încântată că bărbatul o ținea pe Shirley de mână, cu un gest îngăduitor.

Sophie știa că în casa părintească avuseseră loc schimburi de cuvinte dure. James fusese îngrozit când aflase care fuseseră intențiile lui Simon și rolul jucat de soția lui în planul bancherului. Pe de altă parte, pe parcursul unei convorbiri telefonice cu fiica și ginerele său, recunoscuse, pe un ton vinovat, că propria lui pasivitate, hobby-ul lui obsedant și dorința lui dintotdeauna de a evita conflictele contribuiseră la crearea acelei situații.

Din punctul de vedere al lui James, beneficiul acelei situații îl reprezenta faptul că Shirley nu-l mai ataca pe tema genealogiei. Femeia fusese într-adevăr surprinsă când descoperise că persoana care-i apăruse la ușă și pe care, inițial, o crezuse a fi un cerșetor se dovedise a fi vărul îndepărtat al lui James. Văr care se

întâmpla să se afle în Hampshire în calitate de invitat la un eveniment de rezonanță socială: petrecerea aniversară a Venetiei Bothamley-Tartt. Care era verișoara cerșetorului și deci și a lui James. Însă Shirley a primit vestea înrudirii cu proprietarii domeniului Manor House cu mai puțin entuziasm decât s-ar fi așteptat apropiații ei.

O surpriză și mai mare l-a așteptat pe Mark atunci când bărbatul a ajuns la biserică pentru ceremonia de reînnoire a jurămintelor. Chiar în fața intrării se afla Briggs, care arăta la fel de nebun și de șifonat. De altfel, bătrânul semăna foarte bine cu garguii care se ițeau de pe turla bisericii. S-a dovedit că Briggs era vărul lui James, socrul lui Mark, și că legătura de rudenie fusese descoperită pe parcursul săpăturilor efectuate de James în istoria familiei.

Dar surprizele nu s-au terminat. După ce l-a trimis pe Briggs în biserică, Mark a revenit în fața intrării. Tocmai își aranja floarea de la butonieră când a început să clipească des, chiorându-se neîncrezător la silueta minionă, cu aer hotărât, cu păr negru, tuns scurt și ochelari cu lentile retezate la jumătate care urca în pas vioi treptele bisericii.

— Tu! a exclamat Mark. Ce naiba cauți aici?

— Doar nu era să ratez evenimentul, i-a răspuns doctorița Martha cu ochi sclipind de vioiciune. Ești primul succes repurtat de Școala pentru soți.

— Succes? i-a scăpat lui Mark cuvântul printre buze.

Chiar și pentru doctorița Martha, replica asta era prea de tot.

— Dar mi-ai zis că sunt o mare dezamăgire. Un ratat. Ce dracu'! Doar m-ai *examtricolat*!

Doctorița Martha și-a înclinat capul și-a zâmbit enigmatic.

— Mark. Necunoscute sunt căile psihoterapiei.

— Presupun că așa e, a conchis Mark, amintindu-și de ora de dans de la școală.

După ceremonie, în fața bisericii, Shirley a strâns-o de mână pe fiica ei.

— Draga mea, îmi pare așa de rău. Am fost așa de proastă.

— Toți am fost proști, mamă, a liniștit-o Sophie zâbind.

— Dar eu am fost cea mai proastă, a insistat Shirley. Ar trebui să mă duc la o școală pentru mame.

— Ei, a intervenit doctorița Martha, care trecea pe lângă ele, asta e o idee *grozavă*.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut:

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știi cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Ca\$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*

Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Wendy Holden – *Școală pentru soți*

în pregătire:

Jane Green – *Babyville*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*

www.polirom.ro

**Redactor Ioana Filat
Coperta : Radu Răileanu
Tehnoredactor : Gabriela Ghețău**

**Bun de tipar : august 2008. Apărut : 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax : (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail : office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel. : (021) 313.89.78; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro**

**Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax : 211.32.60, 212.29.27, E-mail : office@luminatipo.com**

**Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA**